

КРАЛ ЕТЕ НА ТРИЛЪРА

ДЖЕЙМС РОЛИНС

АЙСБЕРГЪТ НА СМЪРТТА

Замразен живот на края на света в най-новия трилър на Джеймс Ролинс, автор на завладяващите приключенски романи „ПОСЛЕДНАТА ТАЙНА НА ЗЕМЯТА“, „КРЪВТА НА САТАНАТА“, „ТРИЪГЪЛНИКЪТ НА ДРАКОНА“ и „АМАЗОНИЯ“

Джеймс Ролинс

Айсбергът на смъртта

На Дейв Мийк, следващата звезда на хоризонта.

Благодарности

Една книга рядко е творение единствено на автора си. Обикновено зад нея стоят съвместните усилия на мнозина приятели. Този роман не прави изключение. На първо място трябва да спомена Стив Прей в качеството му на главен архитект и създател на общия план на книгата, чиято ревностна работа по изготвянето на плана на станцията едновременно вдъхнови и промени повествованието. След това се включиха цяла хайка лингвистични експерти, които ми помогнаха в безброй детайли. Каролин Уилямс, Василий Дребенский и Уилям Чайковски съдействаха за руските преводи, а Ким Крокат и Nunavut.com бяха безценните сътрудници при откриването на преводача от езика на инуитите Емили Ангулалик. Трябва също да благодаря на Джон Овертън от „Хелт Нюз Нетуърк“ за помощта му за събирането на историческата информация.

Освен това трябва да благодаря от сърце на всички мои приятели и близки, които ми помогнаха да оформя ръкописа в сегашния му вид: Каролин Маккрей, Крис Кроув, Майкъл Галоуглас, Лий Гарет, Дейвид Мърей, Денис Грейсън, Пени Хил, Лин Уилямс, Лоуръл Пайпър, Лейн Терел, Мери Хенли, Дейв Мийк, Ройъл Адамс, Джейн О'Рива, Крис „Малкия“ Смит, Джуди и Стив Прей, както и на Каролин Уилямс. Използвана-та карта е взета от The CIA World Factbook 2000.

Разбира се, не мога да пропусна четиримата приятели, които продължават да бъдат моите най-лоялни поддръжници – редакторът ми Ли-за Койш, агентите Ръс Гален и Дани Барър, както и рекламният ми агент Джим Дейвис. Накрая с цялата сериозност, на която съм способен, трябва да заявя, че за всички фактологически грешки и пропуски в детайлите вината е изцяло моя.

Полярна станция „Грендел“

ПЕРСОНАЛ

Цивилни

1. Матю Пайк, надзирател на дивеча и рибата в Аляска
2. Дженифър Аратук, шериф на племената нунамиут и инупиат
3. Джунакваат (Джон) Аратук, пенсионер
4. Крейг Тийг, репортер от „Сиатъл Таймс“
5. Бени и Белинда Хейдън, собственици на компания за свръхлеки самолети за разглеждане на забележителности
6. Бейн, пенсионирано куче спасител и следотърсач, кръстоска между вълк и маламут

Изследователи от станция „Омега“

1. Доктор Аманда Рейнълдс, американски инженер геолог
2. Доктор Оскар Уилиг, шведски океанограф
3. Доктор Хенри Огден, американски биолог
4. Доктор Лий Бенгли, изследовател от НАСА, физик
5. Доктор Конър Макферън, шотландски геолог
6. Доктор Ерик Гюстоф, канадски метеоролог
7. Лейси Девлин, докторант по геология
8. Магдален, Антъни и Зейн, докторанти по биология

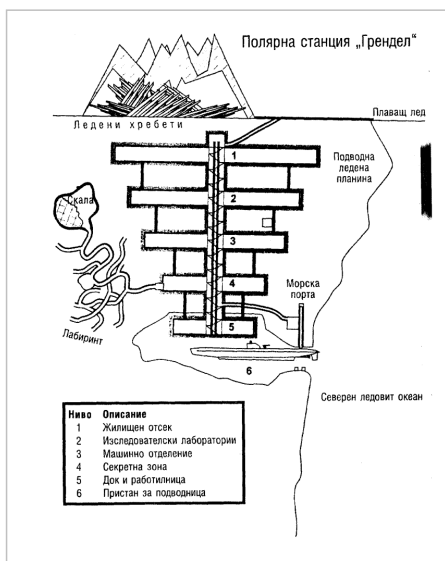
Служители от Въоръжените сили на САЩ

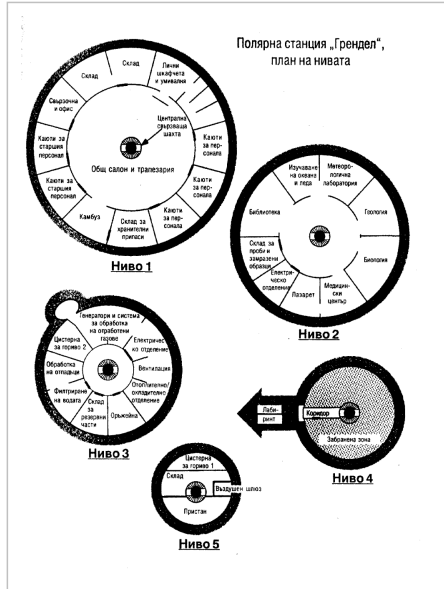
1. Грегъри Пери, капитан на „Полярен страж“
2. Роберто Брат, капитан трети ранг, лоцман и помощ-ник-капитан на „Полярен страж“
3. Кент Рейнълдс, адмирал и командващ Тихоокеанския подводен флот
4. Пол Сюел, капитан трети ранг и началник на охраната на „Омега“
5. Серина Уошбърн, лейтенант

6. Митчел Гриър, лейтенант
7. Франк О'Донъл, старшина
8. Том Помаутук, мичман втори ранг
9. Джо Ковалски, матрос
10. Дъг Пърлсън, матрос
11. Тед Кантър, старши сержант, „Делта Форс“
12. Едуин Уилсън, главен сержант, „Делта Форс“

Служители от Въоръжените сили на Русия

1. Виктор Петков, адмирал и командващ руския Северен флот
2. Антон Миковски, капитан първи ранг на „Дракон“
3. Григор Янович, подводничар и помощник-капитан на „Дракон“
4. Стефан Юрген, специални части „Леопард“

Архивен запис: „Торонто Дейли Стар“, 23 ноември 1937 г.

ЕСКИМОСКО СЕЛО ИЗЧЕЗВА!

*ККП потвърждава разказа на трапера
Специално за вестника*

Езерната територия, 23 ноември. Инспекторът от Кралската канадска полиция днес се завърна и потвърди изчезването на ескимоско село в района на Северните езера. Преди десет дни ловецът на кожи Джо Лабел се свърза с полицейското отделение и съобщи за смразяващото си откритие. Докато проверявал капаните си, Лабел се добрал до едно затънтено ескимоско селище на бреговете на езеро Анджикуни и открил, че всичките му обитатели – мъже, жени и деца – буквално са изчезнали от колибите и хранилицата си. „Сякаш всички нещастници се бяха вдигнали като един и бяха поели нанякъде само с ризите на гърбовете си.“

Инспектор Пиер Менар от ККП потвърди, че селището било изоставено при извънредно странни обстоятелства. „Претърсихме го и намерихме недокоснати хранителни припаси, покъщнина и всякакви провизии, но от местните жители нямаше и следа. Не се виждаха дори отпечатьци от стъпки по снега.“ Дори впрегатните кучета на ескимосите били намерени затрупани под снега, умрели от глад. Най-потресаващото откритие обаче бе съобщено накрая – гробовете на предците на ескимосите били разкопани и празни.

ККП обещава да продължи издирването, но засега участта на жителите остава загадка.

ПРОЛОГ

6 февруари, 11:58 ч.

538 километра северно от Полярния кръг

73 метра под полярната шапка

„Полярен страж“ се плъзгаше през мрачния океан. Двете бронзови витла тихо скрипяха и гласкаха най-новата изследователска подводница на Военноморския флот напред под ледения покрив. Изведнъж по цялата дължина на съда се разнесе предупредителният вой на сирената.

– Майко мила, ама че чудовище! – промърмори лоцманът от мястото си, наведен над малкия видеомонитор.

Капитан Грегъри Пери стоеше на стенда на перископа в командната зала. Не възрази на квалификацията на командир Брат. Погледът му бе насочен през оптичката система на прибора към океана отвъд двойния титаниево-въглероден корпус на подводницата. Макар да бе средата на деня, в Арктика все още царуваше зимата. От месеци насам никой от екипажа не бе виждал слънцето. Водите около тях тънеха в мрак, докъдето стигаше погледът, разнообразявани тук-там от синьо-зелени петна на местата, където ледът бе по-тънък и пропускаше оскъдната лунна светлина на горния свят. Средната дебелина на полярната ледена шапка бе някакви си три метра, но това далеч не означаваше, че покривът на техния свят е гладък и еднообразен. Навсякъде се забелязваха нащърбени ридове, някои от които достигаха до 25 метра дълбочина и приличаха на гигантски сталактити.

Но нищо не можеше да се сравнява с обърнатата наопаки планина от лед, спускаща се към дълбините на Северния ледовит океан право пред тях – същински леден Еверест. Подводницата бавно заобиколи върха.

– Този дребосък сигурно продължава поне километър и половина надолу – продължи командир Брат.

– Всъщност два километра и двеста и петдесет метра – съобщи старшият вахтен от мястото си, което приличаше на същинско гнездо сред различни видове апаратура. Пръстът му премина по монитора на хидролокатора. Високочестотният уред очертаваше контурите на огромния лед.

Пери продължи да гледа през перископа. Предпочиташе да се

доверява на собствените си очи, вместо на техниката. Включи ксенонните прожектори и светлината им възпламени ледената повърхност. Черните стени се обагриха в кобалтовосиньо и аквамарин. Подводницата бавно заобикаляше грамадата – достатъчно близо, за да предизвика протестиращия вой на хидролокатора.

– Няма ли някой да спре проклетата сирена? – измърмо-ри Пери.

– Слушам, сър.

Възцари се тишина. Никой не проронваше нито дума. Единственият звук бе приглушеното бръмчене на двигатели-те и тихото съскане на кислородния генератор. Подобно на всички подводници, малкият ядрен „Полярен страж“ бе про-ектиран да се движи безшумно. Изследователският съд бе едва наполовина на по-големите си събратя. Определяна на шега като клас „Попова лъжичка“, подводницата бе миниа-тюризирана благодарение на ключови постижения в маши-ностроенето, и имаше по-малоброен екипаж. Това на свой ред означаваше по-малко място за жилищни помещения. Проек-тирана като чисто изследователски съд, тя бе освободена от въоръжение, с което пък се осигуряваше повече пространст-во за научна апаратура и персонал. Въпреки „оголването“ на подводницата, никой не се заблуждаваше – „Полярен страж“ беше и тестова платформа на новото поколение подводници – по-малки, по-бързи и по-смъртоносни.

От техническа гледна точка съдът все още бе в пробен период и бе прикрепен към дрейфаща станция „Омега“ – почти постоянно обитаема изследователска база, построена върху полярната шапка в рамките на общ проект на няколко различни правителствени научни учреждения, сред които Националната научна фондация и Националната служба по океанография и метеорология.

Последната седмица прекараха в издигане на повърхността в откритите процепи между ледовете или в покритите с тънък лед езера, наречени полинии¹.

Задачата на екипажа бе да разположи метеорологична апаратура на леда, която да се използва от научната база. Преди час обаче се бяха натъкнали на този обърнат леден Еверест.

Брат подсвирна:

– Ама че грамаден айсберг!

– По-правилно е да се каже леден остров – обади се нечий глас. Пери отмести очи от перископа.

---

1. От рус. „полынья“ – дупка в лед. – Б. пр.

На входния люк откъм изследователския отсек стоеше сивокос мъж с грижливо подстригана брада. Това бе шведският океанограф доктор Оскар Уилиг. Съпровождаше го един мичман втори ранг. Възрастният, но жилив швед с остър поглед махна пренебрежително към видеомонитора и кимна на капитан Пери.

– Гледката е далеч по-величествена от „Циклоп“. Всъщност доктор Рейнълдс ви кани да се присъедините към нас.

Открихме нещо извънредно интригуващо.

След проточил се цяла вечност миг Пери кимна и сгъна ръкохватките на перископа. Завъртя хидравличния контролен пръстен и стоманеният прът с оптиката се прибра в гнездото си в пода.

– Командир Брат, поемете управлението – каза той, слезе от стенда и тръгна към доктор Уилиг.

Докато минаваше покрай Брат, помощник-капитанът повдигна рунтавите си вежди:

– Отивате в „Циклоп“? При всички този лед? Биете ме по храброст, капитане. Явно имате пиринчени топки.

– Не пиринчени – Пери почука плочата на корпуса. – Титаниеви.

Помощникът се засмя.

Очите на шведа горяха от въодушевление:

– През целия си живот не съм виждал по-забележителен леден остров.

Пери прокара длан по червената четина на главата си и направи знак на учения да върви пред него.

Като поклащаше глава, доктор Уилиг го поведе по главния коридор към изследователския отсек на подводницата и заговори като на лекция в Стокхолмския университет:

– Такива острови са много рядко явление. Те се образуват, когато гигантски айсберги се откъсват от континенталните ледове. Океанските течения повличат тези плаващи планини към полярната шапка. След дълги години топене и отново замръзване някои от тях се включват в самата шапка – нещо като бадем в парче шоколад, може да се каже.

Пети го последва приведен заради сто и деветдесет сантиметровия си ръст.

– Но какво толкова вълнуващо има в това откритие? Защо доктор Рейнълдс настоява да го изследваме?

– Освен че подобни ледени острови са изключителна рядкост, техният лед е много стар и в някои има дори скали и части от. Същински замръзнали гледки от далечното минало. Можете ли да си представите?

Пери вървеше след него, като подтикваше учения да продължи напред.

– Нямаме право да изпуснем този шанс. Може никога повече да не открием подобен образец. Полярната шапка е два пъти по-голяма по площ от вашите Съединени щати. И тъй като повърхността и е изровена от зимните ветрове и летните разтопявания, подобни острови не могат да се различат. Дори сателитите на НАСА не са в състояние да ги засекаат. Неочакваната ни среща с планината си е чист дар от Бога за науката.

– Не зная за Бог, но определено звучи интригуващо – призна Пери.

Беше получил командването на „Полярен страж“ заради опита си и интереса към Арктика. Баща му бе служил на борда на „Наутилус“ – първата подводница, прекосила Северния ледовит океан и минала през Северния полюс през 1958 г. Беше въпрос на чест да допълни завещаното от него – като поеме командването на най-новия изследователски съд на Военноморския флот.

– Елате – доктор Уилиг посочи люка в края на коридора.

– Трябва да го видите със собствените си очи.

Пери му направи знак да продължи и хвърли поглед през рамо. „Полярен страж“ бе разделена на две секции. Между мостика и кърмата се разполагаха жилищните помещения и машинните отделения. Напред се намираха изследователските лаборатории. А носът, където в една военна подводница клас „Вирджиния“ би трябвало да се намират торпедният отсек и гикът на хидролокатора, беше странна модификация.

– След вас – покани го доктор Уилиг, когато стигнаха люка.

Пери отвори вратата и я бутна навътре. Заради приглушените светлини в останалата част на „Полярен страж“ той не бе подготвен за ослепителната яркост на помещението. Наложил се да закрие очите си, докато влизаше.

Горната черупка на някогашния торпеден отсек бе заменена с покритие от лексанов поликарбонат с дебелина 30 сантиметра. Прозрачната пластмасова черупка се извиваше отгоре и напред, като предлагаше цялостен изглед към водите около подводницата – същински прозорец към водния свят. Погледнат отстрани, носът приличаше на едно-единствено стъклено око, откъдето дойде и прякорът му – „Циклоп“.

Пери не обърна внимание на неколцината учени, наведени над апарати и монитори. Военните се изпънаха и кимнаха на капитана си. Той отвърна на поздрава им, без да откъсва очи от гледката навън.

– Впечатляващо, нали? – обади се нечий глас отпред.

Пери забеляза слаба фигура в центъра на помещението, обгърната в светлина от аквамарин.

– Доктор Рейнълдс?

– Просто не мога да устоя на гледката. – Почувства топлатата усмивка в гласа на жената. Доктор Аманда Рейнълдс беше номинален шеф на дрейфаща станция „Омега“. Баща и, адмирал Кент Рейнълдс, командваше Тихоокеанския подводен флот. Израснала като флотско дете, на борда на подводницата тя се чувстваше като стар морски вълк.

Пери пристъпи към нея. Бе срещнал Аманда за първи път преди две години, когато получи капитанските си нашивки, на един прием, даден от баща и. Тогава той обиди по най-тромавия начин картофената и салата, почти счупи палеца на крака и по време на един кратък танц и направи грешката да настоява, че „Кутретата“ ще бият „Гигантите от Сан Франциско“ на предстоящия мач, заради което изгуби заложените десет долара. Общо взето, вечерта беше страхотна. Прочисти гърлото си и се увери, че Аманда го гледа.

– Е, какво мислиш за „Циклоп“? – попита той, като говореше ясно, за да може тя да разчете въпроса по устните му.

Беше оглушала на тринадесетгодишна възраст след автомобилна катастрофа.

Аманда леко се извъртя напред.

– Точно за това мечтаеше баща ми.

Стоеше под свода, заобиколена отвсякъде от Северния ледовит океан, сякаш се носеше във водата. Беше се отпуснала на единия си хълбок, наполовина обърната настрани. Потокът гъсти черни коси бе стегнат в плитка. Носеше синя флотска всекидневна униформа, прилепнала плътно по тялото и.

Пери сякаш потъна в открития океан, когато приближи до нея. Като професионален подводничар той много добре разбираше дискомфорта, който това помещение предизвикваше у екипажа. Макар че най-големият ужас в подводница е пожарът, никой не се доверяваше напълно на дебелия пластмасова черупка, поставена на мястото на двойния корпус от титаниево-въглеродни плочи – особено при всичкия този лед наоколо.

Трябваше да положи усилие, за да потисне желанието да се махне от прозрачния мехур. Имаше чувството, че тежестта на целия Северен ледовит океан се стоварва отгоре му.

– Защо ме извика? – попита той и я докосна по рамото, за да привлече погледа и.

– За това... заради нещо невероятно.

Гласът на Аманда трепереше от възбуда. Тя посочи напред. Проекторите на подводницата осветяваха ледената стена, бавно пълзяща пред „Циклоп“. Оттук изглеждаше сякаш те са неподвижни, а леденият остров се върти пред очите им като гигантски пумпал. От това разстояние цялата повърхност блестеше под светлините на ксенонните прожектори. Ледът сякаш продължаваше безкрайно нагоре и надолу.

Гледката бе едновременно еднообразна и смразяваща, но Пери така и не разбираше причината да го повикат тук.

– Тествахме новата сонарна система „Дълбочинно око“ – започна да обяснява Аманда.

Пери кимна. Беше запознат с изследователския проект. „Полярен страж“ бе първата подводница, оборудвана с експерименталната система за проучване на леда – проникващ сонар, нещо като рентгенови лъчи за лед. Устройството бе изработено по схеми на самата доктор Рейнълдс. Квалификацията и бе в областта на геоложкото инженерство със специализация в полярните райони.

– Искахме да го изпробваме върху острова и да видим дали ще открием скали или земна материя вътре – продължи тя.

– И открихте ли нещо? – Пери не можеше да откъсне очи от бавно въртящата се ледена грамада.

Аманда пристъпи към двама мъже, приведени над уредите.

– Първите две сканирания не откриха нищо, но това е като белене на лук. Трябваше да бъдем внимателни. Звуковите вълни от „Дълбочинно око“ причиняват незначителни вибрации в леда. Всъщност леко го загряват. Затова се наложи да сканираме острова пласт по пласт. Бавна и педантична работа. И тогава открихме...

Пери пръв видя опасността, когато подводницата заобиколи острова – от другата страна покрай повърхността му се носеха парчета лед с големина на скални отломки и се блъскаха в нея като лавина. А още по-нататък в ледената стена личеше тъмна цепнатина. Чудовишно парче лед полетя към бавно движещия се съд. Сблъсъкът бе неминуем.

Той рязко пое дъх и сграбчи интеркома.

– Капитанът до мостика!

– Действаме, капитане – разнесе се напрегнатият глас на командир Брат. – Пълним догоре.

Пери моментално усети познатия тласък, когато хиляди литри вода изпълниха аварийните резервоари на подводницата.

„Полярен страж“ се спусна под остър ъгъл надолу.

Пери се взираше навън, без да мига, несигурен дали ще успеят да

избегнат сблъсъка, докато ледената стена се носеше към тях като странна синя секира. Сега всичко се свеждаше до надпревара между плаваемостта на леда и тежестта на аварийния им баласт. Първи надолу се насочи носът на подводницата. Всички се вкопчиха в скобите. Някакъв бележник се плъзна по наклонения под.

Чуха се сподавени викове, но Пери не им обърна внимание. Беше безсилен. Можеше само да гледа. Сблъсъкът щеше да е фатален. На километри наоколо нямаше подходящо място за издигане на повърхността. Макар че „Полярен страж“ бе построена именно за суровите условия на Арктика, всичко си имаше граници.

Падащата ледена стена изпълни света пред тях. Подводницата продължи да се спуска. Сглобките започнаха да пукат и да скърцат от внезапната промяна в налягането, докато се носеха надолу към ледените дълбини.

Изведнъж непосредствено под бавно падащата ледена грамада се появи открито пространство. Подводницата се устреми към него.

Ледът се плъзна на сантиметри над тях. Пери вдигна глава и видя ледения рѳб по протежение на прозрачния купол отгоре. Можеше да различи пиктографските редове от водорасли по повърхността. Задържа дѳх, готов всеки момент да чуе писъка на метала и рева на сирените. Но единственият звук си остана равномерно съскане на генераторите на кислород.

След проточила се цяла вечност половин минута Пери си позволи да издиша и се обърна към интеркома.

– Капитанът до мостика – каза той. – Добра работа, момчета.

– Изпразвам резервоарите – отвърна командир Брат. В гласа му се усещаше облекчение и гордост. Подводницата бавно зае хоризонтално положение. – Надявам се да не ни се налага да повтаряме упражнението.

– И аз – съгласи се Пери. – Но ще се наложи да направим още една бавна обиколка и да огледаме района от безопасно разстояние. Обзалагам се, че срутването е причинено от „Дълбочинно око“. – Той хвърли поглед към Аманда, спомняйки си тревогите и заради вибрациите и загряването. – Налага се да направим снимки, нали тестваме проклетото нещо.

Командир Брат потвърди.

– Кормчия, пѳлен десен двигател – нареди той. – Бавно напред. Заобиколи.

Подводницата се отдалечи от ледената планина в бавен кръг. Пери приближи до редицата видеомонитори.

– Можем ли да видим отблизо зоната на разцепването?

– Да, сър – кимна един от техниците.

Аманда заговори, като леко сливаше думите от вълнение:

– Не бяхме очаквали подобно нещо.

– Тъкмо затова сме на пробно плаване – потупа я по ръката той. – Ако не те раздрусва веднъж-два пъти, значи не си свършил работата си.

Лицето и остана напрегнато въпреки тромавия му опит да се пошегува.

Неговото сърце също туптеше бясно от преживяното. Наведе се към монитора, докато техникът фокусираше външните камери. Грапавият леден ръб се очерта ясно на екрана.

– Какво е това? – попита Аманда и посочи към едно тъмно петно. – Можеш ли да увеличиш образа?

Техникът кимна и завъртя някакво копче. Петното се уголеми и изпълни екрана. Не беше лед или скала, а нещо необичайно. „Полярен страж“ се завъртя и прожекторите го осветиха. Беше черно, ъгловато. Изкуствено.

Докато гледаше уголемения образ, Пери разбра какво вижда – носа на друга подводница, замръзнала като клечка в сладолед. Отиде до прозрачната стена и се загледа натам. Едва успя да различи стърчащия от леда нос. Подводницата беше стара, направо древна.

„Полярен страж“ заобиколи на безопасно разстояние.

– Наистина ли е това, което си мисля? – едва успя да промълви доктор Уилиг.

– Подводница – кимна Пери. Можеше да разпознае всеки модел от пръв поглед. – Според мен е от Втората световна война. Руска, 1-серия.

– Това потвърждава предишното ни откритие – обади се Аманда. Стоеше до двама други изследователи. Лицето и вече започваше да възвръща цвета си. – Заради което те повиках тук.

– И какво е то? – извърна се към нея Пери.

Тя посочи към друг монитор.

– Засякохме и очертахме това малко по-рано с „Дълбочинно око“ – Екранът показваше триизмерно изображение на ледения остров. Разделителната способност бе перфектна, но Пери не забеляза нищо особено. – Покажи му – продължи Аманда и докосна рамото на единия от техниците.

Той натисна няколко клавиша и изображението на ледената грамада от плътно стана полупрозрачно. Във вътрешността на острова ясно се очертаха коридори и подобни на гигантски шайби помещения,

издигащи се едно над друго нагоре към повърхността.

– Това пък какво е? – попита Пери.

– Смятаме, че е изоставена база, построена във вътрешността на айсберга – отвърна техникът.

Натисна още няколко клавиша и образът се центрира върху една от шайбите. Наистина имаше коридори и помещения. И дума не можеше да става за естествена формация.

– Руска база, ако си прав за подводницата – добави Аманда. – Съдът е на най-долното ниво.

Пери посочи няколко тъмни петна, разпръснати безразборно по екрана.

Техникът спря курсора на едно от петната и чукна един клавиш. Образът се уголеми. Очертанията бяха повече от красноречиви.

– Тела, капитане – отвърна той. – Мъртви тела.

Някакво мигновено движение в ъгъла на екрана привлече вниманието на Пери и изчезна. Той се намръщи и погледна останалите.

– Някой забеляза ли нещо? Очите на Аманда се разшириха.

– Върни записа.

Техникът пусна записа назад и леко отдалечи образа. Когато стигна до размазаното движещо се петно, намали скоростта. Нещо се размърда на най-долното ниво на станцията, след което изчезна в плътните сенки на ледената планина отвъд обсега на локатора. Макар че се видя само за миг, нямаше място за съмнение.

– Там има нещо живо... – прошепна Аманда.

Първа част ПОЛЕТ ПРЕЗ СНЕГА КЪРВАВА ПРИМАМКА

6 април, 14:56

Планински масив Брукс, Аляска

1. Винаги уважавай Майката Природа... особено когато тежи сто и осемдесет килограма и пази малкото си.

Матю Пайк наблюдаваше мечката гризли от разстояние петдесет метра. Тя също го погледна и изпуктя. Едногодишното и мече ровеше с нос в къпиновия храст, но сезонът на къпините още не бе дошъл. Малкото просто си играеше в тръните, без да забелязва високия близо метър и деветдесет горски служител, който стоеше и се потеше под следобедното слънце. Пък и нямаше от какво да се страхува в присъствието на бдителната си майка. Мускулестото и тяло, жълтеникавите зъби и десетсантиметровите нокти бяха достатъчно надеждна защита.

Влажната длан на Мат стискаше флакона със спрей. Другата му ръка бавно се плъзна към пушката на гърба. „Не ми се нахвърляй, скъпа... не скапвай допълнително и без това скапания ми ден.“ Сутринта имаше проблеми със собствените си кучета и се наложи да ги остави завързани в лагера.

Докато стоеше, ушите на мечката бавно се прилепиха към черепа. Задните и крака се свиха и тя леко изнесе тежестта върху предните си лапи. Беше си чиста поза за прогонване на досадници.

Мат потисна стона си. Искаше му се да побегне, но знаеше, че така само ще предизвика мечката да го преследва.

Рискува и отстъпи бавно крачка назад, като внимаваше да не счупи някоя клонка. Носеше старите си ботуши от лосова кожа, ушити на ръка от бившата му съпруга – умение, което бе придобила от баща си. Макар и да бяха минали три години от развода им, Мат бе благодарен за сръчността и. Меките подметки му позволяваха да стъпва безшумно.

Продължи бавното си отстъпление.

Ако в пущника изневиделица ти се изпречи мечка, най-добрата защита е да започнеш да вдигаш шум – викове, дюдюкане, подсвирване –

всичко, което би прогонило хищник единак. Но ако се сблъскаш с майка (по-висока от теб в изправено положение) и малкото и, ако се окажеш лице в лице с *Ursus arctos horribilis*, всяко рязко движение или шум ще я накара да нападне. Всяка година в Аляска се регистрираха хиляди нападения от мечки, като стотици от тях завършваха фатално. Само преди два месеца Мат и негов колега плаваха с каяк по един от притоците на Юкон в търсене на двама пътешественици със сал, които бяха закъснели да се върнат. Откриха полуизядените им останки.

Познаваше мечките. Знаеше, че при обиколките трябва да си отваря очите на четири за свежи следи – пресни изпражнения, разкъсани чимове, следи от нокти по пънове и дървета. Винаги носеше мечешка свирка на врата си и спрей с пипер в колана. Никой разумен човек не би се осмелил да излезе в пушинака на Аляска без пушка. Но както бе научил след десетгодишна работа като надзирател в парковете и горите, редовно се случваше най-неочакваното. Щатът бе по-голям от Тексас и до повечето места можеше да се стигне единствено с хидроплан. В сравнение с пустошта на Аляска дивите места в южните щати изглеждаха безобидни като пейзажи от Дисниленд – култивирани, претъпкани с хора и комерсиализирани. Тук обаче властваше природата с цялото си неподправено и брутално величие.

Разбира се, точно в този момент Мат се надяваше да се размине с бруталната част. Продължи да се оттегля възможно най-предпазливо. Майката остана на поста си. Точно тогава малкото мече (ако може да се нарече една седемдесеткилограмова топка козина и мускули „малка“) най-сетне забеляза намиращия се недалеч натрапник. Изправи се на задните си крака и го погледна, сетне потрепери и тръсна глава. Мъжкарската му агресия изглеждаше почти комична. Последва онова, което Мат се молеше да не се случи – спусна се на четирите си лапи и се завтече към него, повече от любопитство и желание за игра, отколкото с някакви агресивни намерения. Въпреки това обаче ходът бе смъртоносен.

При все че Мат не се страхуваше от мечето (една доза от спрея със сигурност щеше да охлади намеренията му), реакцията на майката беше съвсем друг въпрос. За нея спреят щеше да е само слабо пикантна подправка, когато се стовареше отгоре му с цялата си сила. А и дума не можеше да става за изстрели в главата – дори с неговата спортна карабина „Марлен“. Дебелият череп просто щеше да отклони куршума. Дори точно попадение в сърцето не би могло да промени нещата. Подобен изстрел би убил мечката най-рано след десет минути, а дотогава стрелецът щеше да се е превърнал в мечо лайно. Единственият истински начин да

убиеш гризли бе да се целиш в краката и, да я свалиш на земята и да про-дължиш да я тъпчеш с олово.

Но въпреки че бе изложен на смъртна опасност, Мат не искаше да се стига дотам. Гризли бе неговият личен тотем. Тя беше символ на тази земя. Броят на мечките бе намалял до по-малко от двадесет и пет хиляди и не можеше да си позволи да убие дори една-единствена. Всъщност бе дошъл на Хребета Брукс в свободното си време, за да помогне при регистрирането и ДНК-маркирането на тукашната популация гризли, току-що отметнала снежното одеяло на зимния сън. Събираше образци от козината им от разположените в затътените краища на парка капани и сменяше отвратително смърдящите им примамки, когато се оказа в това затруднено положение.

Но сега Мат бе изправен пред избора да убие или да бъде убит. Мечето радостно подскочаше към него. Майка му пре-дупредително изръмжа, но Мат така и не успя да разбере дали се отнася за него или за отрочето и. Ускори отстъплението си, свали пушката и приготви спрея.

Тъкмо се бореше с капачката на флакона, когато зад гърба си чу застрашително ръмжене. Хвърли око през рамо. По пътеката към него се носеше тъмен силует, вдигнал високо опашка.

Мат се ококори, когато разпозна фигурата.

– Бейн! Не! – Черното куче се носеше нагоре по склона с настръхнала по врата козина, без да престава да ръмжи гърлено. Чувствителният му нос явно бе усетил миризмата на мечките... както може би и страха на господаря. – На място! – рязко командва Мат.

Покорен както винаги, песът спря атаката си и се закова до него. Задните му крака бяха свити, беше готов за скок. Присви се до земята, изляя и оголи зъби. Кръстоска между вълк и маламют, Бейн имаше широки гърди и на тегло достигаше четиридесет и пет килограма. От нашийника му висеше късо парче прегрязана кожена кайшка. Мат го беше оставил заедно с другите три кучета в импровизирания си лагер, когато тръгна да смени примамката на намиращия се недалеч капан. Примамката – смес от говежда кръв, разлагащи се рибешки вътрешности и масло от скункс – направо подлудяваше кучетата. Беше си взел поука сутринта, когато Грегър се бе овъргалял в токущо сложената примамка. Нуж-ни бяха няколко бани, за да махне вонята от кучето. Не ис-каше следобед да се повтори същата случка и затова бе оставил кучетата завързани. Бейн обаче го следваше неотлъчно, явно бе прегрязал ремъка и го бе открил.

Кучето изляя отново.

Мат се обърна и видя, че двете мечки са замръзнали на място при внезапната му поява. Майката душеше въздуха. Като обитател на Хребета Брукс тя несъмнено добре познаваше вълците. Дали щеше да ги прогони?

Спрялото само на петнадесетина метра мече затанцува на лапите си. След това гръсна глава и се втурна към тях, без да обръща внимание на никакви заплахи. Майката вече нямаше избор. Отвори уста, изрева и се хвърли напред.

Мат съобрази моментално. Пъкна флакона обратно в колана и извади от раницата си буркана с кървавата примамка, замахна и го метна с всички сили. Съдът с размери на юмрук полетя с точността на бърз пас на питчър на „Янките“ и се пръсна в ствола на канадската топола на тридесет метра нагоре по пътеката. Разхвърчаха се кръв и вътрешности. Само два напръстника от съдържанието бяха достатъчни, за да привлекат мечките в радиус от няколко километра. А сега концентрираната миризма моментално изпълни въздуха.

Мечето прекрати небрежния си ход и се закова на място, вдигна нос и започна да души въздуха и да сумти. Главата му се завъртя като радарна чиния към източника на омайното благоухание. Дори майка му забави крачка и погледна към миришещото дърво. Мечето се обърна и заподскача нагоре по склона. Беше гладно, току-що излязло от зимното си леговище след дългия сън и тази воня му бе хиляди пъти по-интересна от храстите с къпини или от някакви си горски надзиратели. Така че то се отдалечи с радост. Майка му ги изгледа все така враждебно, но се затътри назад да охранява отрочето си по пътя към омърсеното дърво.

Мат усети, че сега е моментът да си обираат крушите.

– На място, Бейн – прошепна той. Кучето бе вдигнало нос нагоре във въздуха и трескаво душеше. Мат се пресегна и го хвана за прегризания остатък от кашката. – И през ум да не ти минава.

Отстъпи назад и надолу по хребета, отдалечавайки се от мечките и наградата им. Продължаваше да върви заднешком, като с едното око следеше пътеката, а с другото – да не би мамчето да реши да ги последва. Но двете мечки останаха на местата си. След около четиристотин метра Мат им обърна гръб и бързо извървя трите километра до лагера.

Беше се разположил до широк поток, все още замръзнал тук-там – тази година пролетта бе закъсняла. Въпреки това се виждаха признаци на затопляне и навсякъде около него бе пълно с цветя – синя Якова стълбичка, жълти теснолистни върбовки, кървавочервени диви рози и морави виолетки. Дори замръзналият поток, покрай чиито брегове

върбите свеждаха клоните си, бе оброчен с цъфтящ воден бучиниш.

Това бе един от любимите сезони на Мат, когато Арктическият национален парк се събуждаше от зимния си сън, но все още бе прекалено рано за туристи и водни пътешественици. Не че се стичаха множество посетители в поверените му тридесет и две хиляди квадратни километра – резерват с размерите на Върмонт и Кънектикът, взети заедно. За цялата година в дивия парк не дръзваха да навлязат и три хиляди души.

Точно сега обаче всичко това принадлежеше единствено на Мат.

Благополучното му завръщане в лагера бе отбелязано с обичайната какофония от скимтене и лай. Дорестата му кобила, наполовина арабска, наполовина западноамериканска, изпръхтя към него, тръсна глава и удари с копито земята – типична проява на женско раздражение. Бейн изтича напред и поздрави събратята си. Мат освободи другите три кучета – Грегър, Саймън и Бътхед. Те започнаха да обикалят наоколо, да душат, да повдигат крак и да се оглеждат с изплезени до земята езици – типичните кучешки лудории.

Бейн се върна на мястото си и седна, като поглеждаше по-младите си другари. Козината му бе почти изцяло черна, тук-там прошарена от сребристо и с ярко бяло петно под брадичката.

Мат се намръщи към него, готов да го смъмри, но само поклати глава. Защо да го прави? Бейн бе водач на групата, реагираше бързо на командите, беше силен и пъргав, но и непреклонен инат и особняк.

– Знаеш какво ще ни струва онази бутилка – промърмори Мат. – Керъл ще източи нашата кръв, за да приготви нова примамка.

Керъл Джефрис бе шефката на изследователския екип за провеждане на ДНК-тестовете в Бетълс. Направо щеше да му съдере кожата заради прахосването на примамката. Беше му останала само още една бутилка, което означаваше, че ще успее да покрие само половината от останалите капани, ще му се наложи да се върне по-рано и така ще забави изследванията и с цял месец. Ясно си представяше как ще се разбеснее. Въздъхна и се запита дали нямаше да му е по-лесно да се пребори със сто и осемдесет килограмовата гризли.

Потупа Бейн и разроши гъстата грива на кучето, с което си спечели дружески удар с опашката.

– Хайде да измислим нещо за вечеря. – Денят така и така бе пропилян, поне можеше да се утеши с топла храна за края му. Макар че бе рано, небето започваше да се покрива с облаци, а далеч на север слънцето се готвеше да залезе. Нищо чудно и да преваля преди да се спусне нощта.

Така че ако искаше да има огън за вечерта, трябваше да се захване за работа още сега.

Смъкна връхната си дреха – стара и посивяла от носене армейска канадка с кръпки на лактите, подплатена отвътре с вълна от лама. Беше му достатъчно топло в дебелия вълнен риза и плътните панталони, особено след дългия преход и неотдавнашния приток на адреналин. Отиде до потока с кофа в ръка и разби леда до брега. Макар че бе полесно направо да загребе вода, ледът определено бе по-чист. А и без това щеше да се разтопи бързо – нали смяташе да пали огън.

С придобита от продължителната практика лекота започна да приготвя лагера за вечерта. Имаше достатъчно дърва. Тихо започна да си подсвирква. Изведнъж наоколо се възцари странна тишина. Отне му миг, преди да я осъзнае. Кучетата се бяха смълчали. Дори бръщолевенето на златните калугерици по клоните на върбите бе секнало. Самият той не бе усетил кога е спрял да тананика.

И тогава го чу.

Двигател на самолет.

Звукът беше слаб до момента, в който едномоторната „Чесна“ премина над хребета и се спусна към долината. Мат се напрегна. Още преди да го види разбра, че нещо не е наред. Звукът на двигателя не бе равномерно бръмчене, а по-скоро нещо като кашляне на астматик.

Самолетът се наклони на едната си страна, след това на другата. Височината му варираше, двигателят се давеше. Мат си представи как пилотът отчаяно търси място за кацане. Самолетът бе снабден с плъзгачи, подобно на повечето летателни апарати тук. Трябваше му само достатъчно широка река, в която да кацне. Но Мат знаеше, че тук няма такава. Малкият поток до лагера му се вливаше в по-широката река Алатна, която течеше през централната част на парка, но това бе на цели сто и шестдесет километра оттук.

Гледаше как „Чесната“ се лута по пиянския си път над долината. След това моторът изрева и самолетът се издигна достатъчно, за да прекоси следващия хребет. Мат трепна.

Можеше да се закълне, че плъзгачите закачиха върха на един смърч. После самолетът изчезна.

Мат продължи да се взира, напрегнал слух да чуе какво става. Не му се наложи да чака дълго. От съседната долина се разнесе трясък, подобен на тътена на далечна гръмотевица.

– Мамка му! – тихо изруга той.

Огледа хоризонта и след един дълъг миг забеляза издайническия

стълб черен дим в мръснобялото небе.

– Мислех си, че аз имам лош ден. – Той се обърна към лагера. – Хайде, момчета. Вечерята ще трябва да почака.

Грабна армейското си яке и тръгна към кобилата, като клатеше глава. Навсякъде другаде по света това би било рядкост, но в Аляска митът за пилота единак бе жив и действаше. Имаше някаква надута и безполезна храброст в това да видиш докъде можеш да изстискаш самолета си и често водеше до поемане на ненужни рискове. Всяка година в пустошта на Аляска катастрофираха средно около двеста малки самолета. Спасителните екипи бяха затрупани с работа почти целогодишно. И това се бе превърнало в тенденция. Всяка година падаха все повече и повече машини. „На кого му е притрябвало да търси злато – бе казал веднъж един от спасителите, – когато парите направо се сипят от проклетото небе?“

Мат оседла кобилата си. Самолетите са едно, а хората – съвсем друго. Ако имаше оцелели, колкото по-скоро ги намери, толкова по-голям шанс имаха да оживеят. Аляска не бе благоразположена към слабите и ранените. Мат си преговори този урок днес, когато се оказа очи в очи с грамадното гризли. Законът тук бе ясен – изяж или ще бъдеш изяден.

Затегна ремъците на седлото и метна в чантата комплекта за първа помощ. Не взе ръчния радиопредавател – от три дни се намираще извън обсега на която и да било станция.

Пъхна обутата си в лосова кожа бота в стремето и скочи в седлото. Кучетата нервно подтичваха около лагера. Знаеха, че предстои излизане навън.

– Хайде, момчета. Време е да се направим на герои.

Военноморски комплекс Североморск Мурманск, Русия

Виктор Петков стоеше на четвърти кей, загърнат в дълга кафява шуба и с мъхеста шапка на главата. Единствените отличителни белези за ранга му бяха червените еполети – четири златни звезди.

Пушеше кубинска пура, но напълно бе забравил за нея. Зад гърба му се издигаше военноморският комплекс Североморск – негов дом и царство. Ограден с бодлива тел и бетонни стени, малкият град приютяваше огромните корабостроителници, сухите докове, ремонтните съоръжения и оперативните сгради на руския Северен флот. Разположен на самия бряг, комплексът гледаше към Северния ледовит океан и храбро

се изправяше срещу суровите зими на тези враждебни земи. Тук властваха само могъщите презокеански кораби и твърдите мъжки характери.

Сивите като буря очи на Виктор се отделиха от океана и се насочиха по протежението на кея. Подводницата „Дракон“ бе почти готова да потегли. Подсилените привързващи кабели вече бяха откачени и прибрани.

– Адмирал Петков – обади се младият капитан и отдаде чест, – „Дракон“ е готова да отплава по ваша заповед.

Той кимна и погледна часовника си. – Искам засекретена връзка със сушата преди да тръгнем.

– Да, сър. Оттук, моля.

Виктор изучаваше капитан Миковски, докато го водеха по кея към мостчето на подводницата. „Дракон“ бе първият съд, чието командване му бе поверено. В походката му се усещаше гордостта от назначението. Капитан Миковски токущо се бе върнал от успешно изпитателно плаване с новите подводници клас „Акула 2“, а сега тръгваше с адмирала на Северния флот на мисия, подробностите за която все още не знаеше. Тридесетгодишният капитан – наполовина на възрастта на Виктор – крачеше по кея като излязъл на разходка петел.

„И аз ли съм изглеждал толкова глупаво?“ – запита се Виктор, докато приближаваха мостчето.

До пенсионирането му оставаше само година и почти не си спомняше времето, когато е бил толкова млад и самоуверен. През последните десетилетия светът бе станал доста несигурно място.

Капитанът го изпревари и обяви пристигането на адмирала на борда, след което отново се върна при него.

– Моля за разрешение за отплаване, сър.

Той кимна и метна остатъка от пурата в черните води под краката си.

Капитанът започна да издава заповеди, които дежурният офицер на палубата предаваше по високоговорител на екипа на кея:

– Освободете моста. Приберете въже едно. Приберете въже две.

Кранът вдигна моста и го отдалечи. Техници се засуетиха около макарите и въжета.

Миковски се закатери по стоманените скоби на командната кула. Когато се озова на върха и, даде последни заповеди на дежурния палубен офицер и помощника му, след което поведе Виктор надолу в сърцето на подводницата.

Бяха изминали почти две години, откакто адмиралът не бе стъпвал

на борда на подводница, но все още знаеше на пръсти устройството и – до последното винтче и плоча. Самият той навремето бе подводничар и всички нови чертежи минаваха през кабинета му за преглед и оценка. Все пак позволи на Миковски да го разведе из оживената командна зала и до капитанската каюта, която му бе преотстъпена за пътуването.

Всички присъстващи го проследиха с поглед и бързаха да извърнат очи, когато се обърнеше към тях. Знаеше какво впечатление създава. Малко необичайна гледка за подводничар – жилив и въздълъг. Косата му бе почти изцяло побеляла и необичайно дълга – стигаше почти до яката му. Тя, безстрастното му изражение и леденосивите очи му бяха спечелили прякора. Чу как матросите си го прошепват един на друг.

Белият призрак.

Най-сетне се добра до каютата си.

– Коммуникационната линия е все още активна, както по-желаете – каза пред прага Миковски.

– А сандъците от изследователската лаборатория?

– Прибрани са в каютата, както наредихте – капитанът махна към отворената врата.

Адмиралът пристъпи.

– Много добре – каза той и свали шапката си. – Свободен сте, капитане. Ще се видим по-късно на мостика.

– Слушам, адмирале. – Миковски се завъртя кръгом и тръгна.

Виктор затвори вратата на каютата и я заключи отвътре. Личният му багаж бе оставен в спретнат пакет до койката, а в дъното на малкото помещение лежах струпани една върху друга шест титаниеви кутии. Приближи до червената папка, оставена отгоре, и провери с пръст дали печатът е непокътнат. Всичко бе както трябваше. Върху папката бе изписана една-единствена дума.

ГРЕНДЕЛ

Име от древна легенда.

Пръстите му се свиха в юмрук. Името на мисията бе взето от древната юридическа сага за Беовулф. Легендарното чудовище Грендел тероризирало северните брегове, докато не било победено от митичния герой Беовулф. За Петков обаче името означаваше много повече. То бе неговият личен демон, източник на болка, срам, унижение и горест. То го

бе създадо такъв, какъвто бе сега. Юмрукът му се стегна още повече.

„След толкова време... почти шестдесет години...“ Помнеше как отвеждат баща му под дулото на пушката посред нощ. Тогава бе едва шестгодишен.

Впери поглед в кутиите. Мина време, докато поеме отново Дъх. Извърна се. В боядисаната в зелено каюта имаше една единствена койка, лавица за книги, бюро, умивалник и комуникационна станция, състояща се от високоговорител, видеомонитор и телефон.

Пресегна се и вдигна слушалката, забързано изрече нещо, след което заслуша как думите му се предават, кодират и препредават. Изчака. Не след дълго сред пукота на статичното електричество се разнесе познат глас:

- Тук Леопард.
- Състояние?
- Целта е поразена.
- Потвърждение?
- В момента се провежда.
- Знаете заповедта. Пауза.
- Без оцелели.

Последното нямаше нужда от потвърждение. Адмирал Петков прекъсна връзката и остави слушалката на вилката. Започна се.

17:16

Планински масив Брукс, Аляска

Мат пришпорваше коня нагоре към хребета. Катеренето бе тежко. Съседната долина бе с триста метра по-висока. Там по земята все още имаше сняг, по-дебел под сенките на дърветата. Четирите кучета подтичваха напред, душеха и сумтяха с наострени уши. Подсвирна им, за да не се отдалечат прекалено.

От билото Мат се загледа към долината. Димната спирала вече бе изтъняла, но въпреки това показваше мястото на катастрофата. Гората от смърч и елша скриваше от поглед разбития самолет. Заслуша се. Не се чуваха никакви гласове. Лошо. Намръщи се и потупа с пети хълбоците на кобилата.

- Да тръгваме, Марая.

Не пришпорваше животното, за да не се подхлъзнат по снега и леда. Тръгна покрай дълбок поток, лъкатушещ през гората. Над водата се

стелеше мъгла. Тишината все повече го изнервяше. Облаците комари бърмчаха така пронизително, че едва не го заболяха зъбите. Единственият друг шум бе от стъпките на коня – рязко хрущене, когато копитото пробиваше ледената кора над снега.

Дори кучетата загубиха от темперамента си, започнаха да се навъртат все по-наблизо и често спираха с вдигнати високо носове.

Бейн бдеше на петдесетина крачки напред. Тъмният полувълк се спотайваше в сенките и почти се губеше сред тях. Като помощник на горски надзирател Бейн бе обучен за спасителни операции. Кучето имаше остро обоняние и сякаш усещаше накъде се е запътил Мат.

Стигнаха долината и ускори крачка. Мат вече надушваше горящото масло. Тръгна на пряко, доколкото им позволяваше теренът, но въпреки това им трябваше около двадесет минути, за да стигнат до мястото на катастрофата.

Гората се разтвори в малка поляна. Очевидно пилотът се бе насочил към нея с надеждата, че ще успее да приземи самолета и почти беше успял. Дълга бразда в млечния фий пресичаше поляната през средата. Но мястото за кацане се бе оказало прекалено късо.

Отляво в зелените смърчове лежах смазаните останки на „Чесна 185 Скайвегън“. Носът и се бе заклешил между две дървета, крилете бяха отчупени и изкривената опашка стърчеше нагоре във въздуха. От разбития двигателен отсек се виеше черен дим, а долината се изпълваше с миризмата на гориво. Всеки момент можеше да избухне пожар.

Докато прекосяваше поляната, Мат погледна тежките сиви облаци, надвиснали почти над дърветата. Е, в този случай дъждът нямаше да навреди. А още по-добре щеше да бъде, ако забележи някакво движение.

Когато до самолета останаха няколко метра, Мат дръпна юздите и скочи от седлото. Известно време остана неподвижен, загледан в останките. Беше виждал трупове и преди, Дори прекалено много. Шест години като зелена барета бе участвал в мисии в Сомалия и Близкия изток, преди да се уволни, за да завърши колежа благодарение на сумата, която му изплатиха военните. Така че не погнусата го спираше. Смъртта го бе докоснала прекалено дълбоко и лично, за да може просто да се разрови из останките.

Но ако имаше оцелели...

Мат пристъпи към разбитата се „Чесна“.

– Хей! – извика той и се почувства като глупак.

Отговор не последва. Нищо чудно.

Промъкна се под едното крило. Разпиляното нечупливо стъкло хрущеше под краката му – от сблъсъка прозорците се бяха пръснали. От двигателя отпред продължаваше да излиза задушлив пушек, който пареше на очите. Под краката му течеше поточе керосин.

Мат закри носа и устата си с длан. Опита да отвори вратата, но тя бе силно огъната и заяждаше. Протегна се и пхна глава през страничния прозорец. Самолетът не беше празен.

Пилотът седеше привързан с коланите на мястото си, но доколкото можеше да се съди по отпуснатата глава и по пръта, пронизал гърдите му, бе мъртъв. Съседната седалка беше празна. Мат понечи да се обърне към пътническото отделение, но спря поразен. Бе разпознал пилота. Рошавата черна коса, рунтавата брада, сините очи... сега изцъклени и безжизнени.

– Brent... – промърмори той.

Брент Къминг. Редовно играеха покер по времето, когато Мат и Джени бяха все още заедно. Джени бе шериф на племената нунамиут и инопиаат и тъй като повереният и район бе огромен, тя бе по необходимост и умел пилот. Ето защо познаваше други пилоти в района, сред които и Брент Къминг. Двете семейства бяха прекарвали едно лято на къмпинг, децата им лудуваха и играеха заедно. Как щеше да съобщи на жена му Шерил?

Отърси се от шока, пхна глава през задния прозорец и вцепенено огледа останалите седалки. Видя някакъв мъж, проснат по гръб. Не се движеше. Мат тъкмо се канеше да въздъхне, когато ръката на непознатия се стрелна напред. Държеше пистолет.

– Не мърдай!

Мат се стресна – повече от неочаквания вик, колкото от дулото.

– Сериозно! Не мърдай! – Мъжът седна. Беше блед, зелените му очи бяха широко отворени, а русата му коса бе просмукана с кръв от лявата страна. Сигурно бе ударил главата си в рамката на прозореца. Въпреки това ръката му не трепваше. – Ще стрелям!

– Стреляй де – спокойно отвърна Мат и леко се облегна на фюзелажа.

Отговорът очевидно обърка непознатия. Веждите му се събраха. Ако се съдеше по чисто новата му канадка „Еди Бауър“, човекът явно бе абсолютен новак в този край. Въпреки това бе куражлия. Макар че токущо бе преживял самолетна катастрофа, очевидно бе останал с ума си. Мат не можеше да му го отрече.

– Ако разкараш този сигнален пистолет, може и да реша да завърша

спасителната операция – каза Мат.

Мъжът остана неподвижен няколко секунди, после отпусна ръце и се облегна назад. – Аз... извинете.

– Няма за какво да се извиняваш. Току-що падна от небето. В такива редки случаи съм склонен да прощавам липсата на добри обноси.

Думите предизвикаха уморена усмивка на лицето на мъжа.

– Ранен ли си? – попита Мат.

– Здраво си праснах главата. И кракът ми е заклещен.

Мат се наведе през прозореца. Наложил се да се повдигне на пръсти. Носовата част на самолета се бе смачкала и кракът на мъжа се бе оказал заклещен между седалката на втория пилот и неговата. Дотук с надеждата да го накара да се измъкне през прозореца.

– Пилотът... – започна мъжът. – Той...

– ... е мъртъв – довърши Мат. – Нищо не можем да направим за него.

Напънна с всички сили вратата. Нямаше да успее да я освободи само с груба сила. Почука по металния корпус, докато мислеше.

– Изчакай секунда.

Върна се при Марая, хвана поводите и я отведе до разбития самолет. Кобилата протестира с тръскане на глава. Не стига че я отдалечаваше от вкусната паша, ами я водеше към плашещия горящ двигател.

– Няма страшно, момиче – успокой я Мат.

Кучетата останаха по местата си. Бейн се изправи с наострени уши, но Мат направи знак на вълка да седне.

Когато доближиха на достатъчно разстояние, Мат прехвърли въже от седлото до вратата на самолета и го завърза. Не вярваше, че дръжката ще се окаже достатъчно сигурна.

Върна се при кобилата и я подкани да тръгне. Тя го стори с готовност, радостна, че се отдалечава от вонящия двигател, но щом въжето се изпъна, се закова на място.

Мат започна да я приканва и да дърпа поводите, но тя не се подчини. Мина зад нея, промърмори една ругатня, след което сграбчи опашката и я дръпна. Мразеше да прави това, но трябваше да я накара да дръпне. Тя изцвили от болка и го ритна. Мат залитна назад, пусна опашката и се приземи на задника си. Поклати глава. Все не успяваше да намери общ език с представителките на женския пол.

Тогава се появи Бейн, залая и оголи зъби към глезените и. Марая може и да не уважаваше Мат, но един полувълк бе съвсем друго нещо. Инстинктите надделяха. Кобилата се хвърли напред и задърпа въжето.

Зад гърба му се разнесе вой на метал. Мат се претърколи. Целият корпус на чесната се наклони. Отвътре се разнесе вик. След това вратата се откърти със звука от отваряне на кутия сода.

Марая се изправи на задните си крака, но Мат се върна да я успокои. Освободи въжето от седлото и отпрати Бейн с ръка. Отведе кобилата до края на поляната и я потупа по хълбока.

– Добро момиче. Тази вечер си спечели допълнителна порция овес.

Закрачи обратно към самолета. Непознатият почти бе успял да се измъкне навън. Бе съумял да плъзне крака си между на двете седалки.

Мат му помогна да слезе.

– Как е кракът ти?

Мъжът внимателно го опипа.

– Здравата натъртен, мамка му, но май няма нищо счупено.

Едва сега Мат си даде сметка, че пътникът е по-млад, отколкото му се бе сторило в началото. Сигурно още нямаше тридесет.

Докато се отдалечаваха от останките, Мат протегна ръка.

– Аз съм Матю Пайк.

– Крейг... Крейг Тийг.

Когато стигнаха на безопасно разстояние, Мат настани мъжа на един дънер и пропъди кучетата, които се бяха приближили да подушат непознатия. Разкърши рамене и хвърли поглед към самолета и мъртвия си приятел.

– Е, какво стана?

Известно време мъжът запази мълчание. Когато най-сетне проговори, почти шепнеше.

– Не зная. Пътувахме към Дедхорс...

– При Прудоу?

– Да, към Прудоу Бей – кимна мъжът и предпазливо опипа главата си. Дедхорс бе летище, което обслужваше нефтените находища и градчето при Прудоу Бей. Намираше се в най-северната точка на Аляска, където нефтените находища на Северния склон стигаха до океана. – Бяха минали около два часа откакто излетяхме от Феърбанкс, когато пилотът съобщи, че нещо не е наред с двигателя. Май губел гориво или нещо подобно. Което изглеждаше невъзможно, тъй като бяхме заредили преди да тръгнем.

Мат още можеше да усети миризмата на керосин – определено не бяха останали без гориво. А и Брент Къминг винаги бе поддържал самолета си в пълна изправност. Преди да стане пилот единак, той беше механик и познаваше идеално двигателя с мощност триста конски сили.

Имаше жена и две хлапета и от самолета зависеше както семейството му, така и животът му и затова машината работеше прецизно – същински „Ролекс“.

– Когато двигателят започна да се задавя, опитахме да намерим място за кацане, но наоколо бяха само тези проклетни планини. Пилотът... той... опита се да потърси помощ по радиото, но сякаш и то не работеше.

Мат разбираше каква е причината. През тази седмица имаше магнитни бури, които объркваха всички съобщения в северните региони. Хвърли поглед към катастрофирания самолет. Можеше да си представи ужаса на последните мигове – паника, отчаяние и потрес.

Гласът на мъжа леко трепна. Наложил му се да преглътне, за да продължи да говори.

– Нямахме друг избор, освен да кацнем тук. И тогава... и тогава...

Мат се пресегна и го потупа по рамото. Останалата част от историята бе повече от очевидна.

– Всичко е наред. Ще те измъкнем оттук. Но първо трябва да видя раната ти.

Отиде до Марая и извади медицинския пакет. Можеше да осигури наистина пълна първа помощ. Мат лично го беше приготвил, като използва опита си на зелена барета. Освен обикновените марли, бинтове, лепенки и аспирин, в него имаше малка аптечка с антибиотици, антихистамини, антипротозоли и активен въглен. В пакета бяха включени местна упойка, спринцовки, шини за обездвижване и дори сте-госкоп. Извади шишенце с кислородна вода и проми раната на главата.

– Е, Крейг, защо си се запътил към Прудоу? – попита Мат, без да прекъсва работата си.

Човекът определено не приличаше на работник на нефтена сонда. При онези хора черният петрол и машинното масло просто не можеха да се измият от гънките на ръцете и се бяха превърнали в нещо като татуировки. Дланите на мъжа обаче бяха съвсем чисти, а ноктите му – добре оформени и поддържани. Мат предположи, че е инженер или геолог. Всъщност имаше вид на учен човек и с доста проникателен поглед оглеждаше коня, кучетата, поляната и околните планини. Единственото, което избягваше да гледа, бе разбитият самолет.

– Не пътувах до Прудоу Бей. Там само щяхме да заредим и да продължим към една изследователска база на полярната шапка. Дрейфуваща станция „Омега“, част от изследователската програма НАЛЕДЕКС.

Мат намаза раната с антибиотичен крем и я покри с марля.

– НАЛЕДЕКС ли?

– „Научни ледови експедиции“ – обясни Крейг и трепна, докато Мат поставяше лепенката. – Петгодишен съвместен проект на Военно-морския флот и цивилни учени.

– Май съм чувал нещо за това – кимна Мат. Групата използваше подводниците на флота, за да събира данни на хиляди километри извън обичайните морски пътища, и се ровеше на места, които не бяха посещавани никога дотогава.

Сети се обаче още нещо и сбърчи вежди. – Мислех, че проектът е завършил през деветдесет и девета.

Думите му привлякоха изцяло вниманието на мъжа. Очите му леко се бяха разширили от изненада, когато се обърна към Мат.

– Не гледай външния ми вид, аз съм наблюдател на дивеча и рибата – обясни Мат. – Затова съм запознат в една или друга степен с по-големите изследователски проекти в Арктика.

Крейг го изгледа изпитателно с преценяващите си очи, след което тръсна глава.

– Е, прав си. Официално НАЛЕДЕКС завърши, но една от станциите – тази „Омега“ – се озова в Зоната на сравнителната недостъпност на полярната шапка.

Където няма хора, помисли си Мат. ЗСН бе най-отдалечената част на полярната шапка, най-трудна за достигане и почти напълно изолирана.

– Заради възможността да се изследва районът отпуснаха допълнителни средства само за нея.

– Значи си учен? – попита Мат, докато затваряше медицинския пакет.

Мъжът се разсмя, но в смеха му не се долавяше истинско веселие.

– Не, не съм никакъв учен. Командироваха ме от вестника. „Сиатъл Таймс“. Политически репортер съм.

– Политически репортер ли? Мъжът сви рамене.

– Но какво...

Мат внезапно млъкна, когато чу шум на самолетен двигател. Погледна нагоре. Небето бе покрито с ниски облаци. Бейн заръмжа, когато шумът се засили.

Крейг се изправи на крака.

– Друг самолет. Може някой да е уловил сигнала за бедствие.

От облаците се появи малък самолет и се спусна към долината, но запази височина. Мат го изгледа, докато прелиташе над тях. Също

„Чесна“, само че по-голяма от самолета на Брент. Май беше „Скайвегън“ 206 или 207, пригоден за осем пътници.

Свирна на Марая да се приближи и извади бинокъл. Отне му миг, за да намери самолета и да го фокусира. Изглеждаше съвсем нов... или прясно боядисан. Нещо рядко срещано по тези краища. Теренът не бе особено благосклонен към летателните апарати.

– Дали са ни видели? – попита Крейг.

Самолетът се наклони и започна бавно да кръжи над долината.

– При този пушек трябва да са слепи, за да ни подминат.

Въпреки това Мат бе обхванат от безпокойство. През изминалата седмица не бе забелязал нито един самолет, а днес виждаше цели два. А и вторият бе прекалено чист, прекалено бял. Докато го наблюдаваше, вратата на товарното отделение отзад се отвори. Това им беше хубавото на по-големите модели. Такива самолети се използваша, за да превозват ранени до най-близката болница. Задната врата бе идеална за товарене и разтоварване на носилки, или в най-лошия случай – на ковчези. Но можеше да се използва и за още нещо.

От багажния отсек се отдели малко петно, последвано бързо от второ. Парашутисти. Мат едва успяваше да ги проследи с бинокъла си. Спускаха се бързо надолу. Накрая над тях се отвори парашутите и забавиха падането им. Вече можеше да ги фокусира по-лесно. Парапланери, разпозна той. Използваха се за прецизно кацане на сложен терен. Дватама едновременно се завъртяха и се насочиха към поляната.

Мат се взря в самите фигури. Подобно на самолета, парашутите и облеклото им бяха бели, без никакви отличителни знаци. На гърбовете им имаше пушки, но не можеше да различи вида и модела им.

Докато ги следеше, усети как го обзема ужас. Не оръжията бяха причина кръвта на Мат да се смрази, а онова, което се виждаше под парашутистите. Бяха привързани към седалките на мотоциклети. Около гумите бяха вързани метални вериги. Снегоходи. Мощни машини, способни да проникнат навсякъде и да преследват всичко живо из тези планини.

Мат свали бинокъла. Изгледа репортера, след което прочисти гърлото си.

– Надявам се, че си добър ездач.

КОТКА И МИШКА

6 април, 17:36 ч.

Район ЗСН, полярна шапка Дрейфаща станция „Омега“

2. „Ще усетя ли отново някога топлина?“ Капитан Пери крачеше по хрущящия лед и сняг към дрейфаща станция „Омега“. Вятърът виеше около него – призракен звук, който сякаш бе в съзвучие с празнотата в сърцето му. Тук, на края на света, вятърът бе живо същество, което вечно духаше и опустошаваше терена като гладен звяр. Той бе най-големият хищник – безмилостен, постоянен, неизбежен. Както казваше една стара поговорка на инуитите, „Убива не студът, а вятърът“.

Пери неотклонно крачеше напред през бушуващата виелица. „Полярен страж“ остана зад него в една полиня – голямо езеро сред леда. Дрейфаща станция „Омега“ бе построена недалеч от брега и – мястото бе избрано заради полинята, която позволяваше достъп на подводниците. Езерото оставаше постоянно открито благодарение на ограждащия го дебел пръстен ридове, които се издигаха на височината на двуетажна сграда и продължаваха четири пъти повече надолу под водата. Плътните зъбери предпазваха езерото от околните късове лед и така то оставаше свободно. Изследователската станция бе построена на сравнително плоска ледена равнина на около четиристотин метра от брега – дълък проход при температури далеч под нулата.

Вървеше с малка групичка свои хора – първата от четирите смени, на които бе позволено да излязат от подводницата. Матросите разговаряха помежду си, но Пери мълчеше, сгушен във флотската си канадка, пристегнал здраво качулката, обточена с дебела козина. Гледаше на североизток, където преди два месеца бяха открили руската база – на по-малко от петдесет километра отгук. Тръпки преминаха по тялото му, но те далеч не се дължаха на студа.

„Толкова много мъртъвци...“ В ума му изникна образът на телата – някогашните руски обитатели на полярната база, наредени като окастрени трупи в ледената си гробница. Тридесет и двама мъже и дванадесет жени. Необходими бяха две седмици, за да разчистят труповете. Някоя очевидно бяха умрели от глад, но други като че ли бяха завършили живота си насилствено. Намериха едно от телата обесено в някакво помещение. Въжето бе така замръзнало, че се разпадна при първото докосване. „Но това не бе най-лошото...“

Пери прогони мисълта.

Когато се изкачи по ледения хребет (бе сравнително лесно благодарение на изсечените в склона стъпала), пред очите му се появи дрейфщата станция. Представляваше малко селце от червени постройки тип „Джеймсуей“. Петнадесетте сгради приличаха на кървав обрив по белия лед. Над всяка се издигаше дим и се наслаяваше в мъгла над базата, като и придаваше измамно топъл вид. Боботенето на двадесет и четирите генератора сякаш се усилваше от мъглата. Над станцията се носеше мизма на нафта и керосин. Самотно американско знаме висеше на един пилон и от време на време изплющяваше при свирепите пориви на вятъра.

Няколко снегомобила „Ски-Ду“ и два големи „Сно-Кат“ бяха пръснати сред почти постоянно обитаемата база, готови да бъдат използвани от учените и персонала. Имаше дори лодка за лед – катамаран, поставен върху два плъзгача от неръждаема стомана.

Пери застана на хребета и се загледа към хоризонта. Видя виещата се по леда следа, свързваща „Омега“ с руската база. Още от откриването и персоналят сновеше напред-назад през полярната шапка, като използваше всяко свободно превозно средство. В момента четвърт от обитателите на станцията се бяха преместили в погребаната руска база и се бяха настанили във вътрешността на обърнатата наопаки ледена планина.

Пътят към руската база се различаваше лесно. Този район на полярната шапка бе покрит с пласт дебел люспест сняг, наречен саструги – малки накъдрени вълнички замръзнал сняг, образувани от вятъра и ерозията. „Като връхчета на лимонени целувки“ – бе отбелязал помощник-капитанът. Но плъзгачите на превозните средства бяха заравнили састругите и бяха проправили тесен път през замръзналите вълни.

Пери разбираше интереса на работещите тук мъже и жени. Те бяха учени с ненаситно любопитство. Никой от тях обаче не бе прекосил петдесетте километра до замръзлата база и не бе влязъл в нея преди него. Никой не знаеше какво бяха открили той и малкият му отряд в сърцето на станцията. Незабавно бе заповядал на хората си да пазят строга тайна и бе разположил въоръжена охрана, която да не допуска персонала на „Омега“ в онова отделение на базата. Откритието на Пери бе известно само на един от учените – доктор Аманда Рейнълдс. Тя беше с него, когато влязоха там. За първи път в живота си тази силна и независима жена бе потресена до дъното на душата.

Каквото и да бе онова движещо се петно, показано от сонара „Дълбочинно око“, така и не успяха да го открият. Може би бе просто

отражение, мираж, породен от движението на подводницата, или пък някой мародер, напуснал станцията – например полярна мечка. Макар че това не изглеждаше много вероятно – освен ако животното не бе открило входа, който им предстоеше да намерят. Преди два месеца бяха принудени да използват термични взривове, за да си проправят път през леда до погребаната станция. След това използваха още термични заряди и пластичен експлозив, за да отворят недалеч от наново заселената база изкуствена полиня, където да може да изплава „Полярен страж“.

На Пери му се прииска да бяха потопили цялата руска база. Нищо добро нямаше да излезе от това, сигурен беше. Но трябваше да изпълнява заповеди. Потрепери под напора на вятъра.

Нечий вик насочи вниманието му обратно към постройките на „Омега“. Някаква фигура в синя канадка им махна с ръка да се приближат. Пери слезе по склона и се запъти към нея. Човекът бързаше насреща им, приведен срещу ледения вятър.

– Капитане! – Беше канадският метеоролог Ерик Гюстоф, едър мъж с норвежки произход, светлоруса коса и висок ръст, макар че в момента единственото, което се виждаше от него, бяха присвитите му от блясъка на снега очи и побелелите от скрежа мустаци. – Търсят ви по сателитния канал.

– Кой?

– Адмирал Рейнълдс – мъжът погледна небето. – Най – добре да побързате. Наближава силна буря, а заради последните слънчеви изригвания комуникационните системи още са в хаос.

Пери кимна и се обърна към адютанта си.

– Освободете хората до двадесет нула нула. Тогава ще ги смени следващата група.

Думите му бяха посрещнати с одобрителни възгласи. Хората му се пръснаха на различни страни – едни се запътиха към трапезарията на станцията, други тръгнаха към постройката за почивка, а някои – към жилищните помещения да почиват в уединение. Капитан Пери последва Ерик към група свързани постройки – главната част на базата.

– Доктор Рейнълдс помоли да побързате – обясни метеорологът. – В момента разговаря с баща си. Не знаем колко дълго ще успеем да задържим връзката.

Стигнаха входа на главната барака, изтупаха снега и леда от краката си и се приведоха, за да влязат. Горещината вътре бе болезнена след смразяващия студ. Пери свали ръкавиците си, разкопча канадката и отметна качулката. Разтърка върха на носа си, за да се увери, че е още на

мястото си.

– Хапе навън, а? – обади се Ерик. Бе останал в канадката си.

– Не е от студа, а от влагата – саркастично измърмори Пери и окачи канадката си при останалите. Отдолу продължаваше да носи синия си гащеризон, на джоба на който бе изписано името му. Свали кепето и го затъкна в колана си.

Ерик пристъпи обратно към вратата.

– Знаете как да стигнете до станцията за сателитна връзка. Ще ида да проверя уредите преди да връхлети бурята.

– Благодаря.

Ерик се ухили и отвори вратата. Вятърът моментално нахлу вътре. Поривът удари Пери като плесник през лицето. Ерик побърза да излезе и затръшна вратата след себе си.

Пери потрепери и разтри ръце. „Що за човек ще остане доброволно на това забравено от Бога място цели две години?“

Прекоси антрето и мина през още няколко врати, преди да се озове в централното помещение. Тук се намираха различните кабинети, както и няколко лаборатории. В тази постройка се измерваше сезонното темпо на натрупване и ерозия на ледената покривка – на топлинните запаси на Арктика. Останалите лаборатории в другите сгради обаче се занимаваха с какво ли не – от сондиране за образци от океанското дъно до хидролаборатория, която изучаваше състоянието на фито – и зоопланктона под леда. Изследванията бяха непрекъснати и продължаваха, докато станцията се местеше, носена от полярното течение, и изминаваше по три километра на ден.

Кимна на няколко познати лица зад бюрата или пред компютърните екрани и премина през верига подобни на шлюзове врати, водещи към една от съседните бараки.

Тя бе допълнително изолирана и се охраняваше с два резервни генератора. Тук бе живата нишка, свързваща „Омега“ с останалия свят. В бараката се намираше цялото радио-и комуникационно оборудване – предаватели на къси вълни за връзка с екипите навън, на много къси и ултракъси вълни за подводниците, както и НАВСАТ – военната сателитна комуникационна система. Постройката бе празна, с изключение на самотната фигура на Аманда Рейнълдс.

Пери отиде до нея. Тя вдигна поглед над телетипа. Прено-симото устройство с клавиатура и позволяваше да осъществява връзка през сателита. Така можеше да говори по микрофона, а отговорите се появяваха на екрана от течни кристали.

Аманда му кимна, но продължи да разговаря с баща си. – Зная, татко. Зная, че не искаш да съм там. Но... Беше прекъсната и се наведе, за да прочете думите на екрана. Лицето и почервения – очевидно се водеше разгорещен спор. И по всичко личеше, че той продължаваше от много време. Адмирал Рейнълдс още от самото начало не искаше дъщеря му да приема това назначение, тъй като се тревожеше за нея заради недъга и. Аманда не се бе подчинила и бе приела мястото, с което извоюва независимостта си.

Пери обаче се запита каква част от борбата и целеше не толкова да убеди баща и, колкото самата нея. Никога преди не бе попадал на жена, така твърдо решена да се докаже във всичко и на всяка цена.

И тази борба взимаше своето.

Пери се вгледа в умореното и лице със сенки под очите. За последните два месеца сякаш се бе състарила с цяло десетилетие. Това причиняваха тайните.

– Ще го обсъдим друг път – продължи тя, а в гласа и се долавяше гняв. – Капитан Пери е тук.

Прочете отговора на баща си, затаи дъх и прехапа долната си устна.

– Чудесно! – рязко отвърна Аманда, рязко свали слушалките и ги подаде на Пери. – Ето.

Той ги взе, без да пропусне да забележи, че пръстите и треперят. Гняв, чувство за безсилие или и двете? Закри микрофона с длан. Не искаше никой да ги чува.

– Той още ли пази информацията под ключ?

Аманда изсумтя и се изправи.

– Електронно разпознаване на отпечатъци, сравняване на гласа и сканиране на ретината. И форт Нокс не го пазят толкова надеждно.

Пери и се усмихна.

– Прави всичко по силите си. Бюрократичната машина под него се задвижва бавно. При такива въпроси дипломатическите канали трябва да се използват възможно най-деликатно.

– Само че не разбирам защо. Става въпрос за Втората световна война. След толкова години светът има право да знае.

– Тайната е чакала петдесет години. Може да изтрае още някой и друг месец. Отношенията между Щатите и Русия и без това са обтегнати и трябва да се утъпче пътят, преди да се разгласи информацията.

Аманда въздъхна, погледна го в очите и поклати глава.

– Говориш също като баща ми.

Пери се наведе напред.

– В такъв случай ситуацията е достойна за Фройд – каза той и я целуна.

Тя се усмихна и промърмори:

– И целуваш като него.

Пери се засмя и се отдръпна.

– По-добре не карай адмирала да чака – посочи слушалките тя.

Той ги сложи и нагласи микрофона.

– Капитан Пери.

– Капитане, надявам се, че полагате добри грижи за дъщеря ми – рязко прозвуча гласът.

– Да, сър... много добри грижи – протегна ръка и стисна ръката на Аманда.

Взаимното им привличане не беше тайна, но през последните два месеца се бе задълбочило и бе преминало от привързаност към нещо позначимо. От благоприятие бяха решили да не дават открит израз на отнoшенията си. Дори бащата на Аманда не знаеше докъде бе стигнала връзката им.

– Капитане, ще бъда кратък – продължи адмиралът. – Вчера бе осъществена връзка с руския посланик и му бе връчено копие от доклада ви.

– Но аз мислех, че няма да се свържете с него, докато...

– Нямахме избор. По някакъв начин вестта за откриването на станцията вече бе стигнала до Москва.

– Да, сър. Но какво означава всичко това за нашите хора там?

Последва дълго мълчание. За момент Пери дори се запита дали слънчевата буря не е прекъснала връзката, когато адмиралът проговори отново.

– Грег...

Неформалното обръщение моментално изостри внимание му.

– Грег, искам да знаеш и нещо друго. Бил съм в занаята достатъчно време, за да зная кога кошерът във Вашингтон се е разбушувал. Там става нещо. Среднощни срещи между Агенцията по национална сигурност и ЦРУ. Секретарят на флота бе привикан от някакво протоколно посещение в Средния изток. Великденската ваканция на целия кабинет бе прекъсната.

– И за какво е всичко това?

– Там е работата. Не зная. Нещо е станало някъде по върховете на командването. Вестите още не са стигнали до мен..., ако изобщо стигнат. А над всичко това се мъти някаква лайнйна политическа буря.

Вашингтон затваря люковете и се окопава. Никога досега не съм виждал подобно нещо.

Студените тръпки на ужаса пробягаха по гръбнака на Пери.

– Не разбирам. Защо?

Отговорът отново бе насечен от електронния шум.

– Не съм сигурен. Само исках да те уведомя как стоят нещата тук.

Пери се намръщи. Всичко това му звучеше като обичайно политиканство. Забеляваше загрижеността на адмирала, но какво можеше да стори?

– Капитане, има и още нещо. До мен достигна странна клюка. Въсщност донесе я помощникът на заместник-секретаря. Става въпрос за една-единствена дума, която явно е в центъра на цялата бъркотия.

– Каква дума?

– Грендел.

Пери остана без дъх.

– Може би е кодово име или име на кораб, не зная – продължи адмиралът. – На теб говори ли ти нещо?

Пери затвори очи. Грендел... Откритието, което бе направено едва днес. Стоманената табела, покрита с лед и скреж, която така лесно можеше да бъде подмината незабелязана. Намираше се недалеч от входа към погребаната станция.

ЛЕДОВАЯ СТАНЦИЯ ГРЕНДЕЛ

– Грег?

Съзнанието му бушуваше. Как бяха разбрали във Вашингтон? Преводачът на „Омега“ и лингвистът на „Полярен страж“ водиха разгорещен спор върху превода на надписа и особено върху последната дума, докато накрая бяха стигнали до едно и също заключение.

Това бе името на базата – „Полярна станция Грендел“.

– Капитан Пери, там ли сте? – Да, сър.

– Означава ли тази дума нещо за вас?

– Да, сър, несъмнено – гласът му остана непроменен. Освен върху табелата, Пери бе видял същата дума и на друго място, на една от вратите в станцията... онази, пред която лично бе разположил въоръжена охрана.

ГРЕНДЕЛ

До този ден не бе подозирал за значението на кирилските букви, гравирани върху чудовищната врата. Сега вече знаеше. Но не бе първият.

18:26

Планински масив Брукс, Аляска

Мат вървеше по стръмния склон и водеше Марая за поводите. Крейг яздеше кобилата, вкопчил се здраво в края на седлото. Мат не смееше да се качи – не и докато не започнат да се спускат или не достигнат равна земя. Страхуваше се да не изтощи животното прекалено бързо.

Четири кучета подтичваха напред. Трябваше да се махнат от тези стръмни върхове. Единствено Бейн сякаш усещаше страха на господаря си и се придържаше близо, наострил уши.

Мат хвърли поглед назад. Парашутистите несъмнено вече се бяха приземили, но все още не се чуваха двигателите на мотоциклетите им. Нямахме никаква следа от потеря, но гъстата гора от смърч и трепетлика закриваше гледката.

Над долината вече се бе спуснал сумрак; слънцето изчезваше зад околните върхове. Беше април и дните бяха започнали да се удължават от постоянната тъмнина на зимата към бедното слънце на лятото.

Мат присви очи и погледна през рамо. Нямахме начин да Разбере какво става. Намръщи се. Може би грешеше... може би бе станал параноик сред пустите гори.

Крейг като че ли забеляза загриженото му изражение.

– Възможно ли е да са били спасители? Да не би да бягаме без причина?

Мат отвори уста да отговори, когато експлозия отнесе думите му. Двамата впериха очи надолу. Към небето се издигна огнена топка и разкъса стелещия се мрак. Гърмежът постепенно утихна.

– Самолетът... – промърмори Крейг.

– Унищожиха го – очите на Мат се разшириха. Представи си как тялото на Брент се пръска на парчета.

– Но защо?

Мат присви очи замислено. Причината можеше да е само една.

– Прикриват следите си. Ако самолетът е бил саботира и, трябвало е да унищожат доказателствата – в това число и евентуалните свидетели. – Представи си ясната диря от копита, стъпки и лапи, отдалечаваща се от мястото на катастрофата. Нямаше време да прикрият следите си.

От ниското се разнесе нов звук, подобен на рева на мотор-на резачка. Двигател на мотоциклет изрева свирепо и се укроти до ниско ръмжене. Не след дълго към него се присъедини втори.

Бейн започна да им приглася. Ръмженето сякаш излизаше дълбоко от гърдите му.

Мат погледна към слабите отблясъци на залязващото слънце. Облаците продължаваха да се спускат. Тази нощ щеше да вали сняг. Сигурен бе, че преследвачите им също го знаят. А това означаваше, че ще се опитат да ги настигнат преди залеза.

– Какво ще правим? – попита Крейг.

Вместо отговор Мат дръпна поводите на Марая и тръгна нагоре по склона. Трябваше да намери начин да ги забави... поне докато небето не започне да се изсипва отгоре им.

– Можем ли да се скрием някъде? – гласът на Крейг трепереше. Бе се привел ниско над седлото, докато Марая се катереше нагоре по сипея.

За момента Мат игнорира въпроса. Главната му мисъл бе просто да намерят начин да оцелеят до падането на нощта. Намираха се в определено неизгодно положение. Двама души, един кон. Преследвачите им бяха със снегоходи. Шансовете им не бяха особено добри. Ревът на моторите се усили. Преследването вече бе започнало.

Мат задърпа Марая към хребета. Внезапно горе се надигна силен югозападен вятър – мразовит предвестник на лед и суграшица. Без да се колебае, тръгна надолу към мястото, където бе разположил лагера си. Там не можеха да намерят никакво убежище, затова прецени другите възможности. Знаеше няколко пещери, но те бяха прекалено далеч и не бе сигурен, че в тях ще бъдат в безопасност. Трябваше му друг план.

– Можеш ли да яздиш самичък? – обърна се той към Крейг.

Мъжът леко кимна, но в очите му се четеше ужас.

Мат се протегна и измъкна пушката, закрепена за задната част на седлото, после напъха кутия с патрони в джоба си.

– Какво смяташ да правиш? – попита Крейг.

– Не се безпокой. Просто ще те използвам за стръв – отвърна той и приклекна. – Бейн.

Кучето наостри уши и се обърна към Мат. Той посочи надолу и

рязко му заповяда:

– Бейн... към лагера!

Песът се завъртя и се спусна надолу. Останалите кучета го последваха. Мат плесна Марая по задницата и я подкара след тях, след което ги последва няколко крачки.

– Карай след кучетата. Ще те отведат до лагера ми. Скрий се както намериш за добре. На дръвника има брадва. Просто за всеки случай.

Лицето на Крейг побеля, но въпреки това кимна, с което си спечели уважението на Мат.

Той остана загледан за известно време как конят, ездачът и кучетата се спускат надолу по каменистия, обрасъл с дървета склон. Не след дълго изчезнаха в гъстата гора.

Обърна се и се изкатери нагоре по пътеката, докато не стигна на около двадесет метра от билото. Там скочи от калната дияр върху граничен отломък, а от него – на съседния камък. Не искаше да оставя следи. Щом се отдалечи достатъчно, Мат се спотаи сред дърветата и потъна в сенките зад един дънер. Оттук ясно виждаше билото. Ако преследвачите вървяха по същия път, за миг силуетите им щяха да се очертаят на фона на небето, когато прекосяват хребета и започнат спускането си към долината.

Мат коленичи, омота ремъка на пушката около китката си, нагласи приклада от орехово дърво на рамо и се прицели. Беше сигурен, че от такова разстояние ще извади от играта единия от мотористите, но как щеше да се справи и с двамата?

От другата страна на билото ревът на моторите се усилваше и доближаваше все повече и повече – същинска двойка побеснели зверове, втурнали се по следите на жертвата си.

Докато стоеше на коляно и кръвта бясно пулсираше в ушите му, Мат си спомни един друг момент преди десет години – в друг живот, когато се криеше в една полуразрушена от оръдейно попадение сграда в Сомалия. Наоколо свистяха куршуми и се разнасяха гърмежи. През уреда за нощно виждане светът се бе свел до зелени сенки и линии. Онова, което най-много изнервяше повечето хора, не бе самото сражение, а чакането.

Пое бавно дъх и си наложи да се отпусне, да остане спокоен и готов. Напрежението можеше да накара и най-опитния стрелец да се прояви като новобранец. Издиша и се съсредоточи. Не беше в Сомалия. Беше сред своите гори. Свежата миризма на смола и борови иглички го ободри и му напомни къде се намира. Познаваше планините по-добре от

всеки друг.

Шумът на моторите изпълваше света с ръмженето си. Мат вече чуваше пукота на счупените клонки под окованите във вериги гуми. „Близко са...“ Премести пръста си върху спусъка и се приведе напред, опрял буза в дървения приклад.

Чакането сякаш продължи безкрайно. Въпреки студа по дясното му слепоочие се стече капчица пот. Устоя и не присви око. Винаги дръж и двете си очи отворени, когато стреляш. Баща му го бе учил още когато ходеха на лов за елени в Алабама, а по-късно му го припомни и сержантът в казармата. Пое бавно въздух през носа и се концентрира.

„Хайде...“

Сякаш в отговор на подканата му единият мотор изхвърча с пълна газ над билото и го изненада. Вместо да се изкачи предпазливо, мотоциклетистът бе дал пълна газ и прелетя над хребета.

Мат следваше траекторията му. Натисна спусъка, пушката изгърмя и почти едновременно с нея се чу звън на куршум в метал.

Летящият мотоциклет поднесе във въздуха. Беше уцелил задния калник. Мотористът и моторът се удариха странично в земята, отскочи-ха веднъж и се затъркаляха надолу. Мотористът успя да се освободи и се претърколи в гъстите храсти.

– Мамка му! – промърмори Мат.

Не откъсваше поглед от хребета. Нямаше представа дали първият преследвач е невредим, ранен или мъртъв, но не смееше да му обърне повече внимание. Всеки миг щеше да се появи вторият мотор. Мат изхвърли празната гилза и вкара нов патрон в цевта. Искеше му се сега с него да бе старата му М-16 от времето на зелените барети.

Прицели се в хребета.

След изстрела и трясъка на падащия мотор слухът му изневеряваше. Ревът на вторият двигател се разнасяше сякаш от всички страни едновременно. С крайчеца на окоото си забеляза движение отляво. Насочи пушката навреме, за да види как вторият мотор изхвърча над хребета.

Прицели се – по-скоро отчаяно, отколкото като опитен стрелец – и стреля. Този път не се чу дори звън на метал. Мотоциклетът се приземи плавно, мотористът натисна газта и изчезна.

Мат отстъпи зад дънера на дървото. Отново презареди. Тези двамата не бяха аматьори. Бяха очаквали засадата и бяха пуснали първия мотор на пълна газ, за да отвлече вниманието му, докато вторият успее да заобиколи от другата страна.

Тряс!

Клонът над главата му се пръсна и го засипа с трески. Мат се хвърли на земята и се плъзна по гръб, като стискаше пушката при гърдите си. Изстрел от карабина... идваше от мястото, където бе изчезнал първият моторист. Значи копелето бе оцеляло.

Потисна паниката си и остана на място. Несъмнено снайперистът не можеше да го види добре – в противен случай щеше да е мъртъв. Изстрелът целеше просто да го изкара от прикритието му. По всяка вероятност стрелецът бе налучкал приблизителното му местоположение, докато бе стрелял по втория мотор.

Сега Мат бе притиснат между двамата – единият дебнеше долу и вляво в храстите, а другият все още бе с мотора си някъде сред камънаците.

Напрегна слух, като вдишваше през стиснатите си зъби. Ревът на втория мотоциклет бе утихнал до равномерно ръм-жене. Какво ставаеше? Може би вторият чакаше? Или бе оставил мотора си на празен ход, а самият той бе тръгнал да търси по-удобна позиция?

Не можеше да рискува. Трябваше да действа.

Мат тихо изруга и се плъзна по гръб надолу по склона. За щастие бе улеснен от дебелия пласт борови иглички. Плъзна се като сърфист по тях, без да вдига глава, и стигна до малко дърво в разтопения сняг, не по-широко от улична канавка. Озова се на дъното на съмнителното убежище. Водата се просмука през вълнените му панталони, но подплатеното армейско яке запази тялото сухо.

Остана за миг така, като се заслушваше. Оцелелият мотор все още застрашително ръмжеше на празен ход. Не се чуваше нищо друго. Преследвачите му се спотайваха. Мат нямаше начин да разбере дали са военни или наемници. Разбираше само, че са професионалисти и работят в екип. Това означаваше, че в момента репортерът бе въвн от опасност. Двамата нямаше да оставят зад гърба си въоръжен нападател. Първо трябваше да премахнат Мат, ако искаха да продължат.

Обмисли възможностите си. Не бяха много. Можеше да се измъкне и да остави Крейг на убийците. Бе готов да се обзаложи, че двамата биха предпочели по-скоро да видят сметката на репортера, и не се съмняваше, че ще успее да им се изплъзне в гората. Но това не бе реална възможност.

Трябваше да помисли и за кучетата си.

Продължи да пълзи надолу по канавката. Студът му помогна да потисне паниката. Нищо не избистряше ума по-добре от това да топнеш задника си в ледена вода.

Движеше се колкото може по-безшумно.

Тридесет метра по-нататък улеят свършваше с рязък ръб. Височината бе малка, не повече от два метра. Превъртя се по корем в канавката и скочи с краката надолу, като внимаваше да предпази пушката от водата и калта.

Това бе грешка.

Докато падаше, един изстрел удари пушката и тя отлетя от пронизаните му от остра болка пръсти. В глупавия си опит да запази бе вдигнал карабината си прекалено високо и прекалено открито, с което се бе издал. Строполи се тежко в плитката локва от лед и кал и се хвана за изтръпналата ръка.

Огледа се бързо и откри пушката на брега. Черният приклад от орехово дърво се бе превърнал в трески. Побърза да вдигне разнебитеното оръжие. Самата пушка бе останала невредима. Хвана я в ръка и се затича покрай късата скална стена. Не си правеше труда да прикрива следите си. Носеше се през храстите, под краката му трещяха счупени клонки. Стената внезапно свърши с осеян с големи камъни сипей – следи от някогашен ледник.

Не се чуваха никакви звуци на преследване, но знаеше, че противниците го приближават, спускат се бързо надолу по склона, пригответе пушките, готови да очистят жертвата си.

Мат се затича като подгонен, придържайки се колкото се може по-близо до скалата. Сенките пред него ставаха все по-дълбоки и по-дълбоки, докато слънцето залязваше и облаците се спускаха все по-ниско над върховете. Скоро щеше да настъпи нощта. Стигна до изровения терен и се спотаи зад една канара.

Рискува да хвърли поглед зад себе си. Сега сенките облагодетелстваха преследвачите му. Теренът тънеше в мастилен мрак. Огледа края на скалата. Нищо. Обърна се и за малко да го пропусне. Движение на сенките. Мат се сниши още повече. Някой се спускаше надолу по скалата, наполовина скрит зад някаква издатина. Преди Мат да успее да вдигне пушката и да се прицели, фигурата изчезна в тъмното в основата на скалата.

Мат продължи да държи пушката насочена натам, доколкото можеше без приклада. Беше я закрепил по дължината на ръката си. Цвета трепереше. Не можеше да е сигурен, че ще стреля точно.

Нагоре по склона двигателят внезапно отново оживя, изрева и мотоциклетът потегли.

Мат напрегна слух. Вторият моторист се насочваше наляво, явно с

намерението да заобиколи сипея и да му излезе в гръб. Другият ловец, който се спотайваше някъде наблизо, не се виждаше никакъв. Можеше да е навсякъде. Мат не беше сигурен в убежището си.

Извъртя се зад канарата и огледа терена. Наоколо растяха само няколко дървета – останалото бе предимно ниски храсти и бурени. Наблизо ромолеше буен поток и се разливаше в серия малки водопади. Коритото му се очертаваше от спускащата се над водата мъгла, все по-гъста с приближаването на нощта.

Затича се приведен надолу по сипея към потока. Трябваше да се отърве от опашката. Краката му бяха мокри и кални от предишното пързаляне и оставяха ясни следи върху голата скала.

Щом се озова при потока, нагази в него, като с мъка се съдържа да не ахне от студа. Водата стигаше едва до коленете му, но течението бе силно и подкосяваше краката му. Камъните бяха хлъзгави. Като се мъчеше да запази равновесие, започна да се изкачва нагоре срещу течението, обратно към склона, по който току-що се бе спуснал. Бързаше приведен, като се стараше да вдига колкото се може по-малко шум.

Напрягна слух да долови знак от дебнещия наблизо ловец, но въздухът бе изпълнен с рева на мотоциклета и шума на разбиващата се в скалите вода.

Десет метра по-нагоре стигна до един от водопадите. Бе висок не повече от метър и половина. Помоли се поне за капчица късмет през този безкраен смразяващ ден. С изтръпнали от ледената вода крака пристъпи към водопада и протегна ръка през водата. Много от водопадите криеха малки пещери, където гранитът бе отнесен от буйните сезонни води.

Мат размърда пръсти.

Този водопад беше точно такъв.

Завъртя се и пристъпи заднишком през водопада. От леденото течение дъхът му спря, но след миг се облегна на скалата, полуприведен, с разперени настрани крака. Водата се спускаше пред лицето му като завеса. Беше достатъчно тънка, за да може да вижда навън, но светът зад нея бе размазан.

Мат зачака, притиснал пушката до гърдите си. Вече не се бореше с течението, стоеше неподвижно и студът го завладя. Зъбите му затракаха неконтролируемо и болката го прониза до костите. Скоро щеше да изпадне в хипотермия. Надяваше се преследвачите да не го карат да чака прекалено дълго.

Докато трепереше, в главата му нахлу спомен за един друг ден с

вода и лед. Тогава бе още по-измръзнал и мокър. Преди три години в края на зимата необичайно затопляне бе събудило всичко живо в Аляска и го бе накарало да излезе навън и да се наслади на прекрасното време. Той и семейството му не направиха изключение. Направиха си зимен лагер с намерението да ловят риба през леда и да пътешестват по снежните планини. И в един момент на невнимание...

„Тайлър... съжалявам...“

Насили се да отвори очи. Сега не бе моментът да оплаква момчето. Въпреки това ледената прегръдка на водата бе събудила спомена. Не можеше да се откъсне от него. Тялото му си спомни леденостудената вода. Мислите, дълбоко замразени досега, бяха пуснати на свобода. Човек, който не е изгубил син или дъщеря, не може да си представи как един спомен може да пронизва като кама – болезнено, ослепяващо, чак до кокал.

„Тайлър...“

Някакво движение рязко го върна в настоящето. Отдясно неясен силует се премести покрай брега. Краката му затрепериха от стария гняв, примесен с онова всепоглъщащо отчаяние, което те кара да забравиш всякакъв страх.

Ловецът бе проследил калните следи на Мат, но без да рискува, придържайки се в сенките. Пушката му бе праметната през рамото му, но в ръката си държеше пистолет. Мъжът бе смъкнал белия си гащеризон и носеше камуфлажна униформа и черна барета, които го скриваха по-добре.

Мат вдигна пушката и изкара цевта през водопада. Не я насочи към прокрадващата се фигура. Оръжието му бе в такова състояние, че не можеше да рискува да стреля между прикриващите врага му скали. Вместо това се прицели към мократа тераса, по която преди няколко минути бе нагазил в потока. Само на десетина метра оттук, без никакво прикритие.

Ловецът достигна до мястото и се показа иззад прикри-тието си. Беше приклепнал ниско. Мат го гледаше как изучава отсрещния бряг. Там нямаше никакви мокри следи. Мъжът погледна надолу по течението. Мат можеше да се досети какво си мислеше. Дали жертвата му бе избягала надолу, както порано в снежната канавка? Ловецът се поизправи, за да огледа течението по-добре. Беше висок и мускулист.

Мат премести пръста си върху спусъка и напрегна всички мускули на ръката си, за да задържи пушката стабилно. Някакъв инстинкт накара противника му да трепне. Обърна се рязко, с преbledняло от изненада лице. Забеляза пушката в мига, когато Мат натисна спусъка.

Изстрелът в тясното пространство бе оглушителен. Откатът почти изби оръжието от ръката му. Нещо мъничко профуча покрай ухото му. Мат не обърна внимание. Беше се съсредоточил върху целта си.

Ловецът полетя назад с разперени ръце, сякаш бе изритан в гърдите. Пистолетът отлетя настрани. Мъжът се удари в един гранитен отстъп и тежко се строполи.

Мат вече бе излязъл от скривалището си. Дръпна затвора, за да изхвърли гилзата, но пушката засече. Дръпна още по-силно, но без резултат. Явно пораженията върху оръжието са били много по-големи, отколкото бе допускал. Добре че пушката не бе експлодирала в лицето му, когато стреля.

Хвърли се надолу по течението към поваления ловец. Макар и паднал, мъжът се мъчеше да освободи карабината си. Беше същинско състезание, но в случая течението работеше в полза на Мат. Прелетя десетте метра и изскочи от водата.

Твърде късно.

Карабината се завъртя и се насочи към гърдите му.

Докато летеше във въздуха, Мат изви тялото си настрани и завъртя безползната пушка като стик. Усети удара на метал в метал в мига, когато карабината стреля. Усети и изгаряща болка в рамото.

Изкрещя... и се стовари с цялата си тежест върху противника си. Все едно се бе хвърлил срещу тухлена стена. Човекът бе по-тежък от Мат най-малко с петнадесет килограма. От сблъсъка обаче пушката му отлетя настрани, удари се в скалите и падна в потока.

Мат се претърколи и замахна с крак, за да размаже лицето на противника си. Той обаче вече се дърпаше настрани. Изглеждаше невредим от попадението в гърдите. Всъщност дори не се виждаше кръв.

„Бронирана жилетка“ – съобрази Мат.

Другият присви ръка; лицето му се бе превърнало в гневна маска. С едната си длан притискаше дупката в камуфлажната си дреха.

„Въпреки това здравата боли, нали, задник такъв?“

В другата ръка на мъжа проблесна кама. Копелето бе натъпкано с оръжия като швейцарско ножче с остриета и отварачки.

Мат вдигна пушката си като сабя за фехтовка. Рамото му гореше, но игнорира болката. Обърна се странично към противника, за да изложи по-малка част от тялото си на ножа.

Убиецът се усмихна като жаден за кръв звяр. Идеално бели зъби. За когото и да работеше, зъболекарското му обслужване бе на ниво.

Без никакво предупреждение мъжът се хвърли към Мат. Държеше

ножа ниско, като опитен професионалист. Другата му ръка посегна да парира пушката.

Мат бързо отстъпи две крачки назад. Свободната ръка лежеше на колана му. Измъкна флакона със спрея и с палец махна капачката. Извъртя се рязко и натисна копчето. Предназначен да държи мечките надалеч, флаконът пръскаше на разстояние шест метра.

Струята попадна право в стоманените очи на нападателя.

Ефектът бе същият, какъвто би се получил при удар с гюле.

Мъжът падна на колене, отметнал глава назад, забравил за камата. След миг вцепенение от гърлото му се разнесе нечовешки рев. Звучеше неестествено. Явно бе вдишал точно в момента, когато струята го бе поразила и бе изгорила гърлото и ларинкса му. Заби нокти в очите и лицето си, като оставяше кървави дири по бузите си.

Мат отстъпи назад. Спреят бе десет пъти по-силен от онзи, който използваша умиротворителните сили – комбинация между пипер и сълзотворен газ. Бе предназначен да спре гризли, а не някакъв обикновен здравеняк. Очите на мъжа вече бяха набъбнали като мехури. Заслепен от болката, той се замая на земята като изскочила на палуба летяща риба. В движенията му обаче имаше цел. Мъчеше се да стигне до ледения поток. Тялото му се сгърчи, повърна върху скалите и се задави. Рухна на няколко метра от водата, сви се на кълбо и застана.

Мат направи крачка напред и вдигна камата. Смяташе да му пререже гърлото, но днес не бе настроен особено великодушно. Този тук вече не представляваше заплаха. Имаше голяма вероятност дори да умре от спрея. А и дори да оживееше, щеше да остане инвалид до края на живота си. Мат не изпитваше никакви угризения. Спомни си Брент Къминг със счупен врат в разбития самолет.

Обърна се и огледа собствените си поражения. Изстрелът едва бе засегнал рамото му. По-скоро бе изгаряне, отколкото рана.

В далечината ревят на двигателя утихна. Дали мотористът бе чул воя на партньора си? Дали е разбрал, че това е другарят му? Или се питаше дали не е воят на жертвата им?

Мат потърси пушката в потока, но течението я беше отнесло. Не посмя да се бави повече тук. Сигурен бе, че вторият преследвач рано или късно ще тръгне да търси партньора си. Мат не смяташе да го чака. Трябваше да стигне до лагера, да събере кучетата, коня и репортера и да се запъти към единственото безопасно място в района. Със или без покана, добре дошъл или не, трябваше да го приемат.

Двигателят изрева отново. Разбира се, там някъде бе последната

пречка на плана му. Мат прекоси сипея, като се от-далечи от другия преследвач. Лагерът се намираше на около три километра оттук, но по-не беше от тази страна. На моториста щеше да му е нужно малко време, за да открие партньора си, да заобиколи и да продължи преследването. Дотогава Мат смяташе да е далеч оттук.

С тази идея той навлезе в гората и се затича към лагера. Мокрите му дрехи тежаха като торби с цимент, но след няколко минути крайниците му се сгряха и прогониха заплахата от хипотермия. Щом стигнеше в лагера, щеше да облече нещо сухо.

Докато продължаваше надолу по склона, заваля сняг. Снежинките бяха едри, тежки и предвещаваха силен валеж. Десет минути по-късно снегът скриваше всичко и видимостта падна до няколко метра. Мат обаче познаваше гората. Стигна до покритата с лед река в средата на долината и продължи по течението и до лагера. Видя следите на коня си.

Първият, който излезе да го посрещне, беше Бейн. Кучето едва не го събори, докато изминаваше последните няколко крачки.

– Да, и аз се радвам да те видя – потупа Мат радостния пес.

Марая дъвчеше някакви зелени стебла. Другите кучета тичаха нагоре-надолу, но от репортера нямаше нито следа.

– Крейг?

Журналистът се изправи зад близкия храст. С двете си ръце стискаше малката брадва. На лицето му бе изписано дълбоко облекчение.

– Аз... не знаех какво се е случило? Чух стрелба... писък...

– Не бях аз – Мат се приближи и взе брадвата. – Но все още не сме се измъкнали.

Далеч в долината продължаваше да се разнася непрекъснатото ръмжене на мотоциклета. Мат се загледа в тъмната заснежена гора. „Не, със сигурност още не сме се измъкнали.“

– Какво ще правим? – Крейг също слушаше двигателя.

Звукът вече бе започнал да се усилва. Очите на репортера се отместиха към разнебитената пушка.

Мат съвсем бе забравил, че продължава да я мъкне със себе си.

– Счупена е – промърмори той.

Върна се обратно в лагера и започна да рови в екипировката си, като бързо подбираше всичко, което можеше да им е от полза в среднощното бягство. Налагаше се да пътуват със съвсем малко багаж.

– Имаш ли друго оръжие? – попита Крейг. – Или може би конят е в състояние да надбяга мотоциклета?

Мат поклати глава в отговор и на двата въпроса.

– Тогава какво ще правим?

Откри онова, което търсеше, и го прибра в торбата си. „Поне това е все още цяло.“

– А другия мотор? – в гласа на Крейг вече се долавяше паника.

Мат се изправи.

– Не се безпокой. Има една стара местна пословица.

– Каква е тя?

– Тук оцелява само силният... но понякога дори той може да бъде убит.

Думите му очевидно не донесоха никаква утеха на журналиста от Сиатъл.

22:48

Стефан Юрген носеше очила за нощно виждане, които му позволяваха да вижда в тъмното без помощта на фара на мотора си, но снежната буря снижаваше видимостта едва до десет метра. Валеше обилно. Снегът приличаше на зелена мъгла.

Управляваше уверено пригодения за сняг и лед мотоциклет нагоре по лъкатушешката следа. Снегът наистина ограничаваше видимостта, но същевременно му позволяваше по-лесно да проследи жертвите си. Бе различил следите на един кон и четири кучета. Явно и двамата яздеха. От време на време единият от тях слизаше от коня и го превеждаше през по-трудните участъци, след което отново го яхваше.

Озърташе се за следи от разделяне на групата, но нямаше никакви отклонения от основната пътека.

„Добре.“ Трябваше му всичките накуп.

Под замръзналата маска чертите му бяха изкривени в постоянна намръщена гримаса. Микал бе негов по-малък брат. Преди час бе открил обезобразеното му тяло до малък поток. От болката бе почти изпаднал в безсъзнание, а лицето му бе превърнато в кървава пихтия. Трябваше да изпълнява заповедта. Въпреки това сърцето му се късаше, когато натисна спусъка, за да сложи край на агонията на Микал.

Беляза челото си с кръвта на брат си. Мисията вече не бе просто търсене и унищожаване. Бе се превърнала в лична вендата. Щеше да се върне с американски уши и нос. Щеше да ги връчи на баща си във Владистак. За Микал... за онова, което бе сторено на по-малкия му брат. Бе се закълел в кръвта му.

Стефан бе успял да зърне за миг целта си през оптичския мерник на пушката – висок, с пясъчноруса коса и обрулено от вятъра лице. Човекът доказа, че е изобретателен, но пък Микал бе най-младият член на специалните части „Леопард“, с десет години по-млад от него самия. Няваше бойния опит на Стефан. Беше същинско пале в сравнение с лъв. Сега, предупреден за уменията на жертвата си, Стефан и не помисляше да я подценява. В отмъщение за кръвта на брат си щеше да залови американеца жив и да го реже къс по къс, докато все още диша. Писъците му сякаш да достигнат чак до Майка Русия.

Докато се изкачваше по покритото с гора дефиле, следата на преследваните все по-ясно се различаваше. Чертите на лицето му станаха още по-сурови. Разстоянието помежду им се скъсяваше. Доколкото можеше да прецени, оставаха му не повече от стотина метра. Опитен следотърсач, обучен в зимните планини на Афганистан, Стефан знаеше как да раз-чита отпечатъците.

Изкачи се още един зиг-заг нагоре и спря. Слезе от мото-ра и нара-ми пушката си. После посегна към оръжието в ка-лъфа от едната страна на мотора. Времето за истинския лов бе настъпило. Израснал на сибирското крайбрежие, Стефан познаваше студа, снега и леда и знаеше как да преследва дивеч в бурята.

Оттук нататък щеше да продължи пеш... но първо трябваше да пораздруса жертвите си, да ги паникьоса и да ги накара да действат според инстинктите си. А като всички други животни, и хората правят грешки, когато изпаднат в паника.

Свали очилата за нощно виждане, вдигна тежкото оръжие и се вгледа в индикаторите на разстоянието и височината в оптичския мерник.

Със задоволство натисна спусъка.

23:02

Крейг потрепери и се притисна към мъжа пред себе си. Мъчеше се да получи колкото се може повече топлина от допира им. Поне широкият гръб на горския надзирател донякъде го защитаваше от най-силните пориви на вятъра.

– Не разбирам – говореше Мат, докато продължаваха да се изкачват в бурята. – За всичко това трябва да има някаква причина. Да не би да е свързано с теб?

– Не зная – за десети път повтори Крейг през вълнения шал, покрил долната част на лицето му. Не му се говореше за това. Искаше само да му е топло. „Проклето назначение...“

– Ако е свързано с теб, защо трябва да се минава през такива трудности, за да те задържат колкото се може по-настрана от историята ти?

– Не зная. В Сиатъл се занимавах с общинските и коментирах официалните новини от Вашингтон от местна гледна точка. Командировах ме тук, защото редакторът ми има зъб. Веднъж излязох с племенницата му. Та тя беше на двадесет, за Бога, а не на дванадесет!

– Политически репортер – промърмори Мат. – Защо пращат политически репортер на изследователска станция?

Крейг въздъхна. Ясно бе, че този човек няма да миряса. В желанието си да сложи край на разпитите накрая той развърза езика си и разказа всичко, което знаеше.

– Един от морските биолози в базата е братовчед на колега от вестника. Изпратил телеграма, в която се споменава за някакво много важно откритие. Нещо свързано с изоставена база, на която се натъкнали другите учени. Каквото и да са намерили, предизвикало голямо въодушевление, но в крайна сметка хората от Военноморските сили им затворили устата.

– Затворили им устата, значи? И въпреки това онзи биолог успял да пусне новината.

Крейг кимна.

– Пратиха ме да проверя дали наистина става въпрос за събитие от национален интерес.

– Е, определено е от нечий интерес – въздъхна Мат.

Крейг изсумтя, но в крайна сметка се почувства облекчен, когато спътникът му замълча. Ръмженето на мотоциклета зад тях като че ли заглъхна. Може би все пак успяха да избягат от преследвача си. Може би той се бе отказал от преследването и се бе върнал обратно.

Мат забави ход и погледна назад.

След като моторът замлъкна, гората сякаш стана още по-смълчана и тъмна. Снегът се сипеше с тих шепот между клоните. Мат спря коня. Изправи се на стремената и впери поглед назад, смръщил вежди.

Тишината внезапно се разкъса от пронизителен писък.

– Какво... – започна Крейг, докато се обръщаше.

Мат се пресегна, сграбчи го за раменете и двамата се стовариха от седлото на земята. Ударът изкара въздуха от гърдите му. Крейг се закашля, като се мъчеше да си поеме дъх.

– Какво, по дяволите...

Мат навря лицето му в снега, като наполовина скриваше тялото му със своето.

– Лягай! – изръмжа той.

Взривът разтърси смълчаната гора. На няколко метра нагоре по пътеката във въздуха полетяха сняг, пръст и храсти. Листа и иглички се посипаха от околните дървета.

Кобилата се изправи на задните си крака и изцвили с разширени от ужас очи. Мат вече бе скочил на крака и сграбчи поводите и. Наоколо лаеха и скимтяха кучетата.

Крейг започна да се изправя. Мат се пресегна и го издърпа на крака.

– Ставай, ставай – подкани той и го помъкна към коня. – Какво беше...

– Граната... копелето има шибан гранатомет.

Когато писъкът в ушите му поутихна, Крейг опита да осмисли чутото. С мъка се покатери обратно на седлото. Пла-нините отново бяха утихнали. Дори моторът не се чуваше никакъв. – Тръгнал е след нас пеша. Нямаме много време – обясни Мат и свирна на кучетата си, които се бяха пръснали навсякъде след взрива. Всички се върнаха, но едно от тях кучеше. Мат се наведе да огледа раненото животно.

Крейг не бе толкова търпелив.

– Да тръгваме... зарежи кучето.

Мат го изгледа остро, след което отново насочи вниманието си към маламюта. Прокара длан по крака му.

– Само си го навехнал, Саймън – прошепна с облекчение и го потупа по главата.

После се изправи, хвана поводите на коня и тръгна встрани от еленската пътека, по която се движеха.

– Накъде отиваме? – Крейг продължаваше да се оглежда във всички посоки и напругаше слух да чуе издайническия писък на следващата граната.

– Онзи скапаняк се мъчи да ни изкара акъла.

Бе напълно успял – що се отнася до Крейг.

Трудно си проправяха път през по-гъстата гора и по-дълбокия сняг. На Крейг му се наложи да се навежда, за да мине под най-долните кло-ни. По гърба му се сипеше сняг. Преходът бе труден и бавен, прекалено бавен, но Мат сякаш бе твърдо решен да продължи в същата посока.

– Накъде отиваме? – попита Крейг, като отърсваше снега от

раменете си.

– Да проверим дали наоколо не се навъртат едни стари приятели.

23:28

Стефан приклепна над следата. С бял гащеризон, ръкавици и качулка, той идеално се сливаше със снега. За самия него обаче светът бе ясно очертан в различни оттенъци на зеленото. Изучаваше следата през очилата си за нощно виждане. Жертвите му се бяха отклонили наляво, очевидно прогонени от експлозията пред тях – точно както се бе надявал.

Последва ги, като се движеше бързо и безшумно. Беше преследвал вълци по хълмовете около родния си град. Знаеше как да прекосява незабележимо гората и да използва всяко прикритие. А с придобитите от военното си обучение умения се превръщаше в съвършения убиец.

Въпреки това нямаше нужда да плаши жертвите с втори изстрел. Бе оставил гранатомета при мотора. Пушката щеше да му е достатъчна... заедно с ловджийския нож, с който възнамеряваше да одере американеца, убил брат му. Вървеше по следите им, като внимаваше двойката да не се е разделила. Но отпечатъците от копита, лапи и човешки стъпки продължаваха неотклонно в една и съща посока.

Преди да остави мотора, той се бе свързал с началниците си и бе съобщил за станалото. Бурята беше прекалено силна за изпращането на подкрепления, а и Стефан увери лейтенанта, че няма нужда от тях. Щеше да улови жертвите си преди полунощ. Изтеглянето му на другата сутрин вече бе уредено.

Продължи по следата, като си отваряше очите на четири за евентуална измама. Но явно гранатата си бе свършила работата – те бяха.

На около четиристотин метра по-нататък попадна на месо, където снегът бе здравата разровен. Сякаш конят се бе подхлъзнал върху леда отдолу. Стефан се надяваше да е счупил някоя кост при падането.

Претърси бързо района, но от него продължаваше да води една-единствена следа. Този път тя бе много по-свежа. Кишата в отпечатъците от копитата още не бе успяла да замръзне. Намираха се на не повече от пет минути пред него. Американецът продължаваше да води коня си.

Стефан се изправи и усети острата миризма на леш. Си-гурно някъде наблизо бе умряло животно. Преди края на нощта обаче за горските санитарии щеше да има още подаръци.

Предполагайки, че се намира достатъчно близо, за да използва възможностите на очилата си, Стефан завъртя лещите, като превключи от нощно на инфрачервено виждане. Зелените нюанси изчезнаха и светът потъна в мрак. Погледна напред, като търсеше следи от топлина. Обсегът на уреда при хубаво време бе около сто метра. При сегашния снеговалеж очакваше, че радиусът ще се намали наполовина. Едва Успя да различи червеникаво петно, едва забележимо на границата на видимостта.

Усмихна се и отново превключи на нощно виждане, за да може да продължи преследването. Без да изпуска от очи целта си забърза по пресните следи. Ето защо не успя да забележи тънката бяла нишка, опъната през пътеката, но усети слабото и съпротивление в крака си, когато я скъса. Метна се настрана в преспата, очаквайки взрив или някакъв смъртоносен капан. Хвърли поглед назад и видя слаб зелен проблясък, преди нещо да падне от клона над него и да се разбие в скалата отдолу.

Прикри лицето си, свали бързо очилата и се извърна.

Нещо влажно полепна по краката му.

Погледна надолу. Кръв... Червеното петно ясно се открояваше на белия гашеризон. Сърцето бясно заблъска в гърлото му, но не усети никаква болка. Успокои се. Кръвта не беше негова.

Тогава го удари миризмата. Навремето в Афганистан бе пълзял в тунелите на въстаниците и се бе натъкнал на група мъртви войници – убити вероятно от ръчно направена бомба с пирони. Кръв, разкъсани вътрешности, мухи, личинки, лятна жега... Бяха се разлагали най-малко седмица. Тази воня бе още по-лоша.

Догади му се. Опита се да се измъкне от нея, но вонята се лепна за него, следваше го и го поглъщаше. В гърлото му се надигна стомашен сок. Закашля се и повърна.

Все пак бе кален войник. Изтърка крачолите си в снега и се изправи на крака. Очите му сълзяха, а светът се въртеше около него в черно и бяло, в сняг и сенки.

Запрепва се нататък по следата. Ако шибанияците си мислеха, че ще го изведат от строя с някаква си смрадлива бомба, много жестоко се лъжеха. Бе трениран да издържа на атака със сълзотворен газ и по-лоши неща. Като плюеше, той продължи да крачи и нагласи добре очилата си.

Отново превключи в инфрачервения спектър и потърси целта. Отначало всичко тънеше в мрак. Изруга и преглътна поредното повдигане. Наистина, забавиха го, но следите им сред пустите върхове оставаха ясно видими. Рано или късно щеше да ги догони.

Посегна към очилата си, но преди да успее да върне на нощно виждане, на черния фон се появи червеникаво сияние. Внезапната инфрачервена сигнатура бе ярка и ясна. Явно вятърът бе прогонил снега и бе разширил обсега на видимост. Ухили се. Значи не бяха чак толкова далеч. Тръгна към петното.

Докато се движеше, топлинната сигнатура нарастваше бързо... прекалено бързо. Стефан спря. Розовото петно изглеждаше голямо, по-голямо от човек. Да не би да се връщаха яхнали коня? Може би са решили да го заловят след грубия си опит за химическа война?

Присви очи. Е, в такъв случай ги чакаше груба изненада. Не биваше да се подценява елитен руски командос. Обърна се... и забеляза втора топлинна сигнатура, която го приближаваше отляво. Завъртя се отново и се намръщи. Появиха се трето и четвърто петно.

„Какво, по дяволите, е това?“

Приклепна сред отвратителната воня, сякаш увиснала във въздуха. Формите ставаха все по-големи и по-големи. Червените сигнатури бяха масивни, по-едри от всякакъв кон. Бяха пет или шест. Събираха се от всички страни.

Вече знаеше какви са.

„Мечки... гризли, ако се съди по големината им.“

Превключи отново на нощно виждане. Снегът валеше все по-силно. Гората бе забулена в зелена мъгла. Нямаше нито следа от приближаващите чудовища. Отново превключи на инфрачервено. Бяха се приближили още, намираха се почти до него.

„Примамени са насам... вонята...“ От гърдите му се изтръгна стон.

Превключваше трескаво между инфрачервено и нощно виждане. Накрая вдигна пушката си и се прицели в едно от червените петна точно срещу него. Трясъкът на счупени клони и хрущенето на снега се чуваше отвсякъде. Стреля.

Гърмежът накара останалите да спрат, но мечката, която бе улучил, нададе ужасен рев – смразяващ кръвта първичен звук – и се хвърли към него – по-бързо и по-настърено. Останалите отвърнаха с яростни ревовете и също се втурнаха към него.

Той стреля отново и отново. Но нищо не можеше да забави чудовищата. Дробовете му горяха, сърцето му биеше в гърлото. Захвърли настрани очилата, приведе се, вдигнал пушката във въздуха.

Ревевете изпълваха главата му и прогонваха всяка ми и чувство. Обръщаше се отново и отново, заобиколен от тъмнина и сняг.

„Къде... къде... къде...“

Изведнъж от снега изникнаха тъмни фигури – масивни създания, излезли сякаш от някой кошмар, движещи се с невероятна скорост. Хвърлиха се към него – не гневно, а с неумолимата инерция на погнал жертвата си хищник.

23:54

Мат стоеше до Марая, без да изпуска юздите, и слушаше писъците на ловеца. Не продължиха дълго и прекъснаха внезапно. Обърна се, преведе кобилата през последното възвишение и се запусна към долините. Искаше до сутринта да се намира колкото се може по-далеч от този район, да изчезне безследно в по-гъстите и високи гори по ниските склонове на планинския масив. Чакаха ги поне два дни път до самотната хижа в района – единственото място на стотици километри наоколо, където имаше сателитно радио.

Крейг яздеше кобилата. Беше блед като платно и леко трепереше. Успя да проговори едва след като минаха билото.

– Гризли... откъде знаеше, че тук ще има гризли?

Мат заговори глухо, без да откъсва очи от вървящите отпред кучета.

– Разбих бутилка с кървава примамка на същото място малко по-рано. Досега доста мечки би трябвало да са се насъбрали там.

– И... и ни преведе през онова място?

Той сви рамене.

– Снегът, тъмнината... най-вероятно щяха да ни оставят на мира, стига да не им досаждаме.

– А онази бутилка, която нагласи на дървото?

Благодарение на военния си опит знаеше как набързо да скалъпи прост капан.

– Още кървава примамка – обясни той. – Реших, че опресняването на миризмата ще ги привлече и ще създаде работа на приятелчето с гранатомета.

Поклати глава със съжаление не към преследвача, а към ранените мечки.

Продължиха нататък. Мат крачеше до коня и се питаше хиляден път кои бяха хората, които ги преследваха, и защо го правеха. Ако имаше време и възможност, би се възползвал от шанса да разпита поне единия. Несъмнено бяха професионалисти с военен опит. Но дали все още

са били на действителна служба, или са действали като наемници?

Измъкна камата, която бе взел от първия преследвач. Завъртя я в ръка и я огледа на светлината на фенерчето писалка. Никакви инициали, никаква марка на производител, никакви особености в дизайна. Всичко това целеше да се избегне всякакъв намек за произход. Не се съмняваше, че ако бе проверил пушките и пистолетите, резултатът щеше да бъде същият. Само по себе си това предполагаше, че двамата не бяха просто наемници. Подобен род хора не се грижеха да изтрият всички следи от оръжията си.

Но Мат знаеше кой го прави.

Специалните части.

Спомни си разказа на Крейг за информационната завеса над станцията. Нима бе дело на американското правителство? След осем години в елитните части на Зелените барети знаеше много добре, че понякога се налагаше да направят труден избор. Често в името на националната сигурност се принасяха жертви.

Въпреки това Мат отказа да повярва. Но ако не са нашите, кой тогава?

– А сега накъде отиваме? – прекъсна размишленията му Крейг.

Мат въздъхна, прогони засега тревожните мисли от главата си и се загледа в покритата със сняг гора.

– На едно място, което е по-опасно и от онова, през което минахме.
– Гласът му се изпълни със скръб. – Домът на бившата ми жена.

КАПАНИ

8 април, 10:02

Портите на Арктическият национален парк

3. Дженифър Аратук стоеше пред капана с тояга в ръка. Лакомецът я изгледа враждебно и предупредително изсъска. Задницата му се надигна – пазеше собствената си плячка. Мъртвата бялка с големина на котка лежеше вкочанена по гръб на снега, оплетена в капана на баща и. Бе мъртва и погребана под прясно натрупания сняг със счупен врат, но лакомецът бе открил капана пръв и я бе изкопал. Мъжкарят определено нямаше намерение да се откаже от замръзналата си награда.

– Разкарай се! – извика Джени и размаха тоягата.

Бялото животно изръмжа и се хвърли към крака и, след това

отстъпи назад. Поведение, което най-общо означаваше „майната ти“. Лакомниците не изпитваха никакъв страх и имаше случаи, когато се изправяха и срещу вълци, щом се отнасяше за храна. Бяха въоръжени с нокти като на граблива птица, остри зъби и челюсти, способни да раздробят кост.

Намръщена, но без да губи предпазливостта си, Джени обмисляше дали да не го удари с тоягата. Едно здраво прасване по главата щеше или да го прогони, или да го замае достатъчно дълго, за да може да прибере бялката. Баща и събираше кожите и ги разменяше срещу тюленова мас и други местни продукти. През последните два дни тя обикаляше капаните – намираше ги, събираше евентуалния улов и презареждаше. Не се радваше особено на това еднообразно занимание, но артритът на баща и се бе изострил значително през последната година и я беше страх да го пуска сам в гората.

– Добре, младши – отстъпи Джени. – Прав си, ти пръв дойде тук.

С помощта на тоягата откочи примката от клона на канадската топола. Бялката беше негова.

Лакомецът изръмжа и заби зъби в замръзналото и бедро. После бавно заотстъпва заднишком с плячката си през снега към скритата си някъде бърлога, без да престава да съска предупредително.

Джени го изгледа как отмъква наградата си и поклати глава. Нямаше да разкаже на баща си, че е пропуснала шан-са да прибере кожата на бялката и на лакомеца. Никак нямаше да му хареса. Пък и в края на краищата тя бе шериф, а не трапер. Би трябвало да е достатъчно доволен, че всяка година прекарва половината от двуседмичната си почивка с него и му помага за проклетите му капани.

Тръгна обратно към шейната си, като тромаво стъпваше със снегоходките „Шерпа“. Нощната обиколка на капаните не бе само рутинно занимание. През последните три дни бу-рята бе покрила националния парк с шестдесет сантиметрова снежна покривка – тъкмо да разходи групата си за последен път преди да настъпи истинската пролет. Наслаждаваше се на тези разходки – само тя и кучетата и. Все още бе прекалено рано за туристи и пътешественици и тази част от парка бе изцяло нейна. Домът на семейството и се намираше в ниската долина точно в покрайнините на парка. Баща и – чистокръвен инуит – все още имаше право да ловува и да залага капани в някои от районите на парка благодарение на Указа за националните паркове в Аляска от 1980 г. И затова сега тя обикаляше с кучетата си.

Екипът и я посрещна с обичайните излайвания и скимтене.

Разкопча ремъците на снегоходките, свали ги и ги закрепил на шейната. В нея бяха събрани спалният и чувал, комплект сухи дрехи, бравичка, фенер, репелент против комари, пластмасова кутия с изсушена кучешка храна, картонена кутия шоколадчета „Пауър Барс“, торбичка пикантен чипс „Доритос“ и малка хладилна чанта със сода „Табс“. Свали кобура от рамото си, закачи служебния револвер на една от дръжките на шейната и го пристегна до поставената в кожен калъф бравда.

След това свали дебелиите си вълнени ръкавици. Под тях носеше втори чифт – по-тънки петпръстови ръкавици, с които можеше да действа по-свободно.

– Хайде, момчета и момичета, да тръгваме.

При командата и онези кучета, които продължаваха да се излежават в снега, станаха и размахаха опашки. Затегна ремъците и потупа всяко куче в колоните – Мътли и Джеф, Джордж и Грейси, Холмс и Уотсън и Кагни и Ласи. Всички те бяха дворни кучета или спасители, шарена компания от кръстоски между лабрадори, маламути и овчарски породи. Въщи имаше още и екипът наброяваше общо шестнадесет кучета, с които миналата година бе участвала в „Идитарод“ от Анкоридж до Ноум. Не се бе класирала дори в първата половина, но предизвикателството и прекараното с кучетата време бяха за нея достатъчна награда.

Когато всички бяха готови, стисна поводите и ги тръсна.

– Напред!

Кучетата забиха лапи в снега и с много лай и подскочане поеха в тръс. Капанът с лакомца бе последният от редицата. Бе направила пълна обиколка. Оттук до колибата имаше само пет километра. Надяваше се баща и да се е сетил да и остави топло кафе тази сутрин.

Водеше кучетата по плавно извиваща се серия завои нагоре по рядко залесения склон. Стигна върха и спря. Светът се разтвори пред нея. Хребет след хребет се катереха към хоризонта. Посребрени от снега смърчове блестяха изумрудено на слънчевата светлина, а елшите и канадските тополи покриваха пейзажа с неуловими нюанси на зеленото и жълтото. Далеч напред сребърната река се спускаше в многобройни водопади и ярко отразяваше слънчевите лъчи.

Пое дълбоко въздух и се наслади на аромата на бор. Тукашната земя имаше своеобразна студена и сурова красота. За някои тя бе прекалено много, за други – недостатъчно.

Слънцето, което рядко се бе появявало през последните ня-колко дни, светеше ярко и стопляше лицето и. Самотен ястреб кръжеше високо в изпъстреното с облаци небе. Известно време не откъсна очи от

него.

Това бяха земите на нейния народ, но независимо колко дълго прекарваше тук, не можеше да докосне онова минало... вече не. Бе като да изгубиш сетиво, което знаеш, че си притежавал. Но това бе най-малката от загубите и.

Обърна се отново към кучетата, сложи си тъмните очила, за да се предпази от ослепителното сияние на снега, и стъпи на плъзгачите.

– Айя! – извика на кучетата и плесна с поводите.

Екипът и се втурна надолу по склона. Шейната летеше върху снега. Рязък порив на вятъра отметна качулката на кожената и канадка назад. Пресегна се да я вдигне обратно, но и хареса да усеща студения вятър в лицето и косите си. Разтърси глава и дългата и черна коса се развя на свобода. Вдигна стъпало от спирачката и остави шейната да лети право надолу. Вятърът свиреше в косите и и дърветата профучаваха покрай нея като размазани петна. Насочи кучетата по плавна крива покрай течението на един широк поток. В един безкраен миг се почувства в съвършена хармония с кучетата, със стоманата и ясеновите летви на шейната си, с целия заобикалящ я свят.

Внезапен пушечен изстрел я върна в тялото. Скочи с двата си крака върху спирачката и остави дълбока бразда след шейната. Кучетата намалиха ход. Изправи се, без да слиза от плъзгачите.

Втори изстрел разсече сутрешната тишина.

Тренираният и слух веднага определи откъде идва стрелбата – откъм дома и!

Страх за баща и премина през нея като огнен език.

– Айя! – извика тя и подкара шейната.

През ума и минаха какви ли не ужасни сценарии. Мечките вече се бяха събудили и скитаха из горите, макар че рядко слизаха толкова ниско. Лосовете обаче можеха да бъдат не по-малко опасни, а колибата се намираше недалеч от реката, където сочните листа на върбите привличаха младите мъжкари. Освен това имаше и хищници на два крака – браконieri и крадци, които обираха усамотените къщи. Откакто беше шериф, се бе нагледала на достатъчно трагедии в студената пустош на Аляска.

Паниката я тласна да действа отчаяно и безразсъдно.

Заора на острия завой на реката. Пред нея тясната пътека се промушваше между гранитната скала и бурния поток. Едва сега си даде сметка, че се движи прекалено бързо. Натисна спирачките, но под нея имаше лед. Шейната летеше право към скалата.

Нямаше начин да я избегне.

Премести се на единия плъзгач и с помощта на цялата си тежест и инерцията от острия завои изправи шейната. Долната част на другия плъзгач се удари в покритата с лед стена. Стоманата задра скалата с пронизителен писък.

Приведена и молеща се шейната да не се преобърне отгоре и, Джени стисна здраво дръжките и пусна поводите. Кучетата се затичаха с всички сили. Шейната се понесе след полуделите си водачи.

Потисна писъка си... След това всичко свърши.

Скалата остана някъде назад и шейната тежко се приземи на двата си плъзгача, като за малко не я изхвърли настрани. С мъка успя да запази равновесие. Кучетата продължаваха да се носят с пълна скорост към дома. Знаеха, че къщата се намира само на неколкостотин метра оттук.

Джени не направи опит да намали скоростта.

Рязко пое дъх и се заслуша за още изстрели, но единственото, което чу, бе пулсирането на кръвта в ушите и. Страхуваше се от онова, което щеше да открие в колибата. Разкопча кобура. Остави револвера вътре – не се осмеляваше едновременно да управлява и да държи оръжие.

Шейната се носеше покрай брега. Вече следваше дирята, която бе оставила вчера. Последен широк завои и внезапно пред нея се появи колибата. Бе построена на една поляна, където потокът завиваше и се вливаше в придошлата река. Зад нея в края на здравия дървен док шерифският самолет се олюляваше на вълните.

Веднага забеляза баща си, застанал на входа. Бе облечен в традиционните инуитски дрехи – кожена канадка, кожени панталони и муклуцки ботуши².

Пред гърдите си стискаше стара ловна пушка „Уинчестър“. Дори от това разстояние забеляза гневните искри в очите му.

– Татко!

Той се стресна и се обърна към нея. Тя подкара кучетата към колибата, като отблъскваше шейната с крак, за да запази скоростта и.

Щом излезе от гората и се озова на откритата, огряна от слънцето поляна, тя измъкна пистолета и скочи от шейната. Завтече се към баща си. Неуправляемата шейна се натъкна на камък и се преобърна зад нея. Джени се огледа за заплахата. Очите и се стрелкаха във всички посоки.

И в този миг опасността се нахвърли към нея. Голяма черна фигура скочи откъм сенките на верандата.

---

2. Ескимоски ботуши от кожа на тюлен или северен елен. – Б. пр.

Вълк – стресна се тя и вдигна револвера.

– Не! – разнесе се рязка команда някъде зад гърба и.

Очите и се фокусираха. Големият тъмен силует придоби познати очертания.

– Бейн! – извика с облекчение тя.

Отпусна оръжието си и коленичи, за да приеме радостните поздрав и целувките на горещия език на голямото куче. След като бе най-грижливо омазана със слюнка, тя се обърна. На десетина метра от нея, в края на гората, стояха двама мъже. Недалеч от тях един кон скубеше листа от сведените ниско клони на близкото дърво.

– Предупредих копелето да се разкара – гласът на баща и бе рязък и гневен. – Не е добре дошъл в този район.

Той вдигна пушката, за да придаде допълнителна тежест на думите си.

Джени погледна към бившия си съпруг. Матю Пайк и се усмихна в отговор, но зад ослепително бялата му усмивка се долавяше тревога и нервност. Тя хвърли поглед към разнебитената си шейна, след което отново се обърна към баща си и се изправи.

– Давай, виж му сметката.

11:54

Мат знаеше, че бившата му жена просто дава израз на гнева си, но въпреки това остана на края на гората. Един дълг миг двамата се взираха напрегнато един в друг. След това тя поклати с отвращение глава и пристъпи до баща си. Взе му пушката и заговори меко, но строго на езика инуктитут:

– Татко, знаеш, че не бива да се стреля във въздуха. Дори по тези места.

Мат я гледаше, неспособен да откъсне очи от нея. Майка и бе кандак от френски произход и затова Джени бе висока за инуит – почти метър и осемдесет. И подобно на баща си, бе слаба и жилава като върбова клонка. Кожата и бе с цвета на кафе със сметана, мека и приканваща да я докоснат. А очите бяха най-изразителните, които бе виждал. Можеха да танцуват, да хвърлят искри или да те накарат да се разтопиш. Беше се влюбил в тях.

Сега, три години след развода им, същите тези очи го гледаха с открит гняв... и с нещо по-дълбоко, нещо изпълнено с болка.

– Какво търсиш тук, Мат?

Откри, че не може да развърже езика си. Крейг се оказа по-бърз.

– Извинете, че ви безпокоим, госпожо, но стана самолетна катастрофа – той посочи новата превръзка, която бе направил Мат на главата му. – През последните два дни пътуваме насам. Мат ме спаси.

Джени хвърли поглед към него.

– Беше самолетът на Brent Kyming – добави Мат, който най-сетне си бе възвърнал говора. Замълча, като забеляза как чертите на лицето и бавно се изострят. – Мъртъв е – отговори той на въпроса, който се четеше в очите и.

– О, Господи!... – тя вдигна длан към челото си. – Шерил... как ще и кажа?

Мат предпазливо тръгна напред, като държеше Марая за поводите.

– Ще и кажеш, че не е било нещастен случай.

Обърканият израз на лицето и се смени с напрегнатост.

– Какво искаш да кажеш?

– Дълга история.

Мат погледна към издигания се от комина на колибата пушек. Беше помогнал в строежа на къщата преди десет години. Бе изградена от необелени трупи, с покрит с чимове покрив. Беше се придържал към традиционния стил. Отзад имаше дори малък лагяк, или склад за месо. Но бе използвал някои модернизации за отоплението на постройката – пропанов резервоар и прозорци с троен стъклопакет.

Стоеше и гледаше, а спомените от миналото се наслаждаваха върху настоящето. Бе прекарал много щастливи мигове тук... и една ужасна зима.

– Може би ще е по-добре да ти разкажа вътре – каза той.

– В гората има и още два трупа.

Тя загрижено сбърчи чело, но кимна. Думите му обаче далеч не смекчиха твърдото изражение на баща и.

– Ще се погрижа за коня и кучетата – каза Джон Аратук и хвана поводите на Марая.

Старецът се бе успокоил достатъчно, за да погали муцуната на кобилата, но въпреки това отказа да погледне Мат очи в очи. Все пак кимна едва-едва на Крейг, докато се разминаваха. Нямахше причина да се отнася враждебно към непознатия, просто не одобряваше компанията му.

Джени отвори вратата на къщата и подпря страховития „Уинчестър“ до нея.

– Влизайте.

Мат направи знак на Крейг да мине пръв. Репортерът влезе, но Мат спря на прага. „Минаха години, откакто влязох тук за последно.“ Опъна дрехата си, облиза пресъхналите си устни и пристъпи вътре. Частица от него очакваше да види малкото телце на Тайлър все така проснато на голата маса, с кръстосани на гърдите костеливи ръчички. Тогава Мат бе влязъл с натежали от горест крака, полузамръзнал, безчувствен, със сърце, превърнало се в късче лед в гърдите му.

Но сега вътре бе топло, миришеше на стар пушек и смола. В отсрещния край на помещението Джени се бе навела над малка чугунена печка. Отвори вратичката и разрови въглените с машата. На котлона стоеше кафеникът и тихо къкреше.

– Чашите са в бюфета – каза Джени. – Знаеш къде да ги намериш.

Мат отиде до бюфета и извади три глинени чаши. Изправи се и огледа просторната стая с наклонен таван. Нещата не се бяха променили особено. Основното помещение се осветяваше от три традиционни лампи кулик от стеатит с форма на полумесец. Имаше и електричество, но за него трябваше да се пуска генераторът. В единия ъгъл се разполагаше камина, изградена от речни камъни. Столовете и диванът бяха направени от местен занаятчия от кожа на опушен смърч. На стените висяха снимки, направени от самата Джени. Беше превъзходен фотограф. Навсякъде из стаята можеха да се видят различни местни произведения на изкуството и артефакти, използвани като украса – малки тотеми, издялана статуетка на Седна, инуитския бог на морето, както и изрисувана шаманска маска, използвана в церемонии за излекуване.

Всеки предмет имаше история. Трудно му бе да стои тук. Трагедията сякаш го следваше по петите. Още по време на първата година в университета в Тенеси родителите му бяха убити при домашен обир. Останал без средства, Мат бе принуден да се запише в армията. Там насочи гнева и болката в кариерата си и накрая влезе в Специалните части и стана зелена барета. Но след Сомалия не можеше повече да понася кръвопролитията и смъртта. Затова напусна и продължи образованието си, като специализира екология. След завършването се премести в Аляска заради обширните пространства и огромните паркове.

Бе дошъл тук, за да живее в уединение.

Но всичко се промени, когато срещна Джени...

Мат стоеше с чашите в ръце, раздвоен между минало и настояще. До централното помещение имаше две спални. Извърна се, неспособен да се изправи пред интимните спомени. Някои от тях обаче го

достигнаха.

Цялото семейство, облечено във вълнени пижами, се бе събрало в едната стая... и четеше „Мечо Пух“ на Тайлър на мъждукащата светлина на фенера...

В другата стая... свити с Джени под тежките юргани, натъпкани с гъша перушина, голото и тяло, горещо като въглен, притиснато в неговото...

– Кафето е готово – каза Джени и го върна в реалността.

Вдигна кафеника със стара ръкавица и махна на двамата мъже да седнат на дивана.

Мат остави чашите на плетената масичка и тя ги напълни.

– Разкажи какво е станало – гласът и бе лишен от емоции, като на професионалист. Глас на шериф.

Крейг започна пръв със своята част от историята. Разказа всичко, през което бе минал от момента, когато бе напуснал редакцията на вестника си в Сиатъл, и завърши с фаталното падане на самолета.

– Саботаж? – попита Джени.

Беше толкова близка с Брент, колкото и Мат. Ако е имало някакъв проблем със самолета му, зад него би трябвало да се крие нещо повече от проста небрежност или неизправност на уредите.

– Предположих същото – кимна Мат. – Точно тогава се появи вторият самолет.

Съобщи и опознавателните знаци на самолета, но можеше да се обзаложи, че машината или е крадена, или знаците ще се окажат фалшиви.

– Както кръжеше, от него скочиха двама командоси със снежни мотоциклети и пушки. Очевидно не искаха да оставят след себе си никой, който да се раздрънка.

Джени сви вежди. Погледът и се стрелна към Крейг, но репортерът бе зает да изучава кафето си и да разбърква захарта.

– И какво стана?

Мат описа съдбата на двамата убийци колкото се може по-безстрастно. Тя разгъна топографска карта на района и отбеляза мястото на катастрофата и приблизителните места, където можеха да се намерят двата трупа.

– Ще се наложи да съобщя за това във Феърбанкс.

– А аз трябва да се свържа с вестника – добави Крейг и направи гримаса от силното кафе. – Сигурно се чудят какво е станало. Трябваше да им съобщя, когато стигна Прудоу Бей.

Джени стана и затвори бележника си.

– Сателитният телефон е ето там – посочи бюрото тя. – Побързай, защото трябва да се свържа със службата си.

Крейг стана и взе чашата със себе си.

– Как се използва?

– Просто набираш номера като от всеки друг телефон. Може да е малко по-шумно заради неотдавнашните слънчеви бури. Доскоро бяха прекъснати всички съобщения.

Крейг кимна, седна зад бюрото и вдигна слушалката. Джени присътпи към камината.

– Какво мислиш за всичко това? – обърна се тя към Мат.

Той се приближи и се облегна на полицата над камината.

– Явно някой иска да държи вестникарите настрана от дрейфащата станция.

– Прикритие?

– Не зная.

Зад тях Крейг заговори по телефона:

– Сандра, Тийг се обажда. Свържи ме с голямата клечка.

Пауза.

– Не ми пука, че е на събрание. Имам новини, които не могат да чакат.

Мат си помисли, че репортерът вече е насъбрал повече материал, отколкото е подозирал, когато бе напускал Сиатъл. Джени обърна гръб на Крейг и сниши глас.

– Да не би да знае повече, отколкото ни казва?

Мат хвърли бегъл поглед към Крейг.

– Не ми се вярва. По-скоро се е озовал тук, защото е издърпал късата клечка.

– А онези командоси... сигурен ли си, че са били военни?

– Или най-малко с военен опит.

Мат усети как Джени се напруга все повече и повече. Извърщаше очи от него, изричаше отсечено думите. Имаше да върши работа, но присъствието му я държеше нащрек.

Не можеше да я обвинява. А и не заслужаваше нищо по-добро. Въпреки това искаше да намери някакъв начин да избегне този насилствен разговор. Искаше дай каже, че не е близвал нито капка от две години насам, но какво й пукаше? Изобщо имаше ли вече някакво значение? Непоправимото беше станало.

Загледа се в самотната снимка на Тайлър, поставена в рамка на полицата – усмихнат, светлокос, с кутре в ръцете си. Бейн тогава бе едва

на осем седмици. Сърцето му се разкъсваше от мъка. Остави се на чувството. Отдавна се бе отказал да се опитва да го заглуши. Все още болеше... и в много отношения това бе добре.

– Други впечатления? – проговори Джени.

Той пое дълбоко дъх, за да скрие болката в гласа си, и отстъпи от камината.

– Не зная – потърка вежда с кокалчетата на пръстите си. – Май бяха чужденци.

– Защо мислиш така?

– Така и не казаха нито дума. Като се замисля сега, сякаш нарочно мълчаха, за да не разкрият откъде са. Същото, което бяха направили с оръжията си.

– Възможно ли е да са били наемници?

Той сви рамене. Нямахме никаква представа.

– Не разполагаме с кой знае какво. – Погледът и се зарея, когато започна да крои план. – Ще закараме там съдебни медици, може и да изкопчат това-онова. Но нещо ми подсказва, че отговорите се намират в полярната база. Ако е така, ще се наложи да се обърнем към ФБР... а с всичко това по някакъв начин е свързано и флотското разузнаване. Ама че бъркотия...

Той кимна.

– Бъркотия, която някой е искал да изчисти с помощта на оловото.

Тя хвърли поглед към него. Сякаш искаше да каже нещо, но после размисли.

Мат пое дълбоко въздух.

– Джени... виж...

Крейг разговаряше тихо, но внезапно повиши глас.

– Прудоу Бей, защо?

Джени и Мат се обърнаха едновременно към него.

– Не разбирам защо трябва да... – Последва продължителна пауза. – Добре, но в момента съм с шерифа. Не мога да обещаая, че ще успее да стигна дотам. – Крейг завъртя очи и поклати глава. Накрая въздъхна и продължи:

– Очаквайте да хвърчат лайна после, мамка му.

И затвори телефона.

– Какво стана? – попита го Мат.

Крейг изруга още няколко пъти, след което дойде на себе си.

– Искат да остана тук. Представяш ли си? Трябваше да се срещна с кореспондента в Прудоу и да следя събитията. Да разбера дали няма

нещо общо с изследователската станция.

Джени отиде до бюрото, след като Крейг ядосано стана от него.

– Така и така ще ти се наложи да останеш тук, докато във Феърбанк не потвърдят самоличността ти. Още си под разследване.

– Страхотно – измърмори той.

Джени вдигна телефона. Преди обаче да успее да набере номера, външната врата се отвори и влезе баща и, като изтупа снега от ботушите си.

– Май ще имаме още неканени гости – каза той и ядно изгледа Мат.
– Някакъв самолет се готви да кацне тук.

Ревът на двигателя се чуваше през отворената врата. Ку-четата лаеха.

Мат и Джени се спогледаха и забързаха към изхода.

Загледаха се в небето под прикритието на навеса. Бяла „Чесна“ бавно кръжеше отгоре, като се готвеше да заеме курс успоредно на широката река.

– Мат?

Той се взираше напрегнато към самолета. Кръвта се стече в краката му.

– Същият е.

– Сигурен ли си? – тя си направи козирка над очите, като се мъчеше да разчете отличителните знаци от долната страна на крилето.

– Да.

Нямаше нужда да се вглежда в букви и числа.

– Как са разбрали, че сте тук?

Мат забеляза движение до единия от прозорците на самолета. Някой се приведе навън и им махна с ръка. Стресна се. Не беше ръка... а гранатомет, по-скоро базука.

Блъсна Джени вътре в мига, когато огнената струя блъвна от края на оръжието.

– Какво... – извика тя.

Експлозията погълна думитеи. Прозорецът в южната стена се пръсна. В стаята се разлетя стъкло.

Щом трясъкът утихна, Мат се метна към разбития прозорец. На мястото на малкия лагяк имаше димящ кратер. Покривът все още летеше високо във въздуха.

Самолетът бързо прелетя ниско над дърветата и се наклони за втори заход.

Мат се извърна и срещна погледа на Джени.

– Знаят, че сме тук.

Изражението на Джени остана напрегнато. Старият „Уинчестър“ вече бе в ръцете и. Тръгна към отворената врата, следвана от останалите.

Мат забърза след нея.

– Какво мислиш да направиш?

Навън Джени трябваше да крещи, за да надвика лая на кучетата и рева на самолетния двигател.

– Махаме се оттук – вдигна пушката и се прицели в самолета. – Всички да се изнасят към моя „Туин Отер“.

– Няма ли да е по-добре да се скрием в гората? – Крейг колебливо погледна към малкия шерифски самолет, олюляващ се на плъзгачите си в реката.

– Веднъж вече се измъкнахме по този начин. – Мат повлече репортера към пристана. – Не можем да разчитаме на същия късмет отново. Не и в такъв ясен ден. А и не се знае дали не са пуснали други командоси някъде там.

Групата побягна през двора към пристана. Джени поддържаше баща си за лакътя. Кучетата тичаха около тях, скачаха и лаеха.

Изведнъж до Мат се озова Бейн и затича до господаря си. Мат нямаше време да пропъди вълка.

Вместо това протегна ръка към пушката на Джени.

– Включвай двигателя. Ще се опитам да ги задържа.

Джени кимна и той се изненада на липсата на страх в очите и. Подаде му пушката.

Мат се върна назад по кея. Бейн го последва.

Чесната зави и отново се насочи към къщата. Мат вдигна пушката и се прицели. Стреля, но без резултат. Отвори магазина, за да вкара втори патрон в цевта.

В края на кея двигателят на шерифския самолет се закашля и млъкна. „Хайде, Джен...“

Чесната пусна задкрилките си и се спусна надолу по дължината на реката право към хидроплана. Мат се прицели в кабината и стреля отново. Не уцели. Самолетът продължи невредим спускането си.

– Мамка му! – Изхвърли гилзата и нарама пушката.

Двигателят на хидроплана най-сетне се задави и закашля. Ревът му заглуши лая на кучетата.

– Мат! – извика през страничния прозорец Джени. – Влизай!

Чесната вече летеше на не повече от десет метра над водата. От

отворената странична врата се подаде фигура в бяла канадка. Черен гранатомет бе опрян на рамото и. Приближаваха бързо, явно този път щяха да стрелят от упор. Нямахме начин отерът да успее да се измъкне навреме.

Единственият изход бе Мат да стреля отново, да ги накара да предприемат нов заход и така да спечели време да излетят. Прехапа устна и се прицели в човека с гранатомета, Можеше да се закълне, че копелето гледаше право в него. Натисна спусъка.

Гърмежът го накара да примигне. Мъжът бе приклепнал встрани от вратата. Мат бе пропуснал, но близкото попадение бе смутило противника му.

За съжаление и това не бе достатъчно. Гранатометът бързо се завъртя отново към тях. Чесната се намираше на не повече от седемдесет метра и приближаваше – неумолимо и ниско.

Презареди пушката.

– Мат! – извика Джени. – Идвай веднага!

Хвърли поглед към самолета и. Башата на Джени държеше вратата отворена и му махаше с ръка.

– Още сме вързани за пристана! – изрева той и посочи въжето.

Мат изруга и се затича натам, стиснал пушката в едната си ръка. С другата освободи възела и скочи на плъзгача.

Бейн се озова вътре с един-единствен грациозен скок. От прекараните заедно години кучето бе добре запознато с този начин на пътуване.

– Давай! – извика Мат към отворената врата.

Двигателят изрева. Двете перки на крилете загребаха въздуха. Самолетът се отдалечи от кея.

Башата на Джени се пресегна да помогне на Мат да влезе вътре.

– Не, Джон – каза Мат и срещна погледа на инуита. Преметна примката на въжето около кръста си и подаде другия край на стареца. – Вържи ме!

Веждите на Джон се повдигнаха.

– Осигури ме! – обясни Мат и посочи стоманената скоба до вратата.

Очите на стареца се разшириха. Бе го разбрал. В миналото двамата на няколко пъти се бяха катерили по глетчери.

Докато отерът ускоряваше по реката, Мат се спусна надолу към плъзгача и се опря на въжето като катерач. Башата на Джени отпускате малко по малко въжето, като го държеше изпънато през скобата.

Мат с мъка си проправи път зад сянката на крилото.

Чесната бе на около тридесет метра назад, почти право над тях и бързо се спускаше. Нямахме да се измъкнат навреме.

Мат вдигна пушката и се наведе колкото се може по-нап-ред, за-държан единствено от въжето, разперил широко кра-ка върху плъзгача. Този път се прицели право в кабината.

Докато дърпаше спусъка, от гранатомета изригна огън. Мат изкре-щя. Бе закъснял.

Но в същия миг чесната рязко се заклати, сниши се и се наклони на една страна.

С разтърсващ вътрешността рева недалеч пред хидропла-на изриг-на висок гейзер от вода и камъни.

Мат се извърна, хванал се здраво за въжето, докато мина-ваха пок-рай мястото на попадението. Камъни падаха в реката и покрай брега.

Гранатата бе пропуснала целта си. Явно стрелецът бе из-губил рав-новесие в мига, в който бе дръпнал спусъка.

Неспособна да спре инерцията, чесната прелетя с рева над главите им и се озова пред тях. Пилотът успя да овладее самолета, но Мат забе-ляза паяжината от пукнатини по прозореца на кабината.

Беше уцелил.

Започна да отстъпва назад по плъзгача. Реката се носеше с шеметна скорост под краката му. Въздушното течение го блъскаше назад, докато Джон се мъчеше да го издърпа към вратата. Мат стигна отвора в мига, когато плъзгачите се из-дигнаха над водата. Друсането под краката му моментално престана.

Самолетът внезапно се наклони, Мат изгуби равновесие и залитна назад, размахвайки ръце. Изпусна пушката и тя потъна във водата.

В същия миг нечия ръка го сграбчи за колана.

Впери поглед в черните очи на бившия си тъст. Инуитът, сигурно пристегнат за седалката си, го държеше здраво. Погледите им се срещ-наха, докато вятърът реवेशе около тях. Изведнъж нещо в лицето на ста-реца се пречупи и той дръпна Мат вътре.

Падна в кабината и се обърна да затвори вратата. Бейн протегна нос от третия ред седалки и изплези език, за да го поздрави. Мат грубо го отблъсна и затръшна вратата.

– Опитват се да ни заобиколят! – извика Джени от мястото си.

Мат се повдигна и се помъкна към седалката на копилота. Чесната пред тях рязко зави настрани.

Докато се настаняваше, тихо се наруга заради изгубената пушка.

– Имаш ли друго оръжие?

Джени отговори, докато даваше газ. Самолетът с мъка набираше височина.

– Един „Броунинг“ и служебната пушка отзад на стената.

Но няма да уцелиш нищо във въздуха.

Той въздъхна. Беше права. Нито едно от тези оръжия не бе точно на големи разстояния, още повече при такъв вятър. Джени издигна самолета.

– Единственият ни шанс е да стигнем до Прудоу Бей.

Мат я разбра. Там имаше военна база. Двубоят надхвърляше възможностите им. Но Прудоу се намираще на шестстотин и четиридесет километра отгук.

Джени гледаше как чесната се спуска към тях.

– Нещата загрубават.

14:25

Под полярната шапка

– Съобщение за вас, адмирале.

Виктор Петков не обърна внимание на младия лейтенант, застанал на прага на каютата му, и продължи да чете откъса от лежащата на бюрото книга – „Братя Карамазови“ на Достоевски. Често намираще утеха в творбата на мъртвия руски писател. В моменти, когато душата му се подлагаше на изпитания, често сравняваше преживяванията си с борбата на Иван Карамазов със самия себе си и с вярата си.

Но това никога не е било борба за бащата на Виктор. Той винаги си бе останал най-ревностен православен християнин. Дори след възцаряването на Сталин, когато на религията никак не се гледаше с добро око, той не се бе отказал от вярата си. Може би именно по тази причина баща му, един от най-перспективните руски учени, бе заточен – отнет от семейството си под дулото на оръжието – и изпратен на изо-лираната полярна станция в Северния ледовит океан.

Виктор довърши частта, озаглавена „Легендата за Великия инквизитор“, в която Иван драматично отхвърляше Бог. Тя винаги го разтърсваше. Гневът на Иван сякаш откликваше на неговото сърце, на собственото му отчаяние и чувство за безсилие. Подобно на Ивановия, бащата на Виктор също бе убит – не от ръцете на един от синовете си, както бе в романа, но въпреки това от коварна ръка.

И мистерията не приключваше с това. След изчезването му през

1948 г. майка му изпадна в тежка депресия, която продължи цяло десетилетие до онази сутрин, когато я намери обесена с чаршаф. Виктор бе на осемнадесет. Влезе в стаята и откри майка си да виси от корнизата.

Нямаше никакви други роднини и се озова в армията. Тя стана неговото ново семейство. Докато търсеше истината за съдбата на баща си, интересът на Виктор към Арктика пос-тоянно растеше. Това обсебване и дълбоко потисканият гняв направляваха кариерата му и доведоха до безапелационното му издигане в подводния флот на Съветския съюз до поста началник-щаб на Военноморския комплекс Североморск.

Въпреки успешната си кариера той никога не бе забравил как баща му бе изтръгнат от семейството си. Продължаваше да вижда майка си, висяща на своята бесилка. Върховете на пръстите и почти докосваха голия паркет на стаята.

– Сър? – лейтенантът пристъпи от крак на крак и го върна в настоящето. Гласът му трепереше, очевидно младежът се ужасяваше от мисълта да обезпокои Белия призрак.

– Ние... получихме кодирано съобщение, маркирано като спешно и предназначено лично за вас.

Виктор затвори книгата, прокара пръст по кожената подвързия и протегна ръка към лейтенанта. Очакваше съобщението. „Дракон“ се бе вдигнал до перископска дълбочина преди половин час и бе издигнал антените си през една пукнатина в леда, за да изпрати докладите и да получи новините.

Мъжът с облекчение му подаде металната папка. Виктор се подписа и я взе.

– Свободен сте, лейтенант. Ако се наложи да изпратя отговор, ще се обадя на мостика.

– Слушам, сър – офицерът се завъртя кръгом и излезе.

Виктор отвори папката. Отгоре се мъдреше щампата „ЛИЧНО ЗА КОМАНДВАЩИЯ ФЛОТА“. Останалото бе кодирано. Въздъхна и започна разшифроването. Подател бе генерал-полковник Йерген Ченко, от дирекцията на ФСБ – Федералната служба за безопасност, една от наследниците на бившето КГБ. „Старата песен на нов глас“, кисело си помисли той. Съобщението идваше от щаб-квартирата им в Лубянка.

СПЕШНО!

ОТ: ФЕДЕРАЛНА СЛУЖБА ЗА БЕЗОПАСНОСТ (ФСШ);

ДО: ДРАКОН

//ТЕКСТ//

ИЗХ № ЛУБЯНКА 76-453А ОТ 8 АПР. ОТН.
КООРДИНАТИ НА РАЗГРЪЩАНЕ/СРЕЩА
СТРОГО СЕКРЕТНО!
ЛИЧНО ДО КОМАНДВАЩИЯ ФЛОТА
ЗАБ./

(1) ПОСЛЕДНИТЕ ДАННИ ОТ РАЗУЗНАВАНЕТО ПОТВЪРЖДАВАТ, ЧЕ КОНТРАРАЗУЗНАВАТЕЛНАТА ОПЕРАЦИЯ ПРОДЪЛЖАВА. ДЕЛТА ФОРС МОБИЛИЗИРАНИ. КОНТРОЛИРАЩИЯТ ОПЕРАЦИЯТА ИДЕНТИФИЦИРАН И ПОТВЪРДЕН. ВЗЕТИ СА КОНТРАМЕРКИ, КООРДИНИРАНИ СЪС СПЕЦ. Ч. ЛЕОПАРД.

(2) ДРЕЙФАЩА СТАНЦИЯ ОМЕГА ПОТВЪРДЕНА КАТО ЦЕЛ НОМЕР ЕДНО. КООРДИНАТИ АЛФА ЧЕТИРИ ДВЕ ТОЧКА ШЕСТ ЧЕРТА ТРИ ЕДНО ТОЧКА ДВЕ, КАРТЕН ЛИСТ 2-ЕДНО.

(3) НА „ДРАКОН“ СЕ ЗАПОВЯДВА ДА СЕ ПРИБЛИЖИ БЕЗШУМНО ДО ЦЕЛТА, ДОКАТО НЕ БЪДЕ ПРЕДАДЕН КОД МЪЛНИЯ.

(4) ИЗПРАЩАНЕТО НА КОДА ОПРЕДЕЛЕНО ЗА 0800.

(5) НОВИНИ ОТ РАЗУЗНАВАНЕТО ЩЕ БЪДАТ ПРЕДАДЕНИ ЗАЕДНО С КОДА.

(6) ГЕН. – ПОЛК. ЧЕНКО.

ТЕКСТ

Виктор приключи с разшифроването и се намръщи.

Съобщението бе ясно и в него нямаше нищо изненадващо. Целта и времето на атаката бяха установени и потвърдени – Дрейфаща станция „Омега“, утре сутринта. И очевидно Вашингтон знаеше какво се готви около старата полярна база.

Но както бе типично за Ченко, между редовете се криеше допълнителна информация.

„Делта Форс“ мобилизирани.

Простото твърдение оставяше много неизказани неща. Американските „Делта Форс“ бяха най-секретната от техните специални части и когато влизаха в действие, бяха недосегаеми от закона. Попаднали в зоната на действие, екипите на „Делта Форс“ бяха напълно автономни и се надзираваха единствено от „контролиращ операцията“, който можеше да бъде някой високопоставен военен или човек със значителна власт в правителството.

С Разгръщането на „Делта Форс“ правилата на предстоящия сблъсък ставаха ясни и за двете страни. Бъдещата малка война никога нямаше да се отрази в медиите. Щеше да е тайна. Независимо от изхода и светът така и нямаше да узнае какво се е случило. И двете страни разбраха прекрасно това и с действията си приемаха правилата.

Някъде сред полярната шапка имаше съкровище за спечелване, но и тайна, която трябваше да бъде погребана. И двете правителства смятаха да излязат победители.

Тежко на озовалите се помежду им!

Такива тайни сблъсъци не бяха нещо ново. Въпреки при видното сътрудничество между Съединените щати и Русия зад закритите врати политиките си оставаха побъркани и отмъстителни както винаги. В съвременния нов свят едната ръка дружески махаше, докато другата криеше нож.

Виктор до болка познаваше тази игра. Беше истински експерт в нейните стратегеме и измамни ходове. В противен случай нямаше да бъде там, където се намираше в момента.

Затвори папката и се изправи. Приблужи шестте титаниеви сандъка на пода. Всеки от тях бе с дължина половин метър. Отгоре с кирилски букви бяха отпечатани инициалите на Института за арктически и антарктически изследвания в Петербург. Никой – дори Москва – не знаеше какво има в тях.

Виктор присви очи и погледът му спря върху символа, изобразен под инициалите. Трилистно изображение, познато на целия свят.

Ядрена опасност...

Докосна го.

Смяташе да спечели тази игра.

ВЪВ ВЪЗДУХА

8 април, 14:42

Над планините Брукс

4. Дженифър Аратук провери скоростта и посоката. Правеше всичко възможно да не обръща внимание на чесната, която се спускаше в небето към нея. Не и беше лесно – още повече когато Мат се бе навел напред на седалката си и бе залепил нос в стъклото на кабината.

– Заобикалят ни! – извика той.

„Добро утро!“ Рязко наклони самолета на една страна и го насочи в другата посока. Докато завиваха, видя дома си. Уцеленият склад все още димеше, а кучетата бягаха в кръг и продължаваха беззвучно да лаят. Сърцето и се късаше за приятелите и. Щеше да им се наложи да се погрижат сами за себе си, докато се върне или не изпрати някого да се погрижи за тях.

Първо обаче трябваше да оцелее заедно с останалите.

Докато прелиташе над покритите със сняг върхове на дър-ветата, за момент ѝ се стори, че минава през порой от гра-душка. Кабината се разтресе.

Бейн изляз от мястото си.

– Стрелят по нас! – извика Крейг, закопчан в седалката до баща и.

Джени погледна дясното крило. Гладката му повърхност е нарушена от дупки. „Мамка им!“ Дръпна ръчката и даде газ. Маневреният самолет рязко полетя нагоре, като бързо набираше височина.

До нея Мат сграбчи дръжките на креслото си, за да се задържи на място.

– Закопчай се – заповяда му тя.

Той забързано преметна колана си, като същевременно извиваше врат в опит да открие чесната. Другият самолет излизаше от пикирането си и се мъчеше да ги догони.

– Дръжте се! – предупреди тя, докато прелитаха над хребета в края на долината. Не можеше да позволи другият самолет да се окаже отново над тях, но също така знаеше, че нейният не е толкова бърз. Щеше даи се наложи да приложи малко висш пилотаж.

Пусна задкрилките и избута щурвала напред, насочвайки носа надолу към ниското. Склоновете бяха стръмни – по-скоро клисура, отколкото долина. Използва гравитацията, за да увеличи скоростта. Самолетът се понесе надолу към широката река, вдълбала се в центъра на каньона. Насочи се по течението и.

Чесната се появи зад тях. Задържа се високо над долината. Отново се опитваше да застане над тях.

Джени рязко изправи самолета и полетя над лъкатушещото русло на реката.

– Хайде, скъпи – прошепна тя. Летеше с него, откакто постъпи в полицейското управление. Неведнъж я беше измъквал от тежки ситуации.

– Отново ни настигат! – каза Мат.

– Чувам те.

– Това е добре – каза той.

Хвърли поглед към него, но той се взираше навън.

Самолетът направи рязък завой там, където реката премина през серия от бързеи. „На косъм...“ Взираше се напред. Гъста мъгла скриваше реката.

– Джен? – сега Мат също гледаше напред.

– Зная.

Спусна се още по-ниско. Плавниците вече се носеха само на метър над камъните и разпенената вода. Ревът отекна в кабината.

Внезапно към него се прибави и друг шум, подобен на гърмеж на фишеци. Автоматичен откос мина по скалистия бряг на реката и продължи във водата, като се насочваше към тях. Чесната летеше отгоре и малко назад.

– Картечница – промърмори Мат.

Един куршум рикошира от някакъв камък в реката и удари страничния прозорец. Появи се мрежа пукнатини.

Крейг ахна и рязко се дръпна настрани.

Джени стисна зъби. Нямаше друг избор, освен да продължи напред. Сама се бе поставила в това положение. Склоновете на клисурата се бяха превърнали в стени и злокобно надвисваха една към друга отгоре им, подобно на събиращи се длани.

Куршуми отново попаднаха в крилото и самолетът се наклони надолу. Джени се бореше да овладее управлението. Единият плъзгач докосна водата, но отскочи. Куршум профуча през кабината.

И изведнъж се озоваха в мъгла.

Джени въздъхна. Светът около тях изчезна и кабината се изпълни с рев, заглушаващ дори двигателите. Предното стъкло се покри с капки. Не си направи труда да пусне чистачките. За миг бе останала напълно сяпа, така че нямаше значение.

Натисна шурвала напред, хвърляйки самолета в спускане, от което им се обърнаха стомасите.

Крейг извика. Мислеше, че катастрофират.

Нямаше за какво да се тревожи. Скоростта им рязко се увеличи, докато се спускаха почти отвесно надолу, следвайки шестдесетметровия водопад на реката. Мъглата се разсея и земята внезапно се понесе насрещи им.

Джени зави рязко надясно, следвайки лицето на скалата от лявата и страна.

Мат гледаше чудовищната стена. Крейг зяпна, стиснал с всички

сили облегалката на седалката си.

– Континенталният вододел – обърна се Мат към него. – Щом си дошъл тук, в никакъв случай не бива да го пропускаш.

Джени погледна към скалата. Континенталният вододел разделяше речните басейни на страната, като започваше от Скалистите планини на юг, минаваше през цяла Канада, продължаваше през планинския масив Брукс и накрая завършваше на полуостров Сюуърд. Тук той разделяше реките, които продължаваха на север и изток към Северния ледовит океан, от онези, насочващи се на юг и запад към Берингово море.

В момента се молеше да раздели курсовете на нейния самолет и на самолета на преследвачите им. Забеляза Чесната в момента, когато излезе високо над водопада, насочена право напред. Устните и се стегнаха в мрачна усмивка. Докато я забележеха, щеше да се е откъснала доста напред.

Но дали това щеше да се окаже достатъчно?

Сега Чесната приличаше на светла точка зад тях, но Джени забеляза, че се обръща.

Направи корекция на курса и се насочи към широка долина, която се спускаше от планинския масив към по-ниските предпланини. Това беше долината Алатна. Не след дълго прелетяха над реката, която течеше на юг от планините, Продължи право напред, като остави водната ивица зад гърба си.

– Накъде отиваме? – попита Мат и се обърна назад. – Летим на запад, мислех, че си се запътила към Прудоу Бей.

– Това и правя.

– Тогава защо не продължим право нагоре по Алатна и през прохода Антигън? – той посочи назад към реката. – Това е най-безопасният път през планините.

– Никога няма да стигнем дотам. Ще ни настигнат. След Антигън няма нищо друго, освен открита тундра. Щяха да ни спипат на място.

– Но...

Тя ядно го изгледа.

– Искаш ли ти да караш това чудо? Той махна с ръка.

– Не, маце. Това е по твоята част.

Джени стисна още по-силно шурвала. Маце? Едва се съдържа да не забие лакът в лицето му. Мат можеше да управлява самолет. Самата тя го бе научила, но той не обичаше да рискува. В известен смисъл бе прекалено предпазлив пилот, за да бъде наистина блестящ. Човек понякога трябваше просто да се остави на вятъра, да се довери на машината и на

мощта въздушното течение. Мат никога не бе успявал да го направи. Вместо това винаги се бореше и се мъчеше да контролира всеки аспект от полета, сякаш обуздаваше кон.

– Защо не пробваш да бъдеш полезен и не опиташ да се свържеш по радиото. Трябва да уведомим някого какво става тук.

Мат кимна и посегна към слушалките и закрепения за тях микрофон. Включи се към САТКОМ, за да използва сателита на полярна орбита. Това бе единственият начин за връзка в тези планини.

– Има само шум.

Тя се намръщи още повече.

– Отново слънчеви бури. Превключи на радио. Канал единадесет. Опитай да се свържеш с Бетълс. Някой все пак може и да улови сигнала.

Той се подчини. С отсечени думи съобщи местоположението и посоката им. След като приключи, повтори всичко. Едва ли щеше да получи някакъв отговор.

– Накъде пътуваме? – с треперещ глас се обади Крейг. Гледаше през пукнатия страничен прозорец към поляните и горите далеч под тях. Джени можеше да си представи ужаса му. Вече бе катастрофирал един път за тази седмица.

– Познаваш ли района? – попита тя, като привлече вниманието му към себе си.

Той поклати глава.

– Ако искаме да се освободим от опашката, ще ни трябва скривалище. Тук е прекалено открито. Изложени сме на показ.

Мат също я чу. Хвърли поглед към нея, след това натам, накъдето се бяха насочили. И изведнъж му просветна.

– Шегуваш ли се?

Баща и произнесе една-единствена дума. Той също знаеше целта им.

– Аригеч.

– Мили Боже! – тихо възкликна Мат и пристегна още по-здраво колана си. – Тук някъде имаш парашути, нали?

15:17

Полярната шапка

Аманда Рейнълдс летеше през леда. Нямаше друг термин за този начин на придвижване. Макар че точното му наименование бе

ледоплаване, подобно описание далеч не отговаряше на самото преживяване.

Ветровете издуваха шестметровото платно като ярка синя вълна пред нея. С присвито тяло, но разположена удобно в седалката от фибростъкло, тя натискаше последователно двата педала в пода, а с едната ръка държеше управляващия кливера лост. Лодката се носеше с шеметна скорост по леда, разсичайки замръзналите снежни вълни.

Въпреки скоростта тя се огледа. На Земята не съществуваше пусто и безплодно място. Беше същинска ледена пустиня, по-огромна и негостоприемна и от Сахара. И същевременно имаше някаква ясно изразена пленяваща красота – непрестанните ветрове, танцът на снежните вихрушки, неуловимите оттенъци на леда. Дори назъбените върхове на ледените ридове приличаха на скулптури, увековечили природните сили.

С помощта на педалите заобиколи ридовете с ловкост, придобита след десетилетна практика. Тук тя беше в стихията си. Магазинът в Порт Ричардсън, южно от Сан Франциско, собственост на семейството и, беше далеч в миналото.

Лодката, която караше в момента, бе построена с помощта на брат и. Петметровият корпус бе от ръчно обработен смърч от Ситка, а плъзгачите – от титаниева сплав. На езерото Отачи в Канада бе развивала скорост до 95 километра в час, но имаше ограничение от едва триста метра.

Погледна към безкрайните площи около себе си и се усмихна.

Някой ден...

Но засега се отпусна на мястото си и се наслади на уеди-нението, далеч от претъпканата и влажна станция. Слънцето ярко блестеше в небето, но температурите си оставаха под нулата. Въпреки че ветровете непрекъснато се нахвърляха върху нея, бе неуязвима за студа. Носеше прилепващ по тялото и термален костюм с качулка, използван от водолазите Арктика. Цялото и лице бе покрито от специално изработена маска от полипропилен, снабдена с поляризирани стъкла. Само когато вдишваше, арктическият студ и напомняше за себе си. Но дори това можеше да се избегне, ако дишаше през маркуча, излизащ от хранвания с батерия нагревател в костюма. Въпреки това предпочиташе да вкуси истинския въздух. И да се наслади на изживяването. Тук не бе недъгава. Нямаше нужда да чува вятъра или рязкото съскане на плъзгачите по леда. Усещаше вибрациите на дървото и натиска на вятъра, виждаше танца на снега над ледената повърхност. Светът около нея пееше.

Можеше почти да забрави за автомобилната катастрофа. Пиан шофьор... фрактура в основата на черепа... Светът замлъкна и стана още по-пуст. Оттогава се бореше със съжалението – на хората и стаеното в собственото и сърце. От инцидента беше изминало цяло десетилетие и тя вече започна да губи способността си да говори ясно. Виждаше объркването в очите на останалите, когато я молеха да повтори казаното или да обясни със знаци. От отчаяние бе насочила енергията си към проучванията и научната кариера. Съзнаваше, че сама се изолира. Но къде бе границата между изолацията и независимостта?

След като изгуби майка си, баща и бдеше неотлъчно до нея и рядко я изпускаше от очи. Подозираше, че причината не е само глухотата и. Просто той се страхуваше да не изгуби и нея. Загрижеността му бе станала задушаваша. Борбата и за свобода бе не толкова израз на стремежа и да докаже, че може да живее и като глуха жена в големия свят, колкото на желанието и да бъде независима. И точка.

Тогава в живота и се появи Грег... капитан Пери... Усмивките му, липсата на съжаление, тромавите му опити за флирт – всичко това я бе уморило. Сега бяха на прага на една по-дълбока връзка и не знаеше какво да мисли за това. Майка и бе съпруга на моряк. Това не беше свят на изолация и независимост, а означаваше празненства, официални вечери, ежеседмични обществени прояви и срещи с други съпруги. Но искаше ли наистина подобен живот?

Поклати глава и се помъчи да прогони тревожните мисли. Поне засега нямаше нужда да взема каквито и да било решения. Кой знае до какво щеше да доведе всичко това?

Намръщи се и натисна педалите, за да прекара лодката по изящен зиг-заг към целта си на три километра оттук – погребаната в леда руска станция. По-рано през деня шефът на биолозите доктор Хенри Огден се бе свързал с нея по радиото и съобщи за някакво откритие, което бе довело до сблъсък с геоложкия екип. Настояваше тя лично да се намеси и да разреши спора.

Като шеф на „Омега“ Аманда често бе викана да играе ролята на арбитър в споровете между различните групи. Понякога имаше чувството, че усмирява разлезени деца. Макар че нищо не и пречеше да откаже на подобни посегателства върху времето и, за нея те бяха идеален повод да се измъкне от дрейфащата станция за един ден.

Затова се бе съгласила и тръгна веднага след обед.

Червените знамена върху огромните зъбери на ледените ридове, простиращи се на километри във всички посоки, се развяваха яростно

на вятъра и отбелязваха входа към полярната станция. Но те вече не бяха необходими. Под прикритието на хребетите бяха паркирани четири скутера „Ски-Ду“ и двата по-големи снегомобила „Сно-Кат“, всички боядисани в ярко червено. А зад тях равният терен бе разкъсан от белег на мястото, където военните бяха взривили леда, за да изплува „Полярен страж“.

Докато се насочваше към отвора към руската база, я завладя лошо предчувствие. От пастта на изкопания леден тунел се издигаше пара, сякаш бълвана от гърлото на спящ дракон. През последната седмица новите обитатели на станцията бяха успели да задействат старите генератори. Цели петдесет и два на брой, запазени до един. Изненадаха се, когато откриха, че осветлението също е в изправност, както и отоплителната система. Добре изолираната база се очертаваше да бъде истинска сауна.

Но Аманда помнеше първите си стъпки в ледената гроб-ница долу. С помощта на металотърсачи и преносими локатори бяха успели да открият главния вход и използваша топлинни взривове, за да стигнат до запечатаната врата на базата. Входът бе преграден от лед и от дебело стоманено резе. Наложиха се да използват ацетиленова горелка, за да си пробият път към мъртвата база.

Сега Аманда се питаше дали всички тези усилия си заслужаваха. Спусна платното и постепенно започна да намалява докато приближаваше към ледените хребети. В закътаната долина между два върха бе установена временна морга. Оранжевите палатки скриваха замръзналите трупове. Според баща и от Москва вече бе тръгнала руска делегация, за да прибере телата на изгубените си другари. Щяха да пристигнат другата седмица.

Все още никой не бе споменал нито дума за другото нещо, което бяха открили там долу.

С помощта на педалите зави майсторски и спря лодката на импровизирания паркинг.

Никой не я посрещна и не я поздрави за изпълнението.

Озърна се и огледа възвишенията. Бяха покрити със сенки. Зад тях теренът бе същински лабиринт от мостове, надвиснали урви, процепи и остри върхове. Отново си спомни странните няколко секунди, в които бяха засекли движение с помощта на „Дълбочинно око“. Може би наистина ставаше дума за радарно отражение, но предположението, че е било животно, полярна мечка, я накара да настръхне. Взря се в непроходимата територия отвъд входа и потрепери.

Бързо сгъна платното, завърза го и с помощта на чук заби котвата в

леда. След като всичко бе здраво закрепено, взе малката си раница и извървя краткото разстояние до мъгливия отвор на тунела.

Входът приличаше на всяка друга ледена пещера, която можеше да се открие в ледниците зад полярния кръг. Бяха го разширили от последния път, за да могат през него да минават платформи. Стигна до прага и слезе по няколко стъпала до стоманената врата, която изскърца на пантите си, когато я натисна. Тук парата бе по-гъста – топлият въздух отдолу се кондензираше от студа. Над входа се намираше табелата, която бе описал капитан Пери. Сигурно бе открита при разширяването на тунела.

Разгледа я внимателно. Големите кирилски букви изпълваха дебелата занитена плоча:

ЛЕДОВАЯ СТАНЦИЯ ГРЕНДЕЛ

Полярна станция Грендел.

Защо руснаците я бяха кръстили по такъв странен начин? Аманда бе достатъчно образована, за да разпознае намеката за чудовището от легендата за Беовулф. Но каква беше връзката?

Поклати глава, продължи напред към вратата и се наложи да се завърти странично, за да се провере вътре. Сред скърцане на стомана и лед с мъка прекрачи прага.

Млад мъж в края на коридора погледна към нея. Беше коленичил до някакво отворено електрическо табло. Лий Бентли, изследовател от НАСА в областта на материалите. Беше облечен само по фланелка и джинси.

„Толкова ли е топло тук?“

Щом я забеляза, ученият вдигна ръце в престолен ужас.

– Не стреляй!

Аманда се намръщи и едва сега си даде сметка как изглежда с полипропиленовата маска на лицето. Смъкна я и я окачи на колана си.

– Добре дошла на полярната сауна „Грендел“ – изкиска се Лий и се изправи.

Беше дребен – едва метър и петдесет и пет. Веднъж бе обяснил как искал да стане астронавт, но не покривал изискванията за височина с някакви си пет сантиметра и затова получил място в лабораторията. Бяха го пратили да провери издръжливостта на новите сплави на екстремните

температури и атмосферни условия в Арктика.

Аманда го доближи, като сваляше качулката си.

– Каква жегат!

– Затова съм тук. – Лий посочи разхвърляните по покрития с метална решетка под инструменти. – Всички се оплакват от жегата. Пуснахме още няколко въздушни помпи, но решихме, че е по-добре да оправим проблема с термостата, иначе базата ще започне да топи леда на планината.

– Има ли такава опасност? – очите на Аманда се разшириха.

Той се изсмя и потупа обшитата със стоманени плочи стена.

– Не. Изолацията отвъд корпуса на станцията е дебела цял метър. Можем да я нагорещим като готварска пещ и пак няма да навредим на леда кой знае колко. – Той се огледа с уважение наоколо. – Който и да е проектирал и построил това място, си е разбирал от работата и е знаел какви материали да използва. Изолацията се състои от няколко пласта импрегниран с азбест цимент и порести блокове. Скелетът е комбинация от стомана, алуминий и керамични съединения. Леко, издръжливо и изпреварило времето си с десетилетия. Бих казал...

Аманда го прекъсна. Това бе типично за учените. Щом започнеха да говорят за нещо от своята област, можеха да продължат безкрайно. А и беше трудно да разчита по устните им, когато дърдореха техноглупости.

– Лий, имам среща с доктор Одген. Да знаеш къде е?

– Хенри? – той се почеса по главата с отвертката. – Не съм сигурен, но лично аз бих опитал в Лабиринта. Здравата се беше сдърпал с геолозите тази сутрин. Крясъците им се чуваха чак тук.

Аманда кимна и продължи навътре. Базата бе изградена на пет нива, свързани помежду си с тясна спирална стълба през центъра на структурата. Всяко ниво бе приблизително с един и същи план – централно общо място, заобиколено от пръстен помещения, които се отваряха към него. Но всяко следващо ниво бе по-малко от предишното. Като цяло базата приличаше на гигантски пумпал, забит в леда.

Най-горният пръстен бе и най-широкият – с диаметър петдесет метра. В него се намираха жилищните помещения, кухня и няколко кабинета. Аманда влезе в централното помещение. Наоколо бяха разположени маси и столове – очевидно бе служило като столова и заседателна зала.

Махна на двамата учени, седнали зад една от масите, и отиде до спиралната стълба. Стъпалата се виеха около отворена шахта с диаметър три метра. Тежки, омазани с машинно масло кабели се спускаха

надолу към груб контейнер с форма на варел – по-скоро кош за отпадъци, отколкото асансьор, използван за извозване на материали от едно ниво на друго.

Докато слизаше, стъпалата вибрираха в съзвучие с пуфтящите генератори и бръмченето на машините отдолу. Беше странно, сякаш базата оживяваше отново, събудила се след дълбок продължителен сън.

Аманда се спускаше надолу по стълбата кръг след кръг, Подмина нива 2 и 3 – малки лаборатории и машинното отделение на базата.

Оставаха още само две нива. Най-долното бе и най-малкото, затворено с херметична врата. В него се намираще старият пристан за руската подводница, сега наполовина наводнен и замръзнал. Кулата на подводницата можеше да се види през леда, който я покриваше напълно.

Целта на Аманда обаче бе четвъртото ниво. Този пръстен не приличаше на останалите. В него нямаше централно общо помещение. Затворен коридор водеше от стълбата право на-вън от нивото. От едната му страна имаше врата – единственият достъп до запечатания етаж.

Пристъпи между стоманените стени на коридора и забеляза двама униформени стражи, разположени на няколко крачки от вратата. На раменете си носеха пушки.

Кимна на дежурния офицер.

– Виждали ли сте доктор Огден?

– Да, госпожо. Спомена, че ще дойдете. Помоли да не пускаме в Лабиринта никого до пристигането ви. – Пазачът посочи към другия край на коридора.

Там също имаше врата, но тя не водеше към лабораторията на етаж. Представляваше изход към сърцето на ледения остров. Отвъд нея се простираше плетеница от естествени каверни и изкуствени тунели, издълбани в леда. Учените бяха лепнали на мястото прякора Лабиринта.

Районът караше всички геолози и гласиолози да се мотаят насамнатам като пияни с отнесени усмивки на лицата. Взимаха проби, измерваха температури и правеха какви ли не странни тестове. Не можеше да ги обвинява. Колко пъти може да ти се отвори щастието да изследваш вътрешността на айсберг? Беше чула, че са открили включения – геоложия термин за камъни и други земни маси. В резултат на това геоложкият екип се бе преместил от „Омега“ тук.

Но защо беше сблъсъкът с биолозите?

С радост остави запечатания етаж зад себе си. Беше и трудно да гледа охраната в очите. Вината от знанието и тежеше и заглушаваше способността и да оцени по достойнство откритията на другите.

Сред специалистите се носеха какви ли не слухове за онова което се намираше в ниво 4 – извънземни космически кораби, ядрена технология, биологично оръжие и дори предположения, доближаващи се повече до истината.

Още мъртви тела.

Истината обаче бе много по-ужасна и от полета на най-развинуваната фантазия.

Щом стигна до края на коридора, двойната врата отпред се отвори и през нея тромаво изтрополи фигура в тежка жълта канадка. Аманда усети студения въздух през отворената врата – диханието на ледения остров.

Човекът отметна качулката. Доктор Хенри Огден, петдесетгодишният биолог от Харвард, беше изненадан да я види тук.

– Доктор Рейнълдс!

– Хенри – кимна му тя.

– Мили Боже! – Той махна ръкавицата си със зъби и погледна часовника си, след което прокара длан по плешивото си теме. Като се изключат веждите, единствената растителност по главата му бяха тънките мустаци и малката брадичка под долната му уста. Разсеяно я подръпна. – Извинявайте. Надявах се да се срещнем горе.

– За какво става дума? Той хвърли поглед назад към вратата. – Аз... открих нещо... нещо изумително. Трябва да... – Той се извърна и тя вече не можеше да вижда устните му. – Доктор Огден?

Той се обърна, вдигнал въпросително вежди. Тя докосна устните си с пръсти.

– О, извинявайте! – говореше неестествено бавно, сякаш пред него стоеше бавноразвиващ се. Аманда потисна гнева.

– Трябва да го видите с очите си. Затова настоявах да дойдете. – Той се загледа за миг към охраната в коридора. – не можех да разчитам, че ще успеят да задържат скалоядите достатъчно време. Образците... – Гласът му заглъхна унесено. Поклати глава. – Да ви намерим някаква дреха, ще ви отведе вътре.

– С това ми е достатъчно топло – нетърпеливо отвърна тя и прокара ръка по термалния костюм. – Покажете ми какво открихте.

Биологът продължаваше да гледа към охраната с вдигнати вежди. Аманда можеше да се обзаложи, че спекулира като всички останали. Погледът му най-сетне се върна отново към нея.

– Какво съм открил... Мисля, че това е причината за построяването на станцията.

Отне и време, докато проумее думите му.

– Какво? Какво искате да кажете?

– Елате и вижте сама. – Той се обърна и закричи към двойната врата.

Аманда го последва, но по пътя се озърна назад към охраняваната врата. Причината за построяването на станцията.

Молеше се биологът да греша.

15: 40

Над планините Брукс

Мат се взираше през предното стъкло и се мъчеше да се съсредоточи върху красотата на едно от най-големите естествени чудеса на света. Всяка година тази част от Портите на Арктическият национален парк бе главната цел на хиляди планинари, катерачи и пътешественици.

Пред тях се издигаха върховете Аригеч. Името бе от езика на нунамуитите и означаваше „изпънати нагоре пръсти на ръка“. Много точно описание. Целият район бе осеян с върхове и огромни гранитни копия. Това бе земя на тристаметрови отвесни стени, опасни скални мостове и ледникови амфитеатри. Подобен терен бе естествено сборище за катерачите, а туристите се наслаждаваха на свежите алпийски ливади и сините, кристално чисти ледени планински езера.

Летенето през Аригеч обаче бе пълна лудост. И не само заради скалите. Ветровете тук също бяха убийствени. Въздушните течения се спускаха от ледниците като реки по водопади и образуваха внезапни завихряния и въздушни ями.

– Пригответе се! – предупреди Джени.

Самолетът се издигна между планини с искрящи от снега и заледени участъци склонове. Между тях се издигаше Аригеч. Сякаш нямаше път.

Мат се обърна. Преследвачите им почти ги бяха настигнали. Чесната летееше на около четиристотин метра зад тях. Щяха ли да се осмелят да ги последват в този лабиринт?

Под тях се спускаше поток, събрал водите си от зъберите. Рядката тайга окончателно отстъпи и остана някъде назад. Вече се намираха над гористата зона на континента.

Мат се обърна към Джени, готов да се опита за последен път да я разубеди. Но видя решителния блясък в очите и и начина, по който

веждите и се бяха събрали на челото. И дума не можеше да става да я накара да размисли.

– Отзад сме готови – обади се баща и. Джон бе закопчал нашияника на Бейн към дръжката на едната от седалките.

Крейг седеше до стария инуит, изпънал гръб в облегалката. Очите му бяха втрещени право напред. Беше пребледнял само при вида на Аригеч. От земята гледката не представляваше нищо особено, но от въздуха бе същински ужас.

Профучаха над последния от скалистите склонове.

– Ето че се започва – каза Джени.

– Ето че идват – като ехо отвърна Мат.

Стрелбата се чу през рева на моторите. По склоновете полетяха скални отломки. За щастие прицелът бе неточен. Другият самолет все още бе прекалено далеч. Правеха последния си отчаян опит преди да изгубят жертвата си в Аригеч.

Докато гледаше приближаващата „Чесна“, Мат видя от единия от прозорците и да изригва познатият огнен език. Макарче не чу нищо, ясно си представи воя на приближаващата ракета. Димна следа отбелязваше пътя и. Профуча на два метра от края на крилото и се изгуби напред. Една от скалните стрели избухна и предизвика дъжд от камъни. Част от скалата се отчупи и рухна надолу.

Джени рязко изви настрани от уцеления стълб и наклони самолета с едното крило нагоре. Мат за миг видя как профучаха между две копия.

– Боже мой, Боже мой – монотонно повтаряше Крейг от мястото си.

Джени изправи самолета. Отвсякъде бяха заобиколени от колони и кули, върхове и стрели, стръмни скали и стени. Издигаха се толкова високо, че не можеха да видят върховете им през прозорците.

Ветровете подеха малкия самолет и го запремятаха във всички посоки. Мат се вкопчи в дръжките на креслото си.

Джени рязко зави и отново обърна самолета на една страна. Очите на Мат се разшириха. Искаше му се да ги затвори, но поради някаква причина не можеше. Изруга наум стила на летене на Джени. Изведнъж му се прииска да бе живял просто и пестеливо.

Отерт се стрелна между каменната стена и една наклонена колона. Джени започна да си тананика. Мат знаеше, че тя обикновено постъпва така, когато се концентрира върху нещо, но най-често обектът на вниманието и не бе нещо по-различно от кръстословицата в „Ню Йорк Таймс“.

Самолетът заобиколи върха на косъм и отново се изправи, но само

за миг.

– Дръжте се – промърмори Джени.

Мат се ококори още повече. Ръцете вече го боляха от стискане на дръжките. Какво още искаше?

Тя отново обърна странично и рязко заобиколи колоната. През следващите пет минути летеше като слаломист в скалния лабиринт, накланяйки се ту на едното крило, ту на другото.

Стомахът му се бунтуваше. Мат потърси с поглед чесната, но беше като да се вираш през каменна гора. Бе изгубил от поглед преследвачите още щом влязоха в Аригеч – което беше планът на Джени. Оттук имаше хиляди изходи – проходи, улеи, морени, долини и глетчери. А при надвисналите отгоре облаци чесната трябваше да ги последва, ако искаше да не ги изгуби и ако и стискаше.

Озоваха се в широк ледников циркус – естествен амфитеатър в склона на една от планините. Джени пое по плавна крива покрай ръба на стръмните стени. Краят на ледника надвисваше над ръба на планината като леден корниз. Дъното бе покрито с огладени камъни и втвърдена глина, натрошени скали и чакъл, останали след отстъпването на леда.

А в центъра беше застинало високопланинско езеро. Синята му повърхност отразяваше като огледало кръжация „Отер“. Стените на циркуса бяха прекалено стръмни, за да бъдат преодолен изведнъж. Джени започна да се издига по бавна спирала, опитвайки се да достигне ръба.

Мат въздъхна с облекчение. Бяха оцелели след Аригеч. Изведнъж някакво движение в езерото привлече погледа му.

Вторият самолет.

Чесната влетя в циркуса от съвсем различна посока и за миг се разклати. Мат реши, че преследвачите им са били не по-малко изненадани от внезапната среща.

– Джен?

– Още не съм набрала достатъчно височина. – Гласът и за първи път звучеше уплашено.

Двата самолета кръжаха в каменния амфитеатър, издигайки се все по-нагоре. Процесията се отразяваше в синьото езеро долу. Вратата на чесната се отвори. От седемдесетте метра разстояние Мат ясно различа познатата фигура в бяла канадка, която заемаше по-удобна позиция и приготвяше гранатомета.

Обърна се отново към Джени. Знаеше, че в края на краищата ще съжалява за думите си, но същевременно осъзнаваше, че може никога да не стигнат ръба на циркуса.

– Обръщай към Аригеч!

– Няма време!

– Просто го направи!

Мат се разкопча и стана от мястото на копилота. Заклатушка се към страничния прозорец, гледащ към другия самолет.

Джени изви към лабиринта от скали и се насочи към Аригеч.

Мат отвинти прозореца и го плъзна назад. Вятърът нахлу с вой в кабината. Бейн се разля с пълна сила от мястото си и размахва яростно опашка. Вълкът обичаше да лети.

– Какво правиш? – извика Джени.

– Просто карай! – изрева той и разби аварийната кутия до вратата. Трябваше му оръжие, а не разполагаше с време да откачи и зареди пушката. Грабна сигналния пистолет от кутията за спешни случаи и го насочи към другия самолет. При всички тези ветрове, завихрянния от перката и постоянното клатушкане на самолетите изстрелът щеше да бъде абсолютно сватбарски.

Прицели се, доколкото можеше, и натисна спусъка.

Съскащата димна следа описа дъга над циркуса, отразена от водите на езерото. Беше се прицелил в човека с бялата канадка, но ветровете отклониха сигналната ракета към носа на самолета.

Другият пилот, очевидно все още напрегнат от преминаването през нащърбените лапи на Аригеч, рязко отклони самолета на една страна. Човекът при вратата изгуби равновесие и полетя навън, като размахваше ръце. Но само няколко метра по-надолу увисна – беше завързан за рамката на вратата. Завъртя се като пумпал под корема на чесната.

Това трябваше да е достатъчно отклоняване на вниманието.

– Давай! – извика Мат и затръшна прозореца, след което се помъкна към предната седалка.

Бащата на Джени го потупа по рамото, докато минаваше покрай него.

– Добър изстрел.

– Идеята беше негова. – Мат кимна към Крейг. Беше си спомнил как преди два дни репортерът насочи сигналния пистолет към него, когато беше дошъл да го спасява. Това му бе припомнило един от уроците на стария му сержант: – „Използвай каквото ти попадне подръка, но никога не се отказвай от боя.“

Мат се стовари на мястото си. Чувстваше се по-добре-Джени вече се спускаше към лабиринта.

– Идват след нас – каза тя.

Мат се завъртя изненадан – точно навреме, за да види как мъжът полетя надолу и падна в синьото езеро.

Поразен, Мат отново се обърна напред. Бяха жертвали един собствените си хора, за да продължат преследването.

Джени обърна самолета на една страна и се стрелна сред калите. Този път обаче нямаше да могат да се отгърват от другия самолет.

А и Джени се уморяваше. Мат видя, че ръцете и са започнали да треперят. Решимостта в очите и бе изчезнала и в тях се четеше отчаяние. Една единствена грешка, и щяха да са мъртви. Случи се в мига, в който си го помисли.

Джени рязко зави около една ръбеста колона.

Пред тях се изпречи солидна скална стена. Задънена улица.

Нямаше да могат да завият навреме. Мат се стегна в очакване Джени да се опита да завие, но вместо това тя увеличи скоростта.

Нещо стегна гърлото му. Внезапно разбра къде се намират и какво смята да опита Джени.

– Не, не, не...

– О, да – отвърна му тя. Носът на самолета рязко се насочи надолу. Направи къса спирала и зави.

От основата на скалата излизаше река. Преди незапомнени времена земетресение разтърсило Аригеч и срутило един от върховете върху съседния. Така се бе появил Дяволският проход – отворът между двете катурнали се скални копия. Той бе един от изходите от Аригеч.

Джени се гмурна към реката и се насочи към отвора в гранита. Ъгълът на спускане бе прекалено остър. В последния миг обаче тя дръпна рязко шурвала и намали тягата, като почти спря перките. Хидропланът се изравни на педя над водата и се стрелна в Дяволския проход.

Светът моментално потъна в тъмнина, изпълвана от глу-юхия рев на моторите – но дневната светлина вече се виждаше Далеч пред тях. Проходът беше прав, не по-дълъг от четири-юдесет метра, но и тесен – от двете страни на крилете оставаше не повече от метър свободно пространство.

Джени отново си тананикаше.

– Още са зад нас! – изкрещя Крейг.

Мат се обърна в мига когато чесната се вмъкна в тунела Другият пилот явно бе твърдо решен да не изгуби целта си.

Мат стисна юмрук. Последната им отчаяна маневра се бе оказала напълно безполезна. Преследвачите следваха триковете на Джени стъпка по стъпка. Положението беше безнадеждно. Оттатък тунела имаше

само открити планини. Нямаше къде да се скрият.

– Дръжте се здраво, приятели – предупреди ги Джени когато приближиха края на тунела.

– Какво смяташ...

Самолетът се гмурна надолу. Плъзгачите му удариха водата и заораха, хвърляйки висок разпенен стълб зад тях. Самолетът рикошира от повърхността и излетя от тунела, понесъл се високо във въздуха.

Мат погледна назад, докато Джени завиваше. От отвора на тунела се появи чесната, като се въртеше и премятеше със счупени криле. Едната перка се откачи и се понесе по заснежения склон.

Мат се обърна и погледна със страхопочитание бившата си жена. Водният стълб, вдигнал се при внезапното спускане срещу течението на потока, бе ударил перките и крилето на другия самолет и бе запратил чесната срещу едната от стените на тунела. Фатално.

Гласът на Джени трепереше.

– Мразя да ми се влачат зад опашката.

16:55

Полярна станция „Грендел“

Сякаш попадна в друг свят. Лабиринтът до руската база представляваше естествена плетеница от ледени пещери и тунели. Щом прекрачи прага, зад Аманда остана не само топлината на станцията, но и всички създадени от човешка ръка структури.

Непосредствено от другата страна на двойната врата лежаха ръждиви купчини от стоманени плочи, стари торби с цимент, тръби и навита на макари тел. Когато откриха мястото първи път, решиха, че естествените образувания в леда са били използвани като допълнително складово помещение.

Строителният инженер и групата от НАСА изказаха предположението, че станцията може би е била построена в естествена кухина във вътрешността на ледения остров, което би изисквало по-малко разкопки. Според него Лабиринтът вероятно бе остатък от една по-голяма пещерна система.

Но като се изключат подобни умозрителни предположения, Лабиринтът малко впечатляваше по-голямата част от учените на „Омега“. За тях той бе просто септичната яма на базата. Само геолозите и гласиолозите изглеждаха наистина възхитени от тези задни стаички и ледени

тунели.

– Оттук – каза доктор Огден, закопча якето си до брадата и покри плешивата си глава с поръбената с мъх качулка.

После взе едно фенерче от лавицата до вратата, запали го и се насочи към тъмните райони отвъд разхвърляното преддверие. Когато спря за миг, Аманда си помисли, че и говори, но не можеше да бъде сигурна, тъй като човекът беше с гръб към нея. Преди да го попита, той продължи напред към плетеницата тунели. Аманда го последва. Поне геолозите бяха нахвърляли пясък върху пода и можеше да ходи, без да се пързала. Щом осветеното преддверие остана зад гърба и, стана много по-студено. По неясни причини неподвижният въздух тук като че ли изглеждаше по леден, отколкото на повърхността. Извади отоплителната маска от колана си и я включи.

Хенри Огден продължи по криволичещия път, като подминаваше страничните зали – някои празни, други напълнени с инструменти. В една от кухините дори имаше затворени месарски чували и сандъци с руски надписи върху тях. Нетрайни стоки, предположи Аманда. Тук нямаше нужда от фризери.

Като продължиха още по-навътре, забеляза следи от работата на учените – пробити с кухи свредели стени, контролни колчета с малки знаменца на върха, тук-там по някой съвременен уред, дори празна кутия от сладкиш „Хостес Динг Донг“. Подритна я, докато минаваше покрай нея. Новите обитатели на полярна станция „Грендел“ също оставяха своите Уникални отпечатъци тук.

Улисана в обстановката, Аманда бързо се изгуби. Тунелите се пресичаха във всички възможни посоки. Доктор Огден спря на едно от кръстовищата и освети стените с фенерчето си.

Аманда забеляза дребни знаци, изписани със спрей върху леда. Изглеждаха нанесени неотдавна и бяха с различни цветове и форми – червени стрелки, сини завъртулки, оранжеви триъгълници. Очевидно бяха обозначителни знаци, оставени от учените.

Хенри докосна една зелена точка, кимна сякаш на себе си и продължи.

Междувременно тунелите се бяха стеснили и бяха станали по-ниски. Аманда трябваше да се приведе, за да продължи след решително крачещия биолог. Ледените кристали излъчваха искри под светлината на фенерчето в неестествено неподвижния въздух. Стените тук бяха толкова прозрачни, че се виждаха блестящите като перли мехурчета въздух, заловени в леда.

Прокара облечената с ръкавица длан по стената. Гладка като коприна. Такива тунели и пещери се образуваха, когато през лятото ледът от повърхността се стопяваше и топлата вода проникваше през пукнатини и цепки надолу, образувайки шахти и кухини. Накрая повърхността замръзваше отново, като запечатваше и запазваше пещерната система отдолу.

Аманда се вираше в сините стъклени стени. В тях имаше красота, която сякаш пропъждаше студа. Докато се обръщаше, се подхлъзна. Панически се вкопчи в някаква издатина.

Доктор Огден хвърли поглед назад.

– Внимавайте. Оттук нататък става доста хлъзгаво.

„Намери кога да ми го кажеш“ – помисли си тя и се издърпа обратно на крака. Едва сега си даде сметка, че се бе хванала не за лед, а за парче скала, подаващо се от стената. Това бе едно от множеството включения, за които говореха геолозите. Докосна го с благоговение. Бе камък, откъснат от сушата преди милиони години.

Мрак се спусна около нея, когато биологът зави зад ъгъла. Забърза след него, като съжаляваше, че не си бе взела фенерче от лавицата. Внимаваше къде стъпва. Тунелите тук бяха покрити с пясък. Явно геолозите все още не се бяха добрали до тази част на Лабиринта.

– Право напред е – погледна я Хенри.

Аманда се заоглежда. Тунелът отново започна да се разширява. В прозрачните стени висяха камъни – същинска замръзнала лавина. Още по-дълбоко в леда се виждаха други сенки – очевидно в струпване на включения.

Тунелът направи последен завой и се разля в голяма зала. Аманда отново изгуби равновесие и се плъзна напред. С мъка успя да спре, като размахваше ръце за равновесие.

Застина на място. Подът на пещерата бе с размери на олимпийска пързалка. Но бързо забрави за него – около нея и над главата и се изви съществена катедрала – наполовина от лед и наполовина от камък.

Задната част на кухината се състоеше от масивна скала, която опасваше и част от противоположната стена и се издигаше нагоре като огромна каменна купа.

Нещо докосна лакътя и и я стресна. Беше доктор Огден. Устните му се раздвижиха.

– Това е остатък от древно скално лице. Или поне така казва Макферън – Хенри имаше предвид шефа на екипа на геолозите. – Според

него то се е отделило от сушата по времето, когато ледникът се е отчупил и е образувал острова. Отнася се към последната ледникова епоха. Макферън незабавно поиска да взриви част от нея, за да събере проби, но се наложи да го спра.

Аманда все още бе така поразена, че не можеше да говори.

– Оглеждах от чисто любопитство и открих мъртви дървета и замръзнали мъхове. Тогава претърсих цепнатините на скалата по-основно и открих три птичи гнезда. В едното дори имаше яйца! – от възбуда биологът заговори по-бързо и Аманда трябваше да насочи цялото си внимание върху устните му. – Освен това има и няколко гризача и една змия. Същинско съкровище от ледниковия период, цяла замръзнала биосфера! И това не е всичко! Елате да видите! – и той я поведе през залата към каменната стена.

Последва го, като се вираше напред. Стената се оказа не така солидна, както изглеждаше на пръв поглед. Цялата бе осеяна с вдълбнатини. Някои от частите и изглеждаха разбити и полусрутени. Дълбоки цепнатини се връзваха в нея но беше прекалено тъмно, за да се прецени колко дълбоко стигаха.

Аманда доближи каменната арка и с трепет погледна плочите, надвиснали заплашително над главата и. Нито една от тях не изглеждаше толкова стабилна, колкото допреди миг.

Доктор Огден я хвана здраво за лакътя и я накара да спре.

– Внимавайте – каза той и посочи към пода.

На няколко стъпки пред нея в ледената пързалка имаше подобен на кладенец отвор. Овалът му бе прекалено правилен, за да бъде естествен, а ръбовете му бяха грубо одялани.

– Изкопали са едно от тях точно тук.

– Едно какво? – намръщи се Аманда. Чак сега забеляза и други дупки в леда.

– Ето там.

Хенри я помъкна настрани. Откачи манерката за вода от колана си и и направи знак да коленичи върху леда. Намираха се само на няколко метра от разнебитения скален отвес – сякаш се бяха свили на тесния само няколко стъпки бряг на замръзнало езеро.

Биологът избърса с ръкавица леда и постави фенерчето с лампата надолу. Осветеният участък от леда заблестя, но детайлите се виждаха смътно заради скрежа върху повърхността. Въпреки това Аманда различа някаква тъмна сянка на няколко стъпки отдолу.

– Гледайте – раздвижиха се устните на Хенри и той отвори

манерката.

Наведе се и разля малко вода върху повърхността, която разтопи скрежа и превърна леда в стъкло. Светлината заблестя и освети намиращото се отдолу до най-малката подробност.

Аманда ахна и се дръпна назад.

Създанието сякаш бе застинало в момента, когато се е хвърляло през леда към нея. Тялото му бе бледо, почти бяло, с гладка кожа като на често срещащите се в Арктика китове белуга и горе-долу със същите размери и тегло – най-малко половин тон. Но за разлика от белугата имаше къси предни крайници, завършващи с извити нокти, както и големи задни крайници с ципи, които бяха разтворени, сякаш готови да го изгласкат срещу нея. Тялото му също изглеждаше по-гъвкаво, отколкото на малкия кит – с по-издължено тяло, извито като видра. Сякаш бе създадено за развиване на високи скорости. Но онова, което я смрази до кости, бе отворената в захапка издължена паст, пълна с остри зъби. Бе достатъчно широка, за да погълне малко прасе. Черните му очи бяха наполовина извити и се виждаше бялото – подобно на големите хищни китове, преследващи дивеча си. Аманда седна и издиша няколко облачета топла пара. Дробовете и трепереха от студ и шок.

– Какво е това, по дяволите?

Биологът не обърна внимание на думите и.

– Има и още образци!

Той се плъзна на колене по леда и разкри второ създание, дебнешо непосредствено до скалата. Звярът се бе свил в леда, сякаш спеше – с челюстите в центъра и опашка, обвиваща тялото, също като спящо куче.

Хенри бързо скочи на крака.

– И това не е всичко.

Преди да успее да му зададе въпрос, той хлътна в една широка цепнатина в скалата. Аманда го последва като устремила се към светлината нощна пеперуда. Широко отворените гладни челюсти на чудовището още бяха пред очите и.

Цепнатината продължаваше няколко метра навътре в скалата и завършваше с пещера колкото двоен гараж.

Аманда се изправи. До отсрещната стена имаше шест огромни ледени блока, а във всеки от тях – по едно от създанията, всички свити като зародиши. Но онова, което накара Аманда да отстъпи назад към изхода, бе разположено в центъра на кухнята.

Едно от съществата лежеше изпънато на пода с широко Разтворени настрани крайници, подобно на жаба в биологическа лаборатория.

Тялото му бе разрязано от гърлото до таза, кожата бе изпъната настрани и закована за леда – очевидно го бяха подложили на дисекция още когато станцията е била обитавана от руснаците. Но и беше достатъчно да хвърли само един поглед върху костите и вътрешностите, за да се извърне. Забърза към замръзналото езеро. Доктор Огден я последва. Изглеждаше безразличен към шока, който я бе обхванал, Докосна ръката и, за да и привлече вниманието.

– Откритие от такъв мащаб ще промени из основи биологията – каза Хенри, като настоятелно се наведе към нея. – Сега разбирате защо трябваше да попреча на геолозите да съсипят цяла една екосистема. Находка като тази... така запазена...

– Какви са тези неща, по дяволите? – прекъсна го Аман – Гласът и трепереше.

Хенри примигна и махна с ръка.

– Разбира се. Та вие сте инженер.

Макар и глуха, тя почти чу снизхождението в тона му. Наежи се, но си задържа езика зад зъбите.

Той посочи назад към цепнатината и заговори бавно.

– Цял ден изучавах онзи образец там. Имам опит в палеобиологията. Вкаменени останки на подобни видове са били открити в Пакистан и Китай, но никога не са попадали така добре запазени екземпляри.

– Екземпляри на какво, Хенри? – очите и се взираха остро в биолога.

– На *Ambulocetus natans*. Обикновено го наричат „ходещ кит“. Това е еволюционната връзка между сухоземните бозайници и съвременните китове.

Тя го зяпна.

– Предполага се, че е съществувал преди около четиридесет и девет милиона години и е изчезнал преди около тридесет и шест милиона години. Но разперените навън крака, съединеният с гръбнака таз, разположението на ноздрите... всички тези елементи несъмнено сочат, че става въпрос за *Ambulocetus*.

Аманда поклати глава.

– Да не би да искаш да кажеш, че тези екземпляри са на цели четиридесет милиона години?

– Не. – Очите му се разшириха. – Точно там е работата! Макферън твърди, че ледът в този пласт е само на петдесет хиляди години, от времето на последната ледникова епоха.

Освен това екземплярите тук имат някои уникални особености.

Първоначалното ми предположение е, че малко стадо *Ambulocetus* е мигрирало в Арктика, подобно на някои съвременни китове. Настанило се е тук и се е адаптирало към местните условия. Вижте например бялата кожа, гигантизма по-дебелите слоеве подкожна мазнина. Също като при бялата мечка и белугата.

Аманда също ги бе сравнила с белугата.

– Тези същества са успели да оцелеят до последния ледников период? И досега не е била открита нито следа от тях?

– Нима наистина ви се струва така изненадващо? Всичко живяло и умирало на полярната шапка би могло просто да потъне на дъното на океана – район, за който не знаем почти нищо. А вечната замръзналост на сушата прави разкопките зад Полярния кръг почти невъзможни. Затова е напълно допустимо някои животни да са съществували в продължение на милиони години и да са изчезнали, без да оставят нито следа. Дори в наши дни не разполагаме с почти никакви палеобиоложки данни за този район.

Аманда поклати невярващо глава, но не можеше да отхвърли онова, което току-що бе видяла с очите си. А и не можеше да обори аргументите му. Едва през последното десетилетие, с развитието на високите технологии и появата на нови уреди, районът на Арктика се изучаваше по-обстойно. Засега откритията се ограничаваха само до някакви нови и неklasифицирани видове фитопланктон и водорасли – нищо, което да може да се сравни с тези създания.

– Руснаците сигурно са ги открили, когато са строили базата си – продължи Хенри. – А може би са я построили именно заради тях. Кой знае?

Аманда си спомни думите на Хенри – това е причината за построяването на станцията.

– Какво те кара да мислиш така? – В ума и за миг премина споменът за откритието на ниво 4. Това ново откритие, колкото и да бе впечатляващо, сякаш по никакъв начин не бе свързано с другото.

– Не е ли очевидно? – погледна я Хенри.

Аманда повдигна вежда.

– Вкаменелостите на *Ambulocetus* бяха открити едва в последните години – той посочи към цепнатината. – По време на Втората световна война никой не е подозирал за тях и затова руснаците избрали подходящо име за подобно чудовище.

Очите и се разшириха.

– Кръстили са базата на създаването – ненужно обясни доктор

Огден. – Предполагам, нещо като заклинание.

Аманда се взираше надолу към замръзналото езеро и нахвърлящия се към нея звяр. Вече знаеше какво вижда в действителност. Чудовището от нордическата легенда.

Грендел.

Втора част ОГЪН И ЛЕД

ХЛЪЗГАВ СКЛОН

8 април, 21:55

Над Северния склон, Аляска

5. Мат неспокойно дремеше на мястото си. Зад гърба му се разнасяше хъркане. Не идваше от спящия репортер, нито от клюмация баща на Джени, а от вълка, проснал се по гръб през третата редица седалки. Едно особено силно изхъркване породило призрак на усмивка на лицето на Мат и веднага чу гласа на Джени:

– Мислех, че ще вземеш мерки за тази крива преградка.

Призракът се превърна в истинска усмивка. Бейн хъркаше откакто беше кутре и спеше свит на кълбо при краката на леглото им. И за двамата бе извор на непрекъснат смях. Мат се поизправи.

– Пластичният хирург в Ноум каза, че ще е необходима доста сериозна операция на носа. Прекалено много рязане и скъсяване. Накрая щял да прилича на булдог.

Джени не отвърна, затова Мат хвърли поглед към нея. Гледаше право напред, но той забеляза малките бръчки в ъгълчетата на очите и. Развеселена и същевременно малко тъжна. Мат скръсти ръце и се запита дали това бе най-доброто, което би могъл да постигне. Е, засега беше достатъчно. Погледна навън. Луната бе почти пълна и хвърляше сребърни отблясъци по заснежени равнини. Толкова далеч на север зимата все още здраво държеше земята, но въпреки това вече се виждаха някои признаци на настъпващата пролет – малко поточе с надвиснала върху него мъгла, тук-там по някое езерце от разтопен сняг. Редки стада карибу се мяркаха в тундрата, движеха се бавно в нощта, следваха водите на топящата се сняг, хранеха се с еленов мъх, бродеха из блатата и пасяха въздесъщите туфи трева с размери на тиква, израснали върху топящата се кал.

– Извадихме късмет, че се свързахме с Дедхорс навреме – тихо промърмори Джени и привлече вниманието му.

– Какво искаш да кажеш?

След като излязоха от Аригеч, бяха успели да се свържат с летището в Прудоу Бей на Северния склон на Аляска. Там предупредиха цивилните и военните власти за преследването над планините Брукс. На сутринта щяха да изпратят хеликоптери да търсят остатъците на чесната. Скоро щяха да разберат повече за преследвачите си. Мат успя да се свърже и с Керъл Джефрис, изследователката на мечки в Бетълс, Тя знаеше къде се намира къщата на Джени и щеше да изпрати свои хора да се погрижат за изоставените животни. Крейг също откри връзката си в Прудоу. Щом бе разпитан и даде показания, репортерът имаше страхотни новини за разказване. След като историята на тяхното изпитание стана достъпна и за останалия свят, всички се отпуснаха облекчени.

Сега пък какво ставаше? Мат се изправи в седалката.

Джени посочи към предното стъкло – но не към тундрата под тях, а към ясното небе.

Мат се наведе напред. Отначало не видя нищо необичайно. Съзвездието Орион ярко блестеше. Полярната звезда грееше точно пред тях. И тогава зърна светещите ивици, които се издигаха от хоризонта и проблясваха в зелено, червено и синьо. Северното сияние се надигаше.

– Ако се вярва на прогнозите, предстои ни страхотно зрелище – каза Джени.

Мат се отпусна назад, загледан в спектакъла от цветни драперии и танцуващи студени пламъци в нощното небе. Това естествено шоу имаше множество имена – северно сияние, северни светлини, а местните индианци атапаска го наричаха коюкон или юяких, докато за инуитите то бе просто светлините на духовете.

Гледаше как цветната вълна се издига в небесния свод, като трептеше в блестяща корона и покриваше облаците в пурпур и лазур.

– За известно време ще бъдем откъснати от всички – каза Джени.

Мат кимна. Завладяващите светлини, породени от сблъскващия се с горните слоеве на атмосферата слънчев вятър, блокираха повечето от средствата за съобщения. Но не се налагаше да пътуват прекалено далеч. Оставаше им не повече от половин час. Северният хоризонт вече бе започнал да просветлява от прожекторите на нефтените полета и далечния Прудоу Бей.

Летяха в мълчание още няколко минути, като просто се наслаждаваха на светлинното представление в небето, придружено от хъркането на Бейн. В тези няколко мига имаше чувството, че е у дома си. Може би това бе просто последица от ужасния ден, предизвикано от ендорфина чувство за лекота и комфорт. Но Мат се страхуваше да го наруши с

говор.

Джени първа проговори.

– Маг... – Гласът и бе мек.

– Недей – каза той.

Трябваша им три години и днешната борба на живот и смърт, за да се озоват отново заедно. Не искаше да постави под заплаха това крехко начало.

Джени въздъхна. Забеляза раздразнението и.

Пръстите и се свиха около шурвала и кожената му калъфка изскърца.

– Няма значение – прошепна тя.

Моментът на мир бе изчезнал, без дори да са необходими думи. Кабината се изпълни с напрежение, което издигна стена помежду им. Прелетяха останалото разстояние в пълна тишина – този път напрегната и горчива.

Появиха се първите нефтени кули, обкичени със светлини подобно на коледни елхи. Назъбена сребърна линия отляво загрози съвършената тундра, като се издигаше и спускаше по повърхността на земята като някаква гигантска метална змия. Щатският петролопровод. Реката от черно злато извираше от Прудоу Бей на северния бряг на Аляска и стигаше до Валдиз при Пролива на принц Уилям.

Наближаваха целта си. Петролопроводът им показваше пътя. Джени го следваше, като караше успоредно. Опита се да се свърже по радиото с контролната кула в Дедхорс. Намръщената и физиономия беше достатъчно красноречив отговор. По небето още танцуваха разноцветни сияния.

Наклони самолета в полегата дъга. Пред тях в нощта заблестяха светлините на градчето Прудоу Бей (ако изобщо можеше да се нарече така), като някакъв райски кът за добиващите петрол. Градчето почти изцяло принадлежеше на компанията и бе построено единствено за целите на петролодобива, транспортирането и поддръжката. Постоянното му население бе под сто души, но заради приходящите работници на кладенците броят варираше в зависимост от заетостта. Тук имаше и малка военна база, която охраняваше сърцето на нефтодобива в Северния склон.

Отвъд границите на градчето се простираха морето на Бофор и Северният ледовит океан, но трудно можеше да се определи къде свършваше сушата и започваше водата. На километри навътре в океана от брега се простираха огромни ледени късове, които накрая се сливаха с

ледените маси на полярната шапка. През лятото, когато районът се затопляше, полярната шапка се свиваше наполовина, но все още всичко бе покрито със солиден лед.

Джени полетя към морето, обиколи Прудю Бей и се приготви за приземяване на единствената писта на летището.

– Нещо става там долу – каза тя и наклони самолета.

Мат също забеляза – трескаво оживление в края на градчето. Няколко превозни средства се носеха по снежното поле от военната база, сякаш бързаха да напуснат града колкото се може по-бързо. Погледна от другата страна.

Под тях се намираще краят на щатския петролопровод. Гигантските постройки на Събирателна станция 1 и Помпена станция 1 бяха осветени зад високата ограда от бодлива тел. Тук изстудяваха добития нефт, отделяха водата и газта и черната течност започваше шестдневното си пътешествие към танкерите в Пролива на принц Уилям.

Докато прелитаха над помпената станция, Мат забеляза, че част от оградата е съборена. Хвърли поглед отново към бързо отдалечаващите се военни автомобили. Изпълни го мрачно предчувствие.

– Измъкни ни веднага оттук! – рязко нареди той.

– Какво?

Експлозията погълна думите и. Сградата на събирателната станция се пръсна. Огромна огнена топка изригна нагоре в небето. Разлетяха се горящи отломки, които рухваха върху покритите със сняг полета и околните сгради. Изригнаха нови пламъци. Покривът на Помпена станция 1 излетя във въздуха, последван от второ огнено кълбо. Тръбата с диаметър метър и двадесет, влизаща в сградата, се разкъса и по дължината и избухнаха серия взривове. Горящ петрол се разхвърча във всички посоки и не спря, докато не достигна първата от шестдесет и двете двойни прегради, която спря по-нататъшния му унищожителен ход по петролопровода.

За секунди зимният покой на полузаспалото градче се превърна в същински ад. Обвити с дим огнени реки залъкатушиха към морето. Горяха сгради. Избухваха по-малки вторични експлозии от газовите цистерни. Хора и превозни средства бягаха във всички посоки.

– Мили Боже! – възкликна Крейг от мястото си, залепил лице към стъклото.

От радиото по общия канал се разнесе глас, едва различим от силното прашене:

– Незабавно напуснете въздушното пространство! Всеки опит за

кацане ще се посрещне с въоръжена сила!

– Отцепват района! – възкликна Джени и зави настрани от пламъците. Полетя над замръзналото море.

Баща и се вираше назад към сушата.

– Какво се е случило?

– Не зная – промърмори Мат, загледан в горящата брегова линия. – Злополука, саботаж... във всеки случай, сякаш е било нагласено специално за пристигането ни.

– Разбира се, че не може да има нищо общо с нас – каза Крейг.

Мат си припомни съборената ограда и бързащите автомобили от базата. Някой се бе вмъкнал вътре и бе задействал сигнализацията. А след последните два дни не можеше да отхвърли възможността това по някакъв начин да е свързано с тях. Бедата сякаш ги следваше по петите още откакто се бе разбил самолетът на журналиста. Определено някой бе твърдо решен политическият репортер на „Сиатъл Таймс“ да не стигне до станцията на НАЛЕДЕКС, изгубена някъде сред ледовете.

– И сега какво ще правим? – попита Крейг.

– Горивото привършва – предупреди Джени и почука датчика, сякаш по този начин щеше да накара стрелката да се помръдне. – Кактовик – добави рязко тя.

– Кактовик ли? – попита Крейг.

– Рибарско село до остров Бартър, недалеч от канадската граница – отвърна Мат. – На около двеста километра оттук. Имаш ли достатъчно гориво? – обърна се той към Джени.

Тя вдигна едната си вежда.

– Може да се наложи да излезеш и да побутаеш последните няколко километра.

Страхотно, помисли си той.

Лицето на Крейг преbledня. Вече бе преживял една самолетна катастрофа. Несъмнено полетите над Аляска му бяха дошли в повече.

– Не се безпокой – окуражи го Мат. – Ако ни свърши горивото, отерът може да кацне на плъзгачите си на всеки равен заснежен участък.

– И после? – кисело попита Крейг и скръсти ръце.

– После ще направим онова, което каза дамата... ще бутаме!

– Стига, Мат – предупреди го Джени и хвърли поглед назад към репортера. – Ще се доберем до Кактовик. А ако не успеем, имам отдолу аварийен резервоар. Ако се наложи, можем ръчно да напълним основния.

Крейг като че ли се отпусна мъничко и кимна.

Мат гледаше отдалечаващата се зад тях горяща брегова линия.

Забеляза, че бащата на Джени гледа натам. За миг размениха погледи. Прочете подозрението в очите му. Внезапните експлозии бяха прекалено голямо съвпадение, за да са чиста случайност.

– Какво мислиш? – промърмори тихо Джон.

– Саботаж.

– Но защо? И за какво? Само заради нас ли?

Мат поклати глава. Дори някой да искаше да ги спре или отклони, действията му приличаха на опитите да убиеш муха със сандък динамитни шашки. Крейг ги чу. Гласът му трепереше.

– Това е предварително планирано действие за отвлечение на вниманието и насочване по погрешна следа.

– Какво искаш да кажеш? – Мат впери изпитателен поглед в лицето му. Започваше да се безпокои за спътника им. Беше виждал посттравматична стресова дезориентация и преди.

Но Крейг с мъка преглътна и заговори бавно. Очевидно се концентрираше, докато се мъчеше да намери решение на проблема.

– Съобщихме в Прудоу Бей за нападението. Утре щяха да пратят следователи. Обзалагам се, че това ще трябва да почака. Сега всички ще са заети за седмици. Повече от достатъчно, за да могат нападателите да прикрият следите си.

– Значи всичко това е било направено, за да скрият поразите в планините?

– Не – махна с ръка Крейг. – Подобно мащабно покушение би трябвало да предполага по-сериозни цели. В противен случай е масово изстребление.

За миг Мат имаше усещането, че чува изречени на глас собствените си мисли.

– Експлозиите ще забавят евентуалните проверки в планините. Освен това ще отклонят вниманието и ще осигурят нова и още по-възбуждаваща история за разказване. Пожарът в Прудоу Бей ще стои на първите страници с дни. Кой репортер би изпуснал подобна възможност? Да бъде източник от първа ръка. Да е видял всичко с очите си. – Умореният мъж поклати глава. – Копелетата първо се опитаха да ме убият, а сега се мъчат да ме подкупят с още по-съблазнителна и обещаваща новина. Направо я бутат в проклетите ми ръце.

– Отвлечение на вниманието и насочване в грешна посока – промърмори Мат.

Крейг кимна.

– При това не насочено единствено към нас. Ние сме дребни риби.

Залагам лявата си топка, че цялата атака е предварително планирана. Ние сме само вторични участници. Сасаботьорите искат да отвлекат вниманието на по-широкия свят. Сега всички ще гледат към Прудоу Бей, ще го обсъждат и ще разследват катастрофата. Още утре ще довтасат репортери на Си Ен Ен.

– Но защо?

Погледите им се срещнаха. Мат с изненада видя стоманения блясък в очите на Крейг. Спомни си как бе насочил сигналния пистолет към него. Дори изпаднал в стрес, репортерът мислеше бързо. Независимо от уплахата му, дълбоко в този човек се криеше сила. Уважението на Мат към него нарастваше.

– Защо? – повтори Крейг. – И аз това се питам. Може би точно заради отклоняването на вниманието. Целият свят ще гледа фойерверките – той завъртя пръсти във въздуха, – докато истинските поразии се извършват тихомълком ня къде другаде. Не искат да гледаме натам – журналистът посочи на север.

– Научната станция – каза Мат.

Гласът на Крейг се сниши до шепот.

– Там нещо ще се случи. Нещо, за което светът не трябва да научава. Нещо, което оправдава взривяването на Прудоу Бей.

Сега Мат разбираше защо редакторът е пратил на север именно Крейг. Репортерът се бе опитал да представи командировката си като наказание за престъпването на установени граници – заради това, че е излизал с племенницата на шефа си. Мат обаче не му бе повярвал. Човекът просто разбираше от занаята си. Имаше остър ум и развит усет за политическите игри.

– И какво предлагаш да правим сега? – попита той. Крейг го изгледа.

– Сега летим към Кактовик. Какво друго ни остава? Мат сви вежда.

– Ако смяташ, че ще отида на оная замръзнала станция, жестоко се лъжеш – изсумтя Крейг. – Предпочитам да съм колкото се може по-далеч от нея.

– Но ако си прав?

– Научил съм се прекалено много да си харесвам кожата.

Огненото шоу на копелетата може и да не ме заблуди, но това не означава, че не разбирам намека им.

– Значи нямаме избор. Някой трябва да иде там.

Крейг поклати глава.

– Или просто да се скрие в малкото рибарско селце и да чака

всичко това да се разлети във въздуха.

Мат се замисли за упоритостта на преследвачите им и експлозията в Прудоу Бей.

– Наистина ли смяташ, че ще ни оставят на мира? Ако печелят време, за да прикрият поразите си, това може да включва и нашето ликвидиране. Познават самолета ни.

Решителното изражение на Крейг се изкриви.

– И ще бъдем живи примамки в Кактовик – завърши Мат.

Крейг затвори очи.

– Мразя Аляска... Честна дума.

Мат се облегна в седалката си и погледна към Джени. Бе чула всичко.

– Е? – попита я той.

Тя хвърли поглед към уредите.

– Ще се наложи да презаредим, ако ще пътуваме толкова далеч.

– При Бени в Кактовик.

– Ще стигнем там след около час. И ще излетим след още толкова.

Той кимна и се загледа на север. В главата му отекнаха думите на Крейг – „Там нещо ще се случи. Нещо, за което светът не трябва да научава“.

Но какво, по дяволите?

23:02

„Полярен страж“

– Наредено ни е да сме в пълна готовност, но да не се разгръщаме. Пери стоеше на стенда на перископа. Офицерите му се бяха събрали в командната зала. Думите му се посрещнаха със стонове. Всички бяха флотски хора, професионални подводничари. Бяха научили за атаката в Прудоу Бей, на шестстотин и четиридесет километра отгук, и горяха от желание да действат.

Новината бе дошла преди половин час благодарение на свръхнискокочестотни звукови вълни, които се разпространяваха бавно с широки километър и половина амплитуди през океанските вълни и предаваха съобщението буква по буква, Комуникационната мрежа НАВСАТ или УКВ обхващат, позволяващи връзка в реално време, в момента бяха извън строя заради магнитната буря.

Хората му се надяваха, че ще се отправят към крайбрежието, за да

вземат участие в разследването и да помогнат за изясняването на случая. Наглеждането на групичка учени в подобна ситуация изглеждаше недопустимо. При наличието на криза – буквално в задния им двор – всички се надяваха да пристъпят към действие.

Последните заповеди от командването на Тихоокеанския подводен флот бяха пристигнали преди пет минути. Пери споделяше разочарованието на хората си.

– Някакви новини за причината за експлозията? – попита мрачно командир Брат.

– Прекалено рано е – поклати глава Пери. – В момента се мъчат да потушат пожарите.

Собственият му екипаж обаче вече бе обсъдил какви ли не сценарии – екотерористи, решили да спасят дивото северно крайбрежие на Аляска от по-нататъшни проучвания и сондиране, араби – заради интерес да откъснат Аляска от нефтодобива, тексасци – по същата причина. Естествено, китайците и руснаците също получиха своя дял от обвиненията. По трезвите умове предположиха, че става въпрос за най-обикновена промишлена злополука – но подобно мнение не бе достатъчно интересно.

– Значи трябва просто да седим тук на замръзналите си задници – още по-мрачно каза Брат. Пери се изправи. Не можеше да позволи по-нататъшен упадък на морала.

– Командире, докато не получим други заповеди, ще изпълняваме задълженията си тук. – Гласът му стана по-твърд.

– Ще поддържаме това корито в пълна готовност. Не трябва да пренебрегваме сегашното си назначение. Руската делегация ще пристигне след три дни, за да прибере телата на сънародниците си. Да не би да искате да оставим учените сами да се справят с руския генерал и хората му?

– Не, сър. – Брат заби поглед във върховете на обувките си. Той бе един от малцината на борда на „Полярен страж“, които знаеха какво се криеше на ниво 4 в базата „Грендел“. Разговорът им бе прекъснат от дежурния радист, който се втурна в помещението. В ръката си носеше папка.

– Капитан Пери, получи се спешно съобщение от командването. По извънредния канал. Адресирано е лично до вас.

Той направи знак на лейтенанта да се приближи и взе папката с гриф „Строго секретно“.

– Извънреден канал? Да не би да се е оправила връзката с

НАВСАТ?

Лейтенантът кимна.

– За късмет получихме съобщението цяло. Сигурно са го предавали непрекъснато, за да мине през някое от затишията на слънчевата буря. Предават го и по-бавно на дълги вълни.

„По всички канали. Какво ли е толкова важно?“

– Успях да предам потвърждение, че сме получили съобщението – добави радистът.

– Много добре, лейтенант!

Пери обърна гръб на любопитните офицери и отвори папката. Съобщението беше от адмирал Рейнълдс. Докато четеше съобщението, по гръбнака му запълзяха ледени тръпки от ужас.

СПЕШНО ### СПЕШНО ### СПЕШНО ### СПЕШНО
384749zAPR

ОТ: КОМАНДВАНЕ НА ТИХООКЕАНСКИЯ ПОДВОДЕН
ФЛОТ, ПЪРЛ ХАРБЪР HI//N475

ДО: ПОЛЯРЕН СТРАЖ SSN-777 //ТЕКСТ//

ИЗХ №КТФФ 37-6722А ОТ 8 АПР. ОТН. ГОСТИТЕ
ПОДРАНЯВАТ

СТРОГО СЕКРЕТНО – ОМЕГА

ЛИЧНО ЗА К.О.

(1) ПОЛЯРНИЯТ САТЕЛИТ ПОТВЪРЖДАВА, ЧЕ РУСКА ПОДВОДНИЦА КЛАС АКУЛА II СЕ Е ПОЯВИЛА НА ПОВЪРХНОСТТА С ИЗВАДЕНА АНТЕНА В 14:25, КООРДИНАТИ АЛФА ПЕТ ДВЕ ТОЧКА ОСЕМ ЧЕРТА ТРИ СЕДЕМ ТОЧКА ЕДНО.

(2) ЕДИНИЦАТА Е РАЗПОЗНАТА КАТО „ДРАКОН“ РУСКА ФЛАГМАНСКА ПОДВОДНИЦА. НА БОРДА Е АДМИРАЛ ВИКТОР ПЕТКОВ.

(3) РУСКИТЕ ГОСТИ ПОДРАНИХА. РАЗУЗНАВАНЕТО ЗАСЕГА НЕ МОЖЕ ДА ОБЯСНИ ПРОМЯНАТА В ГРАФИКА. С ОГЛЕД НА СКОРОШНИТЕ СЪБИТИЯ В ПРУДОУ ПОДОЗРЕНИЯТА СА ГОЛЕМИ. ПОТВЪРДЕН САБОТАЖ. ИЗВЪРШИТЕЛИТЕ СА ВСЕ ОЩЕ НЕИЗВЕСТНИ.

(4) „ПОЛЯРЕН СТРАЖ“ ДА ОСТАНЕ В СЪСТОЯНИЕ НА ПОВИШЕНА БОЙНА ГОТОВНОСТ И ДА ПАТРУЛИРА.

(5) ГОСТИТЕ ДА СЕ ТРЕТИРАТ КАТО ПРИЯТЕЛИ ДО РЕШАВАНЕ НА ОБРАТНОТО.

(6) ЗАЩИТАТА НА НАЦИОНАЛНИТЕ ИНТЕРЕСИ НА ДРЕЙФАЩА СТАНЦИЯ ОМЕГА И НА БАЗАТА ГРЕНДЕЛ СИ ОСТАВАТ ПЪРВОСТЕПЕННА МИСИЯ ЗА „ПОЛЯРЕН СТРАЖ“.

(7) ЗА ПОДКРЕПА НА ТЕЗИ ИНТЕРЕСИ В РАЙОНА НА АРКТИКА СА ИЗПРАТЕНИ ЧАСТИ НА ДЕЛТА ФОРС. КОНТРОЛИРАЩИЯТ ОПЕРАЦИЯТА Е ИЗПРАТЕН ПО-РАНО В РАЙОНА ОТ РЛ. ОЧАКВАЙТЕ ДОПЪЛНИТЕЛНА ИНФОРМАЦИЯ.

(8) КЪСМЕТ И СИ ДРЪЖ ОБУВКИТЕ ЛЪСНАТИ, ГРЕГ.

(9) АДМ. К. РЕЙНЪЛДС

Пери затвори папката, стисна очи и повтори наум бележките.

Адмиралът бе закодирал и свое лично съобщение. „РЛ“ означаваше „Разузнаването на Лангли“, което означаваше, че е замесено и ЦРУ. Значи ли това, че „Делта Форс“ са задействани под тяхно командване? Лоша работа. Това можеше да доведе дотам едната ръка да не знае какво върши другата. По време на една от официалните флотски сбирки адмирал Рейнълдс бе използвал този израз, когато в залата се бяха появили хора от командването на Атлантическия подводен флот. Тихоокеанската и атлантическата групи яростно се съревноваваха помежду си, което водеше до предизвикателства, военни игри и непрекъснати надпревари, които често излизаха извън рамките на позволеното. „Дръж си обувките лъснати“ означаваше „отваряй си очите, защото всеки момент лайното ще уцели вентилатора“.

Пери се обърна към помощника си.

– Командир, цивилните да напуснат кораба. Върнете ги в „Омега“ и приберете хората на брега.

– Слушам, сър.

– Веднага щом сме готови, очаквайте потапяне по моя заповед.

– Значи тръгваме към Прудоу Бей? – обади се старшият вахтен от мястото си.

Пери огледа изпълнените с надежда лица на хората си. Знаеше, че няма да се наложи да отиват до Прудоу Бей, за да действат. Скоро и те щяха да го разберат. Потупа бедрото си с металната папка.

– Просто си дръжете обувките лъснати, господа. Скоро ни очакват пируети.

Кактовик, Аляска

Джени обикаляше около отера и го оглеждаше под лъча на фенерчето. Дупки от куршуми бяха избродирали едното крило, без да причинят сериозни повреди. Нищо друго не се нуждеше от незабавни мерки, а самите пробойни можеха да се запушат и с фолио. Завърши прегледа и отпи кафе от чашата си.

Бяха се приземили на мъничката тъмна писта на Кактовик преди половин час. Мат и останалите бяха отишли в близкия хангар – там в единия ъгъл се разполагаше импровизирана гостилница. Видя през изцапаното с грес стъкло на прозореца, че разговарят с младата сервитьорка инуит. Само Бейн бе останал при нея, докато се занимаваше с презареждането и проверката на самолета. Едрият вълк направи своя лична обиколка на мястото, като вдигаше от време на време крак и оцветяваше снега в жълто. Сега я следваше по петите с изплезен език и размахваше опашка.

Зави покрай опашката на самолета и се върна от страната на Бени Хейдън. Якият мъж с телосложение на ескимос се бе облегнал на фюзелажа, захапал пура между зъбите. Държеше маркуча за гориво с една ръка. Шапката му беше нахлупена ниско над сънените му очи.

– Трябва ли да пушиш тук? – попита Джени.

Той сви рамене и отговори, без да вади пурата от устата си:

– Жена ми не дава да пуша вътре – и кимна ухилен към сервитьорката.

Бени също бе работил в полицията и извършваше патрулни полети, докато не спести достатъчно пари, премести се тук с жена си и отвори собствен сервиз. В същия хангар се помещаваше и фирмата му за разглеждане на забележителности – Бени разхождаше туристи със свръхлеките си самолети над намиращия се недалеч Национален резерват Аляска. Малките пъргави летателни апарати – всъщност планери с двигатели от сенокосачки и с перки – бяха идеални за прекосяване на дивата пустош по въздух, насочване на стадата карибу или полети над тундрата. Отначало туристите бяха екзотична рядкост, но след нарасналия интерес заради нефтодобива в момента той превозваше геолози, репортери, правителствени служители и дори сенатори. Миниатюрните самолетчета вече бяха дузина.

Бени хвърли поглед към брояча.

– Готово – каза той разклати маркуча, за да го освободи. – И двата резервоара са пълни догоре.

– Благодаря ти, Бени.

– Няма защо, Джен – той извади маркуча и го помъкна настрана. –

А сега ми разкажи какви са тези дупки от куршуми.

Джени тръгна с него към хангара.

– Дълга история, в която все още няма истински отговори.

Бени замислено изсумтя.

– Нещо като вас с Мат – той кимна към прозореца. Ярко светената вътрешност блестеше като фар в среднощния мрак. Джени въздъхна и потупа Бейн по гърба.

Бени и хвърли бърз поглед, докато навиваше маркуча на макарата.

– Знаеш ли, той спря да пие.

– Бени, не ми се разговаря за това.

Той отново сви рамене и пусна облак дим от пурата си.

– Просто казвам.

– Зная.

Малката врата на хангара се отвори. На прага застана Белинда, жената на Бени.

– Вие двамата няма ли да се скриете от този студ? Приготвила съм яйца и пържоли от карибу.

– Идваме, скъпа.

Бейн обаче нямаше търпение. Вдигнал нос, за да усети по-добре миризмата на печено, песът се завтече към вратата и лудо размаха опашка.

Белинда го пропусна, като го потупа по главата, след което посочи горящия край на пурата на Бени.

– Кучето е добре дошло, но не и това.

– Да, скъпа – той изгледа Джени демонстративно. Но Джени усещаше и любовта между двамата.

Белинда затвори вратата и неодобрително заклати глава. Беше с десет години по-млада от съпруга си, но острият и ум и житейският и опит запълваха разликата. Беше родом от Кактовик и можеше да проследи предците си поколения назад, но родителите и се преместиха във Феърбанк, когато бе тийнейджърка. Това бе в първите години на треската за черно злато – прилив на нефт, пари, работни места и поквара. Индианците и местните инуити, жадни да получат своя дял от богатството, изоставиха своите родни места и обичаи и се стекоха към градовете. Но завариха замърсен град на строителни работници, търговци на впрегатни кучета, шофьори и сводници. Неопитните местни бяха калта под краката на прогреса. За да помага на семейството си, на шестнадесет

години Белинда стана проститутка. Двамата с Бени се срещаха след арестуването и и той я взе под крилото си – в буквалния смисъл на думата. Показа и небето над Фьърбанкс и другия живот. Накрая се ожениха и се преместиха тук заедно но с родителите и.

Бени се изправи, дръпна за последно от пурата си, хвърли фасата в снега и го стъпка.

– Джен, зная какво мислиш за Мат.

– Бени... – предупредително започна тя.

– Изслушай ме. Зная каква загуба е... и за двама ви – той свали изпоцапаната си с машинно масло шапка и прокара пръсти през оредяващата си коса. – Но не трябва да забравяте. И двамата сте млади. Едно друго дете би...

– Недей! – рязката и реакция бе абсолютно инстинктивна.

Веднага щом извика думата, тя си спомни как Мат я бе прекъснал също толкова безцеремонно, но не бе в състояние да потисне гнева си. Как смееше Бени да твърди, че знае какво е да изгубиш дете? И да си мисли, че друго дете може да замести изгубеното!

Бени я гледаше изпитателно, присвил едното си око. Когато заговори, гласът му бе спокоен и премерен.

– Джен, ние също изгубихме дете... дъщеричка.

Това простичко изричане на подобни думи я поразя. Гневът и изчезна като пламъче на духната свещ.

– Боже мой, Бени, кога?

– Преди година... спонтанен аборт. – Той се загледа към тъмните, покрити със сняг равнини. В далечината от посоката на крайбрежното селце мъждукаха няколко светлинки. Въздъхна тежко. – Белинда едва го преживя.

Джени усещаше, че мъжът пред нея се е чувствал по същия начин. Той прочисти гърлото си.

– След това се оказва, че тя никога няма да може да роди. Нещо, свързано с нараняванията и. Докторите казаха, че е следствие от... – гласът му трепна. Поклати глава. – Да кажем, че е следствие от предишната и работа.

– Бени, толкова съжалявам...

Той махна с ръка на съчувствието и.

– Продължаваме напред. Живот.

Джени погледна през прозореца към Белинда, която се смееше, докато доливаше кафе на Мат. Не се чуваше никакъв друг звук, освен воя на вятъра в тундрата.

– Но ти и Мат – започна отново Бени, – и двамата сте млади.

Тя чу неизречените думи – „Вие двамата бихте могли да имате второ дете.“

– Двамата идеално си пасвахте – продължи той и отърси снега от обувките си. – Крайно време е единият да си го припомни.

Тя отново погледна към прозореца.

– Аз си го спомням – прошепна думите по-скоро на себе си, отколкото на събеседника си.

Беше срещнала Мат, докато разследваше случай на браконьерство в планините Брукс. Между федералното правителство и местното население бе назрял конфликт заради правата на ловуване на територията на Националния парк. Той бе представител на държавата, но след като се запозна с нуждите на местните племена, се превърна в един от най-запалените им привърженици. Джени бе впечатлена от спо-собността му да гледа отвъд законите и да вижда живите хора – рядко срещано качество у правителствените служители.

Докато се мъчеха заедно да решават проблема и да подготвят новия закон, двамата се сближиха. Отначало търсеха свързани с работата поводи, за да се срещат. След това измислените извинения свършиха и те просто започнаха да излизат заедно. А година по-късно вече бяха женени. На семейството и бе нужно време, за да приеме присъствието на бял, но със своя чар, непосредственост и безкрайна търпеливост Мат ги спечели. Дори баща и.

Бени отново прочисти гърлото си.

– Значи още не е късно, Джен.

Тя погледа още миг прозореца и се извърна.

– Понякога е. Някои неща не може да бъдат простени.

Бени я погледна в очите.

– Беше нещастен случай, Джен. Дълбоко в себе си го знаеш.

Гневът и, който така и не бе потиснат напълно, пламна отново. Стисна юмруци.

– Той пиеше. – Но не е бил пиян, нали?

– Какво значение има, по дяволите! Дори една-единствена капка алкохол... – Джени започна да се тресе. – Трябваше да бди над Тайлър. А не да пие! Ако не беше...

– Джен, зная мнението ти за алкохола – прекъсна я Бени.

– По дяволите, достатъчно дълго работих с теб във Феърбанк. Знаем какво е причинил той на народа ти... и на баща ти.

Думите му бяха като ритник в корема.

– Пресичаш границата, Бени.

– Някой трябва да го направи. Та нали бях там, когато баща ти бе затънал до шия, по дяволите! И знам! Майка ти умря в автомобилна катастрофа, защото баща ти беше пиян.

Тя се извърна, но не можеше да избяга от думите му. Тогава бе едва на шестнадесет. Дори бяха измислили термин – „епидемичен алкохолизъм“. Той съсипваше инуитите. Е проклятие, предавано от поколение на поколение, убиващо, осакатяващо – чрез насилие, самоубийства, удавяния, изнасилвания, родилни дефекти и вроден алкохолен синдром.

Като местен шериф беше виждала цели села, обезлюдени единствено заради алкохола. И собственото и семейство не бе останало невредимо.

Първо майка и, а после и синът и.

– Нали баща ти прекара цяла година зад решетките – продължи Бени. – После се записа в „Анонимни алкохолици“. Така спря пиячката и намери опора в старите традиции.

– Няма значение. Аз... не мога да му простя.

– На кого? – остро попита той. – На Мат или на баща ти?

Джени се извърна със стиснати юмруци, готова да ги вкара в действие.

Бени не помръдна от мястото си до вратата.

– Дори Мат да беше трезвен като краставичка, Тайлър пак щеше да бъде мъртъв.

Рязката откровеност на думите му разкъса дебелия белег който се бе образувал в тялото и. Беше не само около сърцето, но бе пуснал дебелиите си върви в корема и, стягаше я за гърлото и караше краката и да изтръпват. Той бе единственото, което и бе помогнало да оцелее. Така прави тялото, когато не може да се излекува напълно. Образова белег. Сълзи напиха в очите от болка.

Бени пристъпи напред и я прегърна. Тя се сгуши в обятията му. Искаше и се да отхвърли думите му, да му отвърне гневно, но дълбоко в сърцето си знаеше, че е прав. Беше ли простила на баща си? До каква степен гневът и бе станал част от самата нея? Влизането и в правозащитната система бе опит да намери някакъв ред в трагедиите и внезапните обрати на живота, да потърси утеха в правилата, регулациите и процедурите, където наказанието се раздаваше за определени срокове – една, пет или десет години, – където срокът можеше да се изтърпи и греховете да бъдат забравени. Но проблемите на сърцето не можеха да се измерят толкова лесно.

– Още не е късно – повтори Бени в ухото и.

– Понякога е – промълви отговора си тя в гърдите му. И знаеше, че така трябва да бъде. Онова, което двамата с Мат бяха споделяли, бе разрушено и не можеше да се поправи.

Вратата отново се отвори, донасяйки топлината на печката, миризмата на пържено олио и весели смехове. На прага стоеше Мат.

– Вие двамата май трябва да си вземете стая.

Джени се измъкна от прегръдката и прокара ръка по косата си. Надаваше се, че сълзите по бузите и са се изтрили.

– Самолетът е презареден. Можем да продължим веднага щом се нахраним.

– И все пак накъде сте се запътили? – попита Бени, като си прочисти гърлото.

Мат го изгледа намръщено. Заради безопасността на всички бяха решили да запазят посоката в тайна.

– Добър опит, Бени.

– Добре де, не можеш да ме обвиняваш само защото съм се пробвал – сви рамене Бени.

– Напротив, мога – каза Мат и се обърна. – Хей, Белинда, знаеш ли какво правеше съпругът ти с бившата ми жена отвън?

– Кажй на Джени, че може да си го задържи! Мат се обърна и вдигна палци.

– Е, деца, можете да действате. Забавлявайте се! – и затвори вратата. Джени поклати глава в тъмното.

– И искаш да си оправя отношенията с него?

Бени отново сви рамене.

– Аз съм само механик. Откъде, по дяволите, мога знам?

23:56

На борда на „Дракон“

Адмирал Виктор Петков следеше видеомониторите в командната зала. Масивната ледена равнина се простираше като черно одеяло над главите им, осветено отдолу от прожекторите на „Дракон“. Четиримата водолази в термични костюми бяха прекарвали последния половин час в разполагане на сферата от титан. Процедурата включваше забиване на еднометрови закрепващи болтове в долната част на полярната шапка и прикрепването на скобите на устройството към тях, така че сферата да увисне непосредствено под леда.

Това бе последното от петте еднакви устройства. Всяка титаниева сфера бе разположена на сто километра от ледения остров – обграждаха изгубената руска база като петолъчна звезда. Местата на разполагане бяха определени според дадените им точни координати. Оставаше само да се инсталира действащият спусък. Той трябваше да се намира в абсолютния център на звездата.

Виктор се загледа в тъмните води зад водолазите. Представяше си огромния леден остров и станцията в него. Не би могъл и да мечтае за по-подходящо място за спусъка.

Москва му бе наредила да прибере извършеното от баща му и да опустоши всичко след себе си. Но личните му планове бяха по-мощабни.

Единият от водолазите натисна бутона в долната част на устройството и през средата на сферата заблестяха сини светлини, които привлякоха вниманието на Виктор. И последното устройство вече бе активирано. На меката синя светлина кирилските букви по повърхността на сферата се виждаха ясно – инициалите на Института за арктически и антарктически изследвания.

– Значи това са просто научни сензори? – попита капитан Миковски, който стоеше до адмирала. Съмнението в гласа му бе очевидно.

– Последното постижение в областта на батиметрията³, предназначено да измерва промените в морското равнище, теченията, солеността и плътността на леда – меко отвърна Виктор.

Капитанът на „Дракон“ поклати глава. Не беше наивен срочнослужещ. При напускането на доковете на Военноморския комплекс Североморск Миковски бе получил конкретна задача – да ескортира адмирала на дипломатическа мисия до мястото на изгубената руска станция. Но капитанът много добре знаеше, че са замислени и други неща. Беше видял оборудването и оръжията, натоварени на подводницата. И естествено, знаеше за кодираното съобщение от ФСБ – макар и без съдържанието.

– Тези подводни съоръжения нямат ли и военно приложение? – продължи натиска си Миковски. – Например да подслушват американците?

Вместо отговор Виктор просто му хвърли кратък поглед и сви рамене. Позволи на капитана да разбере погрешно мълчанието му. Понякога е най-добре да позволиш нечий подозрения да стигнат до най-

---

3. Наука за измерване на дълбочините на водни басейни. – Б. пр.

очевидното заключение. Миковски кимна и погледна сферата с по-голям респект. Вярваше, че вече е разбрал за какво става въпрос. Виктор отново насочи вниманието си към мониторите. След време младият капитан щеше да научи, че в игрите на властимащите има и по-дълбоки нива.

Преди десет години Виктор бе наел група учени от ИААИ и така положи началото на секретен проект „Ударна вълна“ в Северноморск. Подобно начинание не бе единствено по рода си. В рамките на военноморския комплекс се провеждаха множество изследователски проекти. Необичайното за този бе, че се ръководеше пряко от тогавашния капитан Виктор Петков. Изследователите отговаряха единствено пред него. А не бе никак трудно да заровиш един проект сред множество други на пустото северно крайбрежие, далеч от любопитни очи. Никой не задаваше въпроси за работата му, дори след като шестимата изследователи загинаха при самолетна катастрофа. Смъртта им преди две години беше краят и на проекта „Ударна вълна“.

Или поне така изглеждаше.

Единствено Виктор знаеше, че той вече бе завършен. Наблюдаваше как водолазите се отдалечават от титаниевата сфера.

Всичко бе започнало с някаква публикация от 1979 г, според която въглеродният двуокис е една от основните причини за постепенното глобално затопляне. Страховете от разтопяването на полярните шапки бяха станали източник на ужасяващи сценарии за издигане на нивото на Световния океан и за опустошителни наводнения. Разбира се, Институтът за арктически и антарктически изследвания в Петербург стана основното учреждение в Русия, натоварено да проучи тези заплахи. Така той натрупа една от най-големите бази данни в света за ледовете. Накрая бе решено – макар че разтопяването на ледовете, забелязано в Гренландия и Антарктида, наистина би могло да доведе до потенциално повишаване на водите на Световния океан с драматичните шестдесет метра, северната полярна шапка не представлява по-добра заплаха. Докато плаваше в океана, тя изместваше толкова вода, колкото би се получила и при разтопяването и, което не би довело до повишаване на нивото на океаните – също както пълната с вода чаша не прелива от топящите се кубчета лед. Просто нямаше такава опасност.

Но през 1989 г. изследователите от ИААИ откриха, че много опасно би било, ако полярната шапка изведнъж изчезне. Тя е играла ролята на изолатор на Северния океан. Без да може да отразява слънчевата енергия, той би се изпарявал по-бързо и би освобождавал огромни

количества вода в атмосферата, което на свой ред би довело до обилни валежи във формата на дъжд, сняг и суграшица. Според доклада на ИААИ подобна промяна в световния климат би довела до хаос в океанските течения и климата по места и би причинила наводнения, упадък на земеделието, дезинтеграция на екосистемите и световен екологичен крах. А това означава – до рухване на държави и на цялата световна икономика.

Мрачната правдивост на това предсказание бе потвърдена през 1997 г., когато се случи едно най-просто изместване на теченията в Тихия океан, известно като Ел Ниньо. Според данни на ООН това бе довело до загуби в размер на повече от 90 милиарда долара и стана причина за смъртта на над петдесет хиляди души – и всичко това само от едно малко изместване на теченията в рамките на една-единствена година. Последиците от изчезването на северната полярна шапка биха продължили десетилетия и биха засегнали всички океани, а не само Пасифика. А това щеше да е най-голямата катастрофа в човешката история.

Естествено, докладът за подобна възможност породил въпроса за евентуална военна намеса. Възможно ли бе някой да унищожи полярната шапка? Изследванията бързо показаха, че енергията, необходима за разтопяване на огромната ледена покривка, далеч надхвърляше възможностите дори на съвременната ядрена технология. Изглеждаше, че подобна възможност е само теоретична.

Ненадейно обаче един от учените в ИААИ излезе с твърде интригуваща теория. Нямахме нужда ледът да се разтопява – достатъчно бе само да се дестабилизира. Ако полярната шапка бъде разтопена само частично, а другата част от нея – напукана, останалата работа щеше да свърши едно-единствено арктическо лято. С превръщането на полярната шапка в полярна киша слънчевите лъчи ще проникват до по-голяма част от повърхността на Северния океан, ще затоплят водата около раздробените ледове, което ще доведе до разтопяването на останалата част. Нямахме нужда да се използва създадената от човека ядрена енергия, за да се унищожи полярната шапка – не и когато това можеше да стори самото слънце. Ако се пропукаше в края на пролетта, до края на лятото полярната шапка би престанала да съществува.

Но как да се дестабилизира полярната шапка? Отговорът Доиде през 1998 г., когато друг учен от ИААИ, изследвайки кристализацията на леда в Арктика и връзката на океанските течения с ледените хребети, излезе със собствена хармонична теория. Подобно на всяка друга кристална структура, особено когато е подложена на високо налягане и

вибрации с подходяща честота, ледът би се пръснал като кристалната.

Именно това изследване залегна в основата на проект „Ударна вълна“ – изкуственото създаване на подходяща екосистема хармонични вълни и топлинни сигнатури, които да разчупят полярната шапка на части.

След намаляването на външните прожектори титаниевата сфера заблестя в тъмните води. Виктор погледна масивния си ръчен монитор. Плазменият дисплей изобразяваше петлъчна звезда. Всеки от върховете и блестеше. Оставаше да се разположи главният спусък в центъра.

Скоро и това щеше да стане.

Виктор се вираше в блестящите точки. Загиналите учени бяха нарекли тази конфигурация „Поларис“, на името на Полярната звезда. Но ядреният спусък в центъра имаше чисто техническо обозначение – субсоничен разрушител. При активирането му ефектът щеше да бъде двоен. Първо, щеше да изиграе ролята на обикновено оръжие и да създаде кратер с диаметър километър и половина. След това обаче, вместо да излъчи електромагнитен импулс подобно на всяка друга ядрена бомба, устройството трябваше да предаде хармонична вълна през леда. Тя щеше да достигне едновременно до петте сфери и да ги накара да експлодират, като разпространят и усилят хармоничните вълни във всички посоки и с достатъчно мощност, за да разтърсят цялата полярна шапка.

Виктор избърса някакво петънце на монитора. В единия ъгъл на екрана имаше малко червено сърце, което мигаше в синхрон със собствения му пулс.

„Още малко...“

Щеше да прекара остатъка от нощта в проверки, за да се увери, че всичко работи според очакваното.

Беше чакал шестдесет години... можеше да почака някой и друг ден.

Всъщност бе отложил осъществяването на плана си цели две години след завършването на проект „Ударна вълна“. Бе намерил някакъв вътрешен покой от съзнаването, че държи оръжието в ръцете си. Сега вече вярваше, че съдбата го е накарала да почака. Откриха полярна станция „Грендел“ гробницата на баща му. Не можеше да има съмнение, че това бе знамение. Щеше да прибере тялото на баща си, да вземе погребаната в сърцето на станцията награда и да взриви „Поларис“, променяйки света завинаги.

Виктор гледеше как външните прожектори на „Дракон“ постепенно гаснат. Титаниевата сфера на „Поларис“ блестеше в мрака като

истинската Полярна звезда в арктическата нощ. Имаше причина преди десетилетие да започне проекта „Ударна вълна“ и да го направи свое възмездие. Тя се криеше в последните предупредителни думи в доклада от 1989 г. ученият бе предсказал, че унищожаването на полярната шапка ще доведе до друга опасност, много по-голяма от краткотрайните ефекти от наводненията и резките промени в климата.

Заплахата бе много по-силна и дълготрайна. При изпаряването на Северния океан водите му щяха да се изсипят върху сушата във формата на валежи – в северните части – като сняг и суграшица. С течение на времето този сняг и суграшица ще се превърнат в лед, ще уголемят съществуващите ледници и ще образуват нови ледени грамади. След това ледниците щяха да се разпрострат и да образуват огромна покривка, движеща се на юг. Така щеше да настъпи нова ледникова епоха, петдесет хилядолетия след отминалата! Виктор се наслаждаваше на симетрията, докато се взираше в блясъка на „Поларис“ в среднощните води на Арктика. Баща му бе умрял, замръзнал в леда. Същото ще сполети и целия свят.

СКОВАНИ В ЛЕД

9 април, 05:42

Над полярната шапка

6. Мат гледаше от мястото на копилота как слънцето се изкачваше над покрива на света. Светлината болезнено се отразяваше от ледената дъга и изгаряше ретината му. Джени носеше авиаторски слънчеви очила, но Мат реши да се наслаждава на красотата на зазоряването в полярния район. На тази ширина щеше да има само още десетина изгрева, след което студеното кълбо щеше да увисне в небето за цели четири месеца. Така че тук човек се научаваше да оценява по достойнство всеки изгрев и залез.

Тази сутрин бе особено забележителна. Постоянният югоизточен вятър бе успял да разчисти въздуха от мъгли, които обикновено надвисаха над полярната шапка. Във всички посоки отдолу се простираше девственият свят на бял лед, кристални върхове и небесносини езерца.

Слънчевите лъчи се лееха от хоризонта в розова вълна и се разтегляха към посоката, в която летяха. В синьото небе заиграха оранжеви и кървавочервени вълнички.

– Идва буря – обади се дрезгав глас зад тях. Бащата на Джени се бе събудил с широка прозявка.

Мат се обърна.

– Защо смяташ така, Джон?

Преди да получи отговор, откъм мястото на Крейг се чу тихо недоволно мучене. Репортерът се бе свил в седалката си и се мъчеше да спи. Очевидно не се интересуваше от метеорологичните познания на възрастния инуит. Зад Крейг Бейн вдигна муцуна и се протегна с прозявка, която сякаш щеше да разчекне челюстите му. Вълкът изглеждаше също толкова недоволен от събуждането, колкото и журналистът.

Без да им обръща внимание, Джон се наведе напред и посочи небето на север. Там все още царуваше здрач. Сякаш недалеч от хоризонта нагоре към небето се извиваше стълб пушек.

– Ледена мъгла – каза инуитът. – Температурата пада въпреки изгряващото слънце.

Мат се съгласи.

– Явно времето се променя.

Тук бурите рядко бяха леки. Бе или ясно и тихо като сега, или светът се превръщаше в пъклена виелица. И макар че снеговалежите по тези ширини рядко бяха обилни, ветровете бяха особено опасни и вдигаха във въздуха лед и сняг от повърхността, превръщайки всичко в ослепителен бял облак.

– Ще успеем ли да стигнем до полярната станция? – обърна се Мат към Джени.

– Би трябвало.

Това бяха първите и думи откакто бяха напуснали Кактовик. Нещо я бе разстроило там, но тя така и не пожела да говори за това. Изяде храната си механично, както багер поглъща твърдия склон на някой хълм, после изчезна в кабинета да подремне малко. Когато обаче се върна от тъмната стаичка, очите и бяха зачервени. Сякаш изобщо не бе мигнала.

Баща и хвърли поглед към Мат, сякаш го изучаваше. Когато Джени и Мат бяха женени, той и тъстът му се бяха сблизили като братя. Редовно излизаха заедно на лагер на лов или на риболов. Но след смъртта на Тайлър старецът охладня към него.

Тогава Мат не чувстваше обвинение от страна на възрастния инуит. Джон познаваше суровостта на живота в Аляска и риска от внезапна смърт повече от всеки друг. Детството му бе преминало в малко крайморско село при залива Коцебу недалеч от Беринговия пролив. Пълното му инуитско име бе Джунакваат, съкратено на Джон при преселването

във вътрешността. Родното му село бе сполетяно от глад по време на студовите през 1975 г. и само за една зима бе изчезнало. Беше изгубил всичките си роднини – и подобна участ не бе рядко явление. Ресурсите в заледения север винаги са били оскъдни и оцеляването бе на ръба на бръснач.

Макар че не обвиняваше Мат за удавянето на Тайлър, Джон се отнесе много остро към гадния период, който последва, Мат престана да се държи мило с дъщеря му. Бе погълнат от горест и чувство за вина. За да оцелее, все почесто посягаше към бутилката, отдалечаваше се от жена си, неспособен да понесе обвинението в очите и думите и. По онова време си бяха казали думи, които не би трябвало да се изричат никога. Накрая нещата отидоха прекалено далеч. Пречупени, смазани, без изглед да се съвземат, двамата се разделиха. И всичко се разпадна.

Сега Джон опря ръка в рамото на Мат. Пръстите му го стиснаха леко. В този жест Мат намери известен покой и разбиране. Инуитите се научаваха да преживеят не само смъртта, но и мъката. Джон го потупа по рамото и се облегна назад в седалката си.

Мат гледаше, без да мига, към леденото сияние на утринта, по-не-сигурен в себе си от когато и да било. Чувството бе неприятно, сякаш вътре в него се бе освободило нещо тежко и бе изместило центъра на равновесието му.

– Би трябвало да стигнем дадените от Крейг координати след половин час – каза Джени, като посочи с пръст датчиците за посоката и скоростта.

Мат продължи да гледа право напред.

– Може би няма да е зле да се обадим на базата предварително? Да ги уведоим, че идваме?

Тя поклати глава.

– Докато не разберем какво става там, колкото по-късно ги уведоим, толкова по-добре. А и радиовръзката и без това е рехавя.

По пътя бяха прихващали на няколко пъти части от разговори по откритите канали. Вестта за експлозията в Прудой Бей се бе разпространила за миг. Както бе предрекъл Крейг, всички новинарски агенции се занимаваха с нея и се правеха какви ли не спекулации.

Крейг недоволен се изправи в седалката си.

– А как ще обясним внезапното си появяване? Ще нахлуем вътре като защитници на закона? Като журналисти следователи? Или като търсещи убежище бегълци?

– Забрави за влизането като представители на властта – каза Джени.

– Тук нямам никакви правомощия. Предлагам да разкажем всичко, което знаем, и да предупредим главните. Нищо чудно ония още да ни следват по петите.

Крейг огледа пустото небе, явно търсейки някакви следи от преследвачи.

– Базата може ли да ни защити?

Мат се обърна към него.

– Ти знаеш за „Омега“ повече от всеки друг, господин Репортер. Що за военноморски контингент е разположен там?

Крейг поклати глава.

– Не ми дадоха никакви сведения... Просто ми казаха да си събирам багажа и ме натириха да хвана първия полет на „Аляска Еърлайнс“ от Сиатъл.

Мат се намръщи. Би трябвало да има поне една подводница. А вероятно и други военни са разквартирувани в самата станция.

– Е, който и да е там, ще му се наложи да ни приеме при тази наближаваща буря – реши гласно той. – След това ще ги накараме да ни изслушат. А дали ще ни повярват или не, това е друга бира. Но след експлозията в Прудоу Бей подозренията ще бъдат засилени.

– Добре, ще действаме по този начин – кимна Джени. – Поне докаато не си изясним по-добре ситуацията.

– Виждам нещо на няколко градуса от севера – обади се Джон, който се взираше през прозореца. – Някакви червени сгради.

Джени коригира курса.

– Това ли е дрейфащата станция? – попита Крейг.

– Не зная – отвърна Джени. – Тези постройки са на десетина километра от координатите, които ми даде.

– Така ме упъти шефът ми.

– Заради теченията е – каза Мат. – Ненаправно я наричат Дрейфаща станция. Аз даже съм изненадан, че е толкова близо до координатите. Информацията на Крейг е отпреди една седмица.

Джени се насочи към червените постройки.

С приближаването започнаха да различават отделни подробности. Недалеч от базата имаше голяма полиня. В леда около водата бяха забити стоманени кнехти. Пристан за подводницата, досети се Мат, макар че в момента езерото бе празно. Зад полинята преброи общо петнадесет червени постройки. Разпозна ги като колиби „Джеймсуей“ от военните си години – версия на старите „Куонсет“, пригодена за студено време. В центъра на малкото селце на върха на висок пилон се развяваше

американското знаме.

– Е, поне е американска база – промърмори Крейг, докато Джени правеше обиколка над мястото.

– Значи е това – промърмори Мат.

В единия край бяха паркирани няколко превозни средства. От линията до постройките водеше ясно видима пътека. Други следи обаче, също толкова утъпкани и ясно различими, тръгнаха от базата в неизвестна посока. Накъде ли водеха? Преди да успее да се вгледа по-внимателно, Джени направи завой и се приготви за кацане.

От някои от сградите се появиха човешки фигури. Всички бяха облечени в дебели канадки и се взираха в небето. Явно бяха чули шума от двигателя на самолета. Посетителите несъмнено бяха рядко явление на полярната шапка. Мат с облекчение откри, че канадките на посрещачите им са най-различни – зелени, сини, жълти и червени. Подобни цветове бяха предназначени за лесно откриване, особено ако ня-кой от другарите ти е закъсал в буря.

За щастие сред тях нямаше нито една бяла канадка.

Джени спусна плъзгачите на самолета и задкрилките. Самолетът започна плавно да се снижава към равното като тепсия ледено поле северно от базата.

– Дръжте се здраво – предупреди ги тя.

Мат сграбчи дръжките на седалката си. Самолетът се понесе надолу, после рязко се изравни и се понесе по леда. Вибрациите на плъзгачите по леко неравната повърхност на-караха всяко винтче на самолета и дори пломбите в зъбите на Мат да затреперят.

Но още щом докоснаха повърхността, Джени бързо изключи двигателя и вдигна задкрилките, за да спре. Самолетът забави скорост и вибрациите преминаха в леко подрусване.

Крейг издиша с облекчение.

– Добре дошли в сърцето на Северния ледовит океан! – каза Джени и направи завой. Насочи се обратно към базата, която се намираще недалеч от тях.

– Северния ледовит океан – като ехо повтори Крейг, гледайки подозрително през прозореца.

Мат разбираше опасенията му. От три години насам и той самият нямаше вяра на леда. Дори повърхността под краката ти да изглежда солидна, тя никога не е такава. Ледът създава илюзия за здравина, фалшиво чувство за сигурност, което те предава точно когато най-малко го очакваш. Достатъчно е да се обърнеш само за секунда... за миг да си

отвлечеш вниманието...

Мат продължаваше да стиска дръжките на седалката си. Гледаше втренчено ледения свят наоколо. Това тук бе неговият личен ад – не пламъци и врящ катран, а безкраен лед.

– Май си имаме комисия по посрещането – каза Джени, докато изключваше двигателите. Перките постепенно спряха да се въртят.

Мат отново насочи вниманието си към базата. Към тях се приближаваха шест моторни шейни. Хората вътре бяха с еднакви сини канадки. Забеляза емблемите на флота. Охраната на базата. Един от мъжете се изправи и вдигна високоговорител.

– Незабавно излезте от самолета! Дръжете ръцете си така, че да се виждат! Всеки опит да избягате или да предприемете враждебни действия ще бъде посрещнат с огън!

Мат въздъхна.

– Явно в наше време гостоприемството е отишло по дяволите.

06:34

Полярна станция „Грендел“

Аманда се вираше в хаоса, удивена от извършената само една нощ работа – не че часовете от денонощието означаваха нещо в станцията, и особено в тъмните тунели на Лабринта. В тихата изолация на своя свят тя гледаше разиграващата се драма.

– Внимавайте с това! – извика доктор Хенри Огден от другата страна на замръзналото езеро. Дори от мястото си Аманда можеше да разчете устните му и да види напрегнатото му изражение.

Под негово наблюдение двама специализанти се мъчех да издигнат поредния осветителен стълб. Той бе четвъртият предназначен да осветява скалната повърхност. Недалеч генераторът, който захранваше прожекторите и различни други инструменти, подигравателно се тресеше на облицованите си с гума крака. По повърхността на езерото се извиваха кабели и проводници.

Малки червени флагчета отбелязваха определени места. Самата скала също не бе останала незасегната. По нея бяха подпрени стоманени стълби, а повърхността и бе осеяна с още повече флагчета.

Там се намираха находища на образци, предположи Аманда. Вгледа се в участъците на езерото, оградени с въжета и флагчета. Знаеше що за образци лежах под тях. Грендели... както бяха започнали да ги

наричат.

Мълвата за откритието се бе разпространила бързо. Аманда бе сигурна, че информацията не е изтекла от самия доктор Огден, но подобна тайна не би могла да се запази задълго сред група изолирани от света учени. Очевидно някой себе разприказвал.

Навсякъде в огромната пещерна зала се трудеха лаборанти и старши членове на биологическия екип. Аманда обаче забеляза и неколцина учени от други дисциплини, сред които и приятеля си доктор Оскар Уилиг. Шведският океанограф бе най-възрастният представител от целия екип на „Омега“. Постиженията и приносите му бяха многобройни и добре известни, в това число и Нобеловата награда за 1972 г. Непокорната му сива коса бе също толкова позната и заради нея се забелязваше лесно.

Тръгна към него, като заобикаляше отрупаните сандък и бутилки за проби. Най-сетне някой се беше сетил да посипе пода с пясък и да постави гумени настилки в най-често посещаваните райони. Доктор Уилиг бе коленичил на една от тях и се взираше надолу в леда. Хвърли поглед към нея, докато се приближаваше.

– Аманда – ухили се той и се изправи, – дошла си да видиш талисмана на станцията, а?

Тя отвърна на усмивката му.

– Видях го още снощи.

Той се изправи на крака с невероятна за възрастта му лекота. Беше на седемдесет, но въпреки това жилав и енергичен.

– Поразително откритие.

– Да, самият легендарен Грендел.

– *Ambulocetus natans* – поправи я доктор Уилиг. – А ако си склонна да повярваш на нашия изтъкнат колега от Харвард – *Ambulocetus natans arctos*.

Тя поклати глава. Арктически подвид... Явно доктор Огден не си губеше времето и проявяваше претенции към откритието.

– А ти какво мислиш за тези твърдения?

– Теорията е много интересна. Полярна адаптация на праисторически видове. Но на Хенри му предстои да извърви още много път от теорията до доказването и.

Тя кимна.

– Е, поне разполага с достатъчно образци, върху които да работи.

– Да, така е наистина. Би трябвало да успее да размрази... – започна доктор Уилиг и погледна през рамо.

Аманда проследи погледа му. Беше чул нещо. Не и отне много време да забележи суматохата, която бе отвлякла вниманието му и бе прекъснала разговора им.

Хенри Огден и Конър Макферън отново бяха опрели нос в нос като настръхнали петли. Якият шотландски геолог бе надвиснал над по-дребния биолог. Хенри обаче нямаше никакво намерение да отстъпва. Стоеше с ръце на хълбоците, приведен напред – същинска разярена чихуахуа пред питбул.

Доктор Уилиг се обърна отново към нея, за да може да Разчете по устните му.

– Пак се почва. Това е третото им счепкване за последния един час, откакто съм тук.

– По-добре да видя какво става – с нежелание каза Аманда.

– Дипломатична, както винаги.

– Не. Детегледачка, както винаги.

Остави доктор Уилиг и отиде при настръхналите изследователи. Те почти неи обърнаха внимание и продължих караницата си.

– ... не и докато не съберем всички образци. А още дори не сме започнали да фотографираме – лицето на Хенри почти опираше физиономията на геолога.

– Не можеш да използваш цялото проклето време за изследвания за себе си. Тази скала е вулканичен базалт с чисти въглеродни включения. Трябват ми само малко образци.

– Какво ще рече малко?

– Не повече от двадесет.

Лицето на биолога потъмня.

– Да не си се побъркал? Ще направиш всичко на парчета и ще затриеш дявол знае колко важна информация.

Аманда едва успяваше да следва спора им. Пропусна голяма част от изреченото, но въпреки това придоби достатъчна представа от жестоките и позите им. Всеки момент може ше да се стигне и до юмручен бой. Почти надушваше териториалните претенции и притока на тестостерон.

– Момчета – спокойно изрече тя.

Те погледнаха към нея, към кръстосаните и ръце и суровото и изражение. И двамата отстъпиха крачка назад.

– За какво е всичко това? – бавно попита тя.

Конър Макферън отговори пръв. Беше и по-трудно да разчита устните му, защото бяха скрити под гъстата му черна брада.

– Бяхме достатъчно търпеливи към екипа на биолозите. Но имаме

също толкова право да вземем проби от тази находка. Такова голямо включение... – той махна към скалната повърхност – не може да бъде собственост единствено на доктор Огден.

Дойде ред на Хенри да защити позицията си.

– Имахме само една нощ за подготовка. Нашите техники на вземане на проби са по-деликатни от булдозерния подход на геолозите. Просто става въпрос за приоритет. Моите проби няма да навредят на неговите, докато неговите безвъзвратно биха унищожили моите.

– Това не е вярно! – въпреки че не можеше да чуе повишаването на тона на Конър, Аманда го долови по цвета на бузите му и по начина, по който се надигнаха гърдите му. – Две-три проби от райони, свободни от проклетите ти плесени и личинки няма да навредят на нищо.

– Прахът... шумът... могат да разрушат всичко. – Хенри се обърна към Аманда. – Мислех, че сме решили всичко още снощи.

Тя най-сетне кимна.

– Конър, Хенри е прав. Скалата е стояла тук петдесет хиляди години. Мисля, че ще издържи още няколко дни, докато биолозите си съберат образците.

– Трябват ми най-малко десет дни – намеси се Хенри.

– Разполагаш с три – тя се обърна към плещестия шотландец, който се бе ухилил доволно. – Тогава вие ще започнете да взимате пробите си... но само там, където ви каже Хенри.

Усмивката изчезна.

– Но...

Тя се обърна. Това бе най-лесният начин да прекъснеш някого, когато си глух. Просто преставаш да го гледаш. Сега гледаше Хенри.

– А ти, Хенри... Предлагам да се съсредоточиш върху освобождаването на скалната повърхност за три дни. Защото след това ще позволя разбиване с бургии.

– Но...

Този път тя обърна гръб и на двамата и видя доктор Уилиг да и се усмихва широко. Макферън пое към изхода. Хенри тръгна в обратната посока, готов да изнесе многословна тирада на подчинените си. Това частично разведряване на отношенията и даваше поне двадесет и четири часа относителен мир между биолози и геолози.

Доктор Уилиг я доближи.

– За миг си помислих, че ще ги шамаросаш.

– Щеше да им хареса.

– Ела – подкани я възрастният швед. – Трябва да видиш какво

всъщност защитава доктор Огден.

Хвана я за ръката, както баща би хванал дъщеря си, и я поведе към познатата цепнатина във вулканичната скала Краката и се запънаха.

– Вече бях там.

– Да, но виждала ли си какво прави нашият свадлив учен? Любопитството надделя и двамата стигнаха до отвора. Тази сутрин Аманда бе свалила термичния си водолазен костюм и сега беше с джинси, ботуши, вълнен пуловер и нечия канадка, взета за посещението и в ледения лабиринт. Когато стигнаха до входа на тунела, забеляза колко топло е вътре. От цепнатината непрекъснато струеше влажен топъл въздух.

Доктор Уилиг продължи да я води за ръка.

– Наистина е потресаващо.

– За какво тава дума?

Топлината отвличаше вниманието и... както и слабата и приятна миризма. По скалата под краката и се стичаха струйки вода. Таванът също капеше.

Шест крачки по-нататък вече бе в малката странична камера. Подобно на голямата зала, тук също бе пълно с модерна апаратура. В ъгъла вибрираше втори генератор. По дължината на двете стени бяха разположени калорифери, обнати навътре към помещението. Двете лампи в центъра ярко блестяха и осветяваха всичко до най-малката подробност.

Предната вечер на светлината на единственото фенерче камерата изглеждаше плашеща и сякаш изгубена във времето. А сега, осветена от халогенните лампи, тя приличаш повече на болнично помещение.

Както и по-рано, разрязаното същество лежеше разпънато и приковано към пода в центъра. Но вместо да е покрито със скреж и лед, от което изглеждаше старо, сега то лъщеше. Изложените му на показ органи бяха мокри и отразяваха светлината като прясно месо на тезгяха на меса. Сякаш дисекцията бе започнала едва вчера, а не преди шестдесет години.

Оттатък трупа шестте големи ледени блока се бяха превърнали в чист кристал. В сърцевината на всеки от тях лежеше свито на кълбо бледо същество. Дългите гъвкави тела се увиваха около главите, следвани от дебелите опашки.

– Тази форма да ти напомня нещо? – попита доктор Уилиг.

Аманда разрови кошмарите си, но не откри нищо. Поклати глава.

– Може би е заради северния ми произход. Напомня ми на някои от старите нордически изображения на дракони.

Големите змии, завити около себе си. Носове, докосващи опашки.

Символ на вечния кръг.

Аманда проследи логическата нишка.

– Да не мислиш, че викингите са открили тези замръзнали зверове още тогава? Тези... грендели?

Той сви рамене.

– Те са били първите полярни изследователи, прекосили са Северния Атлантически океан и са стигнали до Исландия я покритата с лед Гренландия. Щом тук има подобни същества, защо да няма и други изледовете на северните земи.

– Предполагам, че е възможно.

– Е, все пак е само предположение – той се загледа в топящите се блокове. – Но това повдига лоши предчувствия у мен. Особено като се има предвид онази масова гибел, с която се сблъскахме в станцията.

Тя го изгледа. Доктор Уилиг не знаеше нищо за ниво 4. Той продължи:

– Имам предвид всички онези руски учени и останалия персонал. Страхотна трагедия. Кара ме да се запитам какво се е случило преди шестдесет години тук. Защо базата е била изгубена?

Аманда въздъхна. Спомни си първите си стъпки в ледената гробница. И телата. Някои бяха същински скелети, сякаш хората бяха умрели от глад. Други очевидно бяха сложили край на живота си, докато трети явно бяха загинали от насилствена смърт. Не можеше да си представи що за лудост е царувала тук.

– Не забравяй, че базата е била изгубена през четиридесетте – каза тя. – Преди епохата на сателитните връзки. Преди подводниците да са стигнали Северния полюс и преди да са били картографирани арктическите течения. Достатъчна била само една силна лятна буря, отказ на свързочните средна, някаква друга механична повреда в базата или изгубването дори на един-единствен продоволствен кораб. Всеки от тези проблеми би довел до загубата на станцията. През 30-те години на миналия век Арктика е била толкова далечна колкото е Марс в наши дни.

– И въпреки това е трагедия.

Тя кимна.

– Може би ще получим повече отговори, когато пристигне руската делегация. Ако са склонни да ни съдействат, може би ще разполагаме с по-пълна картина.

Аманда обаче знаеше нещо, което руснаците никога не биха оповестили. А и как биха могли? Нямахме никакво обяснение за онова, което бе открито на ниво 4.

Забеляза, че погледът на океанографа е прикован към на витите на кълбо грендели, и си спомни, че така и не бе довършил мисълта си.

– Спомена за някакви лоши предчувствия. Нещо за древния символ свити на кълбо дракони.

– Да – той потърка брадичката си, от което и бе малко по-трудно да разчита устните му. Но когато я видя да присвива очи, свали ръката си.

– Както казах, изображението символизира вечния живот, но освен това има и едно по-мрачно и зловещо значение. И при цялата трагедия тук... участта на базата... – той поклати глава.

– Какво друго означава символът?

Той се обърна право към нея, за да може да разчете по устните му.

– Краят на света.

07:05

Лейси Девлин бе клеknала на едно друго място в Лабиринта. Като младши асистент в отдела на геолозите смяната и под ръководството на Конър Макферън щеше да започне чак след два часа. Пък и вече бе прекарала по-голямата част от изминалата нощ под Конър в импровизираната му стая в базата. Наистина той имаше съпруга в Калифорния, но това не означаваше, че няма потребности.

Усмихна се на спомена, докато завързваше кънките си.

Вече готова, тя се изправи и погледна надолу към дългия, леко извиващ се леден тунел. Направи няколко упражнения, колкото да отпусне възлите в бедрата и прасците си. Краката ѝ бяха нейната запазена марка. Дълги и мускулес-ти, преминаващи в яки бедра. През 2000 година бе участвала в олимпийския отбор по бързо пързаляне, но едно скъсване на предно сухожилие в коляното бе сложило край на кариерата и. Така най-сетне успя да завърши дипломната си работа и се премести в Станфорд. Там среща Конър Макферън.

Лейси направи няколко стъпки с кънките за шорттрек.

Бяха високи до глезените, направени от графит и кевлар, моделирани по формата на крака и. Когато ги обуваше, ставаха част от тялото и, подобно на петите и пръстите. Освен това носеше термично бельо и изолиращ костюм, прилепващ плътно по тялото и и оцветен с червена, бяла и синя ивици. И с шлем, разбира се. В този случай не обичайния пластмасов шлем за състезания, а една от каските на геолозите, снабдена с лампа на челото.

Тръгна по тунела. Беше се пързалияла много пъти на по-върхността, но тунелите бяха много по-силно предизвикателство. Процеждащата се в леда разтопена вода бе издълбала перфектната пързалка за високи скорости.

Оттласкваше се с крака, като ги изпъваше изцяло, все още чувствайки дълбокия копнеж от прекараната с Конър нощ. Това усилваше жизнеността и вълнението и. През изминалата нощ той за първи пъти бе казал, че я обича, бе и го прошепнал задъхано в ухото, изричайки всяка дума в ритъм с тласъците. Сега споменът така я стопляше, че едва усещаше студа.

В началото на тунела имаше малко спускане, което увеличи скоростта и. Беше си установила маршрут, по който минаваше всяка сутрин, откакто бяха открили Лабиринта. Намираще се встрани от пътя на геолозите. Тук нямаше интересни включения, затова тунелите не бяха опесъчени. Преди Два месеца бе изменила целия маршрут, за да си отбележи препятствията и да запомни накъде трябва да завие, за да направи пълна обиколка и да завърши там, откъдето бе тръгвала.

Лейси набра скорост на първия завой, като се понесе по заоблената ледена стена. От скоростта вятърът засвири в ушите и. Приклезна, когато излезе от завоя. Чакаше я серия остри завой – това бе любимата и част от обиколката.

Запази равновесие, задържа лявата си ръка зад гърба си и задвижи дясната в ритъма на краката си. Продължи да се оттласква все по-силно и по-силно, набирайки скорост към завоите. Влезе в тях с радостен вик. На всеки завой политаше високо по стената, като оставяше инерцията да я задържи в идеално равновесие.

Излетя от завоите и попадна в участък, който изискваше повишено внимание. Тунелите се пресичаха като в същински лабиринт в лунапарк. Беше запомнила наизуст завоите, но предпочиташе да не прави грешки.

Запали лампата на шлема си. Лъчът проникна далеч напред в тъмния тунел, карайки леда да заблести. Маркерите – оранжеви стрелки – се виждаха ясно. Сякаш светеха със собствена светлина.

Стрелна се в първия маркиран тунел, подминавайки задънените краища и тунелите, водещи към райони с опасен терен. Докато прелиташе покрай един от тях, дълбоко навътре сенките се преместиха, но скоростта и бе прекалено висока, за да успее да различи нещо. Все пак рискува да хвърли поглед назад. Напразно. Вече се бе отдалечила твърде много от разклонението и ъгълът бе прекалено остър, за да може лъчът да проникне в бързо отдалечаващия се тунел.

Обърна се отново напред. При тази скорост не биваше да отклонява вниманието си. Въпреки това нервите и вече бяха разклатени, сякаш някой я бе залял със студена вода. Чувството за лекота и радост се смени с напрегнато безпокойство.

Опита да се отърве от него.

– Просто игра на сенките – изрече на глас с надеждата че думите ще я успокоят. Ехото от тях обаче само я изплаши още повече. Прозвучаха неестествено силно.

Едва сега си даде сметка колко сама е тук.

Дочу някакъв тих шум. Може би парче лед се бе отчупило и се пързляше надолу по тунела. Но въпреки това стържещият звук стегна сърцето. Отново хвърли поглед назад. Лъчът освети празен пасаж, но тунелът завиваше само на двадесетет метра зад нея. Отново се обърна и едва не изпусна един от оранжевите маркери. Наложил се да контролира, за да завие рязко във верния тунел.

Краката и трепереха. Страхът сковаваше и изтощаваше мускулите и. Досети се, че трябваше да тръгне по тунела преди този. Беше маркирала този, защото водеше към отклонение, дълго осемстотин метра. А другият тунел бе пряк път – прекалено къс за обичайния и пробег от шест и половина километра. А сега и се искаше просто да се разкара от тук и да се върне обратно при останалите, обратно в обятията на Конър.

Набра скорост по пътя към отклонението, опитвайки се да увеличи разстоянието до движещите се сенки. Измина цяла минута, през която обмисли ситуацията. Едва сега разбра колко глупаво се държи. Вече нямаше подозрителни сенки и шумове – чуваше само ясното съскане на кънките върху леда.

Започна да се изкачва по отклонението. Теренът бе наклонен и изискваше по-усилена работа с крака. Но инерцията и гладкият лед и помагаша. Задвижи се в привичния ритъм и полетя към края на отклонението, отново към дома.

Засмя се тихо на глас. От какво се страхуваше? Какво би могло да се спотайва тук? Замисли се над реакцията си. Може би в края на краищата прекараната нощ с Конър бе събудила някакви дълбоко таящи се в нея предчувствия. Може би бе отглас от чувството за вина. Бе срещала съпругата на Конър много пъти в университета. Линда бе сладка и фина жена, непринудена и доброжелателна. Не заслужаваше да бъде така...

Шумът се завърна. Звук от лед, плъзгащ се върху лед.

Този път идваше пред нея.

Рязко намали скоростта. Далеч напред в пасажа, в края на

отклонението, сенките се разместиха. Лъчът на фенера и не можеше да стигне чак дотам. Продължи да забавя, но не спря. Не беше сигурна. Искаше да види дали там наистина Има нещо, от което да се страхува. Лъчът пробиваше тъмнината.

– Хей! – извика Лейси. Може би някой колега също бе тръгнал да разучава тунелите.

Никакъв отговор. Каквото и движение да бе забелязала сега то бе спряло. Сенките бяха неподвижни както обикновено.

– Хей! – отново извика тя. – Има ли някой?

Продължи бавно да се пързала напред, като следваше осветения от фенера път.

Отклонението свършваше пред нея и отново следваше плетеница от тунели. Гърлото и бе пресъхнало и стегнато от студа, сякаш някой я душеше. „Трябва само да мина през лабиринта... и оттам потеглям направо към цивилизацията.“

Въпреки моментния пристъп на чувство за вина в този миг най-много и се искаше да види Конър. Мисълта за високия мъж с неговите силни ръце и широки рамене беше достатъчна, за да задвижи по-бързо краката и. Щом попаднеш в прегръдките му, щеше да бъде безопасност.

Излезе от отклонението и отново попадна в лабиринта. Нямаше нищо.

– Просто ми се е сторило – прошепна си тя. – Просто игра на лед, светлини и сенки.

Продължи да следва оранжевите маркери. Първо в едната посока, след това в другата. Изведнъж далеч напред в тъмния кладенец на тунела нещо отрази светлината обратно към нея. Заблестяха две червени петна.

Лейси знаеше какво вижда. Очи, немигащи огромни очи. Лишени от каквато и да било емоция. Рязко контрира и спря, вдигайки ледени пръски. Тресеше се от страх. Усети как пикочният и мехур не издържа. Гореща струйка плъзна от вътрешната страна на прилепналия и костюм.

Отстъпи крачка назад, след това втора. Краката и трепереха. Искаше и се да се обърне и да побегне, но се страхуваше да бъде с гръб към пламтящите очи. Продължи бавното си отстъпление. Изведнъж очите изчезнаха – не можеше да определи дали защото светлината се беше отдалечила, или защото нещото си бе отишло. Освободена от парализиращия поглед, тя се обърна и побягна. Носеше се с пълна скорост, гонена от ужаса. Ръцете и бясно се мятаха настрани, краката и се забиваха в

леда, откъртвайки малки парченца. Летеше сляпо през плетеницата от тунели. Маркерите бяха разположени така, че да показват верния път в обиколката и обратно на часовника. Но сега бягаше в противоположна посока и те бяха неизползваеми. Всички сочеха назад, към нещото зад гърба и. Няколко мига по-късно се изгуби.

Полетя по тесен тунел, по който не бе минавала никога досега. Същност бе по-скоро пукнатина в леда, отколкото истински проход. Дишането и се превърна в неравномерни задавени хрипове. Кръвта запулира в ушите и. Но дори ударите на сърцето и не бяха в състояние да заглушат звука от плъзгане на нещо върху леда.

Със стичащи се по бузите и сълзи тя продължаваше да се носи напред. Тунелът леко се разшири, позволявайки и да разтегне крака по-нашироко и да увеличи скоростта. Трябваше само да се махне... да не спира да се движи. От гърдите и се изтръгна нисък стон. Звучеше чуждо, сякаш не бе неин. Но не беше в състояние да го спре.

Погледна през рамо. Лъчът освети тесния тунел зад гърба и. Нещо се отгласкваше от леда към нея. Беше огромно. Очите му горяха от едрото тяло, бяло като на албинос – същинска снежна лавина.

„Полярна мечка“ – мислено изкрещя тя. Спомни си мълвата, че сонарът „Дълбочинно око“ бе засякъл нещо. Някакво движение. Изкрещя и се понесе с нови сили напред. Взе рязко поредния завой и изведнъж подът изчезна на няколко метра пред нея. Яркия лед се губеше в мрака. Като студентка по геология тя знаеше как се нарича това – леден срез. Подобно на всеки изложен на натиск кристал ледът се Разчупваше на равни плочи. При ледниците това водеше до поява на отвесни ледени стени, каквито можеха да се открият и във вътрешността на ледниците... или на ледените острови.

Лейси заора с кънките, но инерцията и наклонът на тунела надделяха. Полетя през ръба в празното пространство. Нададе писък – достатъчно остър, за да може и сам да разпука леда. Падна в тесния улей, обгърнатата от всички страни от тъмнина.

Цепнатината не бе дълбока – не повече от четири метра половина – и тя се приземи на крака. Сблъсъкът с леда беше сериозен. Въпреки покритието от кевлар единият и глезен изпука. Коляното на другия и крак удари леда толкова силно, че усети болка чак в рамото си. Строполи се на пода на една страна.

Болката изпълни всичките и нервни окончания и прогони страха. Погледна нагоре към ледения ръб. Лъчът на фенера се издигна като стълб.

Застанал над пропастта, звярът се колебаеше. Взираше се надолу към нея с огромните си мъртвешки очи, отразяващи в червено светлината на лампата. Острите му нокти се забиваха в леда. Раменете му се събраха, когато съществото се наведе. Облачета пара излязоха от ноздрите му, когато от гърлото му се разнесе дълбоко ръмжене, от което сякаш въздухът затрепери.

Загледана нагоре, Лейси разбра, че преди малко бе сбъркала. Ужасът отново я обзе и изтика жалките остатъци от здрав разум в ъгълчето на съзнанието и.

Теглото му бе поне половин тон, с гладка кожа, която блестеше като намазана с мас, подобно на кожата на делфин. Главата му бе гладка, без уши, но въпреки това издадена високо и с издължена муцуна. Цепките на ноздрите бяха разположени прекалено високо, почти над разделените едно от друго очи.

Лейси го гледаше вцепенена. Бе прекалено едро, прекалено мускулесто, прекалено първобитно за съвременния свят. Дори в безумието си разбираше какво вижда – нещо праисторическо, подобно на гущер... но въпреки това бозайник.

И звярът я изучаваше. Устните му се изтеглиха назад по продълговатата муцуна и оголиха два реда остри зъби, ярки като прясно счупена кост на фона на розовите му венци. Острите като бръснач нокти потъгнаха в леда.

Някаква примитивна част от нея отвърна на хилядолетните инстинкти на хищника и жертвата. От гърлото на Лейси се изтръгна тихо скимтене.

Звярът започна бавно да се спуска в цепнатината.

07:48

Дрейфаща станция „Омега“

Мат се бе уморил непрекъснато да гледа насочени към него дула. Преди час ги бяха отвели под стража в една столова и сега седяха на една от четирите маси. Задната част на помещението се заемаше от малка кухня – празна и студена. Явно бяха изпуснали закуската.

Бяха им предложили остатъците от кафето – и макар да беше гъсто като тинята на Мисисипи, бе студено и неприятно. Крейг се наведе над чашата си и я обгърна с длани, сякаш тя бе единственото, което стоеше между него и бавната болезнена смърт.

Джени седеше до баща си от другата страна на масата. Намръщена-та и физиономия не се бе променила още откакто насила я накараха да излезе от самолета си. Всъщност бръчките по лицето и дори бяха станали по-дълбоки. Шерифската значка и документите и не направиха никакво впечатление на флотската охрана и не попречиха на военните да я отведат под дулата на оръжията в импровизирания арест.

Както подозираше Мат, след атаката в Прудоу Бей никой не искаше да поема каквито и да било рискове. Спуснатите отгоре заповеди трябваше да се спазват. Разбираше го прекрасно благодарение на собствения си армейски опит.

Загледа се в двамата пазачи, доколкото можеше да се съди по униформите им – старшина и матрос. И двамата имаха пушки на гърдите и пистолети, прибрали в кобури на коланите. Оръжието на Джени и бе отнето заедно със служебната пушка, която държеше в самолета си.

– Защо се бавят толкова? – най-сетне прошепна Джени със стиснати зъби.

– Връзките са все още нестабилни – отвърна Мат.

Шефът на охраната бе излязъл преди двадесет минути, за да удостовери самоличността им. Но това означаваше да се свърже с някого на сушата, който на свой ред да успее да се свърже с Феърбанкс. Можеха да си останат тук цялата сутрин.

– Е, кой командва тук, по дяволите? – продължи тя.

Мат знаеше какво има предвид. Цялата охрана като че ли се състоеше от шестимата души, които ги бяха ескортирали до станцията. Къде бяха другите представители на флотата Спомни си за празната полиня и стоманените кнекти, забити в леда.

– Сигурно шефовете са в подводницата.

– Каква подводница? – попита Крейг и вдигна глава на чашата си.

Мат обясни какво бе видял от въздуха.

– Старите станции на НАЛЕДЕКС бяха обслужвани от подводници. Тази със сигурност не прави изключение, особено когато се намира толкова навътре в полярната шапка. Залагам си кучешките зъби, че старшият персонал е тръгнал на някаква мисия с подводницата. Може би пътуват към Прудоу.

– Ами шефът на изследователския екип? – попита Крейг.

– Сред цивилните също би трябвало да има някаква йерархия. Ако успеем да убедим някого да ни изслуша...

Откакто бяха пристигнали, неколцина мъже и жени бяха наминали оттук, за да хвърлят поглед на новопристигналите. По лицата им бе

изписано типичното за учените любопитство и жаждата да научат нови-ни от останалия свят. Дори се наложи един от мъжете – изследовател от групата на НАСА – да бъде изведен насилствено от охраната.

– Не зная кой е шеф на изследователите, но се обзалагам, че и него го няма. – Мат кимна към пазачите. – Едва лицивилният управител на станцията би имал проблеми да мине през онези двамата.

Сякаш в отговор на казаното вратата рязко се отвори – но новодошлият не беше шефът на базата, а капитан трети ранг Пол Сюел, началник на охраната. Запъти се към масата. Бейн се надигна от мястото си, но Мат опря длан върху главата му. Вълкът седна, но остана нащрек. Военният остави значката и идентификационната карта на Джени на масата.

– Вашите документи са проверени – каза той и изгледа останалите. – Но шефовете ви във Феърбанк очевидно нямат никаква представа какво търсите тук. Казаха, че сте в отпуск.

Той върна и документите на останалите – значката на Мат, шофьорската книжка на Джон и журналистическата карта на Крейг. Джени прибра значката и картата си.

– А пистолета и пушката ми?

– Остават при нас до пристигането на капитана – тонът му ясно показваше, че място за спорове не може да има. Мат оцени по достойнство учтивото, но същевременно дистанцирано поведение на военния към цивилните.

Но не и Джени. Тя се навъси още повече. Не обичаше да остава невъоръжена.

– Сър, не сме дошли, за да причиняваме неприятности – каза Крейг. – Чухме за откриването на някаква изоставена полярна станция.

Военният се сепна.

– За руската база? – изненадано попита той.

Мат буквално се задави с кафето си. Руска... Очите на Джени се разшириха от удивление. Джон много бавно остави собствената си чаша на масата.

Само физиономията на Крейг си остана спокойна и непроницаема. Продължи, без да се забави нито миг:

– Да, именно за нея. Командироваха ме от вестника да направя репортаж за откритието. Тези хора се съгласиха да ме съпроводят дотук, след като се натъкнах на... да кажем, известни проблеми в Аляска.

Мат успя да се овладее и кимна.

– Някой се опитваше да го убие.

Сега беше ред на капитана да повдигне въпросително вежди.

– Група полувоенни командоси саботирали самолета му и успяха да го свалят – продължи Мат. – После бяха спуснати парашутисти, които да довършат започнатото. Едва успяхме да се измъкнем и да стигнем до... шериф Аратук – и посочи към Джени.

– Как? – Веждите на Сюел се извиха като дъги. – Чакайте! Кой ви каза за руската полярна станция?

– Източниците ми са поверителни – отвърна Крейг, като гледаше напрегнатия капитан трети ранг право в очите. – Мога да разговарям по този въпрос единствено с някой от началниците ви. С човек, който може да взема решения и да действа.

Лицето на капитана се навъси също като на Джени. Естествено, в качеството си на шеф на охраната той гледаше на новодошлите с подозрение. Мат забеляза, че Крейг също го наблюдава, сякаш се мъчи да прочете мислите му.

– Преди да предприема каквото и да било, ще трябва да се консултирам с капитан Пери, когато се върне – отвърна накрая Сюел.

Предава горещия въглен нагоре по веригата, помисли си Мат.

– И кога предстои да стане това? – попита Крейг.

Сюел го изгледа, без да отговори.

– Тогава кой командва станцията сега? – попита Джени.

– Къде е шефът на изследователския екип? Или някой друг с когото да можем да разговаряме?

Капитанът въздъхна, като явно се мъчеше да бъде вежлив, без да загуби авторитета си.

– Доктор Аманда Рейнълдс. Тя... тя ще отсъства известно време.

– Тогава какво става с нас? – настойчиво попита Джени. – Не може да ни държите тук.

– Страхувам се, че мога, госпожо – той им обърна гръб и излезе. Стражите останаха при вратата.

– Е, доникъде не стигнахме – обади се Мат след дълго проточилото се неловко мълчание.

– Напротив – Крейг се наведе напред и заговори тихо. – Руска полярна станция. Нищо чудно, че ме пратиха тук. Явно са открили нещо в нея. Политически горещ картоф. – Той започна да изброява на пръсти. – Флотата се настанява в дрейфащата станция. На учените им е забранено да си отварят устата. Някой е научил за пътуването ми. И се е опитал да ми попречи да се добера дотук.

– Руснаци? – попита Джени.

Крейг кимна.

– Ако бяха нашите, можеха да ме спрат по хиляди законни начини. А преследвачите пълзяха ниско над земята, за да не ги засекаат радарите.

– Може и да си прав – кимна Мат. – Командосите несъмнено имаха военна подготовка. Нищо чудно да е бил малък ударен отряд, изпратен да извърши хирургическа операция.

– Но защо са набелязали тъкмо мен? – промърмори Крейг.

– Та аз съм обикновен репортер.

Мат поклати глава.

– Може да са решили, че си единственият извън базата или брънка от правителствената верига, която има известна представа за откритото в базата. – Той прехвърли наум сценария. Нещо не се връзваше. Какво можеше да бъде толкова важно, че да е необходима такава смъртоносна реакция?

Погледна към стражите. Стояха напрегнати, без характерната небрежност, която биха си позволили, ако се занимаваха с обикновени цивилни. Беше виждал войници да се държат по същия начин, преди да влязат в битка. А и мълчанието на Сюел, когато го попитаха кога ще се върне подводницата и капитанът... Всичко това опъна нервите на Мат като струни. Ако екипажът бе тръгнал към Прудоу Бей, за да участва в спасителните операции, можеха да се забавят с дни. Сюел трябваше да се погрижи да бъдат настанени някъде. Фактът, че все още се намираха тук, означаваше, че се очаква капитанът скоро да се завърне. Но ако това е вярно, защо подводницата не е повикана в Прудоу Бей? В края на краищата гореше собственият им заден двор. Защо подводницата е останала тук? Защо е било нужно да остане?

– Трябва да разберем какво става – обади се Крейг, изричайки на глас очевидното.

– Приемам всякакви идеи – каза Мат.

Джени го погледна.

– Първо трябва да измислим начин да се доберем до руската полярна станция. Каквато и да е причината за всичко, тя се намира там.

– Но как да го направим? – попита Мат. – Едва ли ще ни позволят да си тръгнем просто така. Освен това държат самолета под охрана.

Никой нямаше отговор, но всички осъзнаваха, че времето им изтича.

Мат усещаше, че над ледения остров са надвиснали сили, Далеч поголеми от всеки от тях. Руснаци... американци... изгубена база, криещи тайни...

В каква ли подмолна война се бяха забъркали?

ЗАМЛЪКВАНЕ

9 април, 08:38

На борда на „Дракон“

7. Виктор Петков надушваше нетърпението, което се излъчваше от младия капитан. Бяха спрели напълно през последния час и се спотайваха с изключени двигатели на два метра под повърхността. Ледът бе още по-близо – на не повече от метър. Преди час бяха открили малък отвор в него – прекалено тесен, за да излязат на повърхността, всъщност най-обикновена пукнатина. Но тя бе достатъчна, за да издигнат антената.

Както бяха инструктирани, очакваха код „мълния“ от генерал-полковник Ченко от ФСБ, но връзката с Лубянка закъсняваше. Търпението на Виктор също започваше да се изчерпва. Погледна за пореден път часовника си.

– Не разбирам – обади се капитан Миковски. – По график трябва да пристигнем при американската изследователска станция след два дни. Какво чакаме в този случай? Поредното учение ли? Или може би запоев да разположим от някаква метеорологична апаратура?

Нарочно наблегна на последните думи, без да крие сарказма си. Капитанът мислеше, че „Поларис“ е просто подслушвателно устройство, предназначено да шпионира американците.

Нека си мисли.

Целият екипаж на мостика беше изнервен. Бяха научили за нощната атака срещу американската нефтена станция в Аляска. Никой не знаеше какво означава това, но бяха наясно че американските сили в района са поставени в повишена бойна готовност. Водите наоколо доста се бяха сгорещили – дори и за дипломатическа мисия.

Виктор провери уреда на другата си ръка. Мониторът на „Поларис“ тежеше на китката му. Плазменият дисплей продължаваше да изобразява петолъчната звезда. Върховете и блестяха в очакване на главния спусък.

Всичко беше наред.

Проведеният през нощта диагностичен тест не показва никакви дефекти, наложиха се само някои малки допълнителни настройки. Вгледа се в монитора. Ядрената конфигурация използваше най-новата звукова

технология, способна да разбие цялата полярна шапка. Но докато се намираше в състояние на готовност, тя действаше и като високочувствителен приемник. Петте върха на звездата изпълняваха ролята на радари – огромна ледена приемателна чиния, разпростряла се на стотици километри. Подобно на нискочестотните системи, използвани в подводниците, мониторът на Петков поддържаше връзка с конфигурацията, независимо в коя точка на света се намираше в момента.

Мъничкото сърце в ъгъла на екрана продължаваше да примигва равномерно в тон със собствения му пулс. Вдигна очи в мига когато свързочникът се втурна навън от комуникационната рубка.

– Получихме спешно съобщение! Лично за адмирал Петков.

Папката бе предадена на капитан Миковски, който на свой ред я връчи на Виктор.

Той се отдалечи на няколко крачки и я отвори. Докато четеше кратките бележки, устните му се разтеглиха в студена усмивка.

СПЕШНО

СПЕШНО

СПЕШНО

СПЕШНО

ОТ: ФЕДЕРАЛНА СЛУЖБА ЗА БЕЗОПАСНОСТ

ДО: „ДРАКОН“

//ТЕКСТ//

ИЗХ № ЛУБЯНКА 76-454А ОТ 9 АПР.

ОТН. ПОТВЪРЖДАВАНЕ НА ОПЕРАЦИЯТА

СТРОГО СЕКРЕТНО СТРОГО СЕКРЕТНО

ЛИЧНО ДО КОМАНДВАЩИЯ ФЛОТА ЗАБ./

(1) ДЕЙСТВИЯТА НА СПЕЦ. Ч. ЛЕОПАРД В ПБ УСПЕШНИ. ОЧИТЕ ГЛЕДАТ В ДРУГА ПОСОКА.

(2) ДАВА СЕ РАЗРЕШИТЕЛНО ЗА ЦЕЛ НОМЕР ЕДНО ОЗНАЧЕНА КАТО ОМЕГА.

(3) СЛЕД КАТО Я ОБЕЗВРЕДИТЕ, ПРОДЪЛЖЕТЕ КЪМ ЦЕЛ НОМЕР ДВЕ, ОЗНАЧЕНА КАТО ГРЕНДЕЛ.

(4) ОСНОВНА ЗАДАЧА ОСТАВА СЪБИРАНЕТО НА ДАННИ И МАТЕРИАЛИ ЗА РУСКАТА ФЕДЕРАЦИЯ

(5) КАТО ВТОРА ЗАДАЧА ОСТАВА РАЗЧИСТВАНЕТО НА МЯСТОТО.

(6) ИМАЙТЕ ПРЕДВИД, ЧЕ ЕКИПЪТ НА ДЕЛТА ФОРС Е РАЗПОЛОЖЕН НА ПОЗИЦИИ. РАЗУЗНАВАНЕТО

ПОТВЪРЖДАВА, ЧЕ ЗАДАЧИТЕ НА ПРОТИВНИКА СА СЪЩИТЕ. КОНТРОЛИРАЩИЯТ ОПЕРАЦИЯТА ВСЕ ОЩЕ Е НА СВОБОДА. МИСИЯТА НА ДЕЛТА Е МАРКИРАНА КАТО ЧЕРНА ОТ АНС. ПОВТАРЯМ – ЧЕРНА.

(7) КАНАЛИТЕ ПОТВЪРЖДАВАТ НАМЕРЕНИЕТО НА ДВЕТЕ СТРАНИ.

(8) ДАННИТЕ НЕ БИВА ДА ПОПАДАТ В РЪЦЕТЕ НА ПРОТИВНИКА. ЗА ЦЕЛТА Е ПОЗВОЛЕНО ИЗПОЛЗВАНЕТО НА ВСИЧКИ ВЪЗМОЖНИ СРЕДСТВА.

(9) ГЕН. – ПОЛК. ЧЕНКО
ТЕКСТ

Виктор затвори папката и отново си припомни бележка на Ченко. Мисията е маркирана от АНС като черна... Каналите потвърждават намерението и на двете страни. Поклати глава. Това бе обичайната семантика при тайните операции Ефектни думи за мълчаливото съгласие и на двете страни за воденето на малка тайна война. И двете правителства щяха да стоят зад нея, но никой нямаше да признае, че тя наистина се води.

И Виктор знаеше защо.

Имаше една мрачна тайна, която и двете правителства се стремяха да запазят завинаги неразкрита. А наред с нея вървеше и още по-мрачна награда. Нито една от страните нямаше да признае съществуването и, но и не би се съгласила да се откаже от нея. Залозите бяха прекалено високи. Наградата, венецът на трудовете на баща му, бе откритие, което можеше коренно да промени света.

Но в чии ръце щеше да попадне тя?

Виктор знаеше, че е сигурно само едно нещо – завещанието бе на неговия баща. Американците никога нямаше да го получат. Можеше да се закъдне в това.

А после... щяха да се уредят и останалите въпроси.

Отново хвърли поглед към монитора на „Поларис“. След получаването на кода за действие можеше да започне и своя гамбит. Натисна сребърното копче и го задържа за тридесет секунди. Внимаваше да не докосва съседното червено копче – поне засега.

Виктор се вираше в монитора. Разполагаше с тези тридесет секунди в случай че промени решението си. След активирането на „Поларис“ връщане назад нямаше. Продължи да държи копчето натиснато, твърдо убеден в решението си.

През своите шестдесет и четири години беше видял как Русия се променя от монархия със своите царе и дворци в комунистическата държава на Сталин и Хрушчов, за да се превърне след това в разнебитена мозайка от независими държавици – воюващи помежду си, бедни, опустошени до ръба на катастрофата. Всяка следваща промяна отслабваше родината му, народа му.

А и светът като цяло не вървеше към добро. Вековната омраза го бе стегнала в борби и терор – Северна Ирландия, Балканите, Израел и арабските държави. Един и същи сценарий се повтаряше отново и отново – безкрайно, безизходно, безнадеждно.

Виктор продължаваше да държи копчето натиснато. Време бе да се появи нов свят, в който старите схеми ще бъдат заличени веднъж завинаги и отделните нации ще бъдат принудени да работят заедно, за да оцелеят и да възстановят изгубеното. От леда и хаоса щеше да се роди един нов свят. Това щеше да бъде неговото завещание. В памет на баща му и майка му.

Централният спусък остана тъмен, но светлинките по върховете започнаха да примигват последователно, завъртайки се отново и отново.

Виктор отпусна копчето.

Беше свършено.

„Поларис“ бе активирана. Оставаше само в станцията бъде поставен главният спусък. Проектът „Ударна вълна“ бе на път да се превърне от теория в реалност. Виктор гледаше как примигващите светлилки обикалят петолъчната звезда в очакване на последната му команда.

След нея нямаше отменящ код. Нямаше аварен изход.

Миковски пристъпи към него.

– Господин адмирал?

Виктор едва го чу. В този момент капитанът му се виждаше още по-млад. И толкова наивен. С неговия свят вече бе свършено, а той дори не го подозираше. Виктор въздъхна никога не се бе чувствал толкова свободен.

Освободен от оковите на бъдещето, сега Виктор имаше една единствена цел – да прибере тялото на баща си и да вземе наследството, принадлежащо на семейството му.

При настъпващия край на света нищо друго нямаше значение.

– Господин адмирал? – повтори Миковски. – Сър? Виктор погледна капитана и прочисти гърлото си.

– „Дракон“ получи нови заповеди.

09:02

„Полярен страж“

Пери стоеше в командната зала и се взираше през перископ номер едно. Преди десет минути бавно се бяха издигнали на перископска дълбочина в една отворена цепнатина между ледените хребети. Оглеждаше през тръбата ширещата се наоколо ледена пустош. Ветровете отново кръстосваха замръзалите равнини.

Както им бе заповядано, през цялата изминала нощ патрулираха между дрейфащата станция и руската база, като си отваряха очите и ушите на четири за някакъв знак за „Дракон“. Но океанът оставаше пуст. Екраните на локаторите не показваха нищо, освен стадо белуги, преминало на самия край на обхвата им. Изглежда единственият съд наоколо бе „Полярен страж“.

Въпреки това хората му оставаха напрегнати. Бяха воители в корито без зъби, тръгнало на лов за подводница клас „Акула 2“. Пери се бе запознал с данните за въоръжението на „Дракон“. Подходящо име. Бе оборудвана не само с обичайния набор торпеда, но и с реактивни оръжия – бързите като мълния торпеда „Шквал“ и дълбочинните ракети СС-Н-16 за унищожаване на подводници. Беше труден противник дори за най-доброто в американския флот, а ако се озовеше срещу мъничкия „Полярен страж“, срещата щеше да прилича на двубой между попова лъжичка и морски дракон.

В командната зала влезе дежурният радист.

– Сър, свързах се с командващия в Дедхорс. Не зная колко време ще издържи връзката.

– Много добре.

Пери сгъна дръжките на перископа и хидравличните двигатели започнаха да прибират стоманената тръба. Последва мичмана в свързочното отделение.

– Успях да отразя УКВ сигнала в йоносферата – обясни радистът по пътя. – Но не мога да обещая, че това ще продължи дълго.

Пери кимна и отиде до приемника. Бяха се издигнали до перископска дълбочина, за да извадят антените си и да предадат доклада за изминатата нощ, но Пери бе поискал от свързочника да се опита да се свърже с Прудой Бей. Хората му с нетърпение очакваха новините.

Вдигна слушалката.

– Капитан Пери слуша.

– Тук е командир Трейси – прошепна призрачен глас в ухото му. Звучеше така, сякаш идваше от Луната – слаб, заглъхващ и появяващ се отново. – Радвам се, че успяхте да се свържете с нас.

– Как върви спасителната операция?

– Все още е пълна бъркотия, но успяхме най-сетне да потушим пламъците. И може би попаднахме на първата следа от саботьорите.

– Наистина ли? Имате ли представа кои са?

Последва дълга пауза.

– Надявах се, че вие ще можете да отговорите на този въпрос.

Пери повдигна вежда.

– Аз ли?

– Опитвах се да се свържа с „Омега“, когато се обадохте. Преди час получихме от анонимен подател филм, на който се вижда малък самолет, летящ над Прудоу мигове преди взрива. Образът е зърнест, чернобял... сякаш е направено камера за нощно виждане.

– Какво общо има това с „Омега“?

– Охраната в базата се е свързала с шерифския отдел във Феърбанк с въпрос за един от техните самолети и за самоличността на един от шерифите им. Разбрахме това, когато различихме опознавателните знаци и на свой ред също се свързахме с Феърбанкс. Става въпрос за един и същи самолет.

– И къде е той сега? – Пери подозираше какъв ще е отговорът. Миг по-късно дойде и потвърждението.

– Тази сутрин е кацнал до базата ви.

Пери затвори очи. Дотук с идеята да дремне час-два след изтощителната нощ.

– Молбата ми е хората от самолета да бъдат прехвърлени в Дедхорс, за да бъдат подложени на разпит.

– Нима мислите, че те са взривили помпената станция?

– Това ще се опитаме да разберем. Както и да е, трябва да бъдат държани под стража, независимо кои са.

Пери въздъхна. Но ако те бяха саботьорите, защо бяха отишли в базата? А ако не са, веригата от съвпадения бе прекалено дълга, за да се обясни с обикновено стечение на обстоятелствата. Първо експлозията в Прудоу Бей, след това подозрителното поведение на руснаците, а сега и ненадейното пристигане на тези загадъчни гости. Несъмнено те бяха въвлечени във всичко това по някакъв начин. Но как точно.

– Ще трябва да се посъветвам с командването на флота, преди да

транспортирам задържаните – завърши Пери. – Дотогава ще ги държа на сигурно място.

– Много добре, капитане. Успешен лов! – Командир Трейси прекъсна връзката.

Пери затвори слушалката и се обърна към радиста.

– Трябва да се свържа с адмирал Рейнълдс веднага щом се върнем в „Омега“.

– Слушам, сър, ще направя всичко възможно.

Пери се върна обратно в командната зала. Командир Брат го погледна от мястото си.

– Какви са новините от Прудоу?

– Май цялата бъркотия се е стоварила в ръцете ни.

– Какво искате да кажете, сър?

– Искам да кажа, че се връщаме в дрейфащата станция. Трябва да забавляваме едни новопристигнали гости.

– Руснаците ли?

Пери бавно поклати глава.

– Просто поемете към станцията.

– Слушам, капитане!

Брат даде заповеди за потапяне.

Пери се мъчеше да подреди парчетата от пъзела, но много от тях все още липсваха. Накрая се отказа. Може би щеше да успее да дремне преди да стигнат до станцията. Усещаше, че скоро няма да има такава възможност.

Тъкмо отвори уста, за да предаде командването на Брат, когато дежурният на локатора докладва:

– До командира на мостика, имаме контакт Сиера Едно!

Всички застинаха. Сонарен контакт.

Командир Брат отиде при локатора BSY-1, където освен дежурния вече се бяха струпали и специалистите по електроника. Пери погледна мониторите и зелените водопади от данни, течащи по тях.

Дежурният се обърна към него.

– Друга подводница, сър. При това голяма.

Пери се взираше в екрана.

– „Дракон“.

– Прав сте, капитане – обади се Брат от оръжейната станция наблизо, докато задаваше курса и скоростта на целта. – насочва се право към „Омега“.

09:15

Полярна станция „Грендел“

Аманда смъкна канадката си и я окачи до входа веднага щом влезе в затоплената база след студа в сърцето на ледения остров. Но топлината бе влажна, почти като екваториален зной.

Доктор Уилиг само разкопча своята канадка и свали качулката си, смъкна ръкавиците, напъха ги в джобовете, започна да разтрива ръцете си. Седемдесетгодишният океанограф въздъхна, наслаждавайки се на топлината.

– Какво ще правиш сега? – попита той.

Аманда тръгна по коридора.

– Наближава силна буря. Ако искам да се върна на „Омега“, трябва да тръгна веднага. Иначе ще ми се наложи да остана тук за ден-два, докато времето се оправи.

– А аз зная, че не ти се иска.

Забеляза усмивката в ъгълчетата на устата му.

– Капитан Пери също би трябвало да се върне на „Омега“ – каза той и кимна към единствения постови при вратата Бяха намалили броя на матросите и по-голямата част от военния персонал се бе върнал на подводницата, за да участва в някакво учение. – А едва ли би искала да пропуснеш случая.

– Оскар! – предупреди го Аманда, но не успя да съдържи собствената си усмивка. Толкова ли беше очевидно?

– Всичко е наред, скъпа. И на мен Хелена ми липсва, трудно е да си разделен с близките си.

Аманда хвана ръката на учителя си и леко я стисна. Съпругата му бе починала преди две години от болестта на Хочкин.

– Връщай се на „Омега“ – каза доктор Уилиг. – Не си пилей времето, щом можете да бъдете заедно.

Вече бяха стигнали до военния, охраняващ входа към ниво 4. Оскар го погледна и отново се обърна към Аманда.

– Още ли не желаеш да ми кажеш какво има там?

– Всъщност не искаш да знаеш.

Той сви рамене.

– Учените са привикнали с тежките истини... особено ако са стари като тази база.

Аманда продължи нататък.

– Истината рано или късно ще излезе наяве.

– След като пристигнат руснаците...

Тя сви рамене, но не можеше да скрие горчивината в гласа си.

– Политика.

Мразеше да има тайни от подчинените си и бе убедена, че целият свят има право да разбере какво се е случило тук преди шестдесет години. Някой трябваше да поеме отговорността за това. Забавянето на новините безспорно бе само начин да се спечели време, да се притъпи въздействието им, а може би дори всичко да се потули. Дълбоко в нея се разгоряха пламъците на гнева.

Стигна до спиралната стълба и започна да се изкачва нагоре. Стъпалата вибрираха под краката и. Някакво движение в шахтата привлече вниманието и. Стоманената клетка се издигна отдолу и мина покрай тях към горните нива. Тя се обърна към доктор Уилиг.

– Оправили са асансьора!

Той кимна.

– Лий Бентли и екипа му цял ден се занимаваха със старата машинария. Дай им на децата играчки...

Аманда поклати глава. Онова, което отдавна бе излязло от строй и замръзнало в леда, сега отново се връщаше към живот. Останалата част от пътя изминаха в мълчание.

Щом стигнаха най-горното ниво, тя се сбогува със стария си приятел и отиде в стаята, където бе прекарала нощта. Бързо събра багажа си и навлече термалния си костюм. Разногласията между биолози и геолози бяха потушени поне за няколко дни и сега можеше да се върне на „Омега“. Докато вървеше към изхода, една жена в синя униформа прекоси общото помещение с вдигната ръка, за да привлече вниманието и. Лейтенант Серина Уошбърн бе единствената жена сред военните, разположени тук като част от екипа на базата. Беше висока, с абаносово черна кожа и късо подстригана коса. Като я гледаше, неволно си припомни за митичните амазонки – жените воители, възплащени на грация и сила. Изражението и винаги бе сериозно и се държеше тихо и спокойно. Заслана пред Аманда, като почти зае стойка „мирно“

– Доктор Рейнълдс, получих съобщение от „Омега“. Въздъхна. Сега пък какво беше станало?

– Какво е то?

– Група цивилни са кацнали тази сутрин при „Омега“ са били задържани от охраната.

Аманда се стресна.

– Какви са?

– Четирима на брой, сред които един шериф, горски надзирател и репортер. Самоличността им е била проверена и потвърдена.

– Тогава защо ги държат под стража? Уошбърн пристъпи от крак на крак.

– След саботажа в Прудоу Бей... – сви рамене тя. Никой не искаше да поема каквито и да било рискове.

– Защо са дошли тук?

– Знаят за тази станция.

– Но как са научили? Лейтенантът отново сви рамене.

– Повтарят непрекъснато, че някаква опасност се носи насам. Може би нещо свързано с експлозията в нефтеното поле.

Отказват да споменат повече, докато не се срещнат с някой от шефовете. Не успяхме да се свържем с капитан Пери.

Аманда кимна. Тя трябваше да се заеме със случая като ръководител на базата.

– Тръгвам към „Омега“. Ще се заема веднага.

Тя понечи да продължи пътя си, но лейтенантът я спря с ръка.

– Има и още нещо.

– Какво по-точно?

– Репортерът и останалите настояват да дойдат тук. Направо са продънили ушите на всички.

Аманда мислеше да откаже подобна визита, но си спомни неотдавнашното си чувство на безсилие заради строгата секретност и политическите игри около откритието в ниво 4 „Щом има репортер, той ще документира всичко... а също и шериф...“

Прецени възможностите. Ако се върнеше да разпита новодошлите, приближаващата буря щеше да изолира всички в „Омега“. А и капитан Пери би попречил на репортера да дойде тук. Нямаше да има никакъв друг избор, освен да докладва на шефовете си. Но за Аманда подобни ограничения не съществуваха. Пое дълбоко дъх. Беше и се открила мъничка възможност да пробие тази политическа безизходица и да позволи поне част от истината да излезе наяве преди ужасното откритие да бъде потулено зад облак от високопарна риторика и лъжи. Обърна се отново към лейтенанта.

– Нека да докарат цивилните.

– Моля?

– Ще се срещна с тях тук.

В отговор Уошбърн само повдигна вежди.

– Не мисля, че капитан трети ранг Сюел ще се съгласи с подобно решение.

– Тук могат да бъдат държани под стража също както и там. Ако капитанът желае лично да ги държи под око, нямам нищо против. Може да прати с тях толкова хора, колкото намери за необходимо. Но искам да са тук преди да се е разразила бурята.

Уошбърн помълча за миг, после кимна.

– Да, госпожо.

Обърна се и тръгна през общото помещение към стаята с късовълновата радиостанция за връзка с „Омега“.

Аманда се огледа наоколо. Най-сетне някой от външния свят щеше да научи какво бе скрито тук – малка надежда, че поне зрънце от истината ще излезе наяве. Все пак я загложди безпокойство. Но преди да успее да определи на какво се дължи то, нечия сянка я стресна. Това бе едно от нещата, които мразеше най-много – някой да се приближи откъм гърба и. Обърна се и видя Конър Макферън, надвесен над нея с объркан изражение на лицето.

– Да сте виждали Лейси?

– Госпожица Девлин?

Конър кимна. Тя замислено се почеса по носа.

– Видях я на влизане в Лабиринта. Носеше кърките си – Аманда и докторантката по геология имаха общи интереси в спорта и бяха разговаряли за това. Конър погледна часовника си.

– Значи би трябвало да се е върнала от обиколката си още преди час. Трябваше да се срещнем... за да... ъъ... обсъдим някои данни.

– Не съм я виждала оттогава.

Изражението на шотландеца беше угрижено.

– Да не мислите, че може да се е изгубила? – попита Аманда.

– Най-добре да ида да проверя. Познавам трасето, по което минава.

Той тръгна тромаво като огромна черна мечка.

– Вземете хора със себе си! – викна му тя. – И ми съобщете, когато я откриете.

Той вдигна ръка – знак, че я е чул или че не обръща внимание на съвета и.

Аманда го гледаше как се отдалечава. Безпокойството и премина в тревога. Искрено се надяваше момичето да не се е наранило. Тръгна обратно към стаята си, като разкопчаваше термичния си костюм. Забеляза доктор Уилиг, седнал на една от масите. Той и махна с ръка да се

приближи.

– Мислех, че вече си тръгнала.

– Промяна в плановете.

– Е, тъкмо говорих с доктор Гюстоф – Оскар посочи канадския метеоролог, който седеше до него. Ерик Гюстоф ярко се различаваше заради норвежката жилка в кръвта си. Махна трохите от сандвича от късата си брада и и кимна. – Анализираше данните от външните датчици. Наближава същинска виелица. Засякъл е ветрове със скорост над сто и десет километра в час.

Ерик кимна.

– Залостени сме здравата тук.

Аманда въздъхна. Спомни си предупреждението на ново дошлите – „Някаква опасност се носи насам“. Едва ли непознатите имаха предвид времето.

– Добре ли си? – попита я доктор Уилиг.

– Засега да – сковано отвърна тя. – Засега да.

10:05

Дрейфаща станция „Омега“

Джени навлече канадката си, без да изпуска от поглед пазачите. Другите също обличаха топли дрехи, част от тях осигурени от персонала на базата – дебели ръкавици, шалове и пуловери. Мат нахлупи на главата си нечия вълнена шапка, тъй като кърпената му армейска канадка нямаше качулка. С характерния си инат бе отказал да я смени с военноморска. Джени знаеше, че бившият и съпруг за нищо на света не би се разделил дори с частица от миналото си.

– Ще ви трябват и слънчеви очила – разпреди се капитан трети ранг Сюел.

– Аз нямам – обади се Крейг, като намести фотоапаратите и останалото оборудване по-удобно на рамото си – един от военните бе отишъл до самолета да ги вземе.

Преди половин час Сюел се бе върнал с нови инструкции. Беше успял да се свърже с цивилния управител на „Омега“, която се оказа дъщеря на адмирала, под чието командване се намираха разположените тук моряци. Доста интересен случай на семейственост, както изглеждаше. Въпреки това Джени нямаше нищо против. Доктор Рейнълдс им бе позволила да отидат на руската база. Сюел даде на Крейг собствените

си очила. Офицерът щеше да остане тук заедно с един от хората си.

Джени коленичи и прегърна силно Бейн. Вълкът размахваше опашка и близна ухото и. Сюел не разреши да вземат и кучето.

– Бъди добро момче – каза тя.

Туп... туп... туп...

Мат се приближи до нея и почеса Бейн зад ухото.

– Утре се връщаме, приятел.

Джени погледна с очакване към него. Бейн бе останал единствената връзка помежду им. Последната частица Поделена любов. Мат я погледна със същото изражение в очите, но скоро положението стана неловко. Той се извърна пръв.

– Ще се грижа добре за кучето ви – увери ги морякът, когато Джени се изправи. Държеше поводата на Бейн.

– Няма да е зле – контрира Мат. Двадесетгодишният младок кимна.

– Баща ми гледа хъската у дома.

Изненадана, Джени огледа внимателно младия мичман. Беше със смугла кожа, в очите му блестяха невинност и жизнерадост. По всичко личеше, че е местен индианец, вероятно алеут. Прочете бродираното на куртката му име Том Помаутук. Очите и се разшириха от удивление.

– Да не би случайно да сте син на Снежния ястреб? На Джими Помаутук?

Сега бе негов ред да я изгледа изненадано.

– Познавате баща ми.

– През деветдесет и девета участва в „Идитарод“. Класира се трети.

Горда усмивка цъфна на лицето на младежа.

– Точно така.

– И аз участвах. Помогна ми, когато шейната ми се преобърна – Джени се чувстваше далеч по-спокойна, че оставя Бейн в ръцете на сина на Снежния ястреб. – Как е Нанук?

Усмивката му се разля още по-широко, но този път в нея се прокрадна и тъга.

– Остарява. Сега само помага на татко при обиколките.

Дните му на водач на екипа отминаха. Но едно от неговите кутрета е на обучение на Фокс Айлънд.

Сюел ги прекъсна.

– Трябва да тръгвате, ако искате да изпреварите бурята Джени отново потупа Бейн.

– И да слушаш Том – каза тя и се отдръпна.

– Не ми харесва да оставям Бейн на непознат – изръмжа Мат до

нея.

– Нищо не ти пречи да останеш с него – отвърна Джени и тръгна с останалите към вратата.

Мат я последва като сърдита сянка.

Групата излезе в смразяващия студ и сумрака на навъсения ден. Слънцето едва блестеше и наоколо сякаш се спускаше вечен здрач, увиснал между деня и нощта. Още от сутринта хоризонтът сякаш се приближаваше към станцията пропит с ледена мъгла. Точно по този начин Джени си представяше Чистилището – като безкраен бял сумрак.

Още с първото вдишване студът скова гърдите и. Дробовите и сякаш се напълниха с ледена вода. Инстинктивно се закашля. Температурата вече бе започнала да пада. На подобен студ открита кожа моментално би измръзнала. Всяко косъмче в ноздрите се превърна в ледена висулка. Дори сълзите замръзваха още в каналите си. На подобно място бе невъзможно да се оцелее на открито.

Щом излезе от постройката, ветровете се нахвърлиха върху и и се промъкваха през дрехите и, сякаш търсеха топла кожа. В резките пориви на вятъра Джени буквално можеше да надуши миризмата на приближаващата буря.

С мъка поеха приведени към двата паркирани „Сно-Кат“.

Далечен тътен се затъркаля над снега.

Крейг се озърна.

– Какво беше това?

– Разчупване на ледени късове – отвърна Джени. – Бурята раздвижва леда.

Разнесоха се нови пукания и тътени, сякаш приближаваше гръмотевична буря. Усещаха ги дори с краката си. Бурята щеше да бъде ужасна.

Стигнаха до превозните средства. Двама от моряците отведоха Джени и баща и в едното, а Мат и Крейг се настаниха в другото заедно със своята въоръжена охрана. Въпреки че им бе засвидетелствано достатъчно доверие с разрешението да посетят руската полярна станция, Сюел предпочиташе да не рискува. Затова ги раздели и нареди на охраната да не ги изпуска от очи.

Джени се наведе и влезе в кабината, радостна, че се спасява от ветровете.

Шофьорът в униформена синя канадка вече бе заел мястото си и и кимна, когато тя се настани до него.

– Госпожо!

Джени се намръщи. Ако още някой се обърне към нея с

„Госпожо“...

Баща и зае съседното място. Двамата военни се настаниха на задната седалка.

– Съжалявам, но не мога да пусна отоплението – обърна се шофьорът към всички. – Налага се да пестим енергия, за да изминем петдесетте километра.

Щом всички заеха местата си, той подкара верижната машина по следите на другия „Сно-Кат“, който вече бе потеглил и се отдалечаваше от базата. Не след дълго шофьорът натисна някакво копче и от мъничките тонколони се разнесе ритмична попмузика.

Единият от пазачите изстена.

– Разкарай я тази просташина. Нямах ли някакъв хип-хоп?

– Кой кара това чудо? Аз пък предпочитам Бекстрийт Бойс – наежи се шофьорът.

– Добре де, добре... карай – предаде се другият и се отпусна на мястото си.

Продължиха да се отдалечават от базата, всеки потънал в собствените си мисли. Снегът се виеше между веригите.

Шофьорът си тананикаше в такт с музиката. Джени погледна назад. От четиристотин метра разстояние червените постройки на базата приличаха на призраци в сутрешната мъгла и очертанията им ту се замъгляваха, ту се изясняваха според посоките на ветровете. Заваля и сняг.

Тъкмо се обръщаше отново напред, когато някакво движение привлече вниманието и – не откъм базата, а зад нея, В бялата мъгла се появи тъмна сянка, подобно на подаващ се над водата кит. Загледа се натам, без да е наясно какво вижда.

Изведнъж вятърът разсея мъглата. Зад назъбената линия на ледените хребети се издигаше черна командна кула. В ниската температура от повърхността и се издигаше пара, сякаш бе живо същество. По страните и заблестяха малки петънца. Още по-малки червени светлинки затанцуваха върху снега и дори през мъглата. Неясни фигури се появиха по ледения хребет.

– Това вашата подводница ли е? – попита Джени.

Двамата моряци се обърнаха. Музикалният критик, който имаше по-добра видимост, подскочи на мястото си.

– Мамка му! – извика той и отвори задната врата. – Това са шибаните руснаци!

Ветровете нахлуха в кабината. Шофьорът натисна спирачките, Джени видя, че другият продължава напред в ледената мъгла. Явно не

бяха забелязали подводницата. Обърна се към баща си, който също гледаше назад към базата.

– Носят бели канадки – спокойно отбеляза той.

И Джени бе забелязала това.

Войникът скочи с пушка в ръка в мига, когато снегомобилът с ръмжене спря.

– Продължавай напред – внезапно подкани тя шофьора, но не и обърнаха внимание.

Войникът отвън вдигна оръжието си и погледна през оптичския мерник подводницата и хората по ледения хребет.

Лазерните мерници светеха в мъглата. Изведнъж от върха на руската подводница излетя огнена струя. Ракетата полетя във висока дъга и се стовари върху една от по-малките външни постройки.

Експлозията превърна колибата в летящи във въздуха горящи отломки. В леда зейна триметрова дупка.

– Унищожиха сателитната връзка – изстена морякът на задната седалка и се наведе към отворената врата.

Джени видя как един от червените лазери запълзя по леда към тях и откри снегомобила. Тя рязко се обърна към шофьора.

– Карай!

Шофьорът отново не реагира и тя натисна газта. Снегомобилът бе все още на скорост и подскочи напред.

– Хей, какво правиш? – извика шофьорът и изрита крака и настрани.

– Взривиха свързочната ви станция! – извика му в отговор Джени. – Да не мислиш, че ще ни оставят да си тръгнем просто така?

Сякаш в потвърждение на думите и навън затрещяха изстрели. Войникът бе коленичил и стреляше.

– Тръгвайте! – изрева той.

Шофьорът се поколеба за миг, после сам натисна педала.

– Дръжте се!

– Хайде, Фернандес! – викна морякът от задната седалка.

Другият се изправи на крака и отстъпи назад. От дулото на пушката му излизаше дим. Още лазерни мерници се насочиха към снегомобила. Човекът се обърна и се затича към кабината. Намираше се само на две крачки от нея, когато внезапно се препъна. Десният му крак се подгъна. Той падна на снега и се плъзна напред, оставяйки червена дия след себе си.

– Фернандес! – другият моряк изскочи от кабината, сграбчи

партньора си за яката и го повлече към снегомобила.

Шофьорът намали достатъчно, за да могат двамата да ги настигнат.

Джени побърза да се премести отзад и протегна ръка, за да помогне на ранения.

Щом всички бяха вътре, Фернандес ревна към шофьора.

– Сритай тая консервна кутия по задника! – Изглеждаше повече разгневен, отколкото уплашен от раната си. Удари юмрук седалката.

Другият притискаше здраво с ръкавиците си бедрото му между пръстите течеше кръв.

Снегомобилът с рев се понесе по леда. Джени погледна напред. Другите бяха изчезнали в ледената мъгла. Ако и те успееша да сторят същото...

Попмузиката продължаваше да кънти от тонколониите Снегът скърцаше под веригите. Изведнъж някакъв остър писък заглуши всичко.

– Мамка му! – изруга шофьорът.

Снарядът удари точно пред тях и към снегомобила полетяха парчета лед. По предното стъкло плъзнаха пукнатина За миг всички бяха заслепени.

Шофьорът инстинктивно зави, снегомобилът се изправна една верига и забоксува. През дима Джени успя да види какво се опитваше да избегне водачът.

В леда беше зейнала дупка. Три метра надолу кипяха вода и лед. От краищата на ямата се виеше дим.

Снегомобилът продължи да се плъзга към смъртоносния отвор, все така изправен на едната си верига. Джени бе сигурна, че няма да избегнат падането. Въпреки това шофьорът се мъчеше да овладее кормилото.

Никой не смееше дори да си поеме дъх.

Като по чудо неуправляемата машина спря точно на неравния ръб на дупката. Водачът изруга – наполовина от облекчение, наполовина за да прикрие паниката си. Наклоненият „Сно-Кат“ се стовари обратно на двете си вериги, от което зъбите на Джени изтракаха. Силен трясък последва изправянето му.

Сърцето на Джени се сви.

– Навън! – задавено извика тя и посегна към дръжката на вратата... но вече бе твърде късно.

Като отчупващо се от бряг парче, ледът под тях пропадна. Снегомобилът го последва под звуците на попмузиката и рухна в ледения океан.

10:38

„Полярен страж“

Пери стоеше на мостика. Целият екипаж бе затаил дъх. Погледите на всички бяха вперени в мониторите и уредите. Самият той също се бе навел над един от тях с дигитално изображение на заснетото от външните камери. На осемстотин метра се виждаше сянката на „Дракон“, очертана от стълба светлина, проникващ откъм отворената полиня. Вражеската подводница не даваше признаци, че е доловила присъствието им.

– Капитане – прошепна командир Брат от огневата станция. Беше си сложил слушалки. – Хидрофоните регистрират стрелба.

– По дяволите! – тихо изръмжа Пери и стисна юмрук. Погледите им се срещнаха.

– Заповеди?

Веднага щом я бе засякъл на локатора, „Полярен страж“ последва руската подводница клас „Акула“, която безшумно и бързо се движеше към „Омега“. Нямахме никакъв начин да се защитят или да нападнат поголемия и добре въоръжен противник. А и не можеха да предупредят дрейфащата станция, без да излязат на повърхността. Не им оставаше нищо друго, освен да следват другата подводница като призрак.

– Засичам изстрелване на ракета! – изсъска дежурният на локатора.

На екрана част от ледения покрив внезапно се понесе надолу с ярък проблясък, сякаш насреща им се носеше метеор. Не се нуждаеха от хидрофоните, за да чуят ехото от взрива.

Последва мъчителна тишина.

– Мисля, че беше бараката със сателитната връзка – прошепна Брат. Показалецът му беше върху векторната карта на „Омега“.

Изолират станцията, досети се Пери. Сателитните предаватели и приемници бяха единствената и връзка с останалия свят – с изключение на „Полярен страж“.

– Какво ще правим? – попита Брат.

– Трябва да се измъкнем над водата – отвърна Пери а по-висок глас. – Командир, поемете курс обратно към руската полярна станция. Ще съобщим за ситуацията оттам, а междуременно ще евакуираме цивилните. Несъмнено тя ще бъде следващата цел на руснаците.

– Слушам, сър.

Брат започна да издава приглушени заповеди на механиците.

Кормчията и лоцманът обърнаха подводницата в нужната посока. Започнаха безшумно да се отдалечават.

Експлозиите продължаваха да отекват и да къртят през леда. Шумът помогна да се оттеглят незабелязани. Всъщност щяха да се измъкнат дори ако наоколо цареше мъртвешка тишина. Оборудвана с най-новите безшумни дюзи по-дебела антилокаторна облицовка, „Полярен страж“ бе напълно невидима за повечето средства за засичане. Отдалечи ха се, без „Дракон“ да даде и най-малък признак, че ги забелязала.

Пери продължаваше да наблюдава видеоекраните. Колоната от светлина избледняваше зад тях, докато наоколо не се възцари пълен мрак.

– Предполагаемо време на пристигане в руската база след тридесет и две минути – съобщи Брат от пулта за управление.

Пери кимна и огледа мостика. Всички лица бяха мрачни и гневни. Бягаха от битката, но това бе битка, която не можеха да спечелят. „Полярен страж“ бе единствената възможност за евакуиране на станцията.

Изведнъж още по-силен страх сви вътрешностите му в ледена буца. Аманда...

Беше тръгнала вчера към полярната станция да разреши някакъв спор между биолозите и геолозите и по график би трябвало да тръгне към „Омега“ днес сутринта. Дали вече се бе върнала? Или все още се намирали в станцията?

Брат пристъпи към него.

– На руснаците няма да им е нужно много време да се справят с „Омега“, особено като се има предвид липсата на каквато и да било защита. След това ще си замъкнат задниците към своята база.

Заместникът му бе прав. Нямаше да разполагат с много време, за да евакуират цивилните.

– Командир, формирайте екип за бързо реагиране – нареди Пери. – Под ваше командване. Да бъдат в пълна готовност да слязат на сушата веднага щом излезем на повърхността. Трябва да изпратим хора там колкото се може по-бързо.

– Слушам, капитане. С колко време разполагаме за евакуацията?

Пери се замисли, преценявайки скоростта на другата подводница и нищожната защита на „Омега“. Трябваше му колкото се може повече време, но не искаше да рискува да заловят подводницата му на повърхността.

– С петнадесет минути – отвърна той. – Ще се потопим отново точно петнадесет минути по-късно.

– Няма да е достатъчно.

– Не ми пука дали ще ви се налага да ги измъквате голи изпод душовете. Домъкнете им задниците, без да се занимавате с оборудване, с провизии, с каквото и да било. Просто всички да се качат на борда.

– Слушам – още докато се обръщаше кръгом, Брат закрепя заповедите си.

Пери се загледа след него. Всички на мостика се заеха с работата си. Останал насаме с мислите си, тревогата му за Аманда се засили.

10:44

Полярна станция „Грендел“

Дълбоко в Лабиринта Аманда следваше широкия гръб на Конър Макферън. След като нареди репортерът и останалите да бъдат транспортирани тук, я бе обхванала нервна енергичност. Знаеше, че допускането на неканените гости нарушава опита на Военноморските сили да наложат забрана върху изтичането на информация, макар да нямаше официална заповед. Новината за намереното на Ниво 4 не трябваше да стигне до останалия свят, но това не означаваше, че няма право да я съобщи на онези, които вече и без това са тук. На шерифа, на репортера и на другите... Докато се намираха в станцията, те попадаха под чадъра на информационната завеса, а не извън него.

Въпреки това Аманда съзнаваше, че се движи по много тънък лед. Капитан Пери нямаше да е особено радостен от това. Подобно на баща и, той бе истински моряк. Свободното тълкуване на правилата беше нещо, на което не гледаха с добро око. Но Аманда искаше да бъде искрена пред самата себе си. Фактите трябваше да получат известност чрез независим наблюдател, който да опише всичко. Като този репортер например.

След като взе решението си, тя бе твърде изнервена, за да може просто да седи и да изчака двата часа до пристигането на гостите, затова слезе обратно в Лабиринта да види дали има новини за Лейси Девлин.

Така извади късмет.

Бе попаднала на Конър Макферън тъкмо когато слагаше котки на ботушите си. Отдолу бяха осеяни с шипове, подобно на маратонки за голф, и целта им бе да позволят да се запази равновесие на хлъзгави повърхности. Очевидно Конър се канеше да тръгне да търси сам, пренебрегвайки нареждането да вземе със себе си още хора.

– Всички са заети – оплака се той и потупа джоба си. Освен това съм взел едно уоки-токи.

Естествено, Аманда отказа да го пусне самичък и тъй като все още бе облечена в термичния си костюм, трябваше само да сложи котки и на своите обувки.

Конър спря на едно от многобройните кръстовища на ледените тунели. Носеше миньорска каска и освети с фенера и избягващите се коридори. Постави длани до устата си и гърдите му се надигнаха. Аманда знаеше, че вика Лейси по име.

Изчака, глуха за каквото и да било отговор. Държеше фенерче в едната ръка и бе преметнала на рамо найлоново въже. Намираха се в район, който все още не беше картографиран. Същинска плетеница от тунели, цепнатини и пещери.

Конър докосна нарисованата с оранжев спрей стрелка на стената. Аманда знаеше, че тя отбелязва трасето на обиколката на Лейси. Но тя не се нуждаеше от маркерите, за да проследи откъде е минавала докторанката. Пътеката беше осеяна със следи от кънките и, подобни на някакви тайнствени знаци, написани със стомана върху леда.

Конър продължи по маркирания тунел, като от време на време вдигаше ръце към устата си и викаше. Но от равномерната му крачка ставаше ясно, че няма отговор.

Вървяха още двадесет минути по едно дълго и обикалящо отклонение, после се върнаха обратно към бъркотията от тунели и цепнатини. Конър продължи да вика, докато следваха оранжевите маркери.

Беше така зает да слуша и да търси следващия маркер, че пропусна следите, които се отклоняваха в някаква дълга цепнатина.

– Конър! – извика Аманда.

Той подскочи. Може би гласът и бе прекалено силен. Обърна се към нея.

– Какво?

– Тръгнала е натам.

Тя посочи отклоняващите се следи, наведе се и разтърка наранения лед. Трудно бе да се каже колко стари бяха следите, но въпреки това си заслужаваше да се провери. Вдигна поглед към геолога.

Той кимна и влезе в цепнатината. Аманда го последва с фенерчето си.

Продължиха напред, забивайки котките в пода, за да запазят равновесие. Тунелът се стесняваше, но следите продължаваха напред.

Конър спря и погледна назад – не към нея, а към измива тия дотук

път. Едната му вежда бе сбърчена.

– Какво има? – попита тя.

– Струва ми се, че чух нещо – той остана на място и се заслуша, после обезсърчено сви рамене. Обърна се и продължи нататък.

След още десетина крачки пътят се прекъсваше от пропаст в леда.

Конър пръв стигна до ръба и се наведе, за да освети дъно то. Внезапно застина и се отпусна на колене.

Аманда се промъкна до него. Мястото беше тясно. Дупка та бе дълбока около четири метра и половина. Червена локва на леда зееше като прясна рана. В средата лежеше обувка, До нея – миньорски шлем със счупен фенер.

Конър се обърна.

– На Лейси са.

Нямаше никаква следа от тялото, но кървавата следа се отдалечаваше натам, където погледите им не стигаха.

– Трябва да слеза долу – настоя Конър. – Може би има и друг път, който не можем да видим. Ако Лейси се е опитала да се измъкне...

Аманда гледаше количеството кръв на дъното. Нямаше надежда, но въпреки това свали намотаното въже.

– Аз съм по-лека. Осигурявай ме, ще слеза да погледна.

Конър имаше вид, сякаш всеки момент щеше да скочи долу. Но вместо това само кимна.

Аманда спусна въжето. Конър се намести стабилно на няколко крачки от ръба, разперил крака и забил котки в леда. Прекара примката зад гърба си, под мишниците. Разклати въжето, за да провери дали се движи свободно.

– Готов ли си? – попита тя.

– Няма да изпусна дребно момиченце като теб – измърмори той. – Просто намери Лейси.

Аманда кимна, прибра фенерчето в джоба си, хвана въже то и започна да се спуска внимателно в ледената дупка, като забиваше шиповете на обувките си в стената. Бързо измина разстоянието.

– Готово! – извика тя, когато краката и докоснаха дъното.

Въжето се разклати, когато едрият мъж се освободи и припъзля до ръба. Не беше свалил примката от гърдите си. Взираше се неспокойно надолу към нея и говореше нещо, но от гъстата му брада и заслепяващата светлина на каската не можеше да разчете по устните му.

Вместо да признае неспособността си да го разбере, тя просто му махна с ръка и извади фенерчето си.

Още докато го включваше, носът и се сбърчи. Вонята беше ужасна. Сякаш се стелеше над дъното на ямата подобно на застоял въздух в пещера – тежка, гъста и задушаваша. Преглътна с мъка. Едно лято, докато учеше в Станфорд, бе работила в кучкарник на опитна станция. Вонята я върна назад в миналото – кръв, изпражнения и урина. За нея се бе превърнала в синоним на страх.

Проследи кървавата следа с фенерчето си. Водеше към някакъв отвор в ледената стена. Беше хоризонтален жлеб на нивото на пода, приличаш на уличните канавки, водещи към подземните отводнителни канали. На дълбочина стигаше най-много до коляното и, но на дължина можеше да я побере цялата.

Голяма отводнителна канавка.

Тръгна към нея и извика.

– Лейси!

Обърна се към Конър, за да разбере дали той е чул някакъв отговор. Мъжът все още стоеше на колене до ръба, но гледаше назад към тунела, а не към ямата.

Кракът и докосна нещо на пода и я накара да погледне надолу. Втората обувката на Лейси се плъзна напред, като се въртеше. Инстинктивно я проследи с фенерчето си. Обувката се удари в стената и спря, обърната с горната част към лъча на фенерчето.

Не беше празна. От нея стърчеше яркобяла кост с назъбен край.

Изкрещя. Но от устата и не излезе никакъв звук. А може би излезе. Нямаше начин да разбере. Трескаво заотстъпва заднишком по леда, като използваше този път котките си като кънки.

Вдигна глава нагоре към ръба.

Нямаше никого.

– Конър!

Виждаше светлината на лампата му там горе, но тя се мятеше на всички посоки, сякаш изпълняваше някакъв странен шотландски танц. Дори въжето, спускащо се надолу в ямата, танцуваше и се въртеше бясно.

– Конър!

Светлината спря танца си, сякаш я бе чула. Замръзна на място, насочена към тавана на тунела. Въжето се свлече надолу.

Аманда отстъпи назад, опитвайки се да увеличи разстоянието и да види по-надалеч в тунела. Насочи фенерчето си нагоре. В гърлото и сякаш заседна буца, кръвта запулсира в безполезните и уши. Не си направи труда да извика отново. Нещо се придвижи над главата на геолога и

хвърли сянка на тавана. Нещо едро, приведено...

Вече държеше фенерчето с двете си ръце, насочено напред като оръжие. Разбира се, това бе просто Конър. Но бе глуха и нямаше начин да го разбере със сигурност. Може би той я викаше...

Ужас стегна стомаха и.

Сянката се приближи.

Аманда не остана да чака.

Хукна по леда покрай кървавата следа от Лейси към единственото място, където можеше да избяга. Метна се по корем на пода. Изкара си въздуха, но го преодоля. Плъзгаше се към тъмния отводнителен канал с насочено напред фенерче.

След това изчезна. Отворът я погълна.

Инерцията я отнесе на няколко крачки надолу по канала. Ниският таван, осветяван от фенерчето и, се дръпна нагоре. Намали и успя да се изправи на колене, като леко се въртеше върху леда.

Наклоненият улей водеше към кухо пространство. Таванът бе достатъчно висок, за да стои изправена, ако приведеше глава, но Аманда остана на колене. Лъчът от фенерчето обходи помещението.

Беше без изход... във всеки смисъл на израза.

Навсякъде по хлътналия под лежаха кости – разпукани, натрошени, някои съвсем бели, други вече пожълтели. Проблясваха празни човешки и животински черепи. Бедрени кости, ребра, лопатки.

В главата и зазвъня една единствена дума.

Гнездо...

В дъното видя смачкано тяло, сгърчено и размазано, неподвижно, по което висяха остатъци от спортен костюм на червени, бели и сини ивици. Около тялото имаше замръзнала локва кръв.

Беше намерила Лейси.

10:47

На леда...

Мат се бореше със стражите, които го притискаха от двете страни в снегомобила.

– Трябва да се върнем! – викна той.

Получи жесток удар по носа. Искрите и болката го заслепиха и го отхвърлиха назад в седалката.

– Стой мирен, или ще ти сложим белезници – лейтенант Митчел

Гриър се намръщи и разтърка лакътя си.

Другият пазач – здравеняк на име Дъг Пърлсън – бе извадил пистолета си. В момента дулото сочеше към тавана на купето, но заплахата бе повече от красноречива.

– Мат, успокой се – каза Крейг от предната седалка.

– Трябва да изпълняваме заповедите – обади се и шофьорът.

Минута по-рано капитан трети ранг Сюел се бе свързал по радиото с тях и им бе наредил незабавно да продължат към Руската полярна станция. Не бе успял да се свърже с командира, а предупреждението за руската засада трябваше да се предаде на всяка цена.

В този миг връзката се прекъсна от експлозия. Ударът попадна наблизко, усетиха го с петите си. Ледът под веригите се разтреса. Очите на всички се насочиха назад. Накъде в Далечината се чу стрелба.

Но ужасната буря бе подранила и снежната виелица скриваше всичко наоколо. Опитите да се свържат с другия снегомобил се провалиха. Страхът за Джени и баща и беше накарал Мат да се опита да командва, но безуспешно. Все още нямаше нито следа от втората кола.

– Тогава опитай пак да се свържеш с тях! – озъби се Мат и примигна от сълзите, бликнали от ужасната болка в разбития му нос. Усети вкуса на кръв в гърлото си.

Водачът поклати глава и взе предавателя.

– Кат Две, тук Кат Едно. Отговори. Край.

Никакъв отговор.

– Може просто да се намират в някаква локална сянка каза водачът. – Ще опитаме после. Понякога можеш да се свържеш с някого на другия край на света, без да успееш да поговориш с човека в съседния двор.

Сви рамене и леко подскочи – снегомобилът премина през серия ледени хребети.

Мат не повярва. Джени се намираще в беда. Знаеше го до мозъка на костите си. Но вече се бяха отдалечили най-малко на три километра от нейния снегомобил. Дори и да можеше да се освободи, нямаше да успее да се добере до нея и да и помогне.

– Сигурен съм, че тя е добре – каза Крейг, като се опитваше да срещне погледа му.

Мат си спести отговора.

Снегомобилът тежко продължаваше напред през виелицата, отдалечавайки се все повече и повече от жената, която навремето беше обичал. А може би обичаше и досега.

Джени като че ли бе изгубила съзнание. В един миг снегомобилът

се преобръщаше около нея, а в следващия ледена та вода я изгаряше през джинсите. Поизправи се и бързо се огледа.

Машината се бе преобрънала с веригите нагоре и в каби-ната имаше тридесетина сантиметра вода. Двигателят про-дължаваше да ръмжи и машината се тресеше. Сигналната лампа на покрива осветяваше водите надолу и хвърляше мрачна светлина върху живата картина. Баща и се изправяше, като се държеше за китката.

– Татко? – тя затътри крака по покрива към него.

– Мммм, добре съм – промърмори той. – Навехнах си ръката.

Погледът му се стрелна към водача, който лежеше с лице във водата. Главата му бе неестествено извита назад.

– Счупил си е врата – каза Джон.

Двамата военни се мъчеха да отворят вратата.

Фернандес стовари рамото си върху дръжката. Тя не поддаде. Налягането отвън действаше по-добре от всяка ключалка.

– Мамка му! – той отскочи назад на един крак. Кръвта от раната оставяше червени струйки във водата около него.

– Измислете как да разбием прозореца – излая той. Бялото на очите му светеше от отблясъците на водата.

Джени се приближи.

– Какво ще кажеш за това?

Пресегна се към гърба на другия войник и измъкна пис-толета му. Обърна се, свали предпазителя и стреля. Предно-то бронирано стъкло на снегомобила се напука и една част се счупи.

– Да – кимна Фернандес. – Това ще свърши работа.

Пазачът си взе пистолета и го прибра в кобура си, като я изгледа намръщено.

– Гледай да не обидиш Ковалски – каза Фернандес и им направи знак да вървят. – Джо не обича да пипат нещата му.

Наведоха се, за да минат под седалките. Ковалски изрита навън остатъците от стъклото. Водата нахлу в кабината, примесена с парчета лед.

– От трън, та на... – промърмори Фернандес.

– Трябва да стигнем до онази цепнатина – Джени показа една част от стената, която като че ли ставаше за катерене.

– Дамите са с предимство – предложи Ковалски.

Водата стигаше до бедрата им. Джени размърда вдървените си крака. Ледена вълна премина през тялото и, когато скочи във водата. С мъка се съпротивляваше на естествения рефлекс на тялото си да се свие на

топка от студа. Морската вода замръзваше при 28,6 градуса по Фаренхайт⁴.

Температурата тук и се струваше с милиони градуси по-ниска – беше толкова студено, че чак изгаряше. Изрита и отстрани с ръка парчетата лед пред себе си. Бавно преплува няколко метра до ледения склон и се издърпа нагоре, като се мъчеше да се задържи с безчувствените си пръсти.

Измъкна се от водата и погледна назад. Другите я следваха. Ковалски се опита да помогне на Фернандес, но беше избутан.

Работещият на празни обороти снегомобил зад тях вдигна предницата си и потъна в сините дълбини. Светлините му постепенно угаснаха в мрака. За миг Джени видя бялото лице на водача, притиснато в стъклото. След това машината и единственият и пътник изчезнаха.

Джени помогна на баща си да се покатери по напукания участък от стената. Прорезът беше пълен с блокове и остри като бръснач парчета лед, но препятствията предлагаха и естествена стълба, по която да се измъкнат от ямата.

Закатериха се нагоре като екип. Изкачването бе бавно и студено. Мокрите им дрехи се вледениха. Космите замръзваха за кожата. Крайниците трепереха слабо в неуспешни опити да се стоплят.

Един по един се измъкнаха и се изтеглиха на леда. Сковаваше ги не умората, а студът. Беше ги стегнал като менгеме. Измъкване от него нямаше.

Задуха вятър. Около тях се вдигна вихрушка от сняг и лед.

Баща и успя да припъзли до нея и я прегърна като бебе. Сякаш бяха минали векове, откакто я бяха държали така за последен път. Бе само на шестнадесет, когато загуби майка си. През следващите две години живя при леля си и чичо си, които я приютиха, докато баща и лежеше в затвора и изгърпя пробния период. След това двамата почти не разговаряха. Но животът на инуитите беше тясно свързан със събиранията – рождени дни, кръщенета, сватби и погребения Наложил и се да сключи нежелан мир с баща си, но това далеч не ги бе сближило.

Особено колкото сега.

Сълзите потекоха и замръзваха по бузите ѝ. Нещо у нея най-сетне се пречупи. – Татко... съжалявам. Той я прегърна още по-силно.

– Шшш, пази си силите.

– За какво? – промърмори тя, но не бе сигурна дали го е изрекла на

---

4. -1,88 градуса по Целзий. – Б. пр.

глас.

ЛОВЕЦ / УБИЕЦ

9 април, 11:12
„Полярен страж“

8. – Небесна светлина отпред! – извика старшият вахтен. – Четиридесет градуса ляво на борд!

– Слава Богу! – прошепна Пери, без да отделя очият перископа.

Обърна уреда на указаните градуси. Изгубиха пет минути в търсене на изкуствената полиня в близост до ледения остров. Бурният вятър в района бе изместил повърхностни лед с няколко градуса. Нищо не е постоянно тук, помисли си той. „Нищо, освен опасността.“

През перископа покривът на света се виждаше като черен лед, но наляво, както бе посочил вахтеният, се забелязваш отвор с неестествено правоъгълни очертания. Сияеше в ярък аквамарин и осветяваше водите в светлосиньо, подобно н морето на Бахамските острови. Погледна целта си с напрегната усмивка.

– Това е полинята! Ляво на борд една трета, дясната перка на пълна мощност. Закарай ни под небесната светлина!

Този термин се използваше от подводничарите, откакто за първи път навлязоха под полярната шапка. Отвор в леда място, където можеш да излезеш на повърхността. Нямаше по-хубава гледка от тази, особено когато времето те пришпорва.

Заповедите му бяха предадени и плочите на мостика леко завибрираха, когато подводницата се завъртя и се насочи към целта.

– Право напред, бавно.

Приближиха отвора.

– Старши, колко е ледът отгоре? – попита Пери, без да откъсва очи от перископа.

– Всичко изглежда нормално. Замръзването е съвсем малко – старшият вахтен се вгледа във видеомонитора на локатора.

– По цялото протежение дебелината е между седем и петнадесет сантиметра.

Пери въздъхна с облекчение. Можеха да изплават без проблеми през него. Огледа тъмните ледени стени около аквамариненото езеро – неравни и заплашителни като зъбите на акула.

– Под небесната светлина сме – доложи Брат от пулта за управление.

– Стоп машини. Право нагоре – Докато изпълнявах заповедта му, той завъртя перископа в кръг, за да се увери, че има достатъчно свободно място между подводницата и назъбените стени на каньона. Остана доволен, изправи се и прибра ръкохватките. Стоманената тръба започна да се спуска надолу.

– Готови за изплаване. Давай нагоре бавно – обърна се към Брат.

Когато водният баласт от резервоарите беше освободен, се чу тиха въздишка. Подводницата започна бавно да се издига.

– Руснаците със сигурност ще ни чуят – обърна се Брат към него.

– Нямаме друг избор. – Пери слезе от стенда на перископа. – Готова ли е групата за евакуация?

– Да, сър. Всички са в пълна готовност. Ще опразним мястото за по-малко от десет минути.

– Погрижете се да доведете всички – мислите на Пери за стотен път се върнаха към Аманда.

Брат се взря напрегнато в него, сякаш беше прочел мислите му.

– Няма да пропуснем никого, сър. Бъдете сигурен. Пери кимна.

– Готови за леда! – викна старшият вахтен.

Подсилената горна обшивка се сблъска с ледената кора и подводницата се разтресе. Всички наоколо отваряха или затваряха клапи и проверяваха показания на уреди. Отвсякъде се разнасяха доклади за състоянието.

– Отворете люковете! – извика Брат. – Евакуационният екип в готовност!

Резетата се вдигнаха и определените за излизане на леда хора се събраха, облечени в канадки и с пушки на рамо. Единият от тях носеше канадка и я подаде на Брат.

– Веднага се връщаме.

Пери погледна часовника си. Руснаците вече със сигурност пътуваха след тях.

– Петнадесет минути. Не повече.

– Повече от достатъчно. – Брат поведе хората си навън.

Пери гледаше как се изкачват. Отгоре нахлу студен въздух, свеж и влажен. След като излезе и последният човек, люкът се затвори. Пери отиде до перископа. Искаше му се да бъде навън с Брат, но знаеше, че мястото му е тук.

Накрая не издържа.

– Старши, поеми командването. Отивам да наблюдавам от „Циклоп“. Прехвърляй всички съобщения от брега през интеркома.

– Слушам, сър.

Пери напусна мостика и тръгна към носа на подводницата. Покате-ри се през люковете и мина покрай празните изследователски отделения. Отвори последния люк и влезе в естествено осветената камера.

Пристъпи под лексановия купол. Водата, заливаща стъклото, се разпръскваше на назъбени ледени струйки, които бързо замръзваха в сложни конфигурации върху повърхността. Видимостта навън беше лоша. От въглеродно-стоманената обшивка на подводницата се вдигаше пара, а откъм ледените хребети се носеха внезапни снежни вихрушки.

Пери се загледа в улея надолу към руската станция. Различи смътни човешки силиуети, които бавно се придвижваха, приведени срещу вятъра. Екипът на Брат не след дълго изчезна в пастта на тунела.

Интеркомът избръмча.

– Капитане, тук е мостикът – обади се слаб глас. Той отиде до стената и натисна копчето.

– Какво има, старши?

– Дежурният радист събщи, че нямаме връзка с НАВСАТ – Отново има магнитна буря и сме откъснати от света за момента.

Цери тихо изруга. Сателитите не работеха, а той трябва ще да събщи новините на външния свят. Натисна бутона на интеркома.

– Имаш ли представа колко ще трае?

– Не съвсем. Радистът очаква краткотрайни пробиви, но не знае кога. Най-вероятно слънчевата буря ще утихне след залеза. – Последва дълга пауза. – Смята да се опита да отрази УКВ сигнал от йоносферата, но няма никаква гаранция, че някой ще го прихване при тези климатични условия. С малко късмет може и да успее да стигне до Прудоу Бей.

– Разбрано, мостик. Нека се опитва, докато сме на повърхността. Но искам също така конфигуриран и скрит в леда ПЕТ. Настройте го да излъчва след залеза.

ПЕТ, или подводничарски еднопосочен трансмитер, бе комуникационен маяк, който можеше да се остави и да се настрои да излъчи сигнала в определено време.

Така щяха да са сигурни, че съобщението им ще бъде изпратено след като слънчевата буря отmine.

– Слушам, сър.

Пери погледна часовника си. Бяха изтекли пет минути. Отново се върна под лексановия купол. Видимостта бе едва няколко метра. Трудно

различаваше линията на хребетите, но без никакви подробности. Въпреки това остана на поста си, След още една безкрайна минута сред снега се появиха призрачни фигури. Първата партида бегълци.

Чу как външният люк се отвори. Представи си порива на вятъра. От снежната мъгла се появяваха нови и нови фигури. Опита се да ги преброи, но бушуващата виелица обричаше на неуспех всеки опит да ги различи един от друг, дори мъж от жена.

Челюстта го болеше от непрекъснатото стискане на зъбите.

Интеркомът отново избръмча.

– Капитане, тук е мостикът. Прехвърлям ви съобщени от командир Брат.

Следващите думи едва се чуваха от шума.

– Капитане? Претършувахме всички нива. Двама от хората ми търчат с високоговорители из използваните райони на Лабиринта.

Пери си наложи да не прекъсне заместника си и направо да поиска да разбере какво е положението с Аманда. Отговорът не закъсня.

– Разбрахме, че доктор Рейнълдс е все още тук.

Пери въздъхна с облекчение. Не се бе върнала в дрейфащата станция и не бе попаднала под атаката. Беше на сигурно място. Беше тук.

Следващите думи обаче бяха доста обезпокоителни:

– Но, сър, никой не я е виждал от час. Заедно с един от геолозите е тръгнала да търси самоотлъчила се студентка ледените тунели.

Той натисна бутона.

– Командир, не искам да оставяте никого.

– Слушам, сър.

Пери погледна часовника си.

– Имате седем минути.

Преди да получи отговор, от командната зала отново ги прекъснаха.

– Мостикът до капитана. От няколко минути престаняхме да получаваме сигнали за стрелба по хидрофоните. Хидролокаторът прехваща подозрителни сигнали, които може би са от потапяща се подводница. Задвижване на въздушни клапани...

Можеше да бъде единствено „Дракон“. Руският ловец-убиец се беше размърдал. Времето беше изтекло. Не можеше да рискува живота на хората тук.

– Свържете ме отново с Брат.

– Слушам, капитане.

Миг по-късно гласът на помощника се разнесе сред пукота.

– Брат слуша.

– Командир, скоро ще си имаме компания. Всички трябва да излязат оттам моментално!

– Сър, все още дори не сме прочистили Лабиринта. – разполагате точно с три минути да опразните станцията.

– Слушам. Край.

Пери затвори очи и пое дълбоко дъх. Хвърли поглед през рамо, погледна за последен път навън и се измъкна от помещението. Върна се обратно на мостика и пое командването на подводницата.

Хората му сновяха насам-натам в привиден безпорядък, помагайки на стъписаните цивилни да се спуснат надолу по стълбите и да се настаният в жилищния отсек отатък конт-ролната зала. Заради вилицата горе температурата вътре бе паднала най-малко с десет-дванадесет градуса.

Внезапно до Пери се появи доктор Уилиг.

– Зная, че сте зает, капитане – задъхано каза шведският океанограф. В косата му се топеше сняг.

– Какво има, господине?

– Аманда... все още е в Лабиринта.

– Да. Знаем – мъчеше се да задържи гласа си твърд и уравновесен. Не можеше да позволи да покаже собствената си паника. Трябваше да бъде лидер.

– Разбира се, трябва да сме сигурни, че всички са налице, преди да тръгнем.

– Ще направим всичко по силите си.

От отговора му страхът от очите на възрастния човек не изчезна. Аманда му беше като дъщеря. Старшият вахтен се надигна от мястото си.

– Командир Брат се обажда отново, капитане.

Пери погледна часовника си, след което нагоре към отворения люк. Стълбата бе пуста. Къде беше заместникът му? Отиде до радиостанцията.

– Командир, времето изтича. Моментално си довлечайте задниците на борда.

Отговорът бе съвсем слаб. Всички на мостика затаиха дъх.

– Неколцина цивилни все още липсват. В момента съм в Лабиринта с лейтенант Уошбърн. Искам разрешение да остана и да помогна на тези, които са тук. Ще ги открием... и ще си намерим подходящо скривалище.

Пери стисна юмрук. До него се разнесе нечий глас. Беше Лий

Бентли от екипа на НАСА.

– Оставих на командира моите чертежи на станцията заедно с входните тунели и старите конструкторски шахти.

Очите на всички се заковаха в Пери. Доктор Уилиг никога не беше изглеждал по-блед. Очакваха решението му. Пери натисна бутона на радиото.

– Командир... – задържа бутона. Страхът за Аманда свиваше сърцето му, но цялата подводница бе натоварена с цивилни, които трябваше да спасява. – Командир, не можем да ви чакаме повече.

– Разбрано.

– Открийте другите... и се погрижете за тях.

– Слушам. Край.

Пери затвори очи.

Доктор Уилиг заговори в надвисналата мрачна тишина. От тона му личеше, че човекът просто не може да повярва на чутото.

– И ще ги оставите там просто така?

Пери пое дълбоко въздух и се обърна към старшия вахтен.

– Потапай.

11:22

Полярна станция „Грендел“

Аманда се сви в гнездото от кости. Кръвта яростно пулсираше в ушите и. Вонята на кръв и вътрешности изпълваше малкото пространство. Тялото на Лейси изглеждаше нереално, приличаше на счулен манекен. Нещо бе разкъсало младата докторантка по геология на части. Нещо едро.

Аманда пое въздух през стиснатите си зъби.

Трупът на момичето бе обърнат по гръб, с изпотрошени крайници и смазано лице, сякаш някой я бе разтърсвали блъскал многократно в леда.

Стараше се да не гледа към коремната област. Беше разпрана. По отворената кухня личаха поточета замръзнала кръв. Вълците винаги изяждаха първо меките коремни органи на жертвите си – първо разпаряха коремите им, за да се доберат до изобилната храна вътре.

Несъмнено подобен хищник се навърташе и наоколо. Но какъв беше той? „Не е вълк... не и толкова на север.“ Освен това нямаше следи за господаря на арктическата пустош – бялата мечка. Никакви

изпращания. Никакви бели косми.

„Тогава какво е това създание?“

Настани се до единствения изход и бързо започна да сглобява малкото налични парчета от картината. Спомни си движението, засечено от сонара „Дълбочинно око“. Вече знаеше със сигурност, че не е било просто сянка.

Притиснатите и от паниката мисли минаваха по невъзможни канали. Каквото и да е било онова на монитора, то бе усетило преминаването на сонарния сигнал и бе избягало от него, за да се скрие в гнездото си в сърцевината на ледения остров. Но що за животно би могло да направи това? Кои бяха способни да усетят сонара? Тъй като бе изучила най-подробно материята заради проучванията и с „Дълбочинно око“, тя знаеше обичайните отговори – прилепи, делфини... и китове.

Хвърли бърз поглед към простряното и изкормено тяло. Напомнише и друго тяло, също така разпространено и разрязано на леда – подложения на дисекция екземпляр *Ambulocetus* на доктор Огден.

Според биолозите видът *Ambulocetus* бе прародител на съвременните китове. Мисълта я смрази още повече. Възможно ли бе наистина? Нима тук има и жив представител, а не само замръзнали трупове?

Потръпна от ужас. Допускането изглеждаше нелепо, но по-логично от предположението за вълк и за полярна мечка. И тук, в самотата, кошмарите придобиха плът и кръв. Невъзможното изглеждаше възможно.

Прикри с длан фенерчето си. Отвън лъчът от лампата на каската на Конър все още се отразяваше в тавана на тунела. Огледа колкото можеше единственият път. Нищо не помръдваше. Нямаше начин да разбере дали хищникът продължава да е някъде там или се връща към леговището си.

Беше попаднала в капан – не само в пещерата, но и в пакула на тишината. Без слух не бе в състояние да долови издайническите шумове от приближаването на съществото – Ръмжене, драскане на нокът по леда или шумно дишане.

Страхуваше се да излезе навън.

Но как би могла да остане на това място?

Погледна назад и затърси къде да се скрие. Имаше няколко цепнатини по стените и в нападалите ледени блокове но не бяха достатъчно дълбоки или големи, за да може да се свие на сигурно място.

Отново се обърна към тунела. Тежка сянка се премести покрай фенера на каската.

Стресната, Аманда запълзя назад сред костите. Изгаси фенерчето

си. Сега единствената светлина идваше извън леговището, отразявайки се в тавана и осветявайки слабо ямата. Нещо се приведе при входа, подобно на голям камък в река от светлина.

След това се затъркаля към нея.

Побягна към една от цепнатините в леда. Мислите и трескаво се мятаха. Помъчи се да потисне паниката, включи отново фенерчето и го метна недалеч от тялото на Лейси с надеждата да привлече вниманието на съществото. Тази последна мисъл моментално породила други. Как всъщност виждаше то в тъмното? Усещаше телесната топлина? Вибрациите? Или с ехолокация?

Налагаше се да приеме и трите възможности.

Вдигна качулката на костюма си и се напъхна странично в цепнатината, като едва успя да промъкне тялото си. Задраска ледените стени с ръка, след което разтърка лицето си. Ако съществото се ориентираше по телесната топлина, изолиращият и костюм би трябвало да я скрие, като остави незащитено единствено лицето. Изстуди с ледената вода кожата си колкото можеше по-добре.

Притисната в цепнатината, Аманда се надяваше, че силуетът и не се подава на пряка ехолокация. Прикри уста и задържа дъх. Страхуваше се, че дори издишваният въздух е в състояние да я издаде.

Наложи си да стои неподвижна като мъртвец и зачака.

Не отне много време.

Аманда гледаше като насън как съществото пропъзля към пещерата и се приведе пред входа, точно срещу нея.

Жив грендел.

Първо пъхна главата си в пещерата. От двете тесни ноздри разположени високо на куполообразната му глава, излизаше горещ въздух. От дългата му бяла муцуна капеха кръв и лиги.

„Конър...“

Устните се отдръпнаха назад и оголиха остри като бръснач зъби. Създанието пропъзля в гнездото си с вдигната муцуна, като душеше въздуха. Беше едро, поне половин тон, притиснало се ниско до пода. От муцуната до върха на дебелия опашка имаше най-малко три метра.

Обиколи внимателно леговището си покрай стените. Движеше се като видра – гъвкаво и с извивки, но беше с бяла гладка кожа без козина. Изглежда се бе приспособило да се движи безпрепятствено във вода или да се пързала по тесни тунели. Черните му очи се присвиха, за да се защитят от яркия лъч на захвърленото и фенерче.

Мина покрай цепнатината на Аманда, насочило цялото си

внимание към източника на светлина. Беше почти стигнало до краката и, когато спря и се сви за скок, загледано във фенерчето. Зад предните му лапи се надигнаха високи мускулести върхове, бедрата се напрегнаха. Ноктите на задните му крака се забиха в леда, а опашката рязко се стрелна настрана, помитайки старите кости по пода.

Тогава то скочи бързо като лъв право към светлината. Приземи се върху тялото на Лейси. Фенерчето изхвърча настрана. Доразкъса и разд-ра трупа с помощта на ноктите и зъбите си с ужасяваща бързина. След това се обърна, преследвайки фенерчето, като блъскаше металния предмет из цялата пещера. Накрая фенерчето се удари в един леден блок и угасна.

Аманда не смееше да диша.

Цялата атака се бе провела сред мъртвешка тишина.

Внезапният мрак я ослепи за миг. След това започна да различава проникващата отвън светлина. В сумрака гренделът приличаше на призрачна сянка.

Отново обиколи леговището си. Веднъж, два пъти. Сякаш не подозираше за присъствието и. Настани се в центъра на пещерата и проточи шия, проверявайки всички стени. За миг – независимо дали беше от собствения и страх или от някакъв ултразвук, Аманда усети как косъмчетата на тила и настръхнаха.

Капка пот се търкулна по челото и.

Гренделът рязко се обърна, като душеше и пуфтеше. Сякаш гледаше право към нея.

Аманда се съдържа да не изкрещи.

Нямаше никакво значение.

Гренделът се изправи на крака, оголил заплашително зъби, и тръгна с дебнеща стъпка към скривалището и.

11:35

На леда

Джени все още бе жива. По някакъв начин...

Лежеше заедно с баща си върху леда. Той отдавна бе престанал да реагира, въпреки че студените му ръце продължаваха да я притискат и прегръщат. Тя нямаше сили да се помръдне, да погледне как е. Дрехите им вече бяха замръзнали и бяха свързали в едно баща и дъщеря. Вилицата бушуваше около тях и ги изолираше. Бе изгубила от поглед

двамата моряци – Фернандес и Ковалски.

Опита се да се премести, но вече не чувстваше крайниците си. Треперенето също бе спряло – тялото и се бе отказало да ги снабдява с кръв. Организмът и бе минал в състояние на оцеляване и изразходваше ресурсите си единствено за да задържи жива основата.

Дори усещането за студ бе изчезнало и бе заменено от смъртоносно спокойствие. Трудно и бе да стои будна, но знаеше, че в съня я дебне смъртта.

„Татко...“ Не можеше да говори. Устните и не помръдваха. Появи се друго име, неканено, нежелано: „Мат...“

Сърцето и я болеше, докато пулсираше тежко като олов-но.

Щеше да заплаче, но каналите за сълзите и бяха замръзнали. Не искаше да умира по този начин. През последните три години бе живяла механично, без да влага никакви чувства. Сега искаше да живее. Прокле изгубеното време, полуживота, който бе водила. Но природата бе безчувствена към желаниа и мечти. Тя просто убиваше – безмилостно и сигурно, подобно на всеки друг хищник.

Очите и се затвориха. Бе твърде болезнено да ги държи отворени.

Докато светът избледняваше, през бушуващата виелица избухнаха светлини. „Една, две, три, четири...“ Мъгливи светлини във виелицата, летящи напред и назад във възду-ха. „Снежни ангели...“

Примигна, като се бореше да държи очите си отворени. Светлините ставаха все по-ярки и след още няколко поемания на дъх към тях се присъедини заплашително ръмжене, което гневно се надигаше през воя на вятъра.

„Не са ангели...“

От снега се появиха странни машини. Приличаха на снегомобили, но се носеха върху леда с грация и скорост, която бе недостижима за обикновеното „Ски-Ду“. По-скоро и напомняха на джетове, летящи над леда.

Но машините не бяха нито снегомобили, нито ски-джетове. Плъзгаха се над леда, без да благоволят да го докоснат, превръщайки се от илюзия в реалност. Джени беше вижда-ла подобни превозни средства и преди – на изложенията, като експериментални модели.

Снегомобили на въздушна възглавница.

Но тези бяха малки, не по-големи от двуместни джетове, открити отгоре и карани като мотоциклети. Предното стъкло се извиваше назад, за да защити водача и пътника. И както при джетовете, в долната им част имаше ски, но машините като че ли ги използваша само когато

завиваха или намаляваха скоростта си. Отпуснаха се умело на леда, като кацнаха на плъзгачите си и се плъзнаха още няколко метра, преди да спрат.

От тях слязоха хора. Облечени в бели канадки. Със свалени пушки.

Джени чу руски говор, но светът остана като в мъгла, осветен единствено от фаровете на машините.

Войниците носеха маски на шурмоваци на главите си, приближиха се предпазливо, след което малко ускориha крачка. Някой провери отворената от взрива дупка в леда.

Другите тръгнаха право към тях. Един коленичи пред Джени и изкрещя нещо на руски.

Единственото, което успя да се изтръгне от устата и, бе стон.

Човекът посегна към нея. За миг тя изгуби съзнание. Беше използвала всичките си сили, за да издаде дори този слаб звук. Когато дойде на себе си, се намери на някаква седалка, завързана здраво с колани. Светът наоколо продължаваше да е замъглен. Летеше.

След това се свести достатъчно, за да си даде сметка, че седи зад някакъв войник. Той не беше с канадка, а само по дебел сив пуловер. Джени видя, че е облечена в горната му дреха. Подплатената с козина качулка почти закриваше главата и.

Връщаха се обратно към дрейфащата станция. От останките на една от постройките се извиваха пламъци.

Тя отново изгуби съзнание.

Събуди се в океан от болка. Всеки сантиметър от тялото и гореше. Сякаш я одираха жива или я заливаха с киселина която разяждаше и смъкваше кожата и. Изкрещя, но от устата и не излезе никакъв звук. Замята се в ръцете, които я държаха.

– Всичко е наред, госпожице Аратук – обади се дрезгав глас зад нея. – В безопасност сте.

Същият глас се обърна към онзи, който я държеше:

– Пусни малко по-топла вода.

Джени дойде на себе си. Беше гола под някакъв душ, държаха я под струята му. Успя някак да си развърже езика.

– Го... гори.

– Водата е съвсем хладка. Просто кръвта се връща в кожата ви. На няколко места имате слаби измръзвания. – Нещо се заби в ръката и. – Слагаме ви малко морфин, за да притъпим болката.

Най-накрая успя да погледне към говорещия. Беше капитан трети ранг Сюел. Тя седна на пода от фибростъкло в общата баня. В

помещението имаше неколцина матроси. Всички бяха заети с нещо. Другите душиве също бяха пуснати.

По лицето и потекоха сълзи и се смесиха с водата. Температурата и бавно започна да се покачва. Тялото и се затресе Неудържимо.

– Б... ба... баща ми – успя да каже през тракащи зъби.

– Погрижиха се за него – отвърна Сюел. – Всъщност справя се по-добре от вас. Вече се подсушава. Як дърт нехранимайко, дума да няма. Сякаш е направен от лед.

Думите му я накараха да се усмихне.

Остави тялото си да се гърчи и трепери. Сетивата и се събуждаха отново и по ръцете и краката и сякаш се забиха милиони иглички. Същинско бавно разпятие.

Накрая и позволиха да стане. Вече бе достатъчно затоплена, за да се почувства дори леко засрамена от голотата си. Навсякъде около нея имаше униформени мъже. Докато я извеждаха, мина покрай Ковалски, чийто гол задник все още се тресеше под душа.

Завиха я с топли кърпи.

– Фернадес? – попита тя. Сюел поклати глава.

– Когато руснаците стигнаха до вас, вече бе мъртъв.

С натежало сърце тя го последва до някакви столове, оставени срещу калорифери. Баща и вече бе там и посръбваше горещо кафе от чашата си. Морфинът оплиташе краката и, но все пак успя някак да се добере до него.

– Джен – каза баща и, – добре дошла отново сред живите.

– И ти наричаш това живот? – кисело отвърна тя.

Докато седеше, си припомни кривата усмивка на Фернадес. Трудно бе да си представиш, че един човек вече го няма. Въпреки това през нея премина глуха вълна на облекчение. Може би отчасти се дължеше на морфина, но основният импулс идваше от сърцето и.

Беше жива.

Калориферът духаше влажен въздух в лицето и. Някой набута чаша кафе в треперещите и ръце.

– Изпийте го – каза Сюел. – Трябва да се стоплите и отвътре. А и кофейнът е добър стимулант.

– Няма нужда да ми рекламирате кафе, капитане – тя отпи от горещата течност и усети как се спуска надолу чак до стомаха и. Потръпна – от удоволствие и от болка.

Озърна се. Намираще се в някаква голяма обща спалня.

Покрай двете стени бяха разположени койки, а в центъра-маса и

столове. Повечето бяха цивилни, учени... но сред тях имаше и неколцина от флотата. Обърна се към Сюел.

– Кажете ми какво се случи. Той я погледна.

– Руснаците превзеха базата.

– За това и сама успях да се сетя. Защо? Той поклати глава.

– Има нещо общо с руската станция, която открихме, Нещо е скрито там. Систематично разпитаха ключовите хора, за да разберат какво знаем. Тъкмо затова ви спасиха. Мислеха, че бягате с нещо или с някого, затова ви домъкнаха обратно тук. Казах им, че нямате нищо общо.

– И какво търсят?

– Не зная. Каквото и да има в другата база, държат го в тайна. Наричат го ОКЗ.

– ОКЗ?

– Онова, което знаем – гласът му стана по-твърд. – И очевидно аз не съм от онези, които трябва да знаят.

– И сега какво?

– Нямаме голям избор. Бяхме само малка охранителна част – той посочи към стаята. – Копелетата убиха петима от хората ми. Бързо сложиха съпротивата ни и ни натикаха тук. Цивилните също. Държат ни под стража. Съобщиха ни, че ако не им създаваме неприятности, ще ни освободят след четиридесет и осем часа.

– Ами другият „Сно-Кат“? – обади се баща и изпод завивките. – Онзи, в който бяха Мат и Крейг?

Джени усети, че се напруга в очакване на най-лошото.

– Доколкото зная, те са добре. Успях да се свържа с тях преди да ме заловят. Казах им да стигнат до полярната станция и да вдигнат тревога.

Джени отпи от кафето си. Ръцете и затрепериха още по лошо. Наложиха и се да преглътне напирашите по незнайна причина сълзи.

– Всички останали тук ли са?

– Всички, които са още живи.

Тя огледа отново стаята, търсейки точно определено лице. Не го откри.

– Къде е мичман Помаутук?

Сюел поклати глава.

– Няма го. Той е сред изчезналите, заедно с неколцина цивилни. Но не мога да кажа нищо със сигурност. Руснаците отнесоха някои от тежко ранените в болничното крило.

Може да е там. Подробностите са все още оскъдни.

Джени погледна баща си. Върхът на носа му бе пепеляв, явно

измръзнал. Очите му разгадаха страха и. Едната му ръка се подаде изпод завивките и затърси нейната. Тя докосна пръстите му. Бяха грапави от стари мазоли, но въпреки това запазваха силата си. Беше се сблъскал с много несгоди през живота си, но беше оцелял. Пое от силата му и отново се обърна към Сюел.

– А този четиридесет и осем часов срок? Вярвате ли, че ще ни пуснат?

– Не зная. Джени въздъхна.

– Значи не. Той сви рамене.

– В момента няма никакво значение дали им вярваме или не. В числено отношение ни превъзхождат две към едно. Освен това цялото оръжие е у тях.

– Ами вашият капитан и подводницата?

– „Полярен страж“ трябва да е някъде наоколо, но няма никакво въоръжение. Надявам се, че си обират крушите оттук и са тръгнали да викат помощ. Разбира се, ако все още са живи.

– И сега какво? Нима просто ще чакаме? И ще се доверим на думата на руснаците, че сме в безопасност?

Междувременно към тях се бе присъединил и Ковалски, Увит от глава до пети в хавлии. Стовари се тежко в един от своловете.

– Мамка му, не – отвърна той на въпроса и.

Настъпи мълчание. Никой не му възрази.

– Тогава се нуждаем от план – първа проговори Джени.

11:45

Полярна станция „Грендел“

„Не минахме ли вече оттук?“

Капитан трети ранг Роберто Брат се беше изгубил, което сериозно го ядоса. Винаги бе смятал, че се пали лесно заради произхода си – майка му беше мексиканка, а баща му – кубинец. И двамата бяха шумни и избухливи и непрекъснато се караха. Но тези проклетни тунели можеха да сринат дори търпението на Ганди. Всичко изглеждаше по един и същи начин – лед, лед и пак лед.

Лейтенант Серина Уошбърн пред него забърза в поредния тунел. Последва я. Пясъкът под краката му скърцаше.

– Уошбърн! – извика Брат. – Знаеш ли къде отиваш, по дяволите?

Лейтенантът забави равномерната си крачка и насочи фенерчето си

към пурпурния знак, нарисуван със спрей на стената.

– Сър, този знак сочи към единственото място, което още не сме претърсили. След това ще ни е необходим някакъв спрей, за да отбелязваме пътя си в неотбелязаните райони.

Той и махна с ръка да продължи. „Страхотно... направо страхотно...“

В хаоса при евакуацията хората на Брат използват високоговорители, за да оповестят тревога. Вестта се разпространи бързо. Хората се изсипаха от ледените тунели. Но руснаците им дишаха във вратовете и нямаха време да обхождат всяко кътче от Лабиринта.

Ето защо, след като цялата суматоха утихна, неколцина липсваха. В това число и шефката на „Омега“ доктор Аманда Рейнълдс.

И тъй като за тях не се знаеше нищо, Брат се почувства длъжен да остане. Изненада се, когато лейтенант Уошбърн настоя да се присъедини към него. До момента станцията бе под нейна закрила и тя не смяташе да я изоставя, докато не изпълни и последното си проклето задължение тук.

Докато навлизаха все по-навътре, Брат започна да се възхищава на партньорката си. Уошбърн беше няколко сантиметра по-висока от него – направо прекалено за жена, освен това бе жилава и мускулиста. Приличаше на хрътка следотърсач. Косата и бе късо подстригана и и придаваше строг вид, без обаче по никакъв начин да намалява женствеността и. Кожата и бе гладка, с цвета на кафе, а очите и – големи и дълбоки. Но в момента работата я бе погълнала напълно.

Както и него. Отново насочи вниманието си към ледените тунели. Имаше мисия – да намери изгубилите се цивилни и да осигури безопасността им.

Вдигна високоговорителя и натисна бутон. Думите му изтрещяха като изстрели и ехото се разнесе из тунелите.

– Говори капитан трети ранг Брат! Ако някой ме чува, моля да отговори!

Свали устройството. Ушите му звъняха. Трябваше да мине малко време, преди да може да чуе евентуален отговор. Но не очакваше такъв. Бяха търсили и крещели в продължение на половин час без никакъв резултат. Затова когато накрая някой все пак отвърна, не беше сигурен дали е истина или просто халюцинира.

Уошбърн се обърна към него, повдигнала вежди.

Тогава викът се повтори – слаб, но въпреки това ясен:

– Насам!

Идваше някъде отпред.

Забързаха заедно по посока на гласа. Брат намести пушката по-високо на рамото си. Бойната му куртка и канадката бяха натезали от амуниците, събрани от хората му преди да се изнесат обратно в подводницата. Уошбърн беше натоварена не по-малко, но въпреки това го изпреварваше.

Тунелът завърши в голяма ледена пещера, пълна с въртящи на празен ход генератори, лампи и оборудване. Въздухът бе осезаемо по-топъл и влажен. Задната стена на пещерата бе от напукана вулканична скала.

– Христе! – тихо изруга той.

Дребен плешив мъж с разкопчана канадка се заподхлъзва към тях през леденото езеро на пода на помещението. Беше един от учените в базата. Придружаваха го двама по-млади мъже.

– Доктор Огден? – разпозна го Уошбърн. – Защо сте още тук? Не чухте ли заповедта за евакуация?

– Да, да – задъхано каза той, като стигна до тях. – Но моята работа няма нищо общо с политиката. Това е наука. Не ми пука кой контролира станцията, стига образците ми да са защитени. Опасно или не, не бих ги оставил за нищо на света. Особено в това критично положение. Размразяването почти приключи.

– Образци ли? Размразяване? Какви ги дрънкате, по дяволите?

– Те трябва да бъдат защитени – настояваше ученият, – Трябва да ме разберете. Не мога да рискувам да изгубя данните.

Брат забеляза как по-младите помощници на мъжа пристъпват от крак на крак и кършат ръце. Докторанти, доколкото можеше да прецени по външния им вид. Май не споделяха съвсем убеждението му.

– Трябва да видите със собствените си очи! – каза доктор Огден. – Долавяме ЕЕГ-активност!

И забърза обратно в посоката, откъдето беше дошъл, право към стената от вулканична скала. Уошбърн го последва.

– И доктор Рейнълдс ли е тук?

И Брат тръгна, за да чуе отговора. „Ако всички липсващи са тук...“

Но докторът разби надеждите му.

– Аманда ли? Не, не зная къде е – той се обърна и сви вежди. – Защо?

– Трябва да е някъде тук – отвърна Уошбърн. – Смята се, че е тръгнала с доктор Макферън да търсят някаква студентка.

Огден разтърка замръзналия си мустак.

– Не зная нищо за това. През цялата нощ бях тук с останалите

биолози.

Докато приближаваха стената, Брат забеляза от един от процепите да изтича вода, която се плискаше под краката им. Биологът ги поведе към нея. Но само след няколко стъп-ки пред тях се появи нов силует, който тичаше право насреща.

Беше друга студентка – млада жена в началото на дваде-сетте. Брат я подхвана, когато тя се подхлъзна в паниката.

– Професоре? Н-нещо става!

– Какво?

Жената посочи назад към процепа. Опита се да проговори но в очите и се четеше само див ужас. Огден се наведе към нея.

– Какво се е случило?

Тръгнаха натам. След десет крачки се озоваха в пространство с размери на двоен гараж. Нещо като мехур в стената. Осветяваха го още лампи. Навсякъде бе разхвърляно оборудване.

Брат ахна – и от гледката, и от миризмата. Едно лято бе работил в рибна фабрика в Монтерей. Помнеше жегата, вонята на разлагащи се рибешки черва, миризмата на кръв. Тук беше същото. Но не риба бе причина за миризмата.

Одраното и изкормено тяло на някакво бледо създание бе обърнато на една страна. Приличаше на кит белуга, но имаше крака. Съществуто не беше единствено. Други шест лежаха свити на кълбо на пода. Към две от тях бяха прикрепени разноцветни проводници, свързани с машини и видеоекрани. На малките монитори преминаваха синусоиди.

Огден се огледа.

– Не разбирам – каза той и се обърна към паникьосаната докторантка. – Какъв е проблемът?

Тя посочи едно от свитите на кълбо същества – онова, ко-ето се намираще най-близо до изкормения си събрат.

– То... то помръдна...

Огден се намръщи и махна пренебрежително с ръка.

– Абсурд! Просто сенките са си направили някаква шега. Сигурно някоя от лампите се е изместила.

Момичето сви ръце на гърдите си. Изобщо не беше убедена – Имаше наистина изплашен вид.

Огден се обърна към Брат и Уошбърн.

– Това са ЕЕГ показателите. Объркаха някои от по-неопитните в екипа ни.

– ЕЕГ? Като електроенцефалограма? Мозъчни вълни? – Брат зяпна

монитора.

– Да – отговори Огден. – Доловихме известна активност от размразяващите се образци.

– Майтапите се. Да не искате да кажете, че тези неща са живи?

– Не, разбира се. Те са на петдесет хиляди години. Но подобен феномен понякога се наблюдава, когато образците бъдат замразени изключително бързо и след това се размразят бавно. Въпреки че животното е мъртво, химикалите в мозъка му започват да се размразяват. А химията си е химия. Някои от нервнoхимичните функции започват отново да действат. Но след време при липса на циркулация ефектът отшумява. Именно затова беше толкова важно да остана и да събера данните, преди да изчезнат. Наблюдаваме мозъчна активност, каквато не е била виждана от петдесет хиляди години насам!

– Така да бъде – каза Брат. – Стига само тези неща да си останат мъртви.

Едно от телата се сви в спазъм, сякаш ги бе чуло. Опашката му се изправи рязко и блъсна един от фенерите, разбивайки го в пода.

Всички отскочиха назад – с изключение на доктор Огден, който зяпна невярващо.

Тялото на съществото продължи да се разгъва, като се извиваше. След това започна да се мята и да се гърчи на пода подобно на уловена змиорка. Ужасни конвулсии минаха по дължината му.

Биологът пристъпи напред, протегнал едната си ръка, сякаш искаше да го докосне, за да се увери в съществуването му.

– Съживява се!

– Докторе... – предупреди го Брат.

Звярът тежко се завъртя към Огден. Пастта му се отвори разкривайки остри като на акула зъби. Щракна челюсти само на сантиметри от пръстите на биолога. Огден отскочи назад и дръпна ръката си, сякаш наистина бе ухапана.

За Брат това беше повече от достатъчно. Протегна се и дръпна Огден назад, след което събра всички зад гърба си и свали пушката.

Докторът отново пристъпи до него.

– Поразително!

Брат отвори уста, но изведнъж усети остър писък някъде зад ушите си. Челюстите му завибрираха като камертон, усещането му беше познато. Като подводничар бе попадал в обсега на лъча на хидролокатора. Знаеше какво е това.

Останалите също го бяха усетили и притиснаха ушите си.

Ултразвук...

– Гледайте! – един от докторантите посочи електроенцефалографа.

Брат хвърли поглед натам. Бавните синусоиди се бяха превърнали в бясно препускащи назъбени линии. Двата екземпляра, към които бяха прикрепени датчиците, започнаха да треперят. Още една опашка се разгъна рязко.

Всички побързаха да се изтеглят към изхода.

– Не мога да повярвам! – каза Огден, като бъркаше с пръст в ухото си. – Изглежда първото същество вика останалите.

– С ултразвук – каза Брат. Челюстите му продължаваха да вибрират.

– Със събуждаща китова песен – коригира го биологът.

– *Ambulocetus* е предшественик на съвременните китове. Ултразвукът играе ролята на биологичен спусък и събужда останалите от стадото. А може би наистина ги вика. Един вид защитен механизъм. Начин да се защитават.

Ударите ставаха все по-силни. Оборудването се разхвърчаваше на парчета. Ултразвукът започна да става все по-пронизителен и непоносим.

Първото същество лежеше на една страна и задъхано гълташе въздух през отворената си уста. След това се претърколи по корем – нестабилно, треперещо, студено.

– Някой да застреля проклетите неща! – с писклив глас се обади момичето.

Брат вдигна оръжието си.

Биологът местеше невярващ поглед от цевта към треперещото създание.

– Да не сте полудели? Това е откритието на века... и искате да го убиеете? Трябва да ги защитим!

Брат се постара да прозвучи учтиво, но твърдо.

– Господине, тук не сме в ситуация като във „Волния Уили“. Точно сега повече ме е грижа да защита нас – сграбчи по-дребния доктор за лакътя и го повлече към изхода. И ако не сте забелязал, тези приятелчета приличат повече на белуги, отколкото на дъвчещи планктон гърбати китове. Смятам, че и сами могат идеално да се погрижат за себе си. Огден понечи да протестира, но Брат се обърна към Уошбърн.

– Изкарай ги навън, лейтенант.

Тя кимна, без да изпуска от поглед мяташите се чудовища.

Брат се постара всички да останат зад гърба му. Щом излязоха от

другата страна, забързаха през леденото езеро.

– Руснаците трябва да са знаели – бърбореше Огден. – Явно затова се опитват да превземат станцията. Искат цялата слава за себе си.

Брат знаеше, че докторът греша. Той бе един от малцината, които знаеха какво се криеше в Ниво 4. Руснаците търсеха не слава, а мълчание и запазване на тайната.

Тъкмо стигнаха отсрещната страна, когато намиращата се на няколко крачки зад тях Уошбърн изкрещя:

– Командире! Имаме си компания!

Той се извърна.

Едно от съществата се плъзна през цепнатината в скалата, Последва го второ... и трето...

Краката им трепереха, но въпреки това се движеха неотклонно към тях. А и след петдесет хиляди години сигурно бяха ужасно гладни.

– Много бързо се събуждат – обади се Огден. В гласа му ясно се долавяше възхищение.

Брат посочи изхода.

– Навън! – изкрещя той. – Хайде, размърдайте се!

Трите чудовищни глави се извърнаха едновременно към източника на гласа. Отново усети ултразвуковият лъч да минава през него. Проклетите неща го засичаха с локатори те си.

– Мамка му! – изруга той и вдигна пушката си, отстъпвайки назад. Бяха се превърнали в дивеч!

Още две същества се измъкнаха от цепнатината.

– Уошбърн, всички да отстъпят в тунела. Веднага! Знаеш пътя. Ще се погрижа тези гадини да не се приближават прекалено много. Вдигна пушката си.

– Недейте! – замоли се Огден.

– Професоре, сега не е време за дебати.

11:58

На леда...

Мат усещаше гръбнака си като направен от желе. Вече повече от час водачът на снегомобила Франк О'Донъл караше с пълна скорост, без да обръща внимание на неравния терен. Сякаш беше яхнал пневматичен чук. Всяка костичка в тялото му се тресеше и болеше.

Гледаше в бушуващата снежна виелица навън. Ветровете

подмятаха машината. Отдавна се бе отказал от надеждите си да убеди моряците да не продължават към руската полярна станция. Единственото, което спечели, бяха опитите на всеки пет минути да се свържат с другия „Сно-Кат“.

Никой не отговаряше.

Опитаха се също така да се свържат с базата по късовълновия канал, но и тук нямаха късмет. Като че ли бяха останали съвсем сами.

Страхът за Джени сякаш се превърна в камък с размери на грейпфрут в корема му. Беше му трудно да преценява какво става непосредствено около него.

– Ето я станцията! – обади се О'Донъл и посочи право напред. В гласа му се долавяха радост и облекчение. – Поне са оставили проклетите светлини включени.

Мат се наведе напред, радостен, че може да се откъсне от безпокойните си мисли. Крейг го погледна с блеснали очи.

Ледени хребети се издигаха като планина пред тях. Снегът се носеше хоризонтално над повърхността и скриваше всякакви подробности. Но недалеч от основата на един връх в сумрака се виждаше светлина.

– Не виждам никаква станция – каза Крейг.

– Под повърхността е – обясни водачът. – Цялата е вкопана отдолу.

Снегомобилът се насочи към блестящия маяк, като подскачаше над неравния лед. Мат забеляза и други превозни средства, наполовина затънали в снега, паркирани на завет между хребетите. Имаше дори закотвена лодка за лед със спуснати платна. Минаха покрай тях и продължиха право към светещия отвор.

– Мамка му!

Възкликанието на лейтенант Гриър ги стресна. Всички се обърнаха в посоката, към която гледаше и той. През снежната виелица Мат видя нещо, което му се стори абсолютно невъзможно. Разбивайки леда, от дълбините се издигаше командна кула на подводница, от която се стичаше вода и се издигаше пара.

– Руснаците! – изсъска Пърлсън. – Изпревариха ни!

Мат огледа полинята, в която изплаваше подводницата.

Беше малка, прекалено малка за огромния руски съд. Имаше място едва ли не единствено за кулата.

– Какво ще правим? – попита той.

– Горивото почти свърши – каза О'Донъл.

Гриър беше най-старши по чин. Човекът мислеше бързо. Изобщо не се поколеба.

– Карай към станцията!

Мат кимна в мълчаливо съгласие. Трябваше им прикритие. Оставащото им тук означаваше смърт. Хидрофоните на подводницата със сигурност бяха засекали движещия се по леда снегомобил. Руснаците знаеха, че са тук.

О'Донъл отново натисна газта до дупка. Мат подскочи чак до тавана, когато минаха през един особено висок хребет.

– Дръжте се! – извика О'Донъл.

„Намери кога да го кажеш“ – помисли си Мат, като разтриваше главата си.

Гриър сграбчи седалката пред него. – О'Донъл...

– Виждам ги, сър!

Мат погледна към подводницата. Мъже в бели канадки се изкачваха по подвижния и мост. Към тях се насочиха оръжия.

Снегомобилът рязко зави и се понесе към входа на базата.

– Намали! – извика Крейг от предната седалка, опрял здраво ръце в панела пред него.

Очите на Мат се разшириха, когато разбра какво е намислил водачът.

Полетяха право към тунела.

Стрелбата започна изведнъж. Куршуми влетяха в задната част на снегомобила. Сякаш някой беше взривил пакет фишеци точно до тях. Шумът ги оглуши. Задният прозорец се пръсна.

И в този момент снегомобилът достигна тунела.

О'Донъл се наведе напред и рязко удари спирачките, но набраната инерция изобщо не можеше да бъде намалена. Машината се понесе надолу по стълбите. Задницата и се вдигна високо във въздуха и удари ледения таван. Задната част на кабината се смачка при сблъсъка, после снегомобилът отново удари стълбите. Веригите остро изскърцаха.

Пътниците се превърнаха в кълбо от мятащи се във всички посоки крайници. Отгоре им се посипаха още стъкла.

За миг Мат зърна стоманени врати, носещи се право към тях.

От удара всички полетяха напред. Мат се прекаатури през седалката и удари предното стъклото с рамо. Стъклото излетя от рамката си. Той се претърколи през капака, наполовина покрит с парченца стъкло. Плъзна се чак до пода и се строполи пред снегомобила.

Е, поне бяха спрели.

– Добре ли си? – попита Крейг, докато Мат се изправяше на крака.

Репортерът се беше навел навън от кабината, раната на главата му

се беше отворила отново.

– По-добре от теб – отвърна Мат, като провери крайниците си.

О'Донъл изстена и опита да се изправи в седалката си. Беше се ударил силно във волана и май бе пукнал ребро. Гриър и Пърлсън вече се бяха изправили и гледаха през задното стъкло в очакване на руснаците.

Мат огледа машината. Снегомобилът се бе забил във вратата като тапа в гърлото на бутилка.

– На това му се казва обслужване от врата до врата.

– Всички навън! – нареди Гриър, вдигна оръжието си от пода и посочи към станцията.

Вратите бяха част от основната конструкция на станцията, но предното стъкло го нямаше и така разполагаха с готов изход. Мат им помогна да пропълзят по капака.

– Бързо надолу! – викна Гриър, който се провря последен. – Катастрофата ще забави руснаците, но не се знае за колко време.

Всички заедно забързаха по коридора. Гриър настигна Мат и му подаде деветмилиметрова „Берета“.

– Знаеш ли как да използваш това?

– Бил съм зелена барета.

Гриър го изгледа изпитателно и накрая пхна пистолета в ръката му.

– Добре, значи няма да се простреляш.

Мат претегли на ръка оръжието.

– Не, освен ако това не успее да ме измъкне от цялата тази бъркотия.

След още няколко метра тунелът свърши. Озоваха се в голямо кръгло помещение с много врати. Около някаква стълба в центъра бяха разположени маси и столове. Тук-там имаше недоядена храна. Претърсиха всичко наоколо с насочени оръжия.

Помещението бе празно.

– Отишли са си. – Пърлсън беше шокиран.

– Евакуирали са се – поправи го Гриър. – Явно „Полярен страж“ е разбрал за нападението и е тръгнал право насам, за да опразни базата.

– Страхотно! – ядоса се Мат. – Изминахме целия път до тук, за да ги предупредим, а те вече са си обрали крушите.

– Какво ще правим сега? – попита Крейг. Половината му лице бе покрито с кръв, а другата половина бе пепеливо бледа.

Гриър продължи да ги води навътре.

– На трето ниво има стара оръжейна. Гранати, стари карабини. Ще

вземем колкото можем да носим.

– И после?

– После се крием. И оцеляваме.

– Последната част от плана ми допада – обади се Мат.

Когато стигнаха до трето ниво, внезапно се чу стрелба. Но ехото идваше не отгоре, а отдолу.

– Някой е останал – учудено каза Крейг.

– Май е точно под нас – обади се Пърлсън.

– Да вървим! – поведе ги Гриър.

Тъкмо тръгнаха, когато отгоре се разнесе експлозия. Всички замръзнаха.

– Руснаците – каза Мат.

– По-бързо! – нареди Гриър и продължи надолу по стълбите.

Отгоре се чуха гласове. Някой крещеше заповеди на руски. Разнесе се тропот на тичащи крака.

Крейг и Мат бързаха надолу по стълбите след Гриър. Пърлсън и О'Донъл прикриваха гърбовете им. Стигнаха четвъртото ниво. Вместо да се озоват в отворено общо пространство както на горните нива, попаднаха в дълъг коридор.

Той също беше празен, но в другия край имаше двойна врата.

– Лабиринтът – обади се зад тях Пърлсън.

– Подходящо място за криене – каза Гриър. – Шибан лабиринт. Хайде!

– Но кой стреляше? – попита Крейг, докато тичаха.

Мат също искаше да знае.

Гриър се намръщи.

– Молете се да са наши момчета – изръмжа той.

Мат прие присърце думите на лейтенанта. Трябваше им подкрепление. Но, разбира се, това пораждаше друг въпрос. „Ако са от добрите, тогава по кого стрелят?“

БЕЗИЗХОДИЦА

9 април, 12:02

Полярна станция „Грендел“

9. Масивното създание се прокрадваше в сумрака на пълното с кости леговище към скривалището на Аманда – приведено, дебнещо,

неуверено. Пастта му беше отворена, зъбите бяха изпоцапани с кръв. По ноктите все още висяха остатъци от костюма на Лейси.

Притиснала се колкото може по-навътре в ледената цепнатина, Аманда усещаше ултразвуковото излъчване от грендела – с челюстите си, с корените на зъбите си, с косъмчетата по врата си. Стоеше неподвижно, подобно на застинал пред фаровете на автомобил заек.

Махай се, мислено го умоляваше тя с цялото си сърце. Беше задържала дъха си толкова дълго, че започваха да и се привиждат звезди. Не смееше да издиша. Тънки струйки студена пот се стичаха по лицето и.

„Моля те...“

Гренделът приближи на крачка от нишата и. На фона на процеждащата се отвън светлина чертите на звяра не се различаваха ясно. Единствено двете му очи продължаваха да улавят част от светлината, отразяваща се в ледените стени.

Червени... кървавочервени... безчувствени и студени като грамадата лед отгоре.

Аманда срещна погледа му. Знаеше, че ще умре.

Тогава звярът рязко извъртя глава обратно към изхода. Внезапното му движение стресна Аманда и тя издиша. Не можеше да се сдържа повече. Напрегна се от допускането, че се е издала.

Но звярът не и обърна внимание и се обърна към изхода. Наклони глава на една страна, после на друга. Очевидно слушаше нещо.

Аманда нямаше начин да разбере какво точно. Нима идваше някой? Или Конър бе все още жив и викаше за помощ?

Каквато и да бе причината, гренделът махна няколко пъти с опашка, след което се стрелна към тунела и изчезна нагоре.

Аманда остана още известно време в нишата си, треперейки неудържимо. После излезе и се запрепъва с подкосени крака към изхода. Звездите продължаваха да танцуват пред очите и – повече от страх, отколкото от липсата на кислород. Наведе се в тунела навреме, за да види как масивният силует на звяра се стрелна нагоре в посока към стената.

Страхувайки се повече от спотайващата се в тишината неизвестност, отколкото от съществуването, Аманда се изкачи от жлеба. С помощта на котките си продължи напред по хлъзгавия наклон и се наведе, когато таванът стана по-нисък. Стигна края и подаде глава навън.

От едната страна гренделът се катереше по ледената стена като гущер по скала. Изчезна зад ръба. Движеше се бързо, очевидно бе тръгнал на лов.

Погледът и се спря върху синьото въже, което висеше от ръба. То

бе единствената и надежда.

Аманда се измъкна от тунела и се изправи на крака. Молеше се възето да е все още завързано за онова, което бе останало от Конър. Когато го видя за последен път, геологът го бе завързал през гърдите си.

Стигна до стената и хвана възето.

„Моля те, Господи...“

Дръпна го надолу. Изглежда държеше. Отпусна се на него, за да се увери, че е здраво.

Сълзи избиха в очите и, докато се катереше по стената. Местеше бавно ръка след ръка, като забиваше котките дълбоко в леда. Ужасът сякаш и придаваше допълнителни сили.

Със зъби и нокти стигна до ръба и се повдигна само на сантиметри от обезобразеното тяло на Конър Макферън. Лампата на каската му светеше в тавана като сигнален фар в тъмните тунели.

Аманда се извърна. С мъка се изправи на крака, като се мъчеше да не гледа изкорменото тяло. Кръвта бе изтекла на локва около него и бе замръзнала. Именно това бе позволило на Аманда да се покатери по стената. За единия час, който бе прекарала долу, остатъците от тялото на Конър бяха замръзнали – кървава котва, осигурила спасението и.

С длан върху устата и с молитва за опрощение на устните, Аманда се наведе и разкопча каската на геолога. Светлината и трябваше. Докато освобождаваше каишката, не можеше да не гледа към Конър. Лявото му око и носът му бяха изчоплени с нокти. Гръклянтът му бе изтръгнат до самия гръбнак. Брадата се бе превърнала в замръзнала кървава каша.

Най-накрая освободи каската с хлипане.

Изправи се и я сложи на главата си. Беше прекалено голяма, но успя да закопчае ремъка. Погледна надолу по дългия тунел. От грендела нямаше и следа.

Пристъпи напред и някакъв блясък привлече погледа и. Обърна се. На пода лежеше малка бравичка за лед. Беше на Конър, носеше я на колана си. Явно се бе опитал да се защити с нея.

Побърза да я вземе. Макар да бе съвсем малка, все пак носеше някакво чувство за сигурност.

Обърна се отново към тунела и събра кураж за ужасното пътешествие, което я очакваше. Но докато пръстите и стис-каха бравичката, в главата и нахлу друг спомен. По-рано днес, когато се скара с Конър, че се кани да тръгне самичък, той пренебрегна упреците и. Беше казал, че всички останали са заети. Но беше споменал и още нещо.

„Освен това съм взел едно окуи-токи.“

Аманда се обърна.

Коленичи отново до тялото на Конър. Претърси разпрания му и втвърден от студа елек, от който изпаднаше пух, и откри малката ръчна радиостанция.

Коленичи и завъртя копчето. Светна малка червена лампичка на батерията. Доближи уоки-токито до устните си.

– Говори Аманда Рейнълдс. – Мъчеше се да овладее гласа си опитваше се да шепне, но се страхуваше, че никой няма да я чуе, ако говори прекалено тихо. – Ако някой ме чува, помогнете ми. Попаднала съм в капан в Лабиринта. В тунелите дебне едър хищник. Той уби Лейси Девлин и Конър Макферън. В момента е някъде навън... не зная къде. Ще се опитам да стигна горните нива. Моля ви... моля ви, ако ме чувате, пригответе оръжия. Ще съобща за местоположението си веднага щом стигна някой от маркираните тунели.

Постави пръсти върху говорителя на радиото. „Моля те, дано някой да ме е чул.“ Изчака, мъчейки се да усети някаква вибрация, знак, че някой се опитва да се свърже с нея. Но нямаше нищо.

Стана отново и се обърна към тъмния тунел. Лъчът на каската пронизваше мрака пред нея. В едната си ръка държеше радиото, а в другата – пикела за лед.

Трябваше да се измъкне от Лабиринта.

Тогава щеше да е в безопасност.

12:15

На борда на „Дракон“

Хората му се представяха блестящо.

Капитан първи ранг Антон Миковски стоеше на стенда на перископа с ръце зад гърба. Носеше лека униформа – зелена туника и панталони с пъхнати в ботушите крачоли. От оръжейните станции непрекъснато идваха доклади.

Навсякъде нещата вървяха по план.

Не поемаше никакви рискове. Екипът на брега потвърди, че полярна станция „Грендел“ е овладяна. Американците, които бяха разбили снегомобила си във вратите на станцията, все още липсваха. Петимата мъже побягнаха като подплашени зайци и изчезнали в дълбините на станцията. Но Щяха да бъдат намерени. Всичко бе само въпрос на време, останалата част от базата бе пуста – явно опразнена от

подводницата, която чуха преди по-малко от час да изхвърля баласта си.

Миковски познаваше противника. Американската изследователска подводница „Полярен страж“. Не представлява ше никаква заплаха. Беше експериментален модел, лишен от каквото и да било въоръжение. Несъмнено вече бягащ заедно с евакуираните от станцията хора. Беше му наредено да не я преследва.

Основната цел на мисията му бе да проникне в базата, да я овладее, да разположи свързочна станция, да се потопи и да патрулира наоколо, охранявайки района от истинската заплаха. В Арктика враговете бяха бързо атакуващите подводници, които постоянно патрулираха под полярната шапка.

Разполагаха точно с дванадесет часа. Бързо вътре и бързо навън. Бъркотията в Прудоу Бей би трябвало да забави противниците му.

– Капитане – приближи дежурният радист, – успях да се свържа с базата „Омега“.

– Много добре – той слезе от стенда на перископа и отиде в свързочната кабина. Радистът му подаде слушалките.

– Обажда се капитан Миковски. Трябва да говоря с адмирал Петков.

През пукота се разнесе отговорът:

– Веднага, капитане. Адмиралът очакваше обаждането ви.

Докато чакаше, Миковски обмисляше думите си. Адмирал Петков бе останал на „Омега“, за да разпита пленниците и да претърси станцията им. Искаше да бъде сигурен, че онова, което руското правителство търсеше в полярна станция „Грендел“, не се намира вече в лабораториите на американската изследователска база.

Миковски никога досега не бе виждал толкова целеустремен и същевременно така спокоен човек. Това го изнервяше. Излъчваше течение, които бяха по-ледени от всичко, което можеш да намериш около полюса. Прякорът на Петков – Белият призрак – му пасваше идеално. Преди седмица, ко-гато Миковски получи назначението да командва флагманския кораб заедно с адмирала от Северния флот, беше завладян от ужас и гордост. Наслаждаваше се на завистта на колегите си със същия ранг. Но сега... сега беше щастлив, че адмиралът не е на кораба му.

Сякаш в отговор на мислите му прозвуча гласът на Петков – безстрастен, лишен от емоции.

– Капитане, каква е ситуацията?

Той преглътна с мъка, хванат неподготвен.

– Всичко е върви по план, сър. Станцията е била евакуирана точно

както предполагате, но останаха пет вражески единици. – Бързо пре-разказа историята със снегомобила. – удвоих шурмовия отряд и изпратих навън двадесет души. Ще претърсят станцията ниво по ниво. Докато пристигнете, всичко ще бъде прочистено.

– Тръгвам към вас сега. Ядреният заряд прехвърлен ли е на станцията?

– Д-да, сър – пред очите на Миковски изникна титаниевата сфера с диаметър един метър. Както бе наредено, тя бе закрепена на най-долното ниво на станцията. – Но, адмирале, не е необходимо да идвате, докато всичко не бъде поставено под контрол. Процедурата...

– Не ме интересува дали ще намерите онези американци или не. Изолирайте базата, и особено Ниво Четири. Тръгвам с един от шурмовите екипи. Незабавно се потапяйте. Патрулирайте на голяма дълбочина. Ще се срещнем на „Грендел“ в шестнадесет нула-нула.

– Слушам, сър. – Погледна часовника си – по-малко от три часа. – „Дракон“ ще изплава на повърхността точно в шестнадесет нула-нула.

– Много добре – радиото замлъкна. Призрактът бе изчезнал в ефира.

Миковски се обърна към радиста.

– Свържете ме с водача на ударната група.

– Слушам, сър.

Вълнение откъм дежурните на хидролокатора привлече вниманието му. Всички се бяха привели зад различните приемници и оживено спореха.

Отиде при тях.

– Какво има?

Старшият на екипа скочи на крака и застана мирно. – Прихванахме аномалия. Но е абсолютно безсмислена.

– Каква аномалия?

– Множество сонарни сигнали. Изключително слаби.

– Откъде идват?

Умът му моментално прехвърли възможните източници – американската изследователска подводница, приближаваща се шурмова подводница, а може би дори кораби отвъд полярната шапка. Отговорът обаче бе още по-объркващ. – Сигналите идват от вътрешността на станцията.

12:22

Полярна станция „Грендел“

Стиснал пистолета в ръка, Мат мина след лейтенант Гриър през двойната врата и се озова извън организираната структура на полярната станция в света на хаотично разположените ледени тунели, внезапни пропасти и пещери. Крейг вървеше непосредствено до него, следван от Пърлсън, чиито очи сякаш бяха издялани от камък, и треперещия от болка О'Донъл. Затичаха се към дълбините на лабиринта.

Гриър държеше единственото фенерче, което бяха намерили при входа. Лъчът му танцуваше по стените и от светлината тъмният лед започваше да искри в бяло. Сякаш тичаха сред вътрешностите на някаква ледена скулптура.

– Знаеш ли накъде отиваме? – попита Крейг.

– Тук има хора – каза Гриър. – Трябва да ги намерим.

– Колко е голям този лабиринт? – попита Мат.

– Достатъчно – гласеше лаконичният отговор. Продължиха да тичат. Знаеха, че руснаците са по петите им. Сега разстоянието беше по-важно от посоката.

Продължиха по извиващите се тунели и потъваха все по-дълбоко и по-дълбоко към сърцето на ледения остров. Тъкмо стигнаха едно разклонение, когато отново се разнесоха изстрели. Автоматичен огън, някъде пред тях. Но по кой тунел?

Всички спряха.

– Накъде? – попита Пърлсън.

Отговорът дойде миг по-късно. От дясната им страна внезапно се появи светлина. Мяташе се френетично във всички посоки. Още изстрели, оглушителни в затвореното пространство.

– Почнаха неприятностите – каза Мат и насочи беретата към тунела.

Вече се чуваха викове.

Моряците вдигнаха оръжията си.

Непосредствено от другата страна на завоя светлината стана по-ярка и освети в гръб тичаща фигура. Появи се млад мъж, който се подхлъзваше и пързеляше независимо от пясъка по пода. Размахваше ръце, сякаш викаше за помощ, Очевидно не бе военен. Косата му бе дълга до раменете, носеше канадка „Норд Фейс“ и панталони „Тинсулейт“.

Хвърли се към тях. Мат очакваше да започне да ги моли за помощ. Вместо това младежът ги подмина.

– Бягайте! – изкрещя той, без да забавя крачка.

Появиха се още фигури, тичащи с пълна сила – по-възрастен

плешив мъж, двадесет и няколко годишно момиче и още един младеж. Групата се водеше от висока, поразително красива чернокожа жена в синя флотска униформа.

– Уошбърн! – извика О'Донъл.

– Вдигай си топките и се размърдай! – озъби му се тя.

Отзад се чуха нови изстрели. Светлината на огъня освети последната фигура – още един моряк. Отпусна се на коляно и откри преграден огън. Осветен от лъча на фенерчето, тунелът заблестя като синя змия, извиваща се дълбоко в леда.

– Какво става? – попита Гриър.

Мат видя тъмно петно отвъд коленичилиия стрелец, което бързо се придвижваше към него.

„Какво по дяволите?“

Уошбърн поведе групата към тях. Трябваше да крещи, за да надвика изстрелите.

– Трябва да се измъкнем от тези тунели... веднага!

– Не можем – каза Гриър, когато Уошбърн стигна до тях. – Руснаците...

– Майната им на руснаците! – Уошбърн дишаше тежко. – Натресохме се на нещо много по-лошо!

Тя направи знак на останалите да продължат напред.

Стрелбата спря. Другият моряк бе скочил на крака и спринтираше към тях, като се мъчеше в движение да махне празния пълнител.

– Давай, давай, давай!

Гриър посочи с пръст Пърлсън и О'Донъл.

– Ти и ти. Отведете цивилните.

О'Донъл кимна. Сграбчи Крейг за лакътя и го помъкна след паникьосаната група. Мат се изтръгна от опитите вя Пърлсън да направи същото.

Морякът сви рамене и тръгна самичък, но спря за миг и попита през рамо лейтенанта:

– Ами руснаците, сър?

„Майната им на руснаците.“ Мат все още бе поразен от отговора на жената.

Отговорът на Гриър бе по-смислен.

– Отведете ги колкото се може по-близо до изхода на Лабиринта. Чакайте ни там!

Последва рязко обръщане на пета и групата продължи бягството си нагоре по тунела. Последният моряк стигна до тях.

– Командир Брат! – Гриър бе искрено изненадан.

– Пригответе се да откриете огън! – Брат бързо се обърна назад и коленичи. Извади нов пълнител от джоба си и презареди.

Гриър се присъедини към старшия офицер. Застана зад него и насочи пушка над рамото на Брат. Пъкна фенерчето си в свободната ръка на Мат.

Мат погледна отдалечаващата се група и двамата стрелци, Чудеше се кое е по-доброто – да остане или да тръгне. Единственият му друг избор бе да побегне сяпво в някой страничен тунел и да се изгуби. Нито една от възможностите не му се струваше по-мъдра от другите, затова просто остана там, където се намираще.

Приблужи се до другото рамо на Брат.

Офицерът му хвърли бърз поглед и отново се обърна напред.

– Ти пък кой си, по дяволите?

Мат вдигна пистолета си и го насочи напред.

– Точно сега съм някой, който ти прикрива задника.

– Е, тогава добре дошъл на купона – изръмжа Брат.

– Какво идва насам? – попита Гриър от другата страна.

– Най-лошият ти шибан кошмар.

В далечината, извън обсега на фенерчето, към тях светнаха червени очи. Мат започна да усеща странно бръмчене в главата си, сякаш вътре в черепа му имаше комари.

– Ето ги! – каза – Брат, като пое въздух през зъби.

Пред тях се появи масивно създание със снежнобяла кожа, покрита с червени... не, кървави ивици... Изпълни тунела, като кървеше от многобройните огнестрелни рани. Половината от муцуната му приличаше на неопечен хамбургер. Но въпреки това продължаваше да се приближава.

„Какво е това, по дяволите?“

Зад него се мяркаха други сенки.

Водещият звяр се хвърли към тях. Ноктите му браздяха леда.

Бръмченето в главата на Мат се засили.

Изведнъж се разнесоха изстрели. Мат се стресна и започна да действа. Насочи пистолета, но знаеше, че това оръжие е безполезно. Нямахше да успее да причини нищо на звяра – също както на гризли.

Няколко от раните бяха преки попадения между очите на чудовището. И въпреки това се носеше към тях, навело ниско глава като бик. Явно дебелията еластична кожа и подкожната мазнина действаша като бронезилетка – същинска жива стенобойна машина.

Мат натисна спуська – повече от страх, отколкото от реална надежда да го убие.

– Проклетите неща просто не умират! – потвърди Брат.

Мат продължи да стреля куршум след куршум, докато затворът на пистолета не остана дръпнат назад. „Свършиха се патроните.“ Гриър забеляза това.

– Тръгвай! – нареди той и посочи с глава към вече изчезналата група бегълци. Гласът му вибрираше от отката на собственото му оръжие, докато даваше радиостанцията на Мат. – Четвърти канал.

Мат взе предавателя, готов да побегне.

В този миг първият звяр рухна върху леда, сякаш се бе подхлъзнал, с подкосени крака. Продължи да се пързала още малко, забил муцуна в леда, докато накрая спря. Очите му продължаваха да гледат напред, все така отразявайки в червено лъча на фенерчето. Но в тях вече нямаше живот.

Беше мъртъв.

Бръмченето в главата на Мат намаля до досаден сърбеж зад ушите. Брат скочи на крака.

– Оттегляме се.

Трупът на звяра блокираше останалите същества, но те приближаваха зад планината от обезобразено месо.

Мат и двамата моряци се оттеглиха до следващото разк лонение. Пушките продължаваха да сочат към мъртвата маса препречваща тунела.

– Това би трябвало да ги задържи засега – каза Гриър.

Трупът се раздвижи и се плъзна към тях, като леко се обърна на една страна. След това отново спря.

– Да бе, как ли пък не – промърмори Мат и отстъпи крачка назад.

– Какво става? – попита Гриър.

Трупът отново се плъзна напред.

– Другите го бутат отзад! – Брат беше повече поразен, отколкото уплашен. – Мамка му!

Бръмченето в главата на Мат, което неотдавна бе отслабнало, отново се засили. Но усети, че този път идва от друга посока, сякаш някой надничаше през рамото му. Обърна се към страничния тунел.

Две червени очи отразиха лъча на фенерчето обратно към него.

Само на десет метра разстояние.

Мат вдигна инстинктивно пистолета, докато съществото се хвърляше към него.

С крайчеца на окото си видя, че затворът все още зее отворен.

12:49

Без да може да разбере какво накара грендела да се махне, Аманда нямаше представа и къде се намира той в момента. Миньорската каска на Конър хвърляше полегат лъч в тунела, осветявайки оранжев маркер, нарисуван със спрей върху стената.

Един от знаците на Лейси Девлин.

Аманда се огледа. „Моля те...“

Върху синия лед се появи друг знак – зелен ромб. Трасе-то на Лейси най-сетне се бе пресякло с друго. Аманда изхлипа, Беше стигнала до картографираните райони на Лабиринта.

Отново вдигна предавателя и натисна бутона.

– Ако някой ме чува, открий маркирана пътека. Зелени ромбове. Тръгвам по нея. Не съм виждала съществото през последния един час. Моля ви, помогнете.

Изключи радиото, за да запази батерията, и започна да се моли. Ако поне някой слушаше...

Ускори крачка в мъртвешката тишина.

Докато вървеше от ромб към ромб, си даде сметка, че би трябвало да се намира в близост до изследваните райони на системата от ледени пещери. Реши да рискува. Завъртя лам-пата на каската и изгаси единствения си източник на светлина.

Тъмнината я обгради отвсякъде – близка, създаваща чувство за клаустрофобия. Сега бе глуха и сляпа едновременно.

След около половин минута очите и привикнаха към мрака и черния лед. Огледа се – първо с очи, а след това бавно започна да върти глава. Откри онова, което търсеше.

Отгоре, дълбоко в леда, светеше слаба звезда. Тук имаше хора с фенерчета.

Докато я гледаше, без да помръдва, светлината изведнъж се раздели на две звезди – по-слаби, но ясно различаващи се. Двете бързо се отда-лечиха една от друга.

Едната се издигна нагоре и навън, избледня и накрая изчезна.

Другата се насочи към нея. Ставаше все по-ярка. Движеше се бързо.

Спасители... някой несъмнено я беше чул.

Страхуваше се да извика, особено като знаеше какво друго се спотайваше в тези тъмни тунели. Най-доброто за нея бе Да скъси разстоянието между себе си и движещата се светлина. Отново включи лампата.

В блясъка на крушката ѝ другата светлина изчезна. Никак не искаше да заличи единствения лъч надежда, но беше твърде опасно да върви слепешком в ледения лабиринт. Освен това не смееше да изгуби трасето със зелените ромбове.

Ако спасителите и я бяха чули, те несъмнено я търсеха по него.

Забърза напред, като спираше всяка минута, за да изключи лампата и да провери местоположението си спрямо друга та светлина.

Освен това при всяко спиране търсеше помощ.

12:52

„Следвам зелените ромбове. Но моля ви, внимавайте. Хищникът, който уби Лейси и Конър, все още е някъде из тунелите.“

Радиото в джоба на Мат, дадено му от Гриър, продължаваше да повтаря сагата на изгубилата се жена. Вече се беше опитал да се свърже с нея, но тя или не можеше да прихване сигнала, или радиото и бе повредено. Каквато и да бе причината, самият Мат също си имаше проблеми.

Продължи лудешкия си бяг в ледения тунел с празен пистолет в едната ръка и фенерче – в другата.

Преди пет минути ловецът единак ги бе нападнал при пресечката и бе разделил Мат от двамата моряци. Те бяха открили огън, за да дадат време на Мат да избяга.

Не бяха успели.

След миг колебание звярът го подгони – като лъвица след отделила се от стадото газела.

Останал само с празния пистолет в ръка, Мат се затича презглава в тунела, като се подхлъзваше и пързалаше по стръмните участъци. Едва успяваше да се задържи на крака. Раменете му се блъскаха с всичка сила в ледените стени и издатъци. Но въпреки това нямаше никакво намерение да намалява. Вече бе видял колко бързо се движи раздраженото от раните си чудовище. Не смееше и да си помисли за скоростта, която би развил здрав екземпляр.

В продължение на няколко дълги минути не бе виждал никаква следа от чудовището. Може би се беше отказало. Дори бръмченето в

главата му престана. Изглежда от съществата излизаше нещо като звук, който бе отвъд границите на възприятието на човешкия слух.

Сега той бе изчезнал.

Дали да се надява, че звярът също си е отишъл? Радиото отново изпраща. „Моля ви... ако чувате това, доведете помощ. Вземете оръжия! Все още продължавам да се движа по маркировката от зелени ромбове.“

Какво означаваше това, по дяволите? „Маркировката от зелени ромбове.“ Звучеше като реклама на мюсли „Лъки Чармс“.

„През последните четиридесет и пет минути не съм виждала следа от грендела. Сякаш е изчезнал. Може би е избягал.“

Мат се намръщи. „Грендел?“ Така ли наричаха нещото, което го бе нападнало? Ако е така, значи жената явно знаеше за ставащото тук повече от всеки друг.

Стигна тичешком един ъгъл, изпързала се на пети и се обърна, за да вземе завоя. Тунелът пред него се разделяше на две. Лъчът на фенерчето му освети някакво странно цветно петно на леда. При входа на десния тунел имаше нарисован син кръг, а на левия – зелен ромб.

Маркировки.

Чак сега разбра за какво става дума. Продължи да тича по левия тунел. Не преставаше да се озърта назад, но вече се оглеждаше и за следващия зелен ромб.

„По дяволите, щом така и така тичам, защо да не стигна до някого, който знае какво става тук.“

Мат тичаше, завивайки ту наляво, ту надясно. Гравитацията и хлъзгавият склон го отнасяха все по-навътре. Но нямаше и следа от жената с радиото. Само безкраен тъмен лед, а той сякаш се движеше в блестяща синя пещера, осветена единствено от фенерчето му.

– Хей! – Този път гласът не идваше от радиото, а някъде отпред.

Мат се пързулна по склона, като се придържаше с една ръка за ледената стена, за да запази равновесие. Заобиколи следващия ъгъл и лъчът на фенерчето му освети странна картина – висока и стройна жена, напълно гола и боядисана в синьо, подобно на някаква богиня на инуитите.

Плззна се към нея и изведнъж разбра, че не е гола, а облечена в плътно прилепнал по тялото костюм с вдигната качулка. На главата си беше сложила миньорска каска. Лампата светеше право в очите му.

– Слава Богу! – извика тя и забърза насреща му.

Успя да я разгледа ясно, когато изключи лампата. Объркването в погледа и се изписа и на цялото и лице.

– Кой сте вие? – тя погледна зад него. – Къде са другите?

– Ако търсите спасителен отряд, ще се наложи да се за доволите с мен – той вдигна безполезния пистолет. – Макар да се съмнявам, че ще ви бъде от особена полза.

– А кой сте вие? – отново попита тя. Говореше леко завалено и необичайно високо. Да не би да беше пияна?

– Матю Пайк, надзирател на дивеча и рибата в Аляска.

– Рибата и дивеча ли? – объркването и се засили. – Вихте ли свалили фенерчето си? Аз... аз съм глуха и не мога да виждам устните ви от светлината.

Той свали фенерчето.

– Извинявайте. Аз съм един от групата, която тръгна от „Омега“.

Тя кимна разбиращо. Но същевременно в очите и проблесна подозрение.

– Какво става? Къде са всички останали?

– Станцията е била евакуирана. Руснаците нападнаха „Омега“.

– Мили Боже... не разбирам.

– И в момента овладяват тази станция. А вие коя сте? И какво търсите сама тук?

Тя приближи, но очите и продължаваха да се местят между него и тунела зад гърба му.

– Аз съм доктор Аманда Рейнълдс. Шеф на станция „Омега“.

Разказа му набързо историята за изчезналите учени и внезапната атака на гигантския хищник.

– По радиото го нарекохте грендел – спомни си той. – Май знаете нещо повече за тях.

– Открихме ги замразени. В една ледена пещера. Би трябвало да са на петдесет хиляди години, от времето на последния ледников период. Изчезнал вид.

Изчезнала е баба ти, помисли си той. Разказа и за собствените си преждия след нападението на руснаците, без да престава да следи тунела.

– Значи гренделът не е само един... – промърмори съвсем тихо тя.

– Разбира се, трябва да има и други. Но как са останали скрити толкова дълго време?

– Вече не се крият. Ако това е някакво замръзнало гнездо, значи е твърде опасно да оставаме тук. Знаете ли как да стигнем до повърхността? Ако се съди по опита ми, май е по-добре да се откажем от тези зелени ромбове. Да опитаме друг път.

Тя посочи напред.

– Оттук ще стигнем до други тунели. Но не съм много добре запознатата с Лабиринта. Предполагам, че накрая всички водят към изхода.

– Да се надяваме. Хайде – Мат се обърна и бавно и предпазливо пое по обратния път нагоре. – Трябва да се оглеждаме за всяка следа от гренделите – стъпки, драскотини от нокти по леда, такива неща. И да избягваме тези райони.

Тя кимна. Мат изпита уважение към нея. Беше се срещнала лице в лице с едно от онези чудовища и бе оцеляла. И сега се мъчеше да се спаси само с едно уоки-токи и малка брадвичка за лед. При това напълно глуха, неспособна да чуе какво се приближава към нея.

– С малко повече късмет няма да срещнем други от тях – каза тя.

Мат се обърна и в същия миг през главата му премина познатото бръмчене, от което костниците в ушите му завибрираха.

Някой яростно го хвана за лакътя. Аманда се издърпа до него. Макар и глуха, тя също бе усетила вибрациите. А от начина, по който пръстите и се впиваха в десния му бицепс, беше ясно, че знае какво следва.

Късметът токущо им беше изневерил.

КРЪВ ПО ЛЕДА

9 април, 13:02

Дрейфаща станция „Омега“

10. След един час прекаран пред калорифера, Джени се чувстваше почти размразена и колкото и да бе странно – изпълнена с енергия. Може би заради кофеина, или заради морфина, а може би просто заради глупостта на плана.

Току-що бяха научили, че руската подводница се е махнала. Новината донесе един от моряците, когото руснаците бяха намерили скрит в една от изследователските бараки и го бяха хвърлили при останалите пленници. Човекът бе видял с очите си как подводницата се потапя.

– Имаш ли представа колко руснаци останаха тук? – попита Сюел.

Човекът потрепери в стола си. Ръцете му бяха наикиснати в купа с топла вода. Когато проговори, зъбите му тракаха.

– Не съм сигурен, сър. Забелязах около десетина, но може да има и други.

– Значи над десет – от тревога устните на Сюел се изтеглиха в

тънки линии.

Матросът погледна с широко отворени очи старшия офицер.

– Т-те застреляха Дженкинс. Опита се да притича преледа. Искаше да стигне до бараката на НАСА. Да използва снегохода им, за да се измъкне. Застреляха го в гръб.

Сюел го потупа по рамото. Вече бяха чули подобни съобщения. Ясно беше, че руснаците стриктно се придържат към заповедта да държат станцията напълно изолирана. Един по един всички офицери и някои от учените биваха измъквани навън под дулото на оръжието. Но всички се бяха завърнали невредими с изключение на един лейтенант, на когото бяха счупили носа.

Разпит, бе обяснил Сюел на Джени. Руснаците явно търсеха нещо. Нещо, което беше скрито в изгубената полярна станция. Все още не го бяха открили. Засега.

Джени бе успяла да зърне разпитвания – висок, внушителен руснак с поразително бяла коса и още по-бледо лице.

Сюел започна да се изправя, но треперещият матрос го спря отново, като извади мократа си ръка от купата.

– Сър, видях как двама руснаци хвърлят метална кутия в дупка в леда. Пробиваха и други дупки.

– Опиши кутиите.

– Колкото малки бурета – матросът показва размера и формата с мокрите си ръце. – Напълно черни с ярко оранжеви капаци.

– Мамка му!

Джени се бе навела наблизко и завързваше сухите си обувки. Изправи се.

– Какво е това?

– Руски запалителни бомби. Експлозивни V-клас – Сюел затвори очи и се изправи. – Явно смятат да разбият леда и да потопят цялата база в океана.

Ковалски бе приключил с обличането и се изправи пред калорифера. Държеше ръцете си към струята горещ въздух. Ноктите на ръцете му все още бяха сини.

– Е, в такъв случай ще изпълняваме ли плана си?

– Нямаме избор. Става все по-ясно, че задачата им е „граби и пали“. Смятат да отмъкнат каквото могат и да изгорят всичко останало. Каквото и да има в базата „Грендел“, руснаците са твърдо решени да си останат тайна.

Ковалски въздъхна.

– Значи ще останем живи, докато не намерят онова, което търсят. След това умираме.

Сюел дори не си направи труда да потвърди. Вместо това се обърна към Джени.

– Планът. Още ли смяташ, че ще успееш да изпълниш своята част?

Бащата на Джени постави ръка на рамото и. Тя я покри дланта си. Той не искаше да я пуска.

– Ще се справя.

Сюел я изгледа за миг, като явно се мъчеше да прецени докъде стига решимостта и. Накрая кимна.

– Да действаме.

Ковалски пристъпи напред и се извиси над нея – същинска горила, само че с по-слабо окосмяване.

– Ще се наложи да не се отделяш от мен.

Тя изви очи нагоре.

Сюел ги поведе към мястото, където двама матроси бяха отворили част от тавана и бяха прорязали изолацията на бараката с пластмасовите си ножове. Мястото бе извън пряка видимост от вратата. За щастие руснаците не се задържаха много тук, явно уверени в сигурността на затвора – и не без основание. Къде щяха да идат пленниците, дори да успееш да се измъкнат навън? Около бараката имаше патрули, а отвъд базата не ги чакаше нищо друго, освен дълга и мъчителна ледена смърт.

Канадките им бяха конфискувани. Само безумец би рискувал да излезе навън в бурята само по риза. Бягството оттук означаваше сигурна смърт.

Мрачната мисъл завладя Джени, докато наблюдаваше работата на двамата потящи се моряци. Трудеха се в кухнята на изолацията от фибростъкло, като отвинтваха външната плоскост на покрива. Беше трудно само с помощта на пластмасовите инструменти, но въпреки това се справяха.

Един от винтовете падна на пода. Сюел посочи нагоре.

– Обикновено там има панел за слънчево осветление. Един от общо три. Но в Арктика половин година е нощ, а другата – ден и се оказа, че прозорците по-скоро пречат, особено за запазването на топлината. Затова са ги махнали.

– Още малко – обади се един от моряците отгоре.

– Намалете осветлението – даде знак Сюел.

Лампите в непосредствена близост до района бяха изгасени.

Джени взе едно резервно одеяло и го уви около раменете си в нещо

като грубо пончо с качулка. Бе прекалено голямо за дребната и фигура, но все пак по-добре от нищо. Поне щеше я предпази донякъде от вятъра.

След последния винт и плоскостта падна в очакващите ръце на моряците. Последва я силен порив студен въздух.

Вятърът засвири вътре в помещението. Прекалено силно. Сюел посочи един сержант, който веднага включи SD-плейъра си. Парчето на U2 заглуши воя на бурята отвън.

– Трябва да побързате – каза Сюел на Ковалски и Джени. – Ако някой реши да влезе, ще ви открият. Ще трябва да върнем плочата на мястото и колкото се може по-бързо.

Джени кимна. Отдолу бяха преместили двуетажно легло, което да изпълнява ролята на импровизирана стълба. Започна да се изкачва нагоре. За миг срещна погледа на баща си и прочете тревогата в очите му. Но той запази мълчание. Нямаха друг избор. Тя бе най-добрият пилот тук.

Джени се изправи върху горното легло и се протегна към дупката в тавана. Ръцете и хванаха ледения ръб на покрива. Без ръкавици пръстите и моментално замръзнаха за метала и започнаха да парят. Не обърна внимание на болката.

С помощта на двамата моряци се набра нагоре и подаде глава във виелицата. Вятърът и леденият сняг моментално я заслепиха.

Надяна очилата си и изпъзля по корем върху заобления покрив на бараката, после се плъзна настрани. Движеше се внимателно. Носът и бе на сантиметри от гофрираната повърхност. Вятърът заплашваше да я издуха от покрива. Нещо по-лошо – подобно на старите „Куонсет“, бараките „Джеймсуей“ бяха със заоблени покриви, които стръмно се спускаха от двете страни към земята.

Джени изпъзля на върха, прилепнала колкото се може по-плътно до покритата с лед повърхност. Предпазливо се обърна и видя как Ковалски като по някакво чудо промъкна едрото си туловище през слабо осветената дупка подобно на библейския Йона, излизащ от ноздрата на някакъв метален кит.

Той изръмжа тихо и посочи с пръст към наветрената страна на бараката. Двамата запъзляха и се плъзнаха по задници до мястото, където покривът продължаваше право надолу до земята. Рисуваха да се плъзнат по леда през ръба противно на желанието им.

Той я погледна. Тя кимна.

Ковалски поведе. Спусна се с краката напред и скочи върху купчината сняг, след което умело се претърколи по ледения наклон. Не след

дълго изчезна от поглед.

Джени събра кураж и погледна назад към отвора. Вече беше затворен. Връщане назад нямаше. Плъзна се на измръзналите си задни части и падна в снега.

А сега – по-далеч оттук.

Запремята се неумело надолу по склона, изгубила всякакъв контрол, докато не се приземи върху Ковалски. Беше като да се блъснеш в скрит камък. Ударът и изкара въздуха.

Задавено се помъчи да си поеме дъх.

Вместо да и помогне, Ковалски я бутна надолу по снега и посочи с ръка.

Група неясни фигури се бяха свили срещу вятъра недалеч от близката барака. Виждаха се само благодарение на запалените фарове на моторите им на въздушна възглавница.

Двамата замръзнаха на място.

Не след дълго групата се качи на моторите. Явно двигателите бяха работили на празни обороти, защото фаровете моментално светнаха още по-ярко, олюляха се наляво-надясно и накрая се обърнаха. Воят на вятъра заглушаваше звука на двигателите, придавайки свръхестествен нюанс на картината.

Моторите изчезнаха в пустите ледени равнини. Двамата останали стражи се отдалечиха и влязоха в следващата постройка.

Джени гледеше как светлината на последния мотор изчезва в сумрака. Можеха да отиват само на едно място – към руската полярна станция. Мислите и се насочиха към другия снегомобил, който бе изчезнал в същата посока, отнасяйки Мат и репортера от Сиатъл.

За първи път от години се помоли Мат да е в безопасност. Искаше и се да беше изговорила думите, които горчивината и гневът бяха държали затворени в нея. Сега всичко изглеждаше безсмислено. Толкова много години бяха пропилили в отчаяние.

Прошепна тихо през вятъра.

„Съжалявам... Мат, толкова съжалявам...“

Зад тях се разнесе стрелба – силна и близка.

– Ставай! – викна и Ковалски и я дръпна нагоре. – Бягай!

13:12

Полярна станция „Грендел“

Аманда тичаше до високия непознат. Гренделът все още не се виждаше в плетеницата от тунели, но излъчването му изпълваше задната част на главата и с дразнещо усещане за сърбеж.

Следеше ги – бавно и внимателно, като ги караше да потъват все по-дълбоко в ледения остров.

– Какво чака? – попита Мат.

– Да ни свърши късметът – отвърна тя, спомняйки си участта на Лейси Девлин. – Рано или късно ще се озовем в безизходица. Блокиран тунел, пропаст, ледена стена. И тогава ще се окажем в капана му.

– Смъртоносен и умен... страхотна комбинация.

Двамата продължиха нататък по слабо извития тунел.

Котките на обувките на Аманда я държаха стабилно на крака, но Мат се подхлъзна и тя трябваше да го хване за ръка, за да му попречи да падне. Мат се обърна към нея.

– Не можем да продължаваме така. Само се спускаме все по-надолу и по-надолу. Обратно на посоката, която ни трябва.

– Какво друго ни остава? – тя извади малката брадвичка, която бе взела от Конър. – Да се изправим срещу него с това ли?

– Нямаме шанс.

– Е, нали си по лова и риболова. Аз съм инженер геофизик. Това е по твоята част.

Мат се намръщи.

– Трябва ни нещо, което да го примами. Да му оставим лъжлива следа, по която да тръгне. Ако успеем да се промъкнем покрай него, поне ще бягаме към изхода.

Аманда се замисли над решението на задачата и мозъкът и отново превключи на работен режим. Помъчи се да си спомни какво знаеше за животните. Отговорът бе – почти нищо но това не и пречеше да състави хипотеза. Гренделите ловуваха с помощта на ехолокация, но освен това бяха чувствителни към светлина, а може би и към топлина. Спомни си преживяното в леговището на звяра. Той усети скривалището и чак когато унищожи фенерчето и и тя започна да се поти.

Светлина и топлина. Усещаше, че отговорът е близо, но какво точно?

Изтичаха през поредната пресечка... и тогава се сети!

– Чакай! – извика тя и спря.

Мат забави скорост, като се плъзна на пети и опря ръка в стената. Обърна се към нея.

Аманда отстъпи назад до пресечката. Светлина и топлина. Разкопча

ремъка на каската си и я свали. Включи лампата на пълна мощност, след което бръкна в пояса си, където бе пхнала предпазната си маска заедно с нагревателя. За въртя регулатора на нагревателя докрай. Той бързо затопли пръстите и.

– Какво мислиш? – попита Мат.

Тя забърза обратно към пресечката, като се оглеждаше за някакви следи от ловеца.

– Тези същества се привличат от светлина и топлина – обърна каската и напъха в нея маската и нагревателя, който вече направо пареше.

Вдигна по-високо творението си. Мат я настигна и кимна.

– Примамка. Фалшива следа.

– Да се надяваме, че номерът ще успее.

Тя се промъкна покрай него, приклепна ниско и плъзна каската надолу по главния тунел. Жълтата полусфера се плъзна и завъртя, а лампата и замига като сирена на линейка. Отскочи в стената и изчезна зад завоя, отнасяйки със себе си нагревателя.

Аманда се изправи и се обърна към Мат.

– Светлина и топлина. Да се надяваме, че гренделът ще последва примамката и ще тръгне надолу. Щом мине оттук, ще можем да се промъкнем зад него и да продължим нагоре.

– Като да хвърлиш пръчка на куче – кимна Мат и я погледна с още повече уважение. Изключи фенерчето си. Сега единствената светлина идваше от изчезналата каска. Оттеглиха се в тъмнината по един от страничните тунели и се криха зад изпадали ледени блокове. Приклепнали един до друг двамата се загледаха към пресечката. Светлината бе слаба, но равномерна. Явно каската бе спряла някъде надолу – Аманда се надяваше, че е на достатъчно разстояние, за да могат да се изплъзнат на звяра.

Оставаше само да чакат и да видят дали гренделът ще се хване на въдицата.

13:18

Мат се отпусна на коляно. Надзърташе през една дупка, пробиваща леда като шпионка. Напрягаше широко отворените си очи, за да улови всеки фотон, осветяващ съседния проход. Целият се бе превърнал в слух, за да долови и най-малкия шум. Единственото, което усещаше, бе смътната дразнеща вибрация на сонара на ловувания звяр. Беше

притъпена. Но се засилваше.

Внезапно Аманда силно стисна ръката му.

Мат също бе забелязал. Преместване на сенките.

Появи се тъмна маса, която погълна немощната светлина на каската. Съществуващото изпълни тунела и раменете му се появиха на пресечката. В сенките изглеждаше черно като нефт, но Мат знаеше, че е бледо като оглозгана кост.

Спря.

Челюстите му се оголиха. Проблеснаха зъби. Масивната глава се завъртя настрана. Бръмченето премина през тях, сякаш в търсенето на жертвата си съществуващото караше и самия мрак да вибрира.

Мат стоеше абсолютно неподвижно. Макар и скрит зад леда, той се страхуваше, че и най-малкото движение ще привлече вниманието му. Възможно ли бе да долавя топлината им през замръзналите блокове?

Усети погледа на звяра върху себе си.

Страхуваше се дори да мигне. „Хвани се на въдицата, мамка ти!“

Съществуващото продължи подозрително да гледа към тях явно усещайки нещо. Издаде дълбок гърлен звук, после извърна глава.

Продължи нататък по тунела – бавно, но равномерно, привлечено от светлината и топлината. Каквото и да бе усетило от тях, отказа се и се насочи към по-силната примамка.

Накрая изчезна.

Мат изчака още цяла минута – достатъчно дълго, за да може звярът да се отдалечи от тях и да се скрие зад завоя След това предпазливо се изправи и пристъпи до главния тунел. Не посмяха да чакат прекалено дълго. Скоро гренделът щеше да разбере измамата и да се върне. Трябваше да увеличат разстоянието до него колкото се може повече.

Аманда вървеше плътно зад гърба му. Той провери тунела. Видя сянката на дебнещия фалшивата си плячка грендел.

Даде знак на Аманда.

Стигнаха основния тунел и тръгнаха обратно в тъмнината, като внимаваха да не вдигат шум и опипваха пътя с ръце, Накрая далечната светлина на каската замръкна напълно.

Минута по-късно Мат трябваше да рискува и да използва фенерчето си, като се молеше лъчът му да не ги издаде. Включи го, но го прикри с дланта си. Светлината едва се процеждаше между пръстите му, но това им беше достатъчно. Ускори крачка.

Никой не проговори.

Докато ту тичаха, ту се пързаяха по тунела към изхода. Мат се

сети за другите грендели, които може би се спотайваха някъде наоколо. Но засега не долавяха издйническият гъдел от излъчването им.

Накрая се осмели да използва уоки-токите. Даде фенерчето на Аманда и вдигна радиото до устните си. Зашепна, старайки се да не говори прекалено силно.

– Лейтенант Гриър? Чувате ли ме? Край.

Зачака отговор, тичайки на крачка пред Аманда.

– Обажда се капитан Брат. – Гласът бе слаб, но ясен. Къде си?

Мат се намръщи.

– Проклет да съм, ако знам. Вие къде сте?

– Всички сме се събрали при изхода на Лабиринта. Можеш ли да стигнеш до нас?

– Открих доктор Рейнълдс. Ще си скъсаме задниците, но ще се пробваме.

Мат се обърна към Аманда. Внезапно някъде отзад се надигна рев. Аманда явно забеляза изписаната на лицето му тревога.

– Какво има?

– Май Малкия Уили е открил измамата. Аманда погледна през рамо.

– Ще се върне отгук. Свали си обувките.

– Какво?

– Така ще бъдеш по-стабилен върху леда.

Той кимна, развърза мокасините си и смъкна вълнените си чорапи. Ледът беше ужасно студен, но тя бе права. Сцеплението бе по-добро. Напъха мокасините в пазвата си и отново побягнаха.

Мат отново вдигна радиото.

– Матю Пайк. Двамата с доктор Рейнълдс се насочваме нагоре. Но имаме компания.

Отговорът не се забави нито за миг.

– Тогава си мърдайте задниците колкото може по-енергично. Ще помогнем, но не знаем къде сте.

В същия миг Мат забеляза цветния проблясък на стената. Разбира се... Отново вдигна радиото.

– Вървим по тунелите със зелени ромбове! Това говори ли ви нещо?

След дълга пауза радиото отново изпраща.

– Разбрано. Зелени ромбове. Край.

Мат пхна радиото в джоба си, молейки се наистина да успеят да им се притекат на помощ. Иначе двамата с Аманда трябваше да

разчитат само на себе си.

Бягаха нагоре по тунелите, следвайки причудливите им извивки.

И тогава Мат отново го усети – вибрацията от сонара на звяра. Гадината ги беше открила.

Докато приближаваше края на един особено дълъг и прав проход, Мат хвърли поглед назад. Червените очи светнаха към него. Хищник и жертва срещнаха погледи на разстояние двадесет метра един от друг.

Гренделът зловещо изръмжа. Предизвикателството беше отправено.

Последната гонитба започваше.

13:22

Дрейфаща станция „Омега“

Джени тичаше с Ковалски през снега. Снишаваха се колкото се може повече, за да не забележат силуетите им. Вятърът духаше свирепо и се мъчеше да ги върне назад. Краищата на импровизираното пончо на Джени плющяха и се мятаха на поривите му. С едната ръка притискаше качулката на главата си, като я придърпваше около устата и носа си, оставяйки открити единствено очилата.

Продължиха напред. Придвижаваха се бавно и мъчително Откритата на студа кожа вече беше. Но не смееше да се откаже.

Изстрелите продължаваха да се носят през вилицата, но не бяха насочени към тях. Както бяха планирали, Сюел и останалите бяха инсценирали бунт и се бяха втурнали към вратите с намерението да отвлекат вниманието от бягащата двойка. Руснаците щяха да се принудят да извикат подкрепление.

Джени се молеше всички да са живи, но най-вече се страхуваше за баща си. Особено след като планът бе толкова слаб – да се вдигнат във въздуха, да се обадят за помощ и да полетят по вятъра към брега.

Заобиколиха поредната постройка. Пред тях се появи паркингът на станцията. Тъмните купчини по леденото поле отбелязваха местата на различните снегоходи – мрачно гробище на изоставени превозни средства.

Но от самолета нямаше нито следа. Видимостта бе едва няколко метра и той все още бе невидим някъде във вилицата.

Свита на завет зад бараката, Джени се опита да се ориентира. Заслепени от бурята, можеха да минат на няколко крачки от самолета, без да

го забележат. А не разполагаха с никакво време да се мотаят наоколо. Ако се забавеха, вятърът щеше да ги убие вместо руснаците.

Докато стоеше, студът се просмука през дрехите на Дже-ни и сякаш стигна до мозъка на костите и. Имаше чувството че бузите и са търкани с телена четка. Разтри ги с длани. Пръстите и се бяха подули като вкочанени наденички.

Изчакаха вятъра да утихне за миг, надявайки се да зърнат целта си. Но времето като че ли нямаше никакво намерение да им сътрудничи и ветровете продължаваха да духат постоянно и силно като океанско течение.

Накрая Ковалски изгуби търпение.

– Да вървим! – изсъска той в ухото и. – Не можем да чакаме повече.

Стрелбата вече бе утихнала. Фалшивото въстание на Сюел беше потушено. Ако руснаците се сетеха да ги преброят, щяха да открият двамата липсващи и да започнат да ги търсят. Дотогава трябваше да са излетели.

Ковалски отново излезе под шибация вятър. Джени го последва, като използваше широкия му гръб за прикритие. Пресякоха паркинга и продължиха нататък през неравното ледено поле.

След десетина крачки Джени погледна през рамо.

Базата вече бе изчезнала в бурята. Дори светлините и изглеждаха повече като мираж, отколкото истински.

Продължиха по леденото поле. Джени не виждаше нито следа от самолета си. Сякаш се движеше във вътрешността на бял мехур, който непрекъснато се тресеше и завиваше около тях. Пристъпваха бавно и се стараеха да вървят доколкото е възможно по права линия.

Изтекоха минути. Тревогата на Джени се засили. Несъмнено вече трябваше да сме стигнали до самолета.

Изведнъж се появи мигаща светлинка. Ковалски изруга. Това трябваше да бъде един от периферните осветителни стълбове на базата, захранвани от генератори. Явно бяха изгубили ориентация и по някакъв начин бяха вървели в кръг. Но това беше безсмислено! Вятърът продължаваше да духа право в лицата им.

Изведнъж през слабата светлина се стрелна някаква сянка. Тъмна, притисната ниско долу... и насочваща се право към тях.

Джени и Ковалски замръзнаха.

Нещото се движеше прекалено бързо, за да различат очертанията му.

Тъмният звяр скочи през бурята към тях.

Ковалски се наведе, за да поеме атаката – като мечка готова да посрещне лъв.

И тогава за миг вятърът утихна и тъмното създание се превърна в любим приятел.

– Бейн!

Джени се втурна покрай матроса. Едрият пес я стовари на земята. Горещият му език опари замръзналата и кожа.

Вълкът се притисна плътно до нея, сякаш се опитваше да се слее с нея, драскаше и скимтеше от радост.

Високата светлина също наближи. Не беше от осветителен стълб, а от човек със запалена сигнална ракета. Беше облечен в дебела канадка и вървеше към тях.

Джени незабавно забеляза, че канадката му е синя, а не бяла.

Американец.

– Знаех си, че сте или вие, или съпругът ви – каза новодошлият. В гласа му се усещаше облекчение. Беше Том Помаутук, мичманът, който трябваше да се грижи за кучето. – Бейн започна да скимти, а после изведнъж се отскубна.

Ковалски се опомни.

– Къде се криеш?

– В самолета на шериф Аратук – посочи със сигналната ракета младият мичман. – Още при първия взрив Бейн се понесе натам.

„Към познатото – помисли си Джени. – Тръгнал е към единствено то място, което свързва по някакъв начин с дома“.

– Трябваше да го последвам – продължи Том. – Отговарях за кучето. А щом разбрах какво става, реших да използвам радиото и да изпра-тя сигнал за помощ.

– Успя ли да се свържеш с някого?

Том поклати глава.

– Нямах много време. Трябваше да се крия от патрулите и заедно с кучето се напъхахме в товарния отсек. А при такава буря се съмнявам, че някой ще рискува да дойде чак дотук. Затова опитах отново. Всъщност тъкмо бях излязъл от самолета и свалях леда от антената, когато Бейн заскимтя и побягна към вас. Джени потупа Бейн.

– Хайде да се махаме от този вятър.

– Съгласен – обади се Ковалски. Целият трепереше.

– Какъв е планът? – попита Том, докато ги водеше през леда. На белия фон започна да се очертава призрачният силует на самолета.

– Първо да се помолим двигателите да запалят – отвърна Джени. –

При тази буря бихме могли да ги пуснем, без да бъдем чути. Но ще ни трябват няколко минути, докато загреят.

– Да не искаш да излетиш? – изненада се Том. – В това време?

– Случвало ми се е и преди – увери го Джени. Но не в ледена мъгла, добави наум тя. Вихрушката щеше да постави на изпитание всичките й умения.

Стигнаха до самолета, свалиха опорните възета, махнаха замръзналите подложки и влязоха вътре. Изолирана от вятъра, кабината сякаш бе с двадесет и пет градуса по-топла. Джени седна на пилотското място, Ковалски – до нея, а Том и Бейн се настаниха на задната седалка.

Ключовете все още си бяха на мястото. Включи основното захранване и направи бърза проверка на системите. Всичко изглеждаше наред. Натисна бутоните и изключи нагревателите на моторите, захранвани от резервния акумулатор.

– Започва се – каза Джени, включи двата двигателя и усети познатото мощно вибриране.

Шумът от двигателя можеше и да се изгуби в рева на вятъра, но Джени все още не бе сигурна за воя на двата мотора. Докъде щеше да се чуе той? Може би руснаците вече идваха насам?

Погледна към Ковалски. Той сви рамене, сякаш бе прочел мислите и. „Какво значение има сега?“

Бавно даде мощност, оставяйки време на двигателите да загреят достатъчно. Едва успяваше да види през прозорците как перките завъртат във вихрушка носения от вятъра сняг.

Измина една минута.

– Готови ли сте?

Никой не отговори.

– Тръгваме – каза тя толкова тихо, че едва я чуа. Дори и на нея самата думата и прозвуча като молитва. Даде газ, перките загребах вятъра, отерът се освободи от леда и се понесе върху плъзгачите.

Джени го насочи встрани от базата. Смяташе да използва силата на вятъра, за да успее да се издигне. Въпреки това задачата изглеждаше ужасно трудна.

– Дръжте се!

– Имаме си компания – каза Ковалски. Беше се обърнал и гледаше някъде назад.

Джени също погледна. Две светлини, подобни на фарове на автомобил, бяха насочени към тях. След това внезапно се разделиха, но продължиха да приближават.

Мотори на въздушна възглавница.

Джени даде още газ. Самолетът набра скорост, но не достатъчно бързо заради насрещния вятър. При обичайни условия насрещният вятър бе идеален за бързо излитане, но тукашният рязко променяше посоката си и ги подмяташе на всички страни.

– Руснаците явно са ни чули.

– Или са поставили инфрачервени сензори и са забелязали загриването на двигателите.

Внезапно сред рева на моторите се чуха изстрели, донякъде заглушени от бурята. Няколко куршума попаднаха в отдалечаващия се самолет. Но опасната част и товарният отсек защитиха кабината.

Джени се мъчеше да увеличи скоростта срещу вятъра.

– Заобикалят ни! – извика Том от задната седалка.

Джени се огледа наляво и надясно. Двете светлини приближаваха, за да заемат удобна позиция за стрелба по кабината.

„По дяволите, тези мотори летят бързо!“

Загледа се напред в бурята, която се нахвърляше срещу тях и се мъчеше да ги върне обратно. Никога нямаше да успеят. Нямаха време да се преборят с вятъра. Трябваше и друг ъгъл – и имаше една-единствена възможност.

– Дръжте се! – извика Джени.

Намали оборотите на левия двигател и едновременно даде газ на десния. В същото време вдигна едната задкрилка и спусна другата. Отерът се завъртя върху плъзгачите си като кола на въздушна възглавница. Направи пълен оборот и тръгна в обратната посока.

– Какво правиш? – извика Ковалски и се дръпна от прозореца, към който се бе залепил.

Джени даде пълна газ и на двата двигателя. Перките превърнаха снега в мъгла. Отерът отново се понесе напред. Ковалски разбра накъде се беше насочила. Обратно към базата.

– Нямаш достатъчно пространство. Няма да успееш да се издигнеш достатъчно.

– Знам.

Двата мотора се завъртяха рязко и се понесоха след тях, продължавайки гонитбата. Един куршум попадна в опашката.

– Няма да успеем – прошепна Том.

Джени не обърна внимание – следеше уредите и най-вече спидометъра. „Хайде...“

С крайчеца на окото си видя отпред да се появяват светлините на

базата. По-тъмните сенки отбелязваха мястото на бараките.

Носеха се право към тях.

Вибрациите намаляха, когато самолетът започна да се издига. Джени затаи дъх. Все още не бе набрала достатъчно скорост. Краткотрайните издигания се дължаха единствено на поривите на вятъра. Оказа се права. Плъзгачите отново докоснаха леда. Самолетът се затресе, когато се понесе по неравния лед.

– Обърни! – викна Ковалски. – Няма да успеем!

Джени започна тихо да си тананика и се насочи право към една от тъмните постройките, чиято сянка се открояваше под светлините на базата. Молеше се да е ориентирана като бараката, от която се бяха измъкнали с Ковалски.

Самолетът се носеше с пълна скорост към нея. Но Джени още не бе дала пълна газ. Щеше да и потрябва.

– Какво пра... – започна Ковалски и завърши с – О, мамка му!

Както при тяхната барака, от наветрената страна на тази се бе натрупала купчина сняг, достигаща почти до покрива и.

Отерът достигна заледения склон и рязко вдигна нос на горе. Джени даде пълна мощност. Плъзгачите се понесоха нагоре по купчината и излетяха във въздуха.

Долната им част задра гофрирания покрив. Разнесе се писък на метал, стържещ метал... и после се озоваха във въздуха, право в лапите на бурята.

През следващите няколко инфарктни минути Джени трескаво се мъчеше да овладее управлението. Самолетът се мятеше във въздуха като детско хвърчило, понесено от вятъра. Но макар и силен, вятърът бе постоянен. Джени се обърна срещу бурята, използвайки подемната му сила, за да се издигне още повече. Най-сетне успя да овладее положението и да стабилизира самолета.

Въздъхна с облекчение и провери датчиците – височина, скорост, посока. При тези условия уредите бяха единственото нещо, на което разчиташе. През предния прозорец не можеше да различи небето от леда.

– Направо си велика, мамка му! – възкликна Ковалски с дива усмивка.

На Джени и се искаше да може да сподели ентузиазма му. Докато продължаваше да следи уредите, усети как стомахът и се свива на топка. Стрелката на датчика на резервния резервоар се въртеше назад – от пълен към половин, после до една четвърт. Един от куршумите го беше

пробил. Губеше гориво. Провери основния резервоар.

Държеше се чудесно – ако една осма можеше да се нарече чудесно.

– Какво има? – попита Том.

– Горивото ни почти свършва.

– Какво? – възкликна Ковалски. – Как е възможно?

Джени посочи датчиците и му обясни. Ковалски грозно изруга.

– Колко далеч можем да стигнем, преди да се наложи да кацаме? – попита Том.

Джени поклати глава.

– Не много. Може би осемдесет километра.

– Страхотно... – изстена Ковалски. – Точно колкото да се наресем в шибаното нищо.

Джени разбираше гнева му. Оставени на произвола на стихията, изгубени, без храна и топли дрехи те нямаше да оцелеят дълго на студа.

– Какво можем да направим? – попита Том.

Никой не отговори.

Джени продължи да лети. Това бе всичко, което можеше да стори засега.

13:29

Полярна станция „Грендел“

Не им оставаха никакви други номера освен един-единствен. Основното средство за защита.

– Бягай! – извика Мат и бутна силно Аманда.

Тя ахна, но се понесе напред като уплашена газела.

Мат правеше всичко възможно да не изостава, но имаше чувството, че тича с две замразени пържоли, завързани за стъпалата му.

Тичаха през тунелите, но с всяка следваща стъпка Мат изоставаше все повече.

– Познавам... познавам това място! – извика Аманда. – Близо сме до изхода!

Мат погледна през рамо.

Гренделът се носеше след тях – вече само на десетина метра зад него. Движеше се бързо, гъвкав и смъртоносен. Ноктите му се забиваха в леда и откъртваха малки парченца. Сякаш усещаше, че жертвата му всеки момент ще му се изплъзне. Цялата му предпазливост бе изчезнала.

– Залегни! – викът се разнесе от тунела пред тях, пробивайки

постоянното бръмчене в главата му.

Мат се обърна и видя насочени към него дула.

Моряците!

Аманда изчезна сред тях. Мат бе изостанал твърде много. Нямаше начин да успее. Метна се по корем с протегнати напред ръце, стиснал здраво брадвата.

Разнесоха се изстрели. Над главата му засвистяха куршуми. Ледени парчета полетяха от стените и тавана. Някои от тях рикошираха и паднаха в него.

Мат се претърколи по гръб и погледна назад между краката си.

Гренделът се бе снишил само на метър от него, привел глава до леда. Продължаваше да драпа напред, твърдо решен да достигне жертвата си. От гърдите му се разнасяше рев пара излизаше от ноздрите му. Кръв течеше от многобройните рани – тялото му бе направено на решето от куршумите.

Мат зарита с босите си крака, за да се отдалечи.

Въпреки дъжда от куршуми звярът продължаваше да се мъчи да го достигне. Един нокът се стрелна напред, уцели крачола му и го закова за леда. Мат се напъна, но не успя да се освободи. За миг погледите им се срещнаха.

Мат видя огъня в очите му.

Гренделът оголи зъби. Можеше да умре, но щеше да повлече и него със себе си.

Мат замахна с брадвата – не към главата на звяра, а докдето можеше да достигне ръката му. Острият край се заби в леда. С другата ръка разкопча панталона си. Като използва брадвата за котва, той се измъкна от панталона и се изтърколи настрани от създаването.

Останал само по термогащи, продължи да пълзи напред. Звярът реवेशе зад него – ужасяващ звук, който преминава ше във всички спектри, зловещ и изпълнен с отчаяние.

Мат стигна до моряците. Нечии ръце го сграбчиха и го изправиха на крака.

Погледна назад към чудовището. То се мъчеше да се оттегли, като се бе покатерило наполовина на стената, за да се обърне. Избяга от жилещата атака и се крие зад далечния завой.

Мат и Аманда отидоха при останалите – група учени и неколцина военни.

Гриър беше изумен.

– Помислих си, че с теб е свършено.

– Още не е късно.

Брат събра всички и обясни ситуацията. Аманда го погледна изумена.

– „Полярен страж“ си е тръгнал?

– Капитан Пери нямаше друг избор. Аманда се сви, поразена от новината.

– И сега какво ще правим?

– Не можем да останем тук – отвърна Брат. – Боеприпасите ни са на привършване. Ще трябва да рискуваме с руснаците.

– Сър, знам няколко места на трето ниво, където можем да се скрием – обади се Уошбърн, и кимна към тунелите. – Има сервисни шахти и хранилища. А също и стара оръжейна. Ако успеем да се доберем дотам, без да ни видят...

– Навсякъде е по-добре, отколкото в шибаните тунели – каза Гриър.

Брат кимна.

– Добре, но трябва да внимаваме.

Самият Мат също с радост щеше да се махне от тунелите. Постоянното бръмчене в ушите му вече започваше да го подлудява.

Изведнъж трепна.

„О, Господи...“

Обърна се. Ушите му още звъняха от изстрелите. Едва сега го усети отново.

Чудовището беше прогонено, но бръмченето продължаваше.

По очите на Аманда разбра, че тя също го е усетила.

– Не сме сами! – викна Мат.

Веднага бяха включени фенерчетата и лъчите им се насочиха към другите тунели. В тъмното светнаха няколко чифта червени очи.

– Това е размразената група от пещерите! – извика Брат и направи знак на всички да отстъпят назад. – Най-сетне са успели да заобиколят проклетия труп.

– Сигурно ги е привлякла стрелбата! – ужасен извика биологът и се дръпна назад.

– Навън! – извика Брат. – Не можем да задържим толкова много!

Всички заедно се втурнаха презглава по тунела.

– Оттук! – извика Аманда.

Пред тях се появиха двойните врати на станцията.

Достигнаха ги, тичайки с всички сили. Мат задържа вратите и подкани цивилните.

– Бързо, бързо, бързо!

Военните тичаха последни, но и те побързаха да се вмъкнат в станцията.

Тъкмо затръшнаха вратите, когато над тях профуча куршум. Мат се сними и рикошетът от металната стена мина покрай него.

Явно стрелбата им бе привлякла не само гренделите.

– Стой! – извика със силен акцент войник с бяла канад ка. Той и още четирима стояха в другия край на коридора.

Оръжията им бяха насочени към тях. – Хвърлете оръжията!

Веднага!

За миг никой не помръдна.

Аманда продължаваше напред, без да чува заповедта, но Мат я сграбчи за лакътя. Тя го погледна. Мат поклати глава.

– Остани тук – каза само с устни.

– Правете каквото ви казват – нареди Брат и хвърли настрани пушката си. Другите го последваха. – Продължавайте напред. Махнете се от вратата.

– Горе ръцете! – викна им руснакът. – Движете се в колона по един!

Брат кимна и всички се подчиниха на инструкцията.

Строиха се в колона и забързаха напред по дългия коридор. Не успяха да направят и десет крачки, когато нещо огромно блъсна двойните врати зад тях. Металът се изкриви.

Всички замръзнаха.

– Долу – нареди Брат.

Всички се хвърлиха на пода. Мат дръпна Аманда след себе си.

Разнесе се един-единствен изстрел – може би стрелецът се бе стреснал. Но мерникът му бе точен. О'Донъл се беше забавил за миг. Тилът му експлодира, пръскайки навсякъде кост и кръв. Тялото му политна назад с разперени ръце и крака.

Последва порой от руски команди, войниците започнаха да си крещят един на друг.

– Мамка му! – изруга Брат. Лицето му бе почервеняло от гняв.

Мат погледна радостните от попадението руснаци и изкривената врата. Нито една от двете възможности не изглеждаше добра.

Командирът на руснаците пристъпи напред.

– Що за номер...

Нещо отново атакува вратата и я блъсна като парен локомотив. Пантите поддадоха и двете врати рухнаха.

Първият грендел са озова в коридора. Последваха го останалите.

Настъпи пълен хаос, когато всички запълзяха напред.

Разнесоха се изстрели, съпроводени от уплашени викове.

– Останете долу! – извика Брат. – Пълзете напред.

Нямаше да успеят. Дори ако избегнеха някой заблуден куршум, зверовете щяха да ги разкъсат.

– Насам! – извика Аманда. Беше се претърколила до стената и се протягаше към дръжката на вратата над главата и.

Един куршум за малко да отнесе пръста и, но тя успя да натисне дръжката. С другата ръка бутна вратата. Дебелата стомана сега им служеше като щит. – Вътре!

Всички се понесоха след нея.

Гриър бе последен, следван по петите от грендел.

Аманда затръшна вратата точно когато звярът напада. Ударът я отхвърли към Мат. Той я задържа, но тя отново се хвърли към вратата.

Мат чу в тъмното как изтрака металното резе.

Приглушено от дебелите стени, ехото от стрелбата продължаваше да достига до тях. От време на време тежки тела се блъскаха във вратата и стените.

Докато в коридора бушуваше битката, всички лежаха притиснати към пода, струпани непосредствено до вратата. Мат използва момента да измъкне обувките си и да напъха в тях замръзналите си и изгарящи от болка стъпала.

– Поне засега сме в безопасност – обади се Аманда в тъмното. – Тази врата е от плътна стомана.

– Къде сме? – попита Мат докато връзваше обувките си.

– В сърцето на станцията – отвърна Брат. – В главната лаборатория.

Някой напипа контакта и на тавана светнаха голи крушки.

Мат огледа чистата и подредена лаборатория. Стоманени те маси бяха разположени с военна прецизност. Зад стъклените витрини стояха в готовност стъкленници и най-различни инструменти. Една от стените бе заета от плътно наредени един до друг хладилници. От основната лаборатория имаше входи към по-малки помещения, но те бяха твърде тъмни, за да се види какво се крие в тях.

Докато погледът му обхождаше стаята, светнаха още лампи. Крушките се включваха една след друга, осветявайки извитата зала. Коридорът явно следваше външната стена и вероятно опасваше цялото ниво.

Мат гледаше какво осветява всяка следваща лампа.

– О, мили Боже...

Трета част ПОДКЛАЖДАНЕ НА БЕЗУМИЕТО

БЕЗВРЕМИЕ

9 април, 13:42

На леда ...

11. Стушен в бялата си канадка, Виктор Петков се носеше през сърцето на вилицата. Ръцете му бяха защитени със затоплящи се ръкавици, а лицето – от поръбена с козина качулка, дебел вълнен шал и слънчеви очила.

Но никакво облекло не бе в състояние да го защити от студа в сърцето му. Пътуваше към гроба на баща си, към замръзналата крипта, погребана в леда.

Беше седнал на задната седалка на мотора на въздушна възглавница, привързан здраво за мястото си. Опитният водач – млад офицер под командването на Миковски – управляваше машината с дръзка увереност, присъща единствено на младостта. Носеха се на не повече от петя над леда, подобно на ракета срещу вятъра.

Бурята се мъчеше да ги отклони от курса им, но водачът компенсираше и продължаваше по права линия към изгубената станция, използвайки жirosкопите на мотора.

Виктор гледаше обруления пейзаж. Навсякъде около него бе единствено пустош, огромна ледена пустиня. Слънцето бе скрито зад облаци сняг и светът се разтваряше в бледия сумрак. Изсмукваше всички сили и воля. Безнадеждността и отчаянието придобиваха тук физически форми. Вятърът виеше в ушите му и вечната безутешност се просмукваше чак до костите му.

„Тук е прекарал последните си дни – самотен, заточен забравен от всички.“

Моторът направи плавна дъга, следвайки сянката на един леден хребет, приличащ на гръбнака на заспал дракон. И тогава сред еднообразния сумрак се появи неясна светлинки.

– Целта е пред нас, господин адмирал! – съобщи водачът.

Моторът промени курса си. Двата му спътника повториха

маневрата като ескадрила изтребители. Триото се понесе към светлината.

Постепенно през снега започнаха да се различават детайли. Истинска ледена планинска верига, черен отвор – квадратен, очевидно направен от човешка ръка. В основата на един от върховете имаше осветена шахта, подобна на маяк в бурно време.

Заобиколиха полинята и се понесоха към входа на базата. Двигателите утихнаха. Трите мотора се отпуснаха на титаниевите си ски и се плъзнаха по леда. Спряха недалеч от входа, на завет зад един от хребетите, за да се предпазят от най-свирепите пориви на бурята.

Водачът скочи от седалката, докато Виктор се мъчеше да се освободи от предпазните колани. Ръкавиците му пречеха, но дори и без тях нямаше да му е лесно. Ръцете му трепереха. Очите му не се откъсваха от шахтата – пробита насила, разтопена и издълбана до гробницата отдолу. Беше виждал в Египет древни гробници, в които грабителите си бяха пробили път по същия начин. Точно такива бяха и те – американци и руснаци – отвратителни грабители на гробници, биещи се помежду си сред кости и бляскави артефакти.

Гледаше, без да мигне.

„Аз съм единственият, който е на своето място тук.“

– Сър? – водачът му предложи помощта си и посегна към коланите.

Виктор се върна обратно към реалността, освободи се самичък и слезе от седалката. Вече на свобода, той свали дебелите ръкавици и ги прибра в джоба си. Студът моментално опари оголената плът. Сякаш смъртта се ръкуваше с него и го приветстваше с „добре дошъл“ в криптата на баща му.

Мина покрай хората си и се насочи към входа. Вътре в тунела имаше един-единствен пазач. Момчето тутакси потисна треперенето от студ и застана мирно.

– Господин адмирал!

Виктор разпозна в него един от старшите офицери на „Дракон“. Защо беше на пост? Вниманието му се изостри.

– Какво има, лейтенант?

Човекът се мъчеше да намери подходящи думи.

– Сър, натъкнахме се на два проблема. Единият е тук, а другият – на „Омега“. Капитан Миковски очаква обаждането ви по УТК – линията.

Виктор се намръщи и погледна назад към празната полиня. Черен кабел, почти засипан от снега, излизаше откъм езерото и изчезваше

надолу в шахтата. Това бе УТК-линията – подводен телефон, нещо като активен сонар, който вместо единични къси сигнали можеше да предава гласове. Подобна комуникация бе възможна само на къси разстояния, така че „Дракон“ би трябвало все още да е някъде наблизо.

Полузамръзнатата група тръгна надолу по тунела, минавайки покрай взривените останки на някакъв снегомобил до вратата. Постовият продължи да говори забързано:

– Сър, проблемът тук е, че неколцина военни и група цивилни се барикадираха в Ниво Четири. Не успяхме да се доберем до тях заради някакви странни зверове, които нападنا хората ни.

– Зверове ли?

– С бяла кожа. Масивни. Колкото бикове. Аз лично не съм ги виждал. Създанията изчезнали в ледените пещери, преди да пристигне подкреплението. Загубихме един от нашите. В момента коридорът е под охрана.

Краката на Виктор омекнаха. Преди да тръгне, бе прочел секретните доклади на баща си до Москва.

„Грендели... Нима е възможно? Нима още са живи?“

Не след дълго пристигнаха в основната част на станцията, черният кабел свършваше в малък радиоприемник. Свързочникът скочи на крака при появата на адмирала.

– Сър! Капитан Миковски чака...

– Разбрах – отиде до УТК-телефона и взе слушалката. – Адмирал Петков.

– Господин адмирал, токущо получих съобщение от нашите в „Омега“ – думите звучаха кухо, сякаш някой говореше през дълга тръба, но това бе несъмнено гласът на капитан Миковски. – Бих искал да ви го предам незабавно.

– Слушам.

– Имало е пробив в охраната. Една жена от пленниците и американски матрос са се измъкнали от бараката и са стигнали до малък летателен апарат.

Сви юмрука си. Как беше възможно да се случи това?

– Успели са да избягат, сър. Не сме в състояние да ги проследим заради бурята. По всяка вероятност са се насочили към Аляска, за да вдигнат тревога.

Ярост забушува в гърдите на Виктор. Такава грешка не биваше да се допуска в никакъв случай. В тази мисия не можеше да има живи свидетели. Всичко бе нагласено до последната секунда. Под прикритието

на вилицата и магнитната буря американските сателити можеха да различат в най-добрия случай само неясни инфрачервени сигнатури. И въпреки че ехото от миналите битки понякога се регистрираше от патрулиращи кораби или подводници дори при липса на живи свидетели, на руското правителство му правеше чест, че категорично и приемливо отричаше каквото и да било свое участие в тях. Дори на изследователската подводница „Полярен страж“ и бе позволено да се измъкне безпрепятствено заедно с бегълците. Макар че тя би могла да засече „Дракон“ в тези води, не можеше да установи със сигурност как-во се е случило върху леда.

Убедително опровержение. Това бе ключовата фраза, характеризираща съвременните битки.

Но сега бяха избягали двама от пленниците. Двама свидетели, които можеха да посочат него, руския адмирал.

Виктор се насили да поеме дълбоко въздух и да се успокои. Потисна изблика на гняв. Първоначалната му реакция бе инстинктивна, чисто военна. Всъщност нямаше никакво значение. Обхвана с ръка монитора на „Поларис“ и си напомни за голямата мисия, която трябваше да изпълни.

Отново възвърна спокойствието си. Освен това и двете правителства бяха одобрили тайната война, която бе мълчаливо определяна в политическите кръгове като престрелка. Подобни прикрити сражения непрекъснато избухваха между различни държави и американците не правеха изключение. Водеха се в затътените кътчета на света – във водите около Северна Корея, в пустините на Ирак, в просторите на Китай, а неведнъж дори в самотната пустош на полярния оайон. Командването беше информирано, но детайлите никога не достигаха до екраните на широката публика. „Далеч от очите, далеч от мислите.“

– Господин адмирал, какви са заповедите ви? – продължи Миковски.

Виктор обмисли ситуацията. Беше неприятно, но все пак положението можеше да бъде овладяно. Все пак не можеше да рискува повече. Станция „Омега“ вече не представляват никакъв интерес. Наградата просто не беше там.

– Капитане, отплавайте към „Омега“ – гласът му звучеше твърдо и непоколебимо.

– Сър?

– Щом пристигнете, приборете нашите хора и се оттеглете.

– А „Омега“... и пленниците?

– Щом хората ви са в безопасност, задействайте експлозивите. Потопете цялата база.

Последва дълга пауза. Това бе смъртна присъда за невинни хора.

– Слушам, сър – тихо отвърна капитанът.

– След това се върнете тук. Мисията ни е почти изпълнена.

Виктор остави слушалката на вилката и се обърна към хората, насъбрали се около него.

– Я сега да се заемем с другия проблем.

13:55

Полярна станция „Грендел“

Ужасени, Мат и останалите рязко поеха въздух. Дългият извит коридор се простираше далеч зад основното помещение на лабораторията. През две крачки в черната стена бяха вградени стоманени камери, повисоки от Мат. Дебели гумени шлангове и усукани проводници пълзяха по пода и тавана и свързваха камерите помежду им. Макар че предните им страни бяха от дебело стъкло, нищо не се виждаше от дебелия скреж, натрупал се върху гладката повърхност.

Но на десетина от най-близките камери скрежът се бе разтопил и светлината на крушките проникваше безпрепятствено вътре. Вътрешността им бе изпълнена с твърд и идеално чист син лед.

А в сърцето на всяка камера, подобно на насекомо, попаднало в капка кехлибар, се виждаше фигура. Гола. Човешка. На всяко лице бе изписана агония. Прилепени към стъклото длани, изкривени и сини пръсти. Мъже. Жени. Дори деца.

Мат погледна по дължината на тунела. Колко ли бяха общо? Извърна се от ужасната гледка. Видя шока, изписан по лицата на останалите.

Двама от групата обаче изглеждаха повече смутени, отколкото ужасени.

Мат се обърна към Брат и Аманда Рейнълдс.

– Какво е всичко това? – той махна с ръка към коридора.

Крейг застана до него. Ушбърн и цивилните учени се събраха около тях.

– Тайната, която руснаците искат да скрият – отговори Аманда. – Секретна лаборатория от времето на Втората световна война. Използвана е за експерименти върху хора.

Мат огледа залостената врата. Охраняваха я Гриър и Пърлсън.

Засега руснаците се бяха отказали от опитите да я отворят. Може би се опасяваха, че гренделите могат да се върнат отново. Но страхът им нямаше да ги държи настрана завинаги.

– Какво са се опитвали да направят мръсните копелета?

Уошбърн изглеждаше най-силно потресена от всички. От стоическия и вид не бе останала и следа.

Аманда поклати глава.

– Не знаем. Затворихме лабораторията веднага щом открихме какво се крие тук. – Тя посочи един стъклен шкаф две от лавиците на който бяха заети от спретнато подредени дневници. – Отговорите може би са там. Но всичко е коди рано с някакви странни знаци. Не успяхме да ги разчетем.

Крейг отиде до шкафа и отвори вратата му. Наведе се напред и огледа подвързиите.

– Има числа. По всяка вероятност дати – пръстът му пробяга по редовете. – Ако разчитам правилно, от януари 1933... до май 1945 г.

Измъкна последния дневник и го разлисти.

– Дванадесет години – каза Брат. – Не мога да повярвам, че е продължило толкова дълго, без да разбере някой.

– По онова време връзките в тази част са били спорадични – отвърна Аманда. – Пътуванията също. Не е било трудно да скриеш подобно място.

– Или да го изгубиш, ако пожелаеш – добави Мат. – Какво е станало тук, по дяволите?

– Имам идея – обади се биологът доктор Огден. Стоеше изправен до една от камерите.

Всички се обърнаха към него.

– Е? – безцеремонно попита Брат.

– Гренделите – каза ученият. – Видяхте какво стана. Съживиха се, след като са били замразени в продължение на хилядолетия.

Очите на Аманда се разшириха.

– Това е невъзможно.

– Не, госпожо – обърна се към нея Брат. – Доктор Огден е прав. Видях с очите си какво се случи.

– Подобни чудотворни съживявания не са непознати в природата – продължи доктор Огден. – Някои видове костенурки изпадат в сън в замръзналата тиня за цяла зима и се съживяват отново, когато се затоплят през пролетта.

– Но ако са дълбоко замразени? – попита Аманда.

– Да. Арктическите дървесни жаби замръзват и стават твърди като камък през зимата. Сърцата им престават да бият. В това състояние можеш да ги разрежеш на две и пак няма да кървят. Всякаква ЕЕГ активност замира. Всъщност няма никаква клетъчна активност. Откъдето и да погледнеш, те са мъртви. Но стига да дойде пролетта и да се размразят, само след петнадесет минути всичките им органи започват да функционират и можеш да ги видиш да подскочат насам-натам.

Мат кимна, когато Аманда погледна към него.

– Така е. Чувал съм за тези жаби.

– Но как е възможно? – не отстъпваше Аманда. – Когато тялото замръзва, ледът в клетките се разширява и ги унищожава. Нали така е при измръзването. Как е възможно жабите да оцелеят?

– Отговорът е съвсем прост – каза Ог ден. Аманда вдигна вежда.

– Захарта.

– Какво?

– И по-точно глюкозата. Има един канадски изследовател, доктор Кен Стори, който изучаваше арктическите дървесни жаби през последното десетилетие. Той открил, че когато в кожата на жабата започва да се образува лед, клетките на тялото и започват да се пълнят с глюкоза. Тя увеличава осмалността на клетките до степен, в която вътре в тях не може да се образува лед.

– Но нали каза, че жабите всъщност замръзват?

– Точно така, но замръзва само водата извън клетките. Глюкозата вътре в тях действа като криозащита, един вид антифриз, който запазва клетките, докато тялото не бъде размразено отново. Доктор Стори установил, че този еволюционен процес се управлява от група от двадесет гена, които преобразуват глюкогена в глюкоза. Агентът, който задейства внезапно тези гени, все още е неизвестен. Най-популярна е хормоналната теория, според която жлезистата кожа на жабите произвежда някакво съединение. Странното обаче е, че тези двадесет гена съществуват у всички гръбначни организми.

Аманда пое дълбоко дъх.

– Включително и у *Ambulocetus*... у гренделите.

Той кимна.

– Помниш ли, казах ти, че ще класифицирам новия вид като *Ambulocetus natans arctos*. Адаптиран към арктическите условия подвид на първоначалния кит амфибия. Гигантизмът, депигментацията... всички те са характерни арктически адаптации. Защо да не става дума за същото? Ако това същество е избрало за свой дом този район –

управляван не от слънцето, а от циклите на замразяването и размразяването, – тогава тялото му би могло също да се адаптира към подобен ритъм.

– Освен това ние видяхме, че с чудовищата става тъкмо това – добави Брат. – Знаем, че могат да го правят.

Огден кимна и продължи:

– Това е форма на потисната жизнена активност. Можете ли да си представите потенциалното и приложение? Дори сега изследователите в университетите използват арктическата жаба като модел при опитите да замразят човешки органи. Откритието ще бъде истинска благодат за света. Дарените органи могат да бъдат замразявани и да се използват, когато има нужда от тях.

Погледът на Мат се върна отново към камерите.

– Ами тези хора? Мислите ли, че тук е ставало тъкмо това? Един вид гадна банка за органи? Голям склад за резервни части?

Огден се обърна към него.

– О, не, изобщо не го допускам. Мат го изгледа.

– Тогава какво?

– Обзалагам се, че руснаците са се опитвали да постигнат нещо по-голямо. Нали ви казах, че двадесетте гена, които ръководят потискането на жизнената активност на жабата, се срещат у всички гръбначни организми. Е, и хората са такива.

Мат се ококори.

– Смятам, че тези хора са били като опитни мишки в програма за потискане на жизнената активност. Руснаците са се опитвали да внедрят у хората способността на гренделите да оцеляват при замразяване и са търсили начини за практическото и приложение. Търсили са Светия граал на всички науки – Огден погледна обърканите лица около себе си. – Безсмъртието.

Мат се обърна към изкривените от агония тела в леда.

– Да не искате да кажете, че тези хора са все още живи?

Но преди да получи отговор, някой заблъска по вратата – твърдо, заповеднически. Всички млъкнаха.

– Незабавно отворете вратата... – разнесе се груб глас отвън. – Ако се наложи да влезем със сила, ще платите скъпо за неприятностите, които ни създавате.

От категоричния тон на гласа беше ясно, че това не е просто заплаха.

Вълкът беше спрял пред вратата им.

14:04

Над полярната шапка

Джени се бореше със силния вятър, блъскаш предното стъкло. Внезапните пориви и завихрянния я караха да държи шурвала с всички сили и да не откъсва очи от датчиците. През последните десет минути дори не си бе направила труда да погледне навън. А и за какво?

Макар че не виждаше нищо, все още не бе свалила защитните очила. Дори при цялата тази вихрушка през предния прозорец нахлуваше ярка светлина. Караше я да затвори очи. От колко ли време не бе мигвала?

Отърси се от тези мисли и провери скоростта. Прекалено ниска. Насрещният вятър я убиваше. Опита се да не обръща внимание на състоянието на горивото. Жълтата лампичка мигаше предупредително. Празно. Летяха на пари през бурята.

– Всички ли сме сигурни? – обади се Ковалски. Матросът се бе отказал от опитите си да намери някого по радиото.

– Не виждам какво друго ни остава – каза Джени. – Нямам достатъчно гориво, за да стигна до брега. Така или иначе ще бъдем принудени да кацнем. По-добре да бъде на място, където имаме поне някакъв шанс да оцелеем.

– Още колко ни остава? – попита Том от задната седалка. Бейн легеше свит на кълбо на седалката до него.

– Ако координатите ви са верни, около петнадесет километра.

Ковалски се загледа напред през прозореца.

– Не мога да повярвам, че го правим.

Джени пренебрегна думите му. Вече го бяха обсъдили. Това беше единственият им шанс. Мъчеше се да изстиска поне още малко скорост, като използваше всяко затишие на вятъра и всеки порив, който ги отнасяше в желаната посока. Управлението ставаше все по-трудно – по крилете и предното стъкло се натрупваше лед. Лека-полека се превръщаха в летящо ледено кубче.

Летяха мълчливо още пет минути. Джени едва поемаше дъх очаквайки всеки момент перките да се задавят и замрат, когато алчните мотори погълнат и последните капки гориво.

– Ето там! – внезапно възкликна Том и протегна ръка между нея и Ковалски. Бейн вдигна глава.

Джени се опита да проследи накъде сочи мичманът. – Не виждам...

– Дясно на борд десет градуса! Изчакай вятърът да утихне!

Джени съсредоточи вниманието си към мястото, което и сочеше. И тогава, след като снегът внезапно изчезна след поредното диво завихряне, право пред тях грейна светлина.

– Сигурен ли си, че това е мястото? Том кимна.

– Полярна станция „Грендел“ – изстена Ковалски. Джени започна да се спуска, без да откъсва очи от алтиметъра. Нямаха гориво и им трябваше място, където да кацнат. Не можеха да се върнат до „Омега“, а оставането им в пустошта на полярната шапка означаваше сигурна смърт. Имаше само още едно място, където можеха да намерят някакъв подслон. Полярната станция.

Беше рисковано, но не и напълно безумно. Руснаците нямаше да ги очакват. Ако кацнеха някъде настрани, Том Помаутук познаваше разположението на станцията достатъчно добре и ще могат да се доберат до някоя от външните вентилационни шахти, снабдяващи станцията с пресен въздух. Можеха да се крият там, докато руснаците си отидат.

А и без това горивото им бе на привършване и нямаха Друг избор.

Отерът се наклони, когато левият двигател се задави. Перката превъртя и спря. Само за миг двумоторният самолет стана едномоторен. Джени се мъчеше да го задържи изправен с помощта на задкрилките. Спускаха се рязко надолу.

– Дръжте се!

Ковалски сграбчи с всички сили дръжките на седалката.

– За това съм застрахован.

Не се виждаше граница между небето и ледовете под тях. Джени гледаше как стрелката на алтиметъра се върти надолу. Вятърът продължаваше да ги връхлита, сякаш се мъчеше да задържи самолета във въздуха.

Джени прехапа долната си устна. Опита се да фиксира ума си мястото на светлинния сигнал на станцията, който вече не се виждаше. В главата и се появи карта, оформена от показанията на уредите и от собствения и инстинкт.

Когато алтиметърът показва височина под шестдесет метра, тя се съсредоточи върху баланса, като се мъчеше да преодолее едновременно вятъра и замлъкналия двигател, за да остане в хоризонтално положение. Снегът стана по-гъст – вече не само падаше от небето, но и се вдигаше от ледената равнина под тях.

Опитваше се да се спусне колкото се може по-плавно. Това бе

единственият начин да кацнеш безопасно при нулева видимост. Бавно и равномерно... докато държи двигателят. Гледаше как алтиметърът отброява тридесет метра... после двадесет... после...

– Внимавай! – извика Том от задната седалка.

Погледът ѝ се откъсна за миг от уредите. Резките пориви на вятъра разгониха снега пред тях и откриха ледена стена, натрошена и извита нагоре като зъби на гигантско чудовище, покрити със сняг. Намираше се само на сто метра от тях. Джени бързо прецени възможностите. Нямаше достатъчно мощност, за да успее да мине отгоре.

Седнал до нея, Ковалски монотонно редеше псувня след псувня, сякаш се молеше.

Джени стисна зъби и натисна шурвала напред, гмуркайки се стръмно надолу. „Майната му, писна ми от такива кацания.“ Спусна самолета през последните петнадесет метра право към ледените пикове.

Земята не се виждаше никъде.

Молитвата на Ковалски ставаше все по-гореща и завърши с „Мамка му, мамка му, мразя те!“.

Джени не му обърна внимание. Насочи цялото си внимание към уредите. На тях имаше повече доверие. Те твърдя ха, че земята се намира някъде долу. Спусна докрай задкрилките. Самолетът рязко се гмурна.

Това бе прекалено много за двигателя. Той се задави, закашля се и млъкна. За миг се превърнаха в замръзнала скала с криле, летяща право надолу.

– Мамка мууууууууу! – закрещя Ковалски, притиснал ръце в предното стъкло и панела.

Джени си тананикаше. Инерцията от плавното спускане се бе запазила. Стрелката на алтиметъра плъзгеше все по-надолу и по-надолу, докато спря на нулата. Все още не се виждаше никаква земя.

И тогава плъзгачите докоснаха леда. Меко и плавно.

Вдигна рязко задкрилките, за да намали скоростта. Бяха кацнали с много по-висока скорост, отколкото и се искаше.

Отерът продължаваше да се носи по хлъзгавата повърхност, страничният вятър заплашваше да го преобърне на една страна, но Джени управляваше умело задкрилките, за да продължат да се движат.

– Лед! – извика Том от задната седалка.

Ледените пикове летяха към тях. Скоростта на самолета не намаляваше. Той имаше само плъзгачи и не разполагаше с хидравлични спирачки – разчиташе единствено на задкрилките и триенето. Но последното липсваше.

Обаче от десетилетния си опит с кучешки шейни Джени познаваше деликатната физика на леда и стоманените плъзгачи. Отерът продължи да се плъзга към извисяващите се грамади, носейки се към сигурна катастрофа. Джени вече виждаше неизбежното.

– Ще боли – промърмори тя.

Докато летяха към стената, тя се молеше ледът да остане все така гладък. Всичко зависеше от задкрилките. И от избора на подходящ момент.

Гледаше как стената расте пред тях. Броеше наум и в последния момент пусна десните задкрилки и продължи да намалява с левите. Маневреният самолет поднесе и се завъртя като състезател по фигурно пързалане на олимпийски игри.

Задната част се обърна и се блъсна в ледената стена, като пое по-голямата част от удара и се смачка. Коланите на седалката едва задържаха Джени да не полети настрани. Крилото се откъсна и отлетя нанякъде. След като основната част от удара бе поета от останалите части на самолета, сблъсъкът с кабината по-скоро приличаше на чукване на броня в броня.

Всички бяха здравата раздрусани, но живи.

Бейн скочи обратно на седалката си. По вида му личеше че никак не се радва на преживяното. Джени се обърна към Ковалски. Той протегна двете си ръце, хвана я за бузите и я целуна право в устата.

– Хайде повече да не се караме – каза морякът.

Двигателят на другото счупено крило се откъсна и падна с трясък върху леда.

– По-добре да се махаме отук – обади се Том.

Измъкнаха се навън. Преди да слезе, Джени взе някои неща от сандъка за извънредни случаи – фенер, две резервни канадки и ръкавици, голяма намотка алпинистко въже сигнален пистолет и кутия сигнални ракети. Хвърли поглед към празните куки, на които обикновено бе закачена служебната и пушка и наруга наум Сюел.

Излезе от разнебитения самолет и хвърли едната канадка на Ковалски.

– Май Коледа е подранила – промърмори той, докато я навличаше. Беше прекалено малка за едрото му тяло. Ръкавите достигаха на десетина сантиметра от китките му, но не се оплака.

Джени потрепери от вятъра, но поне се намираха на завет. Ледените възвишения ги прикриваха от най-свирепите пориви на бурята. Бързо облече канадката си.

Бейн обиколи останките от самолета, след което вдигна крак. От жълтата струйка се вдигна пара.

Ковалски го изгледа за миг.

– Дяволски умно куче. На негово място бих сторил също то. Напомни ми отсега нататък да не се качвам в нещо по малко от „Боинг 747“.

– Прояви малко уважение. Направи всичко по силите си, за да те докара дотук. – Джени гледаше останките от само лета. Изненада се от силното чувство на загуба, което изпитваше.

Том сгуши момчешките си рамене в канадката.

– А сега накъде?

– Натам, където не сме добре дошли – отвърна Ковалски и посочи ледената планинска верига. – Да видим дали не можем да се промъкнем през задната врата.

Докато вървяха, Джени попита:

– И накъде води тази скрита вентилационна шахта?

Том и обясни системата на въздушната циркулация на станцията. Работеше без помощта на помпи. Просто бяха прокопали шахти от повърхността до най-дълбоките нива – дори под самата станция. По-студеният и по-тежък въздух отгоре се спускаше надолу и изместваше по-топлия и застоен въздух.

– Така се получава пасивна система на циркулация – завърши той. – Пресният въздух се задържа в пещерната система около станцията. Така да се каже, резервоар от чист въздух. След това той се загрява и се вкарва в станцията.

– Значи вентилационната шахта ще ни отведе до пещерната система? – попита Джени.

Ковалски кимна.

– Стигнем ли дотам, ще бъдем в безопасност. Том се съгласи с него.

– Наричаме я Лабиринта.

14:13

Полярна станция „Грендел“

Мат бягаше с останалите по кръглия коридор, опасващ изследователското ниво. От дясната му страна една след друга се редуваха зловеците камери. Хвана се, че ги брои. Беше стигнал до двадесет и две.

Спря. Камерите продължаваха и зад извивката. Сигурно бяха най-малко петдесет. Обърна се към другата стена от стоманени плочи. На някои места в нея имаше прозорци, гледащи към кабинетите, няколко заключени врати и отворени люкове. През един от тях зърна помещение, разделено на малки затворени клетки. Друг гледаше към по-голямо спално помещение.

„Тук са държали пленниците – помисли си Мат. Можеше само да си представи ужаса, който са изпитвали тези хора. – Дали са знаели каква участ ги очаква?“

Доктор Огден следваше Мат по петите, а Аманда беше напред. Биологът от време на време почитваше скрежа от някое стъкло с ръкава си, вираше се вътре и мърмореше.

Мат поклати глава. Научното любопитство вече не му понасяше. Искаше само да се махне оттук и да се върне обратно в горите на Аляска, където единственото, от което трябва да се страхуваш, бе някоя изгладняла гризли.

Откъм централната лаборатория се разнесе силен звън. Руснаците се мъчеха да проникнат вътре. След заплахата на ледения глас всички бяха побягнали по-далеч от вратата.

Брат ги водеше.

– Трябва да е на десетина метра оттук – В ръката си стискаше комплект планове на станцията.

Крейг надничаше през рамото му към листата. Плановете бяха изработени от специалиста по материалите от групата на НАСА, който бе картографирал цялата станция. Мат се молеше човекът да е разбирал от работата си.

– Насам! – извика Гриър, който вървеше на известно разстояние пред останалите и разузнаваше терена.

Лейтенантът се бе отпуснал на едно коляно. Между две от камерите имаше отвор с решетка. От него излизаха проводници и тръби, които се разделяха и продължаваха по двете страни на коридора по протежение на пода и тавана, явно за да обслужват ужасния експеримент.

Пърлсън посочи диаграмата на стената над отвора. Представляваше план на нивото. Посочи големия червен X, означен върху него.

– Вие сте тук – промърмори той.

Мат разгледа плана, след което се озърна. Намираха се в средата на хранилищния коридор. Бяха изминали половината от обиколката на нивото.

Пърлсън и Гриър се заеха да развинтят решетката с помощта на

стоманени скалпели. Всеки бе сграбчил каквото му попадне оръжие, преди да побегне от лабораторията – скалпели, триони за кости, стоманени чукове, а Уошбърн се бе сдобила дори с двойка куки за месо. Мат не искаше и да си помисля за евентуалното хирургическо приложение на противните инструменти. Самият той се бе въоръжил с метална тръба, дълга около метър.

Огледа групата, докато матросите се занимаваха с решетката. Всички се бяха превърнали в ловци от каменната ера... въоръжени с майсторски изработени хирургически инструменти. Странна картина.

Огден отново чистеше поредната камера. Скърцането на вълната върху стъклото направо подлудяваше Мат. Едва се сдържа да не го фрасне с тръбата. Искаше да му изкрещи да остави нещастниците на мира.

Биологът сякаш прочете мислите му и се обърна към него, присвил очи.

– Всички са местни – промърмори той. Гласът му леко трепереше. Мат усети какво напрежение се бе насъбрало в съзнанието на учения и заплашваше да го пречупи. Опитваше се да се държи на положение, като занимаваше непрекъснато мозъка си. – Всички до един.

Въпреки съпротивата си Мат пристъпи към него, сбърчил вежди.

– Местни?

– Инуити. Алеути. Ескимоси. Наричайте ги както искате – Огден махна с ръка към камерите. – Всички си приличат – Може би дори са от едно и също племе.

Мат приближи стъклото, което биологът бе почистил токущо. Отначало камерата му се стори празна. После погледна надолу.

На дъното седеше малко момче, замръзнало в леда.

Доктор Огден беше прав. Нямаше никакво съмнение в хлапето е било инуит. Черната коса, бадемовите очи, заоблените скули, дори цветът на кожата – макар и леко посиняла – ясно показваха произхода му.

Инуит. От народа на Джени.

Мат се отпусна на коляно.

Очите на момчето бяха затворени, сякаш спеше, но мъничките му ръце бяха вдигнати нагоре, с притиснати към стените на ледения затвор длани.

Мат опря своята длан от външната страна на стъклото, точно срещу неговата. Другата му ръка стисна тръбата, която носеше. Що за чудовища можеха да постъпят така с едно дете? Момчето е било най-много на осем години.

„На същата възраст, на която загина Тайлър.“

Взираше се в застиналото лице, но в главата му се промъкна друг призрак – Тайлър, лежащ на дървената маса в къщата им. Синът му също бе умрял в леда. Устните му бяха посинели, очите му се бяха затворили.

„Сякаш спеше.“

Болката от спомена го жегна. Радваше се, че Джени не беше тук. Молеше се да е в безопасност, но тя никога не трябваше да види това... и най-малката частица от него.

– Съжалявам – прошепна той, извинявайки се и на двете момчета. Очите му се наляха със сълзи.

Нечия длан го докосна по рамото. Беше Аманда.

– Светът ще узнае за това – високо изрече тя. Произношението и се бе влошило допълнително от обхваналата я мъка.

– Как е възможно... Та той е бил само едно момче! Кой се е грижил за него?

Мат все още гледаше към стъклото. Пръстите и го стиснаха съчувствено.

Огден приклепна от другата му страна и с трескав поглед започна да изучава панела с бутони и превключватели. Пръстът му проследи някакъв надпис.

– Странно.

– Какво? – попита Мат.

Огден посегна към един лост и с известно усилие го дръпна надолу. Изщракването се чу силно в притихналия коридор. Бутоните на панела светнаха. Стъклото завибрира, когато някакъв дъвен двигател се закашля, размърда се и започна да бръмчи.

– Какво направи? – извъртя се към него Мат – обиден, изпълнен с гняв.

Огден отстъпи назад и погледна Мат и Аманда.

– Боже мой, все още работи! Не мислех...

Отнякъде се разнесе силен трясък и ехото му завибрира из коридора.

– Руснаците – каза Брат. – Вътре са.

– Ние също – с изкривена физиономия каза Гриър. – Почти.

Пърлсън се бореше с последния винт.

Крейг стоеше зад тях с широко отворени и немигащи очи и местеше поглед ту към отвора, ту към коридора. Беше се въоръжил с тридесетсантиметрова стоманена шпилка за кост – хирургически пикел, който

здраво стискаше пред гърдите си.

– Хайде, хайде! – изстена той.

Вече се чуваха викове и стъпки върху стоманените плочи – засега бавни и предпазливи.

– Готово! – изсъска Гриър. Двамата с Пърлсън вдигнаха решетката на сервизната шахта.

– Всички навън! – нареди Брат.

Крейг, който се намираше най-близо, мина пръв. Останалите го последваха.

Внезапно останал без сили, Мат все още стоеше на коляно пред замразеното момче. Ръката го болеше от допира с леденото стъкло. Чувстваше вибрациите от работещите машини.

Аманда отстъпи назад.

– Побързай, Мат.

Той погледна още веднъж към момчето. Докато се изправяше, имаше чувството, че го изоставя. Пръстите му се задържаха още миг върху стъклото, после се обърна.

Гриър помогна на Аманда да влезе в шахтата и направи знак на Мат.

Той се приведе и се пхна вътре.

До входа стоеше Уошбърн. Посочи с едната от куките си към тунела – приличаше на някаква амазонка пират.

Мат последва Аманда на четири крака, без да се разделя тръбата си. Брат водеше групата, следван от Крейг и биолозите. Мат бързаше, за да направи място за останалите за него – Пърлсън, Гриър и Уошбърн.

Тунелът приличаше по-скоро на пробита в леда шахта подът беше застлан с гумени рогозки, които да правят придвижването по-лесно. Покрай двете стени се виеха проводници.

Пет метра по-нататък внезапно стана тъмно. Мат погледна през рамо. Гриър бе дръпнал решетката обратно с надеждата да скрие мястото, откъдето са избягали, или поне да забави откриването му. Четвъртото ниво беше голямо и разделена на множество помещения. Руснаците щяха да изгубят време, докато го проверят цялото. При малко повече късмет можеше да не обърнат веднага внимание на решетката.

Стана още по-тъмно и по-студено.

Накрая шахтата свърши в някакво старо сервизно помещение. Беше просто куб, изсечен в леда. Няколко дървени мебели, проводници, медна жица, резервни метални плочи, дебел гумен маркуч и сандък за инструменти.

Стълба от дървени скоби, набити в една от ледените стени, водеше към друга шахта на шест метра нагоре.

Брат посочи плана. Говореше колкото се може по-тихо.

– От тук би трябвало да се стига до трето ниво. Изкачват се стъпаловидно нагоре, следвайки нивата на базата.

Уошбърн огледа следващия тунел.

– Може да успеем да се доберем до старата оръжейна. Тя е в централната част на станцията, но ако отвлечем за малко вниманието на руснаците, малка група би могла да стига дотам.

Брат кимна.

– Нагоре – нареди той.

Прибраха хирургическите инструменти по джобовете, за да освободят ръцете си. Групата продължи в същия ред нагоре по стълбата. Мат бе след Аманда. Стигна до края на скобите и се пхна в поредната сервисна шахта.

Зад тях се разнесе вик. На руски. Идваше от тунела след лабораторията в Ниво Четири.

– Мамка му! – изръмжа Гриър.

Руснаците вече бяха открили заешката им дупка.

Разнесе се изстрел. Куршумът рикошира от стените на шахтата и отскочи в помещението. Ледени парчета се пръснаха там, където удари стената – на сантиметри от изкачващата се по стълбата Уошбърн.

Мат се пресегна да и помогне. Гъвкава като котка, Уошбърн се плъзна покрай него.

– Накарай останалите да се размърдат – подкани я той.

Нямаше нужда от повтаряне. Всички бяха застинали при стрелбата, но сега побързаха да продължат. Брат ги водеше.

Долу отново настъпи суматоха. Разнесоха се заповеди на руски. Трудно можеше да се определи какво точно означаваха. Ушите на Мат още пищяха от стрелбата, но не му хареса лукавия тон на гласовете.

Показа се през отвора и погледна надолу.

– Качвайте се нагоре! – изсъска той на последните двама.

Бяха се прилепили за стените, очаквайки нови изстрели.

Гриър се хвърли първи към стълбата, пъргав като маймуна. Пърлсън го следваше плътно, като буквално плъзеше нагоре по краката на партньора си.

Мат сграбчи качулката на Гриър, изтегли го нагоре и се отмести да му направи път.

Пърлсън бе стигнал с едната си ръка до ръба на шахтата. Мат се

обърна да му помогне. През рамото му видя как някакъв предмет отскочи в помещението отдолу.

Очите на Мат се разшириха от ужас. Нещото приличаше на черна шишарка.

Явно Пърлсън гледаше лицето му в същия момент.

– Какво... – Той също надзърна през рамо.

Черният предмет затанцува по пода и се удари в стената точно под стълбата.

– Мамка му! – възкликна Пърлсън и погледна нагоре.

Мат се пресегна и го сграбчи за качулката.

Пърлсън се набра и скочи нагоре, закривайки отвора на вахтата с тялото си.

– Давай! – изстена той с мрачен ужас в гласа.

От взрива Мат падна назад. Ударът го отпрати още по-нататък в тунела. Ярките пламъци го ослепиха. Усети как го лизват огнени езици по лицето и шията. Несъмнено бе изкрещял, но не чу собствения си глас.

Светлината изчезна веднага, но не и жегата. Тя ставаш все по-силна и по-силна.

Мат виждаше източника и ужасяващо ясно.

Пърлсън все още затулваше входа, но дрехите му горяха. Не, не дрехите – цялото му тяло.

Бяха хвърлили не обикновена граната, а запалителна бомба, заредена с напалм.

Тялото на Пърлсън се свлече надолу, а краят на шахтата започна да се топи към Мат. По гумените рогозки се издуха мехури. Мат зарита с крака, за да се отдалечи. Лицето и вратът му бяха изгорени. Ако Пърлсън не бе прикрил шахтата, всички щяха да се сварят. Жегата беше толкова силна, сякаш бе застанал пред отвора на пещ. Ледът се разтопяваше и покриваше всичко наоколо с вода.

Нечия ръка го сграбчи за рамото. Беше Гриър.

– Мърдай.

Ушите на Мат все още пищяха. Едва успя да го чуе, не кимна.

Двамата запълзяха след останалите.

Но къде можеха да отидат? Навсякъде ги дебнеше смърт. Единственият въпрос бе как ще ги умъртвят. Мат се взираше напред, след това хвърли поглед през рамо.

Лед или огън.

УДАРНИ ОТРЯДИ

9 април, 14:15
„Полярен страж“

12. Групата мъже и жени очакваха заповедите на капитан Пери. „Полярен страж“ се бе издигнал до перископска дълбочина под открита цепнатина между две ледени плочи. Вятърът вилнееше само на педя над тях и издухваше снега по ледените полета със скорост сто километра в час, но под водата цареше мъртва тишина.

Обърна се към луничавия радист, който изглеждаше по-блед и от листата в ръката му.

– Все още ли няма надежда за сателитна връзка?

Двадесет и две годишният радист преглътна с мъка, но издържа тежестта на вперените в него погледи.

– Не, сър. Магнитната буря е по-свирепа и от виелицата отгоре. Опитав всеки номер, за който можех да се сетя.

Пери кимна. Все още бяха оставени сами на себе ни. Но вземането на решение не можеше да се отлага повече. Преди половин час същият този радист се бе втурнал на мостика. Беше засякъл съобщение на руски по УТК-линия. Макар и удобни за комуникация на къси разстояния, подводните телефони не осигуряваха поверителност на връзката, особено за съд, оборудван като „Полярен страж“. Малката подводница бе не само бърза и безшумна, но и разполагаше с най-добрите уши в океаните.

От тридесет километра разстояние бяха успели да прихванат едва доловимата сонарна комуникация между водача на руската група и капитана на „Дракон“. За корабния преводач не беше проблем да го преведе на английски. Самият Пери също бе прослушал записа и бе чул как студеният и кух глас издава заповедта си.

„Задействайте експлозивите. Потопете цялата база.“

Руснаците възнамеряваха да унищожат всичко. Цивилните, останалите войници... всички щяха да бъдат жертвени под полярната шапка.

Щом чу това, Пери незабавно заповяда на кормчията да открие някое място, където да могат да издигнат антената си. Макар и да се съмняваше, че някой ще успее да реагира навреме, беше длъжен да обяви тревога. Времето бе отчайващо малко.

Но дори този безнадежден опит бе претърпял неуспех Преди

петнадесет минути бяха изплавали в една тясна цепнатина, притиснати от двете страни от ледени стени. Издигнаха антената във вилицата отгоре и радистът се бе захванал за работа, но без резултат. Комуникациите все още не работеха.

Доктор Уилиг пристъпи напред. Шведският океанограф бе поел функцията на говорител на цивилните на борда.

– Става въпрос за наши хора там – колеги, приятели, дори роднини. Разбираме риска, на който се излагаме.

Пери огледа лицата около себе си. Екипажът му, заел съответните места, бе също толкова твърдо решен. Обърна се и изкачи стъпалото към стенда на перископа. За момент претегли собствената си мотивация. „Аманда също е там... някъде там.“ Доколко решенията му бяха зависими от чувствата му към нея? До каква степен бе готов да рискува екипажа си и намиращите се под закрилата му цивилни, та дори и самата подводница?

Четеше твърда решимост в израженията на останалите, но крайното решение и отговорност бяха негови. Можеше или да продължи да бяга към бреговете на Аляска, или да се върне обратно при „Омега“ и да направи всичко възможно, за да спаси хората там.

Но с какво разполагаше „Полярен страж“ срещу много поголемия и въоръжен до зъби руски ловец и убиец? Само с три оръжия – бързина, невидимост и хитрост. Пери пое дълбоко въздух и се обърна към очакващия радист.

– Не можем да чакаме повече. Оставете тук един ПЕТ.

Настройте го за непрекъснато предаване към НАВСАТ и за редете и записаното руско съобщение.

– Слушам, сър – мъжът се втурна обратно в кабината си.

Пери погледна към доктор Уилиг, после се обърна към заместника си.

– Дълбочина двадесет и пет метра, ъгъл на спускане тридесет градуса...

Всички затаиха дъх в очакване на решението му. Накъде щяха да тръгнат оттук – напред или назад? Следващата заповед съдържаше отговора.

– И минете в ултратих режим.

14:35

На борда на „Дракон“

Капитан Миковски наблюдаваше кормчията и навигатора, докато двамата насочваха подводницата към полинята. Помощник-капитанът Григор Янович следеше дълбочината и съобщаваше на глас положението.

Всичко вървеше нормално.

Григор се обърна към него. В очите му се четеше силна тревога. Беше негов помощник вече почти цяла година. Двата се познаваха толкова добре, че можеха да разчетат настроенятия и дори мислите си. И сега Миковски прочете мълчаливия въпрос – „Наистина ли ще направя това?“

В отговор само въздъхна. Трябваше да изпълнява заповед. След бягството на пленниците дрейфашката станция се превърна повече в опасност, отколкото в предимство за мисията им.

– Всички вентили са затворени – обади се помощникът и хвърли поглед към капитана. – Готови за изплаване.

– Изплаване – нареди Миковски. – Дръжте кораба в хоризонтално положение и устойчив.

Завъртяха се превключватели. Помпите се задействаха и „Дракон“ се издигна бързо и плавно на повърхността. Отвсякъде започнаха да пристигат съобщения – всичко беше на ред.

– Отворете люка – нареди той.

Григор предаде заповедта с махване на ръка към матроса до люка. Докато той изпълняваше, помощникът тръгна към Миковски.

– Групата за действие на брега в готовност. – Думите му бяха резки, изречени с мъка – принудителна проява на професионализъм заради ужасната задача, която им предстоеше. – Заповеди?

Миковски погледна часовника си.

– Заклучете пленниците. Проверете дали запалителните заряди са поставени според инструкцията. След петнадесет минути искам всички обратно на борда. Следва незабавно потапяне.

Григор не помръдна. Очите му вече не гледаха към Миковски, а към някакво въображаемо място, където онова, което предстоеше да сторят, можеше да бъде погребано и простено. Но ничие зрение не достигаше толкова надалеч.

Миковски издаде последната заповед:

– Веднага щом се потопим, взривете зарядите. От дрейфашката станция не трябва да остане нито следа.

14:50

Полярна станция „Грендел“

Докато се катереше с мъка по поредния леден хребет, Джени бе благодарна, че баща и беше останал на „Омега“ Теренът тук беше жесток. Ръкавиците и вече бяха нарязани от острия като нож лед. Пръстите и горяха, прасците се сковаха от болка. Останалата част от тялото и бе замръзнала до мозъка на костите.

С тежка въздишка – по-скоро стон – тя се издърпа на ръба на хребета.

Ковалски вече се бе покатерил и и помогна да се изправи Двамата заедно се спуснаха по задници по другия склон.

– Добре ли си? – попита я той, докато я издърпваше на крака. Тя кимна, като дишаше тежко в ледения въздух, и се обърна назад за да види как Бейн и мичман Помаутук преодоляват хребета. Младежът избута кучето, за да му помогне да се покатери. След това двамата се плъзнаха надолу.

– Още колко ни остава? – попита Джени.

Том погледна часовника си, в който имаше и компас. Посочи с ръка.

– Още стотина метра.

Джени погледна натам, където сочеше. Изглеждаше непреодолимо. Беше им необходим цял час, за да успеят да минат през първия пояс ледени хребети, които се извисяваха над погребаната станция. Теренът пред тях бе нагънат, напукан и набразден. Сякаш трябваше да минат през камари от натрошено стъкло.

Но нямаха друг избор.

С мъка продължиха напред. Вятърът бушуваше над главите им, сякаш някъде горе се разбиваха вълни в скалист бряг. Снегът се виеше около тях от резките пориви.

Джени продължаваше да използва широкия гръб на Ковалски като щит. Якият матрос беше като някакъв глинен Голем, проправящ си спокойно път през снега и леда. Съсредоточи се върху раменете и гърба му, мъчейки се да върви в крачка с него.

Изведнъж Ковалски рязко залитна и се отпусна на едно коляно, размахвайки ръце.

– Мамка му!

Кракът му бе стъпил върху тънък лед, под който имаше малко езеро. Потъна до бедрото, преди да се хване за ръба. Изгъркаля се настрана, като сипеше порой ругатни, и измъкна мокрия си крак от ледената вода.

– Страхотно, мамка му! Май все ми е писано да падам в проклетата вода.

Въпреки приповдигнатия тон Джени забеляза истински страх в очите му. Двамата с Том му помогнаха да се изправи.

– Не спирай да се движиш – каза тя. – Топлината на тялото ти и движението ще те предпазят от замръзване.

Ковалски се отърси от ръцете им.

– Къде е шибаната вентилационна шахта?

– Съвсем наблизно! – Том поведе, следван неотлъчно от Бейн. Ковалски тръгна след тях, като сърдито мърморещ нещо.

Джени, която вървеше на крачка зад него, чу слабо пляскане някъде отзад. Хвърли поглед през рамо. Парчетата лед се поклащаха във водата, развълнувана от нещо отдолу. „Просто течение.“

Продължи след останалите.

След още пет минути обещанието на мичман Помаутук се сбъдна. Заобиколиха един леден пик и се озоваха пред истински планински връх, който запречваше пътя им.

Джени зяпна в краката си. Не можеше да повярва, че се движи върху айсберг. Същинско чудовище, продължаващо километър и половина под водата.

– Къде е вентилационната шахта? – попита Ковалски. Зъбите му тракаха от студа.

– Ето там – Том посочи черния отвор на тунел, започващ в основата на планината. Беше прекалено правоъгълен, за да е с естествен произход. Страните му бяха с дължина около метър. Месинговата врата, която някога се беше затваряла, сега зееше наполовина погребана в снега.

„Полярни мечки – помисли си Джени. – Търсели са убежище.“ Приблужи предпазливо.

Том измина разстоянието, без изобщо да се страхува, и застана на четири крака.

– Трябва да внимаваме. Доста е стръмно. Към четиридесет и пет градуса. Най-добре да използваме въжето.

Джени изрови фенерчето от джоба си и му го подаде. Тон го включи и освети вътрешността на тунела.

– Май прави внезапен завой на около десетина метра надолу – каза

той и посочи с фенерчето. Смъкна намотаното въже от рамото си. – Прилича на входовете на нашите снежни къщи.

Джени се наведе напред. За входните коридори на иглуто на инуитите бе типично да правят един или два остри завоя, преди да стигнат до основното помещение. Така носеният от ветровете сняг не можеше да проникне направо в дома.

– Мамка му! Давайте да влизаме вътре – Ковалски трепереше целият.

Докато се изправяше, косъмчетата на врата и изведнъж настръхнаха. Като шериф бе развила остри възприятия – бяха и необходими, за да може да оцелее. Не бяха сами. Рязко се извъртя, стряскайки с неочакваното си движение Ковалски.

– Какво... – Той също се обърна.

Нещо изпълзя иззад ледения пик. Беше тежко, с подобна на куршум глава и черни очи. Ноктите му се забиваха в леда. Вдигна муцуната си и подуши въздуха към тях.

Джени зяпаше, замръзнала на място. Какво беше това, по дяволите?

Бейн скочи напред и предупредително излая.

Съществуто се извъртя към внезапната заплаха. Устните му с цвят на боровинка се изтеглиха назад, разкривайки челюсти на белуга.

За Джени това бе повече от достатъчно. Беше израснала в Аляска и знаеше, че ако нещо има зъби, непременно ще се опита да се нахрани с теб.

– Бързо вътре! – извика тя и сграбчи Бейн за козината на шията. – Хайде!

Том нямаше нужда от допълнително подканване. Знаеше как да изпълнява заповеди и сега чудесно демонстрира уменията си. Хвърли се по корем в шахтата и се плъзна надолу по леда.

Джени отстъпи към отвора, като дърпаше Бейн.

Ковалски и направи знак да влиза вътре. Когато се обърна, изпусна Бейн. Вълкът се отдалечи на няколко крачки и отново залая. Пресегна се да го хване, но бе спряна.

– Остави кучето! – изръмжа Ковалски и я натика вътре.

Последва я по петите, оставяйки я без избор.

Плъзна се надолу по стръмната ледена шахта.

– Бейн! – рязко извика тя. – Тук!

Погледна през рамо, но масивното тяло на Ковалски изпълваше тунела. Скоростта им леко се забави, когато приближиха острия завой.

– Пълзи! Давай напред! – подкани я той.

Шахтата зад тях внезапно притъмня.

– Мамка му! След нас е!

Джени стигна завоя и погледна назад. Създанието се спускаше надолу по шахтата, като се извиваше и плъзгаше бързо върху гладкия си корем.

Бейн се носеше само на метър-два пред него.

– Мърдай! – извика Ковалски и се опита да я бутне напред.

Но този път тя се удържа на място, като трескаво се мъчеше да намери нещо в канадката си. Накрая измъкна сигналния пистолет.

– Залегни! – и го насочи нагоре в шахтата.

Матросът се залепи за пода.

Джени се прицели над ухото на вълка и стреля. Ракетата полетя напред, накара Бейн да изскимти уплашено и екс-лодира право в муцуната на звяра.

Той изрева, когато светлината избухна около него и го заслепи напълно. Започна да търка с крайниците си уцелената си глава.

Когато Бейн скочи до тях, Джени се претърколи настрани. Като пълзеше и се пързеляше, тя тръгна след изчезналия с фенерчето мичман.

Ковалски остана да пази зад тях, докато завиха зад завоя.

– Излиза навън – каза той и се обърна към Джени. – Май си прекалено люта за вкуса му.

Не след дълго наклонът отново стана стръмен. Скоро се запързеляха презглава по шахтата. Джени се мъчеше с всички сили да намали скоростта си с ръце и крака, но стените бяха хлъзгави като пода.

Минута по-късно чува гласа на Том да ехти някъде отдолу:

– Стигнах края! Не е много далеч.

Беше прав.

Светлината стана по-ярка и Джени изведнъж се озова от шахтата в голям леден тунел. Ковалски едва не се приземи отгоре и, следван от Бейн. Джени се претърколи настрани и се изправи, като разтриваше ръцете си. Огледа се. Колко ли дълбоко в ледения остров се намираха?

Том стоеше до една от стените. Пръстът му сочеше зелен ромб, нанесен със спрей върху леда.

– Мисля, че знам къде се намираме... но...

Насочи фенерчето си към пода. Някой бе разлял червена боя.

Все още настръхнал, Бейн я подуши.

Джени се изправи на крака. Не беше боя... а кръв.

При това все още прясна.

– Изобщо не трябваше да напускаме проклетата дрейфа станция –

поклати глава Ковалски.

Никой не възрази.

14:53

В района на дрейфаща станция „Омега“

Старши сержант Тед Кантър лежеше, наполовина затрупан в снега, облечен в бял полярен щурмови екип, който го покриваше от глава до пети. Гледаше през инфрачервения бинокъл към американската изследователска база. Бе видял как руската подводница изплава преди петнадесет минути, изпусвайки пара сред бушуващата виелица.

Намираше се само на сто метра от станцията. Единственото му средство за връзка с външния свят бе акустичната слушалка „Дженеръл Дайнамикс“, закрепена на ухото му. На гърлото си имаше залепен суб-вокален микрофон. Беше доложил ситуацията и продължаваше наблюдението.

Заповедта бе да стои нащрек, но да не предприема нищо.

Такива бяха указанията още от пристигането му.

На четиристотин метра от него две бели палатки прикриваха останалата част от екипа на „Делта Форс“ с изключение на партньора му, който лежеше скрит в снежната купчина на няколко метра встрани. Шестчленният отряд се намираше тук от шестнадесет часа, докаран по въздуха и спуснат под прикритието на нощта.

Командирът им, главен сержант Едуин Уилсън с позивна Делта Едно, беше с останалата част от групата в Сборен пункт Алфа, на шест и половина километра оттук. Двата им хеликоптера бяха покрити с арктически камуфлаж, докато не получеха сигнал за действие.

Застанал на пост, екипът на Кантър бе наблюдавал от непосредствена близост как руската подводница пристигна на зазоряване. Видя как войниците нахлуха в дрейфащата станция и я овладяха. Гледаше как убиват хора. Един бе застрелян само на четиридесет метра от мястото, на което се намираше. Но не можеше да реагира. Имаше заповед – гледай наблюдавай, докладвай.

Но не действай. Още не.

Контролиращият мисията бе оставил ясни заповеди за действие едва след като бъде даден сигнал. Преди това трябваше да се уредят въпроси – както политически, така и стратегически. Освен това целта на мисията, носеща прякора „футбол“, трябваше да бъде открита и

поставена под контрол. Едва тогава можеха да направят своя ход.

Преди петнадесет минути бе видял как руснаците излизат от подводницата. Преброи слизашите, след това прибави и броя на разположените по-рано тук противници.

Сега те се връщаха. Присви очи и започна отново да брой руснаците, които един по един изчезваха през люка в търбуха на подводницата. Устните му се свиха.

Обстановката бе ясна.

Натисна с пръст предавателя.

– Делта Едно, отговори. Отговорът последва незабавно.

– Докладвай, Делта Четири.

– Сър, смятам, че руснаците се изтеглят от базата. – Кантър продължи да брой хората, които се катереха по ледения хребет и се насочваха към подводницата.

– Разбрано. Делта Четири, имаме нови заповеди.

Кантър се напрегна.

– Контролиращият активира сигнала за атака. Пригответи хората си за действие по мое нареждане.

– Разбрано, Делта Едно.

Кантър запълзя назад от скривалището си. Идваше ред на истинската битка.

14:54

„Полярен страж“

Пери прекоси мостика на носещата се под ледовете подводница. Никой не произнасяше нито дума. Екипажът съзнаваше неотложността на мисията и риска, които поемаше. Планът изглеждаше почти невъзможен. Знаеше, че дори и да успееше, това щеше да му струва капитанските звезди. Не му пукаше. Познаваше границата между правилно и неправилно, между слепия дълг и личната отговорност. Измъчваше го един друг въпрос – къде е границата между храбростта и откровената глупост?

Докато пътуваха към „Омега“, най-малко сто пъти бе на крачка да заповяда да обърнат назад и да се върнат на сигурно място в Аляска. Но така и не го направи. Просто гледаше как разстоянието до целта намалява все повече и повече. Дали капитаните в миналото са били измъчвани от подобни съмнения? Никога преди не се бе чувствал по-неподходящ

за водач.

Но нямаше на кого да прехвърли бремето.

– Капитане – прошепна помощникът му. „Полярен страж“ бе изолирана и звуконепроницаема, но никой не смееше да говори прекалено силно, да не би да ги чуе спотайващият се в тези води дракон. – Местоположението е потвърдено. „Дракон“ вече е изплавала при „Омега“.

Пери приближи до него и провери разстоянието до станцията. Оставаха още пет морски мили⁵.

– От колко време са там?

Помощникът поклати глава. Засега подробностите бяха оскъдни. Не можеха да активират сонара си, а в пасивно състояние точното местоположение и действията на „Дракон“ оставаха неясни. Това значително намаляваше собствените им възможности за действие. Руснаците сигурно вече се бяха евакуирали от станцията. Според прихванатото по УТК-линията съобщение капитанът на „Дракон“ трябваше да взриви базата веднага щом започне да се потапя. Не би могъл да рискува да повреди собствения си кораб при разрушението.

Но колко време им оставаше?

Лоцманът лейтенант Лианг застана до него. Лицето му бе напрегнато.

– Сър, проиграх предложения сценарий с кормчиите.

Прегледахме всички възможности.

– И каква е оценката за времето?

– Можем да заемем позиция за по-малко от три минути но ще са ни необходими още две, за да изплаваме безопасно.

– Пет минути...

„А освен това трябва и да се доберем дотам.“

Пери хвърли поглед към спидометъра. Четиридесет и два възела⁶. За всяка подводница бе трудно да се движи в пълна тишина, но това бе едно от преимуществата на „Полярен страж“. Пък и не смееха да се движат по-бързо. Ако „Дракон“ регистрираше шума на перките им или някакъв друг издйнически сигнал, с тях бе свършено.

Мислено изчисли времето, което щеше да им е необходимо да стигнат до „Омега“, да заемат позиция, да организират спасяването... и да избягат. Не разполагаха с толкова време. Погледна помощника си.

Лианг мълчеше. Той също разбираше. Всички разбираха. За

---

5. Около 9 километра. – Б. пр.

6. Около 78 км/ч. – Б. пр.

пореден път се пригответи да нареди да обърнат. Бяха се опитали, но вече всичко бе безнадеждно. Руснаците ги бяха победили.

Но в същия миг си представи усмивката на Аманда, бръчките в ъгълчетата на очите и, когато се смееше, начинът, по който се движеха устните и – меко, сладко...

– Лианг – каза Пери, – трябва да попречим на „Дракон“ да отплава.

– Да, сър.

– Искам да насочиш към тях активния локатор.

– Сър?

Пери се обърна към хората си.

– Трябва да накараме „Дракон“ да разбере, че във водите му има и още някой. Че някой го наблюдава. – Той замълча, след което започна да излага плана си на глас. – Те предполагат, че сме се махнали, че наоколо няма свидетел на това което ще се случи. Като се издадем, капитанът им ще бъде принуден да се свърже с началника си, да се забави поне малко. Може би това ще ни спечели времето, от което се нуждаем.

– Но те ще бъдат в пълна готовност и нашрек – обади се Лианг – – При това положение няма да можем да се промъкнем под носа им и да извършим спасителната операция.

– Зная. Изпратени сме на север да проверим възможностите на „Поларен страж“. Да докажем бързината и невидимостта му. Тъкмо това се каня да направя.

Лианг пое дълбоко въздух.

– Слушам, сър. Пери кимна.

– Само веднъж... след което пълна тишина.

– Слушам, сър! – Помощникът се обърна към локатора и започна да го настройва.

Пери продължи:

– Веднага щом изключим локатора, искам кормчията да насочи кораба на четиридесет и пет градуса встрани от сегашния курс. Не искам да ни прихванат. Ще продължаваме бързо и тихо.

– Като призрак, сър – Лианг направи кръгом и се върна на мястото си.

Един от техниците внезапно скочи на крака.

– Сър! Прихващам отваряне на клапани! От „Дракон“ е!

Пери изруга. Руската подводница се готвеше да се потопи, изхвърляше въздух и пълнеше резервоарите си с вода. Бяха закъснели. Евакуацията вече бе приключила.

Помощникът му го гледаше напрегнато. Изражението му питаше –

„Да продължаваме или да се отказваме?“ Пери срещна погледа му, без да трепне.

– Позвънете им на вратата.

Лианг се обърна и отпусна длан върху рамото на главния техник, който завъртя ключовете и натисна копчето.

Свърши се. Токущо се бяха издали. А сега трябваше да чакат реакцията. И без това дългият миг се проточи сякаш безкрайно. Палубата се наклони, докато поемаха по новата траектория.

Пери стоеше, стиснал юмруци.

– Пълненето спря, сър – прошепна техникът.

Обаждането им бе чуто.

– Сър! – друг техник бе скочил на крака и трескаво се мъчеше да привлече вниманието му. – Долавям друг сигнал през хидрофоните – изсъска той и посочи слушалките си „Друг сигнал?“ Пери забърза към него.

– Откъде?

Очите на техника посочиха нагоре.

– Точно над нас, сър.

Пери взе слушалките и ги притисна до ушите си. Чуваше се нещо като бавно биещи барабани... повече от един... темпото бързо се увеличаваше.

Навремето Пери също бе служил като хидролокаторен техник. Знаеше какво барабани върху леда над главите им.

– Ротори – прошепна той. Техникът кимна.

– Имаме две птички във въздуха.

14:56

На борда на „Дракон“

Миковски получаваше същата информация от своите техники. Само преди миг към подводницата бе насочен локаторен лъч – предназначено и точно. Очевидно под водата не бяха сами, а сега се бе присъединила и компания в небето.

„Дракон“ бе засечен и хванат в капан.

Ако лъчът идваше от друга подводница, тя със сигурност вече ги бе взела на прицел. Почти усещаше торпедото, насочено към задника му. Фактът, че наоколо все още нямаше „рибки“, означаваше, че лъчът е само предупреждение: не мърдайте или ще изкараме лодката ви от водата.

Нямаше никакъв начин да се защити. Заклещен в полинята, „Дракон“ нямаше възможност да маневрира и да избяга от вражеската атака. Заобиколени отвсякъде от лед, дори нямаше как да определят мястото на противника. Докато се намираха на повърхността, бяха като наполовина слепи.

И все пак не това беше най-голямата заплаха.

Погледна през рамото на помощника си към радарния екран. Снежната виелица и магнитната буря в района превръщаха показанията му в същински хаос. Към тях се носеха два хеликоптера, летящи ниско над леда, което правеше контакта труден, а прицелването – невъзможно, особено при носещите се навън вихрушки.

– Приближават покрай хребетите – предупреди Григор.

– Регистрирам изстрелване на ракета! – извика един от дежурните на радара.

– По дяволите! – Миковски погледна към мониторите на външните камери. Едва различаваше смътните очертания на ледените хребети около езерото. Останалият свят бе потънал в непроницаема белота. – Въздушни контрамерки. Изстреляйте защитата!

Подводницата бе най-уязвима на повърхността. Би предпочел да лежи на дъното на някой дълбок пролом в океана, отколкото да се намира тук. И тъкмо това смяташе да направи... Майната му на онзи, който го бе засякъл! По-добре да поеме риска под водата.

– Потапяне! – изкрещя той на Григор. – Включи алармата!

Разнесе се вой на сирена. Подводницата забоботи, когато резервоарите и започнаха да се пълнят.

– Продължавайте с въздушната защита, докато не се потопим! – Миковски се обърна към пулта за управление на огъня. – Искам да знам кой е долу с нас. Офицер, трябва ми прицел и отговор веднага щом се озовем под леда.

Кимвания отговориха на заповедите му.

Вниманието на Миковски отново се насочи към видеомонитора. От палубата във въздуха се носеха парчета нарязан станиол, предназначени да заблудят приближаващата ракета и да я отклонят от действителната и цел. Но свирепите пориви на вятъра отнасяха станиола в мига, в който биваше изхвърлен от отворите, и оставяха подводницата незащитена.

Щом резервоарите се напълниха, „Дракон“ започна да потъва като камък... но не и преди Миковски да забележи движение на монитора.

Снежна спирала... идваща право към тях. Ракета „Сайд-Уиндър“.

Нямаше да успеят да се измъкнат.

В този момент морето погълна външните камери и скри гледката.

Експлозията беше оглушителна. „Дракон“ подскочи сякаш ударена с гигантски чук, наклони се и видеокамера отново се подаде над водата. Мониторът показваше половина та от полинята откъм кърмата. В края и се бе образувало заливче. Кнехтите летяха високо във въздуха. Над леда водата гореше огън.

Ракетата бе пропуснала! На косъм, но въпреки това бе пропуснала. Сигурно някой щастлив порив на вятъра бе запратил станиола нагоре и бе отклонил ракетата с няколко градуса.

Но от силното сътресение „Дракон“ бе преобърната на една страна и принудена отново да се появи малко над повърхността. Но не за дълго. Подводницата се стабилизира и продължи потапянето. Външните палуби изчезнаха под кипящата вода.

Миковски благодареше на всички богове на моретата и хората и се извърна от екрана.

В същия миг нещо привлече вниманието му на съседния видеомонитор. Камерата вече се намираше на метър под водата и бе насочена към повърхността. Образът бе слаб, но изпъкваше живо през чистата вода на Северния океан на фона на пламъците от експлозията на ракетата.

Войник, облечен в полярни камуфлажни дрехи, се бе изкатерил на близкия хребет. На рамото си бе закрепил дълга черна тръба, насочена право към камерата.

Базука.

От края на тръбата блъвна огнен език.

– Готови за удар! – изрева Миковски.

Още по време на вика „Дракон“ се разтресе от попадение то. Този път нямаше пропуск.

Тъпанчетата му изпукаха, когато ракетата се взриви някъде в кърмата, пробивайки отвор в обшивката. Бронебойна глава.

Пълнеха се с вода. В мостика нахлу дим. Вече с пълни резервоари, „Дракон“ се изправи с носа нагоре, когато в задната част започна да нахлува още вода. Навигаторът се мъчеше с всички сили да изправи подводницата. Григор се бе навел над него и крещеше нещо.

Ушите на Миковски пищяха. Не можеше да чуе думите му.

Подводницата продължи да се накланя. Силен метален звън проби временната глухота на капитана. Ръчно и автоматично се затваряха херметически люкове, изолирайки всички наводнени секции.

Миковски се наведе, за да запази равновесие. Подът се бе наклонил на тридесет градуса.

Гледаше на монитора как носът на „Дракон“ се показва над повърхността, издигнат високо във въздуха като муцуна на кит, докато натежалата кърма продължаваше да потъва надолу.

Отново бяха изложени на прицел.

Миковски бързо се огледа за самотния войник, който бе изстрелял ракетата. Мъжът тичаше с все сили към противоположната страна на хребета.

„Защо бяга?“

Отговорът се появи от снежната вихрушка миг по-късно. Два хеликоптера, бели като виелицата – „Сикорски Сийхоук“ и „Сикорски Н-92 хелибъс“. От втория увиснаха въжета и по тях започнаха да се спускат хора с оръжия на гърба. След това хеликоптерът направи широка дъга и се насочи към дрейфащата станция.

Миковски можеше да се досети кои бяха новопристигналите. Белият призрак го бе запознал със ситуацията.

Американските „Делта Форс“.

Другият хеликоптер полетя към подводницата, бръмчейки като муха под носа на умиращ бик. Миковски гледаше втрещено. Знаеше, че са обречени. „Дракон“ потъваше в океана с кърмата надолу. Най-доброто, което можеше да направи капитанът за екипажа си, бе да моли противника за милост.

Тъкмо се готвеше да нареди на хората да напуснат подводницата, когато хеликоптерът застана точно над тях. Миковски примижа към монитора. Имаше нещо странно в долната част на летателния апарат. Отне му цяла секунда, докато Разбере какво вижда.

Барабани... няколко сиви барабана бяха прикрепени към Корема на сийхоука, подобно на грозд стоманени яйца.

Разпозна ги веднага. Всички командири на подводници можеха да ги разпознаят.

Дълбочинни бомби.

Гледаше как първият цилиндър се откъчва от хеликоптера и полита надолу към ранената подводница.

Миковски знаеше каква ще бъде съдбата на екипажа му. Нямаше да има милост.

15:02

„Полярен страж“

Пери стоеше в помещението на „Циклоп“ сред водите на Северния океан. „Полярен страж“ се бе отдалечила на безопасно разстояние от мястото на сражението и оставаше безмълвна под водата. Дори двигателите бяха изключени.

При първото ракетно попадение Пери бе наредил да се потопят още по-дълбоко. Очевидно „Дракон“ се намираше под атака от повърхността. Това бе потвърдено миг по-късно, когато дежурният на локатора съобщи за успешна ракетна атака. От осемстотин метра разстояние бяха чули експлозията и последвалото бълбукане от улучената подводница.

– Май кавалерията най-сетне пристигна – бе казал с мрачно облекчение лейтенант Лианг, изразявайки мнението на всички.

Помощник-капитанът по всяка вероятност бе прав. Нападателите несъмнено бяха отрядът на „Делта Форс“, споменат в последното съобщение на адмирал Рейнълдс.

Въпреки това Пери искаше потвърждение, преди да допусне който и да било да разбере за присъствието им в тези води. Времето на атаката бе избрано прекалено точно. Как са успели „Делта Форс“ да минат през бурята и да пристигнат тъкмо когато трябваше? И защо досега не бяха чули двата хеликоптера? Дали не са летели прекалено високо, за да бъдат засечени с хидрофоните, преди да се спуснат рязко и да атакуват?

Пери не обичаше въпроси, на които не можеше да даде отговор. А и в подводницата параноята е средство за оцеляване. Тя държи съзнанието нащрек.

Така че сега стоеше в носовата част и наблюдаваше битка та през прозореца на „Полярен страж“. Искаше му се да види с очите си какво става. Беше се опитал да използва външните камери от мостика, но те нямаха достатъчно увеличение, за да преодолеят разстоянието.

Ето защо Пери гледаше битката през най-обикновен бинокъл.

„Дракон“ бе вдигнала носа си над водата, откроен на фона на светлината, проникваща от откритото езеро отгоре. Беше се наклонила на повече от шестдесет градуса, почти вертикално.

Пери гледаше и знаеше, че колегата му там сигурно чуваше алармата за евакуация. Битката вече бе приключила. Руският екипаж имаше една-единствена възможност – да напусне кораба.

В този миг ярка светкавица подпали водата и прогори образа в ретината му, преди временно да го ослепи. Примигваше замаян, докато до него достигна глухият рев на експлозията. Звучеше точно като гръмотевица, последвана от разтърсване на палубата от ударната вълна.

Зрението му се избистри. „Дракон“ се бе изправила вертикално

нагоре, оградена от водовъртеж от мехурчета. Парчетата лед, потопени от взрива, изплаваха обратно към повърхността.

Интеркомът избръмча.

– Капитане, тук е мостикът. Прихващаме дълбочинна бомба!

Пери забърза към изхода и пътъм натисна бутона.

– Изчезваме! – нареди той, промуши се през люка и се затича към мостика.

Втора експлозия разтресе подводницата. Ледените води тук бяха станали прекалено горещи.

15:03

Дрейфаща станция „Омега“

Джон Аратук приемаше смъртта. Бе виждал гибелта на цели села – включително на своето собствено – с брутален и жесток край. Беше държал ръката на жена си, докато тя умираше в катастрофата, която бе предизвикал в пияно състояние. Смъртта бе постоянен спътник в живота му. Затова докато другите около него крещяха и плачеха, той седеше тихо с ръце, обвързани с лепенка зад гърба му.

Още една експлозия разтресе бараката и висящите лампи се разлюляха. Ледът под тях се надигаше и гърчеше от силата на взривовете, заплашващи да разцепят всичко наоколо.

Военните до него все още се мъчеха да се освободят, използвайки всеки остър ръб, който забележеха. Руснаците ги бяха вързали, след като Джени и матросът избягаха, и ги държаха под постоянна въоръжена охрана. Но само преди няколко минути се бяха изнесли. От внезапното им оттегляне и трескавото разграбване на каквото им попадне беше ясно че напускат базата.

Но защо? Може би бяха открили онова, което търсеха? И какво щеше да стане с тях? Тези въпроси непрекъснато се обсъждаха, предимно от цивилните учени. Но Джон бе прочел отговора в очите на капитан трети ранг Сюел. Бе дочул споменаването на запалителните бомби V-клас заложили от руснаците около дрейфащата станция. Нямаше съмнение какво щеше да последва.

Тогава започнаха взривовете, които разтърсваха леда и заглушиха дори бурята.

– Всички да запазят спокойствие! – властно изкрещя Сюел. Опитът му да ги окуражи бе осуетен от поредното разтърсване на леда, от което

едва не изгуби опора под краката си. Успя да се подпре на рамката на едно легло. – Паниката няма да ни помогне да се спасим!

Джон седеше спокойно. Джени беше избягала. Бе чул двигателите на самолета и във въздуха. Премести краката си по-близо до калорифера.

Поне нямаше да му е студено, когато умре.

В района на дрейфаща станция „Омега“

Старши сержант Кантър лежеше на далечната страна на ледения хребет. Базуката, с която бе улучил подводницата лежеше до него. Но вече нямаше да му е нужна. Ушите го боляха от мощните взривове на дълбочинните бомби. Дори защитата на хребетите експлозиите се усещаха като удари в слънчевия сплит.

Гледаше как барабан след барабан падат в морето, потъват на зададените им три метра и се взривяват. Водата се издигаше нагоре като балон, след което експлодираше към небето, изхвърляйки високо във въздуха фонтан от вода и лед. Ледената плоча под Кантър се разтърсваше при всеки взрив.

Широката полиня се бе превърнала в адски басейн с кипяща вода. Пламъци облизваха краищата и. Ръбовете на езерото бяха раздробени. Парата се издигаше и се смесваше със снежната виелица, скривайки тълвището на потъващата подводница. Виждаше се само носът и, обърнат вертикално нагоре – но дори и той потъваше бързо.

Кантър забеляза двама руски моряци да изплуват на повърхността, мъчейки се да задържат главите си над водата. Носеха оранжеви спасителни жилетки. Бегълците се опитваха да се спасят, но не успяха. Поредният барабан потъна във водата на метър от тях. От взрива части от телата им излетяха високо във въздуха и изпадаха върху леда и върху собствения им кораб.

Нямаше спасение за никого.

Транспортният хеликоптер заобиколи увисналия неподвижно „Сийхоук“. Беше спуснал останалите членове на отряда и очакваше понататъшни заповеди. Някъде там Делта Едно организираше хората си да превземат обратно американската изследователска база.

Но вниманието на Кантър остана насочено към полинята. Величието на атаката бе завладяващо, истинска симфония от лед, огън, вода и дим. Усещаше всяка експлозия чак до костите си, сам се превръщаше в

неразделна част от нея. Никога порано Кантър не бе изпитвал такава гордост.

В този миг забеляза движение в близост до умиращата подводница.

15:06

На борда на „Дракон“

Миковски се бе пристегнал с колани в една седалка, както и повечето от основния екипаж на мостика, опитвайки се да запази някакво подобие на ред. Корабът им бе мъртъв – отделните му части се разпадаха, навсякъде нахлуваше вода двигателите бяха почти спрели. Задушлив дим се виеше по мостика и правеше мисленето и виждането почти невъзможно. Експлозиите ги оглушаваха. Хората му си бяха сложили кислородни маски, но подобни жалки предпазни мерки нямаше да ги спасят, а само щяха да им позволят да направят последния си отмъстителен ход.

– Съобщението пратено по цифровата късовълнова линия! – извика радистът от свързочната кабина до него. Половината от лицето му бе изгорено от електрическата дъга, която бе успял да предизвика. Думите му звучаха кухо и далечно сякаш говореше от другия край на някакъв дълъг тунел.

Миковски погледна офицера зад огневата станция. Получи кимването, което очакваше. Не можеше да спазят необходимия протокол, но все още комуникацията между тях действаше. Офицерът потвърди готовността за огън – по цел, каквато никога преди това не е била набелязвана.

Корабът им може и да бе обречен, но те все още не бяха мъртви.

„Дракон“ носеше плен набор високоскоростни торпеда „Шквал“, дълбочинни ракети СС-Н-16, предназначени за поразяване на подводници, както и двойка реактивни торпеда УГСТ, които бяха най-нов модел и се задвижваха с течно гориво със собствен окислител. Бяха монтирани в специални тръби, които при стрелба се изтегляха от двете страни на подводницата. Именно подобно изтегляне бе довело до трагедията с „Курск“ през 2000 г. – грешка от немарливост, довела до гибелта на екипажа.

Този път грешки нямаше да има.

От следващото кимване разбра, че тръбата на десния борд е заредена и готова за изстрелване. Ракетата бе прихванала целта си. Оставаше

му само да произнесе една-единствена дума.

Последната в живота му.

– Огън!

15:07

„Полярен страж“

– Засичам изстрелване! – извика старшият на сонара и скочи на крака. – Торпедо във водата!

Пери тръгна към него.

– Цел?

„Полярен страж“ се отдалечаваше с пълна скорост от горещия район. Дълбочинните бомби заплашваха и нея. Полярната шапка отгоре поемаше ударните вълни и ги препращаше обратно надолу. Беше като да пикаеш срещу вятъра.

Но докато „Полярен страж“ бягаше, Пери продължаваше да следи руската подводница. Не искаше да поема никакви рискове.

– Целта не сме ние – каза старшият.

– Тогава кой?

15:07

В района на дрейфаща станция „Омега“

Обезумял, старши сержант Кантър се мъчеше да се свърже с Делта Едно. Трябваше да предаде предупреждението.

– Делта Едно слуша.

Все още носеше субвокалния си микрофон, с чиято помощ можеше да се чуе и най-слабият шепот, но този път изкрещя:

– Сър, предайте на „Сийхоук“...

Беше твърде късно. От мястото си на ледения хребет Кантър видя запалването на огнената опашка под ватерлинията на умиращата подводница. Сиво метално копие полетя покрай потъващото и туловище и се устреми нагоре във въздуха.

Ракетата летеше, прицелена точно във висияния горе хеликоптер. Беше невъзможно пилотът да успее да отклони машината навреме.

– Христе! – изкрещя Делта Едно, забелязвайки опасността.

Торпедото удари хеликоптера – мина през него като стрела, пронизваща целта си.

Кантър затаи дъх.

Перките удариха острия връх на реактивното торпедо. Взривът, усилен от двете останали дълбочинни бомби, все още прикрепени към хеликоптера, пръсна кълбо от огън и метал.

Кантър залегна зад хребета, търсейки прикритие от дъжда от стомана и гориво. През трясъка на експлозията чу издайническия звук на двигателя на втория хеликоптер.

Погледна през рамо.

Товарният хеликоптер се носеше над главата му. Кантър видя как горящите отломки пронизват корпуса му. Въртящата се перка попадна право в пилотската кабина. Хеликоптерът се наклони на една страна и перките му се завъртяха вертикално във въздуха.

Кантър се мъчеше да се изправи, но хлъзгавият лед и силният вятър му изиграха лоша шега. Падна. Опитва се да стане отново, забил пръсти в острия лед. С върховете на обувките се мъчеше да се закрепят за нещо.

Отново погледна нагоре. Хеликоптерът падаше неудържимо към него, въртейки се около собствената си ос. Бе невъзможно да се измъкне навреме.

Кантър просто се претърколи по гръб и погледна в лице смъртта си.

– Мамка му...

Не можа да измисли нищо по-мъдро и именно това го вбеси най-много.

15:14

„Полярен страж“

Пери чуваше докладите от всички постове, но умът му почти не ги регистрираше – вниманието му все още бе насочено към онова, което се бе случило.

Малко преди това „Дракон“ бе потънала надолу към дълбокия пролом на океанското дъно, минавайки границата, след която налягането щеше да смачка подводницата като консервена кутия. Пери чу със собствените си уши как руското чудовище пое последен дъх, преди да изчезне завинаги.

Но не си бе отишло само.

Плаващият лед е чудесен барабан, когато предава звука на водата под него. Пери чу всичко, което се случи. След това единият от хеликоптерите се стовари върху леда и го разтърси. Можеше да го види през

перископа. Останките му дълго горяха, подпалени от собствените му масло и гориво. После ледът се разтопи от жегата и отпусна хватката си. Смазаният хеликоптер потъна в океана, гонейки „Дракон“ надолу в дълбините.

Сега навсякъде се бе възцарила мъртва тишина.

Пери поддържаше пълно мълчание.

Какво ставаше, по дяволите? Беше откъснат от света и не знаеше какъв да бъде следващия му ход. Трябваше ли да излезе на повърхността и да се свърже с онези, които бяха елиминирали руснаците? Наистина ли това бе отряд на „Делта Форс“, или се бе появил трети съперник? Ами руската полярна станция? Дали тя все още се намираще в ръцете на руснаците?

– Сър? – Лейтенант Лианг го гледаше с очакване. – Да се приготвяме ли за изплаване?

Това бе най-логичната следваща стъпка. Но Пери не бързаше да я направи.

Подводницата е най-ефективна тогава, когато никой не знае, че е там. Все още не бе готов да се лиши от това предимство. Бавно поклати глава.

– Още не, лейтенант, още не...

15:22

Командване на Тихоокеанския подводен флот Пърл Харбър, Хавайски острови

Адмирал Кент Рейнълдс мина през тридесетсантиметровата проти-воударна врата на оперативната зала на командването. Там вече го чакаше подобраният екип експерти, повикани през изминалата нощ. Повечето бяха измъкнати от леглата си.

Тежката врата се затвори зад него и ключалките изщракаха.

В центъра на помещението се простираше дълга заседателна маса от полирано местно дърво коа – истинско хавайско съкровище в богати тъмни тонове, макар че прекрасната и повърхност почти не се виждаше от купищата листа, книги, папки, диаграми и преносими компютри.

Около масата бяха насядали специалистите по комуникация, разузнаване и Русия и работеха самостоятелно или на малки групи. Гласовете им бяха приглушени, стареаха се разговорите да си останат в рамките на групичката. Дори тук отделните фракции с неохота споделяха тайните

си.

Висок мускулест мъж пристъпи до една от осветените отзад карти на стената. Носеше костюм „Армани“, но самото беше на облегалката на стола, ръкавите на ризата му бяха запретнати до лактите. Това бе Чарлз Лендли от НРС – Националната разузнавателна служба. Близък семеен приятел, женен за една от племенниците на Рейнълдс. Изучаваше карта на района на Арктика, изобразен така, че Северният полюс попадеше точно в средата.

Обърна се. Лицето му издаваше умора, но въпреки това се усмихваше приветствено.

– Адмирал Рейнълдс, благодаря, че дойдохте толкова бързо.

– Какво има, Чарли?

Преди пет минути адмиралът бе прекъснат, докато водеше конферентен разговор с командващия Атлантическия подводен флот, но Чарлз Лендли не би го повикал, освен ако въпросът не търпеше отлагане.

– SOSUS е прихванала серия експлозии.

– Къде?

SOSUS бе океанска подслушвателна мрежа от хидрофони. Можеше да улови и китова пръдня във всяко кътче на седемте морета.

Чарли посочи една точка на картата.

– Смятаме с увереност осемдесет и пет процента, че това са координатите на дрейфаша станция „Омега“.

Адмирал Рейнълдс трябваше да си поеме дълбоко дъх. Страхът за дъщеря му Аманда изобщо не го бе напуснал през последните часове, а сега пламна в изгаряща болка зад гръдната кост.

– Анализ?

– Смятаме, че става въпрос за серия дълбочинни взривове. Освен това доловихме и сигнали на имплодираща подводница. – Чарли повдигна едната си вежда. – Преди това прихванахме нещо, което приличаше на двигатели на хеликоптери... но сигналите бяха прекалено слаби, за да се определи със сигурност.

– Ударен отряд?

Чарли кимна.

– Засега така смята разузнаването. Но без картина от сателита „Биг Бърд“ си оставаме слепи.

– След колко време шпионинът ще се измъкне от магнитните бури?

– Най-малко след два часа. Всъщност предполагам че тъкмо затова руснаците се помайваха две седмици след изтичането на информация за откритието. Чакали са удобен момент, за да действат, без да видим.

– А ударният отряд, потопил подводницата?

– Все още работим върху това. Би могъл да бъде втори руски отряд – в такъв случай сме изгубили „Полярен страж“. Или пък екипът от „Делта Форс“ е видял сметката на „Дракон“.

Адмирал Рейнълдс си позволи миг надежда.

– Би трябвало да са „Делта Форс“. От Специалните части разбрах, че отрядите са били разгърнати преди руската атака.

Чарли се вгледа в него. Очите му бяха присвити и в тях се четеше болка. Адмиралът събра кураж за онова, което щеше да чуе. Нещо не беше наред.

– А аз разбрах нещо друго – прошепна приятелят му.

Погледът на адмирал Рейнълдс се стрелна към хората, които събираха и анализираха данните. Чарли не бе споделил за откритието си с никого от другите. Адмиралът чувстваше, че следващите новини са истинската причина, заради която бе извикан толкова спешно. Болката в гърдния му кош стана още по-пронизваща.

Чарли го отведе до странична маса под една от картите. Върху нея имаше титаниев лаптоп. Върху плоския му екран плуваше емблемата на НРС. Чарли въведе паролата си. После постави палеца си върху скенера за пръстови отпечатащи и отвори един файл.

Отстъпи назад и му направи знак да приближи.

Адмирал Рейнълдс се наведе към екрана. Беше паметна записка от Пентагона с гриф „Строго секретно“ отпреди една седмица. Заглавието бе с дебел получер шрифт: ОП. ГРЕНДЕЛ.

Чарли бе получил достъп до този файл чрез НРС по собствените – канали. Организацията му имаше очи и уши навсякъде. С подчертан интерес започна да изучава картата на Азия. Тя нямаше нищо общо със сегашната ситуация, но явно прикова вниманието му.

Адмирал Рейнълдс измъкна от джоба си чифт очила за четене и се наведе напред. Паметната бележка се състоеше от три страници. На първата се описваше онова, което се знаеше за руската полярна станция. Докато четеше, зрението му се замъгли, сякаш тялото му физически се мъчеше да отхвърли онова, което виждаше. Но място за съмнение не можеше да има. Дати, имена – всичко бе там.

Погледът му се спря върху думите „експерименти с хора“ – те го накараха да си спомни разказите на баща му от войната, за освобождаването на затворниците от нацистките концлагери, за зверствата, извършвани в мрачните коридори.

„Как са могли?“

Продължи да чете с отвращение. Последната част от доклада описваше реакцията на Въоръжените сили на САЩ цел, задачи, заключителни сценарии. Прочете какво се криеше в полярната станция и крайната цел на операция „Грендел“.

Чарли отпусна ръка на рамото му, за да го успокои.

– Реших, че трябва да го знаеш.

Изведнъж адмирал Рейнълдс осъзна, че диша с мъка „Аманда...“ Болката зад гръдната кост блъскаше навън обхвана лявата му ръка. Стоманени клещи обхванаха гърдите му и се стегнаха.

– Адмирале?

Ръката на рамото му се стегна и го задържа, когато краката му омекнаха. Като през мъгла видя как другите в помещението бавно се обръщат към тях.

Някак си се бе озовал на колене на пода.

– Извикайте помощ! – изкрещя Чарли, като се мъчеше да го задържи.

Адмирал Рейнълдс се пресегна и стисна ръката му.

– Трябва... трябва да се свържа с капитан Пери.

Чарли гледаше надолу към него. Очите му бяха изпълнени с тревога и мъка.

– Вече е твърде късно.

НАДПРЕВАРА ЗА СТАНЦИЯТА

9 април, 15:23

Полярна станция „Грендел“

13. Мат потрепери, докато се навеждаше над плана на станцията. Картата бе разпростряна на пода на поредното тясно сервизно помещение, издълбано в леда. Коленичи до листа заедно с Крейг и Аманда от двете му страни. Срещу него бяха приклекнали Уошбърн, Гриър и капитан трети ранг Брат.

Групичката на биолозите се беше скупчила в единия край, Доктор Огден стоеше облегнат на стената, със затворени очи Устните му беззвучно помръдваха, сякаш си говореше сам, залутал се някъде в мислите си. Тримата докторанти – Магдален, Антъни и Зейн – се бяха сгушили един в друг с еднакви изражения на мъка и страх.

От огнената смърт на старшина Пърлсън бе изминал половин час.

Подгонена от притока на адреналин, групата бе избягала тук, в едно от сервизните помещения на трето ниво.

Вече бяха обсъдили няколко различни стратегии – да останат заедно или да се разделят и да избягат през плетеницата сервизни шахти, за да намалят риска от залавянето на цялата група, и дори да се опитат да достигнат до повърхността и да отмъкнат паркираните снегомобили. Но след като обмислиха всички за и против, стана ясно само едно: във всеки сценарий щяха да имат по-добри шансове за оцеляване, ако разполагаха с допълнителна огнева мощ.

Ето защо преди да вземат каквото и да било решение, първо трябваше да стигнат до оръжейната. Уошбърн бе инвентаризирала склада от времето на Втората световна война. Там имаше няколко кутии с руски гранати, три немски огнемета и пирамида от смазани и увити в тюленова кожа руски карабини.

– Все още са годни за употреба – каза тя. – Миналата седмица ги изпробвах. Амунициите са складирани в сандъци със слама. Тук и тук – тя посочи с върха на куката за месо два от ъглите в оръжейната.

Мат се приведе и се зае да изучава разположението. Трябваше да премести тежестта от коленете си. Откакто бе оставил панталоните си в ноктите на Малкия Уили, се движеше по дългите си долни гащи. А колениченето върху леда бе сериозно изпитание за термичните качества на плата.

– Бихме могли да се вмъкнем и да излезем за по-малко от минута – продължи Уошбърн. – Проблемът е как да стигнем дотам.

Брат кимна. Гриър току-що се бе върнал от разузнаване на сервизния тунел, който водеше обратно към станцията. На това ниво люкът се намираще в помещението с генераторите и акумулаторите. За лош късмет оръжейната беше от другата страна на нивото и бе открита откъм централната част.

Мат присви очи и се опита да накара мозъка си да се размрази и да мисли. „Трябва да има начин...“ Отново и отново се взираше в картата заедно с останалите.

Помещението с генераторите имаше странична врата, водеща към електрическа станция, но оттам се налагаше да се прекоси откритото централно пространство. Нямахше съмнение, че то се охранява. А с отмъкнатите хирургически инструменти щеше да им е трудничко да се справят с охраната, без да вдигнат по тревога останалата част от базата.

Мат седна и разгърка коленете си.

– Значи няма друг начин да се стигне? Задължително ли се налага

да минаваме през генераторите и електростанцията?

– Поне така знаем – сви рамене Брат. – Това са единствените плановете, с които разполагаме.

– Е, най-лесният начин да им отклоним вниманието е да изключим генераторите и да се възползваме от тъмнината – обади се Крейг.

Гриър поклати глава.

– Трябва да приемем, че и руснаците знаят къде са главните генератори. Ако изключим захранването, тутакси ще цъфнат точно там, където не трябва – той потупа плана.

Аманда не откъсваше поглед от лейтенанта, докато говореше. Чешеше по устните му.

– Освен това – добави тя, – дори да ги изключим, акумолаторите имат достатъчно мощност, за да захранват по-голямата част от осветлението. Зареждат се още откакто екип от НАСА успя да задейства генераторите.

Мат слушаше внимателно всички.

– Ами ако оставим генераторите да работят, но прекъснем само веригата към най-горното ниво? – той посочи с пръст помещението, след което го премести към съседното електрическо отделение. – Ако лейтенант Гриър е прав, това ще привлече вниманието на руснаците към най-горния етаж.

Гриър кимна на Брат.

– Прав е, сър. Обзалагам се, че повечето руснаци вече са горе. Сигурно са нашрек, защото очакват да се опитаме да стигнем до повърхността. Ако спрем тока само там, всички ще се втурнат да видят какво става.

– Е, да се надяваме, че това включва и постовите тук измърмори Брат и впери поглед в картата, обмисляйки новата възможност.

– Каквото и да правим, най-добре е да действваме бързо – каза Аманда. – В някой момент руснаците ще пратят хора и в сервизните тунели.

– Или просто ще ги натъпчат с още запалителни гранати – кисело каза Крейг.

Репортерът бе клекнал и бе обвинил с ръце гърдите си. Погледът му се стрелкаше към трите тунела, излизащи от малкото помещение – очевидно очакваше всеки момент оттам да нахълтат руски командоси или да се търкулне поредната черна шишарка и да изпържи повечето от тях.

Брат кимна и се изправи.

– Добре. Да проверим електростанцията. Да видим дали възможно

да преброим руснаците на нивото. – Огледа групата. – Гриър и Уошбърн тръгват с мен.

– Аз също идвам – каза Мат. Нямахме намерение да остава тук.

Гриър го подкрепи.

– Бил е зелена барета, сър. А несъмнено ще ни трябва още някой, ако се наложи да премахнем охраната.

Брат изгледа Мат от горе до долу, после кимна.

– Другите остават тук.

Мат вдигна ръка.

– Освен това ще трябва някой да наглежда помещението с генераторите. Ако загазим, да си довлече задника обратно тук и да изведе останалите.

– Много добре – съгласи се Брат.

– Аз ще дойда – обади се Крейг, но изглеждаше така, сякаш някой е изкарал думите му с ченгел.

– Тогава да действваме. – Брат сгъна картата и я подаде на Аманда. След това направи бърз разбор на плана. – Гасим тока. Използваме суматохата и виждаме сметката на всеки, който е останал там. След това обираме оръжейната.

Мат вдигна заострената си тръба от пода. Срещна разтревожения поглед на Аманда и и се усмихна – опита се да е окуражително.

– Пази се – каза тя.

Той кимна и последва тримата военни в сервизната шахта. Крейг пълзеше зад него. Помещението с генераторите се намираще само на двадесет метра нататък по тунела. Стигнаха решетката и Уошбърн я отвори с куката си.

Изпълзяха в помещението. Миризмата на нефта и отработили газове изпълваше влажния горещ въздух. Генераторите се тресяха на стойките си и вдигаха достатъчно шум, за да прикрият нахлуването им.

Докато се събираха, Мат забеляза подредените покрай лявата стена акумулатори. Всеки бе с размерите на стандартен климатик. Докато ги гледаше, лек блясък на съседната стена привлече вниманието му. Тъгълчетата на устните му се Разтеглиха в усмивка.

Остави тръбата си и отиде до стената. Свали тежката противопожарна брадва от скобите.

– Уха! – завистливо промърмори Гриър. – Защо не я видях пръв!

– Който го намери, негово си е – отвърна Мат и нарами брадвата.

Брат ги поведе в съседната стая. И четирите стени бяха покрити с електрически табла. Затърсиха таблото на първото ниво и незабавно се

сблъскаха с основната пречка – всички надписи бяха на кирилица.

– Ето – прошепна Уошбърн и посочи група бушони от стъкло и олово с размери на хотдог. Това са предпазителите за първо ниво.

– Сигурна ли си? – попита Мат.

– Баща ми беше електротехник в „Пасифик Газ енд Електрисити“ в Оукланд – отвърна тя.

– А освен това чете на руски – обади се Гриър. – Мой тип жена.

– Главният превключвател е ръждясал – каза тя. – Ще трябва да отвия бушоните.

– Чакай! – Брат застана до вратата към основното помещение. Надзърна през малкото прозорче. Посочи очите си и вдигна четири пръста.

Бе забелязал четирима пазачи. Обърна се към останалите.

– Господин Тийг – прошепна той и посочи Крейг. – Затворете вратата към генераторите. Не трябва да ни чуят, когато отворим тази.

Репортерът кимна, затвори вратата и застана на стража до нея.

Брат се обърна към останалите.

– По мой сигнал. Изваждаме бушоните, след което се втурваме напред.

Вдигна ръка и започна да свива разперените си пръсти един по един.

Пет... четири... три...

15:28 Адмирал Виктор Петков стоеше на входа на лабораторията. Стоманената врата лежеше на пода зад него с разбити пада и резета. Върху нея на кирилица бе гравирана една-единствена дума:

ГРЕНДЕЛ

Това бе името на лабораторията, името на базата, името на чудовищата, обитаващи съседните ледени пещери.

Грендел.

Проектът на баща му.

Виктор отиде до отворения шкаф. В него имаше дневници с посочени дати, кодирани и прибрани грижливо, изписани с почерка на баща му. Не докосна нищо. Просто забеляза липсващите томове. Три на брой. Който и да бе пипал тук, е знаел какво да търси. Стисна юмрук. Можеше да се досети кой е крадецът. Особено като се имат предвид новините, които току-що му бяха съобщили.

Младият лейтенант, който му бе предал съобщението, стоеше скочан до него и очакваше отговора му. Преди малко бе дотичал, настоявайки да говори незабавно с адмирала. Радистът при УТК-линията бе прихванал обезпокоителни шумове по хидрофона. Далечни взривове, отекващи под полярната шапка. Множество експлозии.

– Дълбочинни бомби – бе съобщил лейтенантът. – Радистът твърди, че е чул детонации на дълбочинни бомби.

Но това не беше най-лошото. Сред експлозиите се бе промъкнало слабо съобщение в късовълновия обхват. Зов за помощ от „Дракон“. Подводницата им бе подложена на атака.

Отрядът на „Делта Форс“ най-сетне бе пристигнал на сцената. Късно, но си наваксваше със смъртоносна ефективност.

Лейтенантът завърши съобщението, като едва сдържаше паниката в гласа си.

– Радистът засече ясно бълбукане, отбелязващо имплозия на подводница.

Виктор втренчи поглед в празните места на лавицата. Нямаше съмнение кой бе откраднал томовете. Същият човек, който бе наредил атаката срещу „Дракон“. Контролиращият „Делта Форс“, лидерът, изпратен предварително да прибере плодовете на бащиния му труд, да ги скрие на сигурно място, преди да извика чистачите. И когато наградата бе в ръцете му, бе мобилизирал „Делта Форс“.

– Сър? – промърмори лейтенантът.

Виктор се обърна.

– Никой не трябва да научава за „Дракон“.

– Сър?

Последва дълга пауза, през която адмиралът не свали стоманеносивите си очи от лицето му. Накрая дойде измъченият отговор.

– Слушам, сър.

– Ще задържим станцията, лейтенант. Ще открием американците, които са били тук по-рано – той продължи да стиска юмрук. – Няма да провалим мисията.

– Не, сър.

– Трябва да предам новите заповеди на хората.

Лейтенантът застана мирно, готов да приеме заповедите.

Виктор му каза какво трябва да се направи. Последният елемент на „Поларис“ бе разопакован и монтиран на пода на пето ниво. До този момент всички от екипажа бяха запознати с целта на мисията – да приберат резултатите от изследванията, след което от базата да не остане и

следа. И въпреки че хората му знаеха със сигурност за разрушителната сила на устройството отдолу – смятаха го просто за ядрен заряд клас Z, никой не подозираше за истинското му предназначение. Лейтенантът преbledня, когато Виктор му даде кода за активиране на „Поларис“.

– Не можем да позволим на американците да откраднат наградата – завърши той. – Това няма да се случи, дори да струва живота ни.

– Да, сър... не, сър – заекна младият мъж. – Хората ми ще ги намерят, господин адмирал.

– Не се проваляйте, лейтенант. Свободно.

Лейтенантът побърза да изчезне.

Нямаше по-силна мотивация от възможността да срещнеш смъртта си. Американците щяха да бъдат открити и наградата щеше да бъде върната в ръцете му, или никой нямаше да се измъкне жив от това място – нито американци, нито руснаци, нито дори той самият.

Виктор гледеше монитора на китката си, докато стъпките на лейтенанта заглъхваха по коридора. Полярната звезда ярко блестеше, отбелязвайки непрекъснатата си връзка с елементите от конфигурацията. Централният спусък си ос-таваше все така тъмен.

Изчакваше.

Смяташе преди да взриви „Поларис“ да се върне в Русия с изследванията на баша си и да възроди честта на семейството си. Но сега нещата бяха взели друг обрат.

Виктор се бе издигнал в командването на Северния флот благодарение на способността си да адаптира стратегията според конкретните обстоятелства, без нито за миг да губи представа за цялостната картина. Същото правеше и сега, докато гледеше мъничката икона с формата на сърце в долния ъгъл на монитора и се връщаше назад в миналото.

Беше на осемнадесет и влезе вкъщи изпълнен с гордост, стиснал документите за приемането му в Руската Военноморска академия. Първо усети миризма на урина. След това от течението през отворената врата тялото на майка му се залюля, увиснало на счупения и врат. Втурна се напред, разпилявайки листата, и се хвърли пред краката на майка си.

Затвори очи. Вече бе изминал пълен кръг – от тялото на майка си до криптата на баща си. От една смърт до друга.

Беше време да го затвори. Желанието за отмъщение тежеше на сърцето му много повече от честта.

И това беше всичко.

Отвори очи и видя, че изображението на монитора се е променило – съвсем малко, но важно. Петте върха на звездата продължаваха да

примигват един след друг по посока на часовниковата стрелка, а малкото сърце продължаваше да пулсира в такт със сърцето му. Но сега в центъра на звездата се бе появила нова светлина – кървавочервен ромб.

Лейтенантът бе изпълнил заповедта – двигателят на „Поларис“ бе зареден.

Всичко бе в пълна готовност. Оставаше само едно последно действие.

Виктор протегна пръст към копчето, което досега не беше докосвал. Натисна червения бутон отстрани на монитора и го задържа за една минута.

Секундите изтекоха една по една... и светлината на централния спусък започна да мига. Активиран.

Загледа се в нея. Маркерът на спусъка замига в синхрон с иконата на сърцето в ъгъла на екрана. Едва тогава отпусна копчето.

Свърши се.

Взривът на „Поларис“ сега бе свързан с ударите на собствения му пулс. Ако сърцето му спреше да бие за една минута устройството щеше да се взриви автоматично. Това бе допълнителна застраховка, в случай че всичко се обърне срещу него.

Виктор отпусна ръката си.

Беше се превърнал в живия спусък на системата. Нямаше отменящи кодове и защитни вериги. Веднъж активирана, нищо не бе в състояние да спре „Поларис“.

С взривяването и старият свят щеше да изчезне, за да постави началото на нов, изграден върху лед и кръв. Отмъщението му щеше да бъде еднакво – и за руснаци, и за американци, за целия свят. Скърбеше само за едно – че няма да може да го види с очите си.

Но той знаеше как да живее със скръбта... така беше минал целият му живот.

Тъкмо се обръщаше да излезе, когато един матрос изтича към него от коридора със замръзналите камери.

– Сър! Адмирал Петков, сър! Той спря.

– Какво има?

– Н-нещо... – матросът махна към коридора, – нещо става там.

– Какво? Да не би да са американците?

Виктор бе оставил постови до сервизната шахта. Трябваше да изчакат, докато температурата след взрива на запалителната граната падне, и после да продължат да преследват евентуалните оцелели.

– Не, не са американците! – матросът дишаше тежко с разширени

от ужас очи. – Трябва да видите сам!

15:39

... две... едно...

От мястото си до електрическото табло Мат гледаше как Брат отброява безмълвно, завършвайки с вдигнат във въздуха юмрук.

...нула... Напред!

Уошбърн започна да развива бушоните за първото ниво, но старото стъкло бе клеясало на мястото си. Действаше прекалено бавно.

Мат и направи знак да се дръпне и използва тъпата част на брадва-та си, за да изпотроши редицата бушони. Каскада от стъкла и отломки пръсна навън. Във въздуха се изви тънка струйка дим.

Ефектът бе моментален. Разнесоха се далечни викове.

Брат им направи знак да се приближат до вратата. Мат видя през прозореца как неколцина мъже в бели канадки се втурват към централното стълбище с насочени пушки. Последваха нови викове, разнесоха се резки команди.

Двама от четиримата, които охраняваха стълбата, също се втурнаха нагоре.

– Две птички не искат да излетят от гнездото – изръмжа Гриър.

– Ще трябва да ги свалим – каза Брат. – Нямаме друг избор. Ние сме на ход.

Двамата стражи в разкопчани канадки останаха на постовете си, но вниманието им бе насочено към стълбата. Стояха с гръб към електрическото отделение.

Брат посочи Уошбърн и Мат.

– Вие – левия, ние се заемаме с другия – и кимна на Гриър.

Мат вдигна брадвата си. Никога не бе убивал човек с такова грубо оръжие. Докато беше в Зелените барети бе застрелвал хора, дори веднъж бе наръгал един с щик, но никога не бе съсичал с брадва. Хвърли поглед към Крейг.

Репортерът гледаше към тях с широко отворени немигащи очи. Сви се до вратата към помещението с генераторите.

– Гледай през прозореца – каза Мат. – Ако нещо се скапе, изчезваш при другите. И се омитате.

Крейг отвори уста, понечи да отговори, но накрая само кимна. Побърза да отвори вратата. Нещо падна от палтото му и тупна на пода.

Брат се намръщи на шума, но ръмжащите генератори го бяха заглушили. Мат взе предмета. Книга. Разпозна един от Дневниците от лабораторията. Вдигна вежди и подаде томчето на Крейг.

– За репортажа – забързано каза журналистът и я прибра.

– Ако успее да се измъкна от тази гадост...

Мат трябваше да му повярва.

Стисна отново оръжието си.

– Готови! – каза Брат.

Кимвания от всички страни.

Брат посегна към дръжката. Изчака отгоре да се разнесат поредните крясъци и отвори вратата. Четиримата се разделиха на две групи и се понесоха към обърнатите с гръб постови.

Мат тичаше, забравил болката в стъпалата си. Стискаше брадвата с двете си ръце. Уошбърн прелетя покрай него и го изпревари.

Но при високата скорост не забеляза падналата и зарязана на пода метална чиния.

Кракът и стъпи върху нея и се подхлъзна, превръщайки спринта и в тремаво падане. Опита се да се задържи за близката маса, но само успя да я събори заедно със себе си в краката на двамата пазачи.

Шумът от падането привлече вниманието им. Обърнаха се с вдигнати оръжия.

Брат и Гриър бяха достатъчно близко. Брат хвърли скалпела си. С блясък на сребро инструментът полетя с ужасяваща точност и се заби в лявото око на мъжа. Той падна по гръб с отворена уста, но преди да успее да извика, Гриър се метна отгоре му.

Мат се изправи срещу собствената си цел, прескачайки мъчещата се да стане Уошбърн.

– Стой долу!

Още във въздуха завъртя брадвата в широка дъга – но беше твърде бавен, твърде далеч.

От дулото на руския АК-47 изригна пламък. Куршумът изсвистя над рамото му, след което автоматът странно се вдигна нагоре.

Едва тогава Мат забеляза под себе си Уошбърн. Бе замахнала с една от куките си и я бе забила в прасеца на войника, изваждайки го от равновесие.

Мат се приближи, докато пазачът падаше назад. Стовари брадвата върху главата му с безпристрастие, което можеше да се придобие само след години подготовка в специалните части. Черепът се разцепи като презряла диня.

Мат бързо пусна дръжката и се претърколи настрани, докато жертвата му агонизираше под забитата брадва.

Ръцете му трепереха. Прекалено много години бяха изминали от времето, когато беше войник. Бе направил грешката да погледне в очите мъжа, когото бе убил – всъщност момчето, чийто живот отне. Беше на не повече от деветнадесет. Бе видял болката и ужаса в очите на жертвата си.

Брат се озова до тях.

– Да вървим. Някой със сигурност е чул стрелбата. Не можем да разчитаме повече на объркването.

Мат преглътна напирашата в гърлото му жлъчка и се изправи на крака. В каквото и състояние да се намираше, трябваше да продължи. Спомни си Джени в изчезващия в снежната виелица снегомобил и последвалите изстрели и взривове.

Не те бяха започнали тази война.

На крачка от него Гриър смъкваше камуфлажната екипировка на жертвата си.

– При целия този шум някой ще трябва да играе ролята на пазач – изчисти кървавите петна от водонепроницаемата горна половина и започна да я навлича, готов да остане на мястото на поваления войник.

– Остави на мен – каза Мат. – Ти по-добре знаеш какво ще е нужно от оръжейната.

Гриър кимна и му хвърли дрехите.

Мат седна на стола и нахлузи панталоните, без да сваля обувките си. Войникът бе едър, така че не му беше трудно. След това облече канадката върху собственото си армейско яке и взе автомата от пода.

Междувременно Уошбърн и Брат бяха изтеглили телата зад две преобърнати маси, а Гриър с помощта на тъпото на оръжието си бе счупил двете висящи над главите им крушки.

– Добре, да действаме – каза Брат и заедно с Уошбърн и Гриър се затичаха на живот и смърт към оръжейната.

Изчезнаха зад вратата.

Останал сам, Мат вдигна качулката на канадката, за да скрие лицето си. Погледна към краката си.

„Ако не друго, поне ще умра с панталони.“

Пристъпи към стълбата и застана между нея и локвите кръв. Досега никой не бе дошъл да провери причината за изстрелите, но нямаше да закъснеят. Объркването не можеше да продължава вечно.

Мат се молеше да продължи само колкото е необходим, но

молитвата му не бе чута. Внезапно по стълбата се чу тропот на стъпки.

„Мамка му...“

Мат се приближи още повече, но наклони глава, за да скрие лицето си. Появиха се група войници с готови за стрелба оръжия. Изляха му нещо на руски.

Лошо... не разбра нито думичка.

Вместо това забърза напред, преструвайки се на уплашен. Държеше автомата насочен надолу, но не сваляше пръст от спусъка. Посочи с другата ръка надолу и трескаво започна да я размахва. При всичкия шум и викове войниците сигурно не бяха в състояние да определят от кое ниво се бе чула стрелбата. Опитваше се да им покаже, че долу нещо става.

За да подкрепи действията си, Мат пристъпи напред, сякаш имаше намерение да последва останалите.

Водачът на групата му направи знак да остане на мястото си и поведе хората си надолу. Всички се понесоха към долните нива на станцията.

Мат отстъпи назад, след като и последният се скри от поглед. Издиша с облекчение. Уловката му нямаше да остане незабелязана дълго – но за щастие нямаше и нужда.

Брат се появи на входа, целият отрупан с оръжия.

– Бързо мислиш – каза той и кимна към стълбата. Явно бе наблюдавал цялата сцена.

Появиха се Гриър и Уошбърн, също натоварени с оръжия. Двамата мъкнеха голям дървен сандък.

– Гранати – каза Гриър, докато минаваше покрай него. В гласа му се долавяше горчилка. – Сега е наш ред за една-две изненади.

Всички заедно изтичаха до електрическото отделение и оттам – в помещението с генераторите. Крейг го нямаше. Явно се бе върнал при другите.

Този път се напъхаха малко по-тромаво в тунела, влачейки арсенала си и тежкия сандък.

Мат водеше, все още с откраднатия АК-47 и още две пушки на гърба си. Джобовеите му бяха пълни с патрони.

Стигна до края и се претърколи от шахтата в сервисното помещение. Стана, като се оглеждаше трескаво.

Нямаше никого. Другите бяха изчезнали. Уошбърн се измъкна втора.

– Сигурно журналистът си е изкарал акъла от стрелбата с кисела физиономия каза тя. – Направил е точно каквото му казахме и е офейкал

с останалите.

Мат клатеше глава, докато и другите изпълзяха. Гриър се намръщи към празното помещение.

– Мразя такива номера. Разгонваме си фамилията, за да домъкнем материал за купона, а накрая се оказва, че той е свършил.

– Но накъде са тръгнали? – недоумяваше Мат.

Брат огледа пода.

– Не зная, но са взели със себе си и плановете. Единствената ни карта на проклетото място.

15:38

Адмирал Петков вървеше по коридора след младия лейтенант. Стараеше се да не гледа към покритите със скреж камери и замразените им стражи вътре. Усещаше погледите на мъртъвците върху себе си, чуваше обвиненията на онези, които насила бяха станали част от експериментите на баща му.

Но това не бяха единствените призраци, витаещи в погубената база. Всички изследователи, в това число и баща му, бяха умрели – загробени в леда, както и бедните нещастници в този коридор.

Сред толкова много призраци единственото нещо, което пасваше идеално, бе мисълта, че Белия призрак от Северния флот също щеше да обикаля из тези коридори.

Мичман Лосевич го водеше напред и се препъваше в опитите си да бърза, но и да не пришпорва началника си.

– Не зная какво означава това, но трябва да го видите с очите си.

– Покажи ми – съгласи се Виктор.

Извитият коридор следваше външната стена на нивото. Почти го бяха преполовили, когато някъде отпред се чу смях. Зад извивката забелязаха групичка от петима войници. Безделничеха, а единият дори пушеше, докато не зърнаха адмирала.

Смехът моментално секна и всички застанаха мирно. Цигарата мигновено бе изгасена.

Отдръпнаха се, за да му сторят път. Бяха се събрали около една от камерите. За разлика от останалите, които бяха тъмни и покрити със скреж, тази светеше отвътре. Скрежът се беше разтопил и по стъклото се стичаха струйки вода.

Виктор се приближи. Усети, че повърхността му е топла. Чуваше се

как някъде отзад бръмчи малък двигател. Шумът му се смесваше с тихо бълбукане.

– Не знаехме какво да правим – каза Лосевич и прекара длан по черната си коса.

Онова, което досега е било твърд лед, се бе превърнало в топла вода, която тихо бълбукаше, загрявана от мрежата върху задната стена на резервоара. Тя бе и източникът на светлина. Външните и пластове тлееха в червено, докато задните бяха по-ярки.

– Защо не ме уведомихте по-рано? – с равен глас попита Виктор.

– Помислихме, че е някакъв номер на американците, за да ни отвлекат вниманието. Намира се точно до сервисния тунел, през който избягаха – отвърна един от войниците и посочи близката решетка. От отвора все още излизаха струйки дим от запалителната граната.

– Не мислехме, че е важно – добави Лосевич.

„Не е важно?“ Виктор се взираше в камерата. Не можеше да откъсне очи от гледката.

В бълбукащата вода се носеше малко момче. Очите му бяха затворени, сякаш спеше. Лицето му изглеждаше спокойно, гладко, с мургава кожа и ореол от дълга до раменете черна коса. Крайниците му се носеха във водата, сякаш бе ангел.

Изведнъж лявата му ръка трепна, сякаш детето бе кукла на конци, управлявана от невидим кукловод.

– Точно това прави през последните няколко минути – посочи младият мичман. – Отначало помръдна само пръста си.

Кракът на момчето ритна като при спазъм.

Виктор се приближи още повече. „Възможно ли е да е още живо?“ Спомни си за липсващите дневници. Това бе целта на мисията. Да се намерят бележките на баща му. Да се провери дали последният му доклад съобщава истината. Той самият го беше чел и чуваше гласа на баща си в главата си, сякаш разговаряше направо с него. Спомни си последния ред: „На този ден победихме смъртта.“

Гледаше към момчето. „Нима е истина?“ Ако е така, откраднатите тетрадки нямаха никакво значение. Доказателството за успеха на баща му бе пред очите му. Виктор хвърли поглед към войниците. Макар че точният механизъм и процедурата бяха заключени в кодираните бележки на баща му, момчето щеше да бъде живото и дишашо доказателство.

– Има ли начин да се отвори камерата? – попита той.

Мичман Лосевич посочи големия лост от едната страна. Бе вдигнат нагоре, където на руски пишеше „Затворено“. Долният край бе

отбелязан с надпис „Отворено“.

Виктор кимна на мичмана.

Той пристъпи напред, хвана тежката дръжка с две ръце и дръпна. За миг тя като че ли се съпротивляваше на усилията му. След това със силно изщракване лостът се освободи. Лосевич напъна всичките си сили и го издърпа надолу към надписа „Отворено“.

Моментално се чу шум на изтичаща вода, сякаш от казанче на тоалетна. От мястото си Виктор видя как решетъчното дъно на камерата се отвори. Водата започна да изтича в канала.

Попаднало в силния водовъртеж, детето се завъртя и ръцете му се разпериха настрани. Тялото му бе меко, сякаш нямаше кости. Когато водата изтече напълно, то се струпа на малка купчинка на дъното на резервоара, безжизнено като изхвърлена на брега морска твар.

След това ключалката на стъклото се освободи с тихо и влажно изпукване. Цялата предна част се отвори, освобождавайки сгъстения въздух отвътре. Разнесе се едва доловим мирис на амоняк.

Лосевич задържа вратата отворена.

Виктор несъзнателно пристъпи напред и се отпусна на колене до голото телце. Докосна ръката на момчето, подаде се наполовина през отвора.

Беше топла, загрята от водата. Но изглеждаше напълно безжизнена.

Дланта му се плъзна от китката към малките пръсти.

Представи си, че момчето се съживява отново. Какво ли щеше да разкаже? Познавало ли е баща му? Знаело ли е какво ста-ва тук? Защо базата така внезапно е замлъкнала?

Случи се в последните години на Втората световна война Немците нахлуваха в родината му, завземайки град след град. Тогава далечната изследователска станция в Арктика бе замлъкнала. Закъсна с доклада си... отначало един месец, след това втори. Но войната бе в разгара си и никой не отдели време да провери каква е причината. При онова ниво на комуникациите и при всички трудности, съпътстващи пътуванията в поларния район, нямаше ресурси за пълно разследване на случая.

Измина цяла година. Хвърлиха бомбите над Нагасаки и Хиросима. Ядреното въоръжаване стана великата технология, гонена и търсена от всеки. Полярна станция „Грендел“ и изследователският и проект се превърнаха в спомен от миналото и не заслужаваха отделянето на средства и хора, които поне да изяснят участта им. Теченията биха могли да я отнесат къде ли не. Леденият остров, който я приютяваше, можеше дори да се е разпаднал и разтопил – нещо, което често се случваше с подобни

плаващи гиганти.

Така минаха още години.

Последният доклад на баща му с безумните му твърдения за разрушаването на бариерата между живота и смъртта, бе отхвърлен като празни бръщолевения и захвърлен в архива. Единственото доказателство би могло да се намира в дневниците му, изгубени заедно с базата и нейния главен изследовател.

Тайната на живота и смъртта.

Виктор гледаше отпуснатото спокойно лице на момчето, което сякаш бе потънало в дълбок сън. Устните му бяха леко синкави, лицето бе сиво и мокро. Изтри го с дланта си.

Тогава малките пръсти стиснаха другата му ръка – по-силно и твърдо, отколкото можеше да си представи.

Ахна от изненада, когато тялото внезапно се сгърчи на дъното на камерата. Краката му заритаха, главата се отметна назад, гръбнакът се изви нагоре.

От отворената уста потече вода, която изчезна в отвора на канала.

– Помогнете ми да го вдигна! – извика Виктор и дръпна тялото към себе си.

Мичман Лосевич се промъкна вътре и сграбчи тресящите крака, получавайки здрав ритник в слепоочието.

Двамата измъкнаха момчето навън в коридора. Тялото му продължаваше да се гърчи и тресе. Виктор задържа главата му, за да не се счупи от ударите в металния под. Очите на детето трепнаха под клепачите.

– Живо е! – слисано възкликна един от войниците и отстъпи крачка назад.

„Не е живо, но не и съвсем мъртво – наум го поправи Виктор. – Някъде по средата.“

Докато конвулсиите продължаваха, тялото на момчето започна да се затопля; по кожата му избиха капки пот. Виктор знаеше, че една от главните опасности за епилептиците по време на особено продължителни или тежки припадъци е хипертермията – повишаването на телесната температура от контракциите на мускулите, която можеше да доведе до мозъчни увреждания. Дали момчето умираше, или тялото му се мъчеше отново да се върне към живот, като изгаряше остатъците от замръзването?

Постепенно конвулсиите намаляха до силно треперене. Виктор продължи да държи главата. После гърдите на момчето се повдигнаха толкова, че сякаш всеки момент гръдният му кош щеше да се пръсне.

Остана в това положение с гръб, извит в дъга над пода. Сините устни постепенно станаха розови, кожата пламна от резките движения.

След това тялото хлътна, сякаш се сви обратно в себе си, съпроводено със задавена кашлица. После момчето остана да лежи неподвижно, отново изпаднало в дълбокия си мъртвешки сън върху пода.

Дълбоко съжаление, примесено с необяснима печал, обзе Виктор.

Може би това бе най-доброто, което бе постигнал баща му – блестящо, но в крайна сметка неуспешно.

Вгледа се в лицето на момчето, спокойно в истинската смърт.

И тогава очите на детето се отвориха и се възряха в него, замаяни. Малкият му гръден кош започна да се издига и отпуска. Вдигна ръка, след което отново я отпуска уморено на пода.

Живо...

Устните му се размърдаха. Произнесоха една-единствена дума – слабо, все още без дъх:

– Отец.

На руски.

Виктор погледна останалите, но когато сведе отново поглед, момчето продължаваше да го гледа.

Устните се раздвижиха отново, повтаряйки същата дума.

– Отец... Папа.

Преди да успее да реагира, се разнесе тропот на множество крака. Появиха се група въоръжени войници.

– Господин адмирал! – викна лейтенантът им. Виктор остана коленичил на пода.

– Какво има?

Очите на мъжа се стрелнаха към голото дете, след което отново към него.

– Сър, американците... Най-горното ниво е без ток. Смятаме, че се опитват да избягат от станцията.

Очите на Виктор се присвиха. Остана долу до момчето.

– Глупости!

– Сър? – в погледа на офицера се мярна объркване.

– Американците няма да ходят никъде. Все още са тук.

– Какво... какво желаете да направим?

– Заповедите са същите! – Виктор се взираше в очите на момчето и знаеше, че държи отговорите на всички въпроси. Нищо друго нямаше значение. – Преследвайте ги. Избийте ги.

15:42

Едно ниво отдолу Крейг пълзеше в сервизния тунел, стиснал картата в едната си ръка. Помещението трябваше да е съвсем наблизо. Останалите го следваха.

Спря на едно място, където шахтите се пресичаха. Беше тясно от много проводници и тръби. Провря се между тях и се насочи наляво.

– Оттук – прошепна той на останалите.

– Още колко остава? – попита доктор Огден някъде отзад.

Отговорът се появи пред него. Слаба светлина проникваше през решетката, вградена в пода на ледената шахта.

Крейг забърза напред. Щом се приближи достатъчно, легна по корем и надзърна през решетката в помещението отдолу. Гледано отгоре и осветено от единствена гола крушка, стаята изглеждаше приблизително квадратна, облицована със стоманени плочи както останалите помещения в станцията. Това обаче бе напълно празно, отдавна изоставено и недокоснато.

Най-доброто скривалище, което успя да измисли.

Далеч от всичко и изолирано.

Извъртя се, за да може да ритне решетката. Отначало винтовете се съпротивляваха, но отчаянието бе по-силно от ръждясалата стомана и леда. Решетката се отвори и увисна надолу.

Крейг провря глава през отвора, за да се увери, че стаята е наистина празна, после пъкна краката си и се спусна долу.

Таванът не беше висок. Помещението отдавна бе наводнено. Вода се беше издигнала на метър нагоре, след което бе замръзнала. Виждаха се няколко варела за гориво и сандъци, наполовина погребани в леда. От замръзалия басейн се подаваше стойка, пълна с инструменти. Долните три лавици бяха забити в пода.

Най-поразителната гледка обаче бяха двете огромни месингови зъбчати колела в двете противоположни стени. Издигаха се на височина три метра, а дебелите им шестоъгълни оси бяха закрепени към два масивни двигателя, вградени в ледения под. Зъбците на колелата влизаха в прорезите на чудовищната месингова стена, която представляваше една-та страна на помещението.

Колелото от дясната страна лежеше огънато, паднало при някакъв взрив в миналото. Върху повърхността му все още личаха следи от

обгарянето. Беше разрушило съседната стоманена стена до нивото на леда. Може би именно това е била причината за наводняването.

Крейг впери поглед през цепнатината. Беше прекалено тъмно, за да се вижда много далеч.

– Какво е това място? – попита Аманда, след като се спусна долу. Изправи се на крака и зяпна гигантския механизъм.

Крейг се обърна към нея, за да може да разчете устните му.

– Според плановете това е контролното помещение за морската порта на станцията – той посочи месинговата стена с прорезите. – Оттук са спускали и вдигали преградата, когато руската подводница е приставала в пещерата отдолу.

Междувременно доктор Огден и тримата му докторанти също се бяха спуснали долу. Озърнаха се неспокойно.

– Тук безопасно ли е? – попита Магдален.

– Малко по-безопасно – отвърна Крейг. – Трябваше да се измъкнем от сервизните шахти. Руснаците ще плъзнат по тях и ще подпалят всичко. По-добре да се скрием тук. Помещението е изолирано от основния комплекс. Много е вероятно дори да не знаят за съществуването му.

Крейг отиде до единствената врата, намираща се срещу морската порта. В нея имаше малко прозорче. Оттатък се виждаше тесният коридор, който водеше обратно към станцията. Бе наводнен почти до тавана. Никакви руснаци не можеха да дойдат по него.

Аманда трябваше да се доближи до него, за да разчете по устните му.

– Ами Мат и останалите?

Крейг прехапа устни. Беше му трудно да я погледне в очите.

– Не зная. Ще трябва да се погрижат сами за себе си.

Докато гледаше през прозорчето, бе видял как Уошбърн се подхлъзва и пада, привличайки вниманието на охраната. Последвалата стрелба го бе накарала да избяга обратно при групичката цивилни. Със сигурност Мат и останалите бяха заловени или мъртви. И в двата случая не можеше да рискува и да остане там. Затова поведе групата надалеч – но надолу, вместо нагоре. Контролното помещение на портата изглеждаше идеалното място за криене.

Доктор Огден и другите биолози се приближиха към тях, като внимателно стъпваха върху ледения под.

– Значи просто ще се крием тук и ще чакаме руснаците да си тръгнат?

Крейг премести настрани дървен сандък с празни бутилки водка.

Явно последните оцелели на полярна станция „Грендел“ си бяха направили последен купон. Бутилките зазвъняха. Седна на един от сандъците. Самият той също копнееше за глътка нещо по-силно.

– Досега трябва да се е разчуло какво става тук. Вероятно помощта идва насам. Трябва само да оцелеем дотогава.

Аманда продължаваше да го гледа втрещено с пронизващия си поглед. Крейг усети стаения дълбоко в нея гняв. Тя се бе възпротивила на решението да избягат, без да разберат какво точно е станало с Мат и хората от флота. Но всички останали бяха гласували срещу нея.

Крейг извърна поглед, безсилен да се изправи срещу това мълчаливо обвинение. Нуждаеше се от нещо, което да го разсее, да отвлече вниманието на всички от сегашното им положение. Бръкна в пазвата си и извади единия от трите тома, които бе отгмъкнал от лабораторията. Ето една главоблъсканица, която щеше да им запълни времето. А и нищо чудно някой от учените да успее да се досети как да я дешифрират.

Очите на Аманда се разшириха.

– Ти си ги откраднал?

– Взех първия том и последните два – сви рамене Крейг, измъкна другите и подаде единия на Аманда, а другия на доктор Огден. – Предположих, че те са най-добрите. Началото и краят. На кого му е притрявало да четете основното изложение?

Аманда и доктор Огден отвориха книгите. Докторантите надзъртаха през рамото на професора си.

– Написано е на занзибарски – обади се Зейн, най-младият от триото, и се намръщи.

– Не, това е код – поправи го Аманда, прелиствайки страниците.

Крейг отвори третия том, който все още лежеше в скута му. Зяпна началото на страницата.

с>▷Πσρσρ~J   >ρρdρ~Jσσ
▷Π~JλΠ▷σσ   (ρρλρdρρ >

– Но що за писменост е това? – попита той. – Със сигурност не е кирилица.

Аманда затвори своята книга.

– Всички дневници са като тези. Ще е необходим цял екип от криптолози, за да ги дешифрират.

– Но защо изобщо е трябвало да ги кодират? – недоумяваше Крейг.

– Какво са криели?

Аманда сви рамене.

– Май придаваш прекалено много значение на кода. От векове учените винаги са били параноици по отношение на откритията си и са се мъчели да прикрият записките си по най-шантави начини. Дори Леонардо да Винчи е писал дневниците си така, че могат да се разчетат само ако се гледат с огледало.

Крейг продължи да се взира в странните знаци, опитвайки се да намери някакъв смисъл в завъртулките и ченгелите. Но нищо не му идваше наум. Имаше чувството, че нещо липсва.

Както седеше, чу някакъв звук. Отначало си помисли, че само му се е сторило, но звукът се повтори – този път по-силно.

– Това пък какво е? – попита Магдален.

Крейг се изправи, а Аманда се заозърта объркано.

Крейг тръгна по посока на звука. Идваше от цепнатината, където счупеното колело бе разкъсало стената. Клекна и се вслуша.

– Мисля... мисля, че е лай – каза Зейн, когато и останалите се струпаха около Крейг.

– Определено е куче – каза доктор Огден.

– Не, не куче... а вълк! – поправи го репортерът.

Бе разпознал характерния лай. Неведнъж му се бе случило да го чува през последните няколко дни. Не можеше да скрие изумлението си.

– Това е Бейн!

ТРИ СЛЕПИ МИШКИ

9 април, 16:04

Полярна станция „Грендел“

14. Приклепнала на една пресечка между тунели, Джени вдигна юмрук, за да нареди на Бейн да пази тишина. Вълкът ръмжеше и се притискаше плътно до нея, за да я пази. Мат го бе обучил да реагира на команди с жестове – особено полезно нещо, когато си на лов в гората.

Но в този случай дивечът бяха те.

Том Помаутук стоеше зад нея, притиснат от Ковалски. Посочи зеления ромб, който маркираше тунела вляво.

– Оттук – прошепна той, останал без дъх от ужас.

Джени даде знак на Бейн да води. Вълкът тръгна бавно напред –

настръхнал, дебнеш. Последваха го.

През изминалия половин час на няколко пъти бяха видели зверовете – масивни, гладки и мускулести създания. Но бяха намерили начин да ги държат настрана – точно както бяха сторили с първото.

Джени стискаше здраво сигналния пистолет. Експлозията от светлина и горещина беше достатъчна да дезориентира създанията и да ги накара да избягат назад – но въпреки това продължаваха да вървят подире им. А им оставаха само две ракети, които вече бяха заредени в двуцевния пистолет, други амуниции нямаха.

Светлината около тях внезапно замига и за един дълъг миг се възцари пълен мрак. Том изруга и почука фенерчето в стената. То светна отново.

– Дори не си го и помисляй – изстена Ковалски.

Фенерчето, измъкнато от сандъка за извънредни случаи в самолета, беше старо. Джени никога не бе сменяла батериите му. Прокле немарливостта си, когато фенерчето примигна отново.

– Хайде, скъпа – отново изстена Ковалски.

Том разтърси фенерчето, този път с две ръце. Но нищо не можеше да го накара да светне отново. С него бе свършено.

Тъмнината ги обгърна, стовари се тежко отгоре им, притисна ги един към друг.

– Бейн – прошепна Джени.

Усети познатото допиране до крака си. Пръстите и докоснаха козина. Потупа кучето отстрани. Ръмжеше – съвсем тихо, но вибрациите се усещаха през ребрата му.

– И сега какво? – попита Том.

– Сигналните ракети – отвърна Ковалски. – Можем да запалим едната и да я носим. Може и да издържи, докато намерим някоя безопасна дупка по-далеч от гадините.

Джени стисна сигналния пистолет.

– Останали са ми само две. Как ще държим съществата настрана?

– Точно сега трябва да виждаме съществата, ако искаме да отгървем кожата.

Джени не можеше да възрази на тази логика. Отвори оръжието и извади едната ракета.

– Чакайте – прошепна Том. – Погледнете надясно. Това не е ли светлина?

Джени се загледа, като се напрягаше да види нещо в тъмнината. Накрая забеляза неясно петно светлина. Нещо блестеше през леда.

– Може би това е станцията?

– Не е възможно – отвърна Том. – Би трябвало все още да сме доста далеч от входа.

– Е, но във всеки случай е източник на светлина. – Ковалски се размърда до Джени. – Хайде да проверим. Запаля ракетата.

– Не – Джени продължаваше да се взира в призрачната светлина. Върна сигналната ракета обратно в цевта. – Така няма да можем да виждаме източника.

– Какво искаш да кажеш? – изръмжа Ковалски.

– Ще трябва да намерим пътя в тъмното – Джени прибра пистолета и зашари с пръсти. – Дай ръка.

Ковалски взе дланта и в своята. Другата и ръка намери Том.

– Тук, Бейн – прошепна тя и тръгнаха. Ковалски водеше.

Подобно на три слепи мишки, те се затътриха по тунела към следващия завой в посока на източника на светлина. Напредваха бавно. Джени усещаше странно напрежение в челюстите си, сякаш бе стиснала зъби – едва доловима вибрация някъде дълбоко зад кътниците. Не я бе напускало още откакто се озоваха в тунелите. Може би бяха вибрации от генераторите или моторите, произвеждащи електричество за базата горе.

Но не бе убедена. Щом се намираха далеч от станцията, защо усещането като че ли се засилваше?

Направиха още няколко завоя, приближавайки към източника на светлина.

– Май се спускаме все по-надълбоко – каза Ковалски.

Трудно можеше да се разбере в пълния мрак дали матросът бе прав.

– Вече трябва доста да сме се отдалечили от маркирания тунел – обади Том. – Като едното нищо можем да се изгубим.

– Светлината става по-силна – каза Джени, макар че не беше съвсем сигурна. Може би просто очите и бяха привикнали към тъмното. Усещаше сърбежи сякаш вътре в главата си. „Това пък какво е?“

– Напомня ми за разказите на дядо за Седна – прошепна Том.

– Седна ли? – не разбра Ковалски.

– Едно от божествата ни – обясни Джени. Знаеше, че може би не трябваше да говорят толкова много, но гласовете на другите действаха успокоително в мрака. – Инуитски дух. Нещо като сирена. Казват, че примамвала рибарите в морето и ги карала да гонят светещия и образ, докато не се удавят.

– Първо чудовища, сега пък и духове... Наистина мразя Арктика –

Ковалски стисна пръстите и по-силно.

Продължиха напред, всеки потънал в собствените си мисли и страхове. Джени чуваше как Бейн пристъпва и пъхти до нея.

Минута по-късно заобиколиха извития тунел и се озовах пред източника на светлина. Идваше от ледената пещера пред тях – или по-точно от срутилия се участък от отсрещната стена. Ледът блестеше като сапфир, направо ослепително след непрогледния мрак.

Пуснаха се и забързаха напред. Ковалски влезе пръв в пещерата и се огледа.

– Задънена улица.

Том и Джени го последваха и се заеха да изучават разрушената част от стената.

– Но откъде идва тази светлина? – попита Джени. Чуха я.

– Хей! – разнесе се глас някъде отвъд. Женски. Бейн изляз в отговор.

– Каж ми, че това не е Седна – изсъска Ковалски.

– Не, освен ако не е научила английски – отвърна Том. Джени шътна на Бейн и отговори на вика.

– Хей!

– Кой е там? – обади се друг глас, този път мъжки. Джени се шокира, когато го разпозна.

– Крейг? Пауза.

– Джени?

Тя забърза напред. В разбитата част от стената имаше вертикална цепнатина, широка не повече от пет сантиметра. Светлината идваше през нея. Към тях се вираха лица. Бяха само на метър разстояние. Очите и се напълниха със сълзи.

„Щом Крейг е там, тогава със сигурност и Мат...“

– Как... Какво правите тук? – попита Крейг.

Преди да успее да отговори, Бейн отново започна да лае. Джени се извъртя да го смърми, но вълкът се бе обърнал към тунела, по който току-що бяха дошли.

Към тях се вираха червени очи, отразяващи слабата светлина.

– Мамка му! – промърмори Ковалски.

Създанието предпазливо се спусна в пещерата и със сумтене пое към тях. Този звяр бе най-големият от всички, които бяха виждали.

Джени измъкна сигналния пистолет, прицели се и стреля.

Огнена следа се изви през ледената пещера и избухна между предните лапи на звяра. Възпламенилата се сигнална пакета ги заслепи

всички с ярката си светлина.

От силния блясък съществото се изправи на задни лапи, след това се стовари отново на пода. Отстъпи заднешком навътре в тунела, бягайки далеч от огъня.

Том и Ковалски пристъпиха по-близо до нея.

– Не можем да разчитаме, че онова нещо няма да се върне скоро – каза матросът.

Джени стисна пистолета.

– Имам само още един изстрел – тя се обърна към цепнатината. – След това нямаме с какво да ги прогоним.

Крейг се обади отгatyк:

– Това са грендели. Били са замразени в продължение на хилядолетия.

Джени остави засега тази тема. Един друг въпрос я интересуваше много повече.

– Къде е Мат?

Крейг въздъхна. Измина известно време, преди да отговори.

– Разделихме се. Намира се някъде в станцията, но не зная къде точно.

Джени усети нещо недоизречено в думите му, но нямаше време да влиза в подробности.

– Трябва да намерим начин да се измъкнем оттук – продължи тя. – Фенерът ни се изтощи, а ни е останала само една сигнална ракета.

– Как се озовахте тук? – попита той.

Джени махна неопределено зад себе си.

– През някаква вентилационна шахта. Стига до повърхността.

– Да знаете, че не е безопасно. Имаме някакви метални инструменти. Може би ще успеем да разширим цепнатината – гласът му бе изпълнен със съмнение.

Ледът беше дебел цял метър. Никога нямаше да успеят.

Някъде зад Крейг се разнесе друг глас. Същата жена, която им извика по-рано.

– Ами варелите с гориво за моторите на портата? Може да направим един гигантски коктейл Молотов. Да пробием път през леда.

Лицето на Крейг изчезна от цепнатината.

– Задръж, Джен.

Разнесоха се приглушени думи и препирни, сякаш групата от другата страна търсеше решение или консенсус. Чу как някой се опасяваше, че шумът може да бъде чул от руснаците. Погледна към сигналната

ракета, чийто блясък започваше да отслабва. Определено би предпочела да рискува с руснаците.

Лицето на Крейг отново се появи.

– Ще опитаме нещо. По-добре се отдръпнете.

Напъхаха нещо в цепнатината. Приличаше на крайник на маркуч. Миришеше силно на газ и машинно масло.

Джени отстъпи назад от стената. Том и Ковалски продължаваха да пазят на изхода на тунела. Бейн бе неотлъчно до тях.

Малко пламъче просветна в цепнатината, след което към Джени със съскане се устреми огнен език. Тя падна по гръб и в същия миг над лицето и премина огнена топка. Жегата опърли веждите и.

– Добре ли си? – пристъпи към нея Ковалски.

Направи му знак да се върне и се изправи.

– Май вече няма за какво да се притеснявам, че ми е измръзнал върхът на носа.

– Извади късмет, че все още имаш нос.

Пламъците бушуваха в цепнатината, подобно на адски огънове. Дългите им езици стигаха до тяхната страна, вдигайки съскаща пара, която моментално обгърна и намокри стени, подове и тела. В кухнята потокоха ручейчета горящо гориво.

Картината на танцуващи върху леда пламъци бе сюрреалистична.

– Опитват се да разтопят проход към нас – досети се Джени.

Огнените ручей продължиха по пода към тях, принуждавайки ги да отстъпят назад. Ковалски се намръщи.

– Да се надяваме, че няма да ни изпекат преди това.

16:12

Аманда държеше края на маркуча, докато Зейн действаше с ръчната помпа.

– Поддържай налягането високо – нареди му тя, натисна спускателния лост и пръсна още гориво в цепнатината, за да не допусне пламъците да се върнат до маркуча.

Поддържането на високо налягане бе задължително. Беше същото като да се опитваш да добавиш гориво във вече горящо барбекю.

Крейг стоеше от другата страна на цепнатината и прикриваше лицето си с длан. Към гъстия дим се прибави и пара. Леденият под започна да се топи и в помещението потокоха струйки вода. На няколко места

се запалиха отделни петна попаднало във водата гориво. Биолозите ги изгасиха с азбестовите одеяла, които намериха някъде из лавиците.

– Почти стигнахме средата – обърна се Крейг към нея.

– А каква е ширината? – попита тя.

– Около четиридесет и пет сантиметра. Мисля, че е достатъчно да се промъкнат.

Аманда кимна и продължи да добавя гориво. Трябваше да внимава, за да не направят тунела достатъчно широк да минат през него и гренделите.

Но те не бяха единствената заплаха.

Магдален махна от поста си при вратата, за да привлече вниманието на Аманда.

– Спри! – произнесе само с устни тя.

Аманда отпусна лоста.

Докторантката се притисна към стената до вратата и посочи с палец към нея.

– Войници.

Крейг надникна предпазливо през прозорчето и веднага се скри. Обърна се към Аманда.

– Разбили са отсрещната врата. Коридорът е наводнен и замръзнал, но със сигурно са видели пламъците през прозореца.

– Но не могат да знаят, че това сме ние – каза Огден, като Мачкаше азбестовото си одеяло.

Крейг поклати глава.

– Във всеки случай ще трябва да разберат причината пожара. Едва ли искат базата да избухне под краката им докато са все още тук.

– Какво ще правим? – попита Аманда, опитвайки се да модулира гласа си до шепот.

Крейг хвърли поглед към цепнатината.

– Ще се наложи да измислим друг план, щом този е прецакан.

– Какъв?

Крейг поклати глава. Лицето му изведнъж бе станало необичайно твърдо. Извади някакъв навит на спирала шнур от качулката и напъха края му в ухото си, след което вдигна дебелия външна яка на канадката и я притисна към гърлото си.

Аманда наблюдаваше устните му.

– Делта Едно, тук Оспрей⁷. Чуваш ли ме?

---

7. Орел-рибар. – Б. пр.

16:14

– Делта Едно, отговори – повтори напрегнато Крейг.

Чакаше какъвто и да било отговор. Миниатюрният УКВ – предавател в подплатата на канадката му беше в състояние да излъчва силни сигнали, способни да проникват през леда. Въпреки това му бе необходима специална антена чиния, насочена към точните координати, която да може да приеме сигнала. Антената бе разположена в базовия лагер на „Делта Форс“ на около шестдесет и пет километра оттук. Устройството го проследяваше откакто се озова тук през изминалата нощ.

И въпреки че бе необходимо само да прошепне, за да предаде заповедите си на отряда под негово командване, приemanето се оказва проблем. Анодизираната нишка, вплетена в канадката му, беше слаба антена при толкова много лед. Трябваше да се махне от тази замръзнала дупка, за да подобри връзката.

Въпреки това слаб сигнал най-сетне стигна до него, макар че прекъсваше.

– Делта... приемам.

– Състояние?

– Целта... потопена. „Омега“ е под контрол. Очаквам нови заповеди.

Крейг си позволи прилив на задоволство. „Дракон“ беше извън играта. Идеално. Натисна микрофона по-силно до гърлото си.

– Делта Едно, сигурността на футбола компрометирана. Измъкването затруднено поради руско присъствие. Всеки враждебен ход от ваша страна може да доведе до защитна реакция, при която да се унищожат всички данни наред с базата. Ще се опитам да се измъкна от полярната станция. Ще се обадя за евакуация при първа възможност. Действайте само по моя заповед.

Отвърна му прашчене, последвано от откъслечни думи:

– ...усложнение... два хеликоптера изгубени... жертви... само една птичка все още лети.

„Мамка му!“ Крейг трябваше да откаже от опитите да разбере какво се е случило. Сигналят бе прекалено накъсан.

– Все още ли сте мобилни?

– Да, сър.

– Добре. Пазете „Омега“. Мобилизирайте евакуационен екип само

при моя заповед. Ще се опитам да се свържа с вас.

– ...едно... разбрано.

– Оспрей, край. – Крейг пусна приемника и той се прибра обратно в качулката. Цялата група го гледаше с изумление.

– Кой си ти? – попита Аманда.

– Истинското ми име е без значение. Засега и Крейг е достатъчно.

– Тогава какъв си?

Устните му се свиха. Имаше ли смисъл да крие? Ако искаше да осигури целостта на данните, щеше да му е нужна помощта на всеки от тях. Затова предпочете да бъде честен.

– Аз съм от ЦРУ, отдел за взаимодействие със Специалните части. Временно командвам отряда на „Делта Форс“, който е освободил „Омега“.

– Значи „Омега“ е свободна? – попита Аманда.

– Засега – той махна към цепнатината. – Но това не ни е от полза тук. Трябва да се махнем от тази станция.

– Но как? – обади се стоящият наблизо доктор Огден.

Крейг отново махна към цепнатината.

– Те са успели по някакъв начин да се доберат дотук. Ще се измъкнем по същия път.

– А гренделите? – попита Магдален.

Крейг отиде до сандъка с празни бутилки от водка, който бе преместил по-рано, и изгледа групата.

– За да оцелеем, ще трябва да действаме заедно.

16:17

Пламъците отново лумнаха в цепнатината и накараха Джени да отстъпи назад.

„Слава Богу...“

Преди малко, когато огънят изгасна, тя се бе приближила предпазливо и бе надзърнала в сърцето на неотдавнашния пожар. Само на тридесет сантиметра от нея цепнатината се бе превърнала в истински проход – тесен, но все пак преодолим.

Почти бяха успели.

За миг се уплаши, че горивото е свършило. Бе чула неспокоен шепот, но след това маркучът се появи отново и тя се махна.

Пламъците отново се хвърлиха жадно в тунела, пробивайки си път

през леда. Щяха да успеят. Въпреки това Джени стоеше със затаен дъх. Обърна се към Том и Ковалски, които заедно с Бейн пазеха входа.

Том забеляза, че ги гледа.

– Още е там. Сенките продължават да се движат.

– Гадината няма намерение да се откаже от кльопачката – добави Ковалски.

– Ще стои настрана, докато огънят продължава да гори – каза Джени, добавяйки наум „надявам се“.

– В такъв случай искам една шибана огнехвъргачка за следващия ми рожден ден – измърмори сърдито Ковалски.

Джени се загледа в тъмния тунел. Спомни си името, което беше използвал Крейг – грендел. Но какво представляваше в действителност този звяр? Сред народа – битоваха митове за духове китове, които излизат от океана и отмъкват млади мъже и момичета. Беше си мислила, че подобни разкази са просто суеверия. Сега не беше толкова сигурна.

Огнените езици отново изчезнаха, привличайки вниманието и. „Какво правят отгатак?“

Джени чакаше. Виждаха се само слаби пламъчета. Отново пристъпи към цепнатината, готова да извика. Но изведнъж в прохода се появи тъмна фигура и се провря през тясната цепнатина. Беше увита в мокро одеяло.

Одеялото бе захвърлено настрани и във внезапно появилата се светлина се очерта фигурата на висока слаба жена, облечена в синьо термично трико. Светлината идваше от миньорския фенер в ръката и. Тя го вдигна.

– Аманда... доктор Рейнълдс! – възкликна Том.

Джени разпозна името. Ръководителката на дрейфаща станция „Омега“.

– Какво става? – Ковалски махна към цепнатината. – Мислех си, че ние би трябвало да дойдем при вас.

– Промяна в плановете – каза тя, като се взираше в тях. – Май тук е по-безопасно, отколкото там вътре.

Сякаш за да подсили думите и, от другата страна се разнесе изстрел, последван от звън на метал.

И втората появила се от прохода фигура махна азбестовото си одеяло. Беше Крейг. Помогна на идващия след него да се измъкне навън.

– Знаем, че вече звучи банално, но руснаците идват.

Още четирима души – трима мъже и една жена – се промъкнаха през цепнатината. По лицата на всички имаше едно и също изражение

на ужас. Бейн ги подуши, промушвайки се между краката им.

Най-възрастният от тях се обърна към Крейг.

– Руснаците стрелят по вратата.

– Сигурно се опитват да ни задържат на място – каза Крейг. – По всяка вероятност другите идват през сервизните шахти.

Ковалски посочи обратно към цепнатината.

– Като се има предвид какво ни чака там, бих предложил да отидем и да развеем бяло знаме.

– Пак ще ни убият – поклати глава Крейг. – А тук поне разполагаме с достатъчно огнева мощ, за да се изправим срещу гренделите.

Той извади нещо от джоба си. Беше стъклена бутилка от водка, пълна с тъмножълта течност и запушена с парче плат.

– Имаме десет такива. Щом сигналните ви ракети са ги държали настрана, тогава и коктейлите Молотов също биха се справили.

– Какво ще правим? – попита Джени.

– Изчезваме оттук – отвърна Крейг. – През онази вентилационна шахта.

– А на мен тъкмо започна да ми харесва – обади се Ковалски.

Джени поклати глава. Планът бе прекалено дързък.

– Но горе ще измръзнем до смърт. Вилицата продължава с пълна сила.

– Няма да се крием – каза Крейг. – Отмъкваме паркираните снегомобили и изчезваме към „Омега“.

– Но руснаците...

– „Омега“ е била освободена от отряд на „Делта Форс“ – прекъсна я Аманда. – Ще се опитаме да стигнем до точката на евакуация.

Джени млъкна поразена.

Ковалски вдигна очи нагоре.

– Страхотно, мамка му! Изчезваме от проклетото място точно преди да бъде освободено от специалните части. Трябва да поработим по шибаните си графици.

Джени най-сетне си възвърна дар-слово.

– Откъде знаете всичко това?

Аманда посочи с палец към Крейг.

– Приятелчето ти тук е от ЦРУ. Контролира отряда на „Делта Форс“.

– Какво? – Джени се извъртя към Крейг.

Погледите им се срещнаха в мига, когато от другата страна на цепнатината отново се разнесоха изстрели.

– Трябва да се размърдаме – каза той. – Да намерим онази вентилационна шахта.

Джени остана замръзнала на място – умът и бе прекален зает да асимилира цялата нова информация.

– Какво става, по дяволите?

– По-късно ще ти обясня. Сега не му е времето. – Докосна ръката и и каза по-меко:

– Наистина съжалявам. Не исках да ви замесвам във всичко това.

Измъкна се покрай нея, извади първата бутилка, запали парцала със запалката си и се насочи към тунела. Щом влезе в него, запрати бутилката колкото се може по-надалеч.

Огнената експлозия бе страхотна, горящата течност се пръсна по коридора. Джени зърна за миг как звярът с размери на бик побягва зад завоя.

– Да вървим – каза Крейг и се насочи напред към пъкля, – Нямаме много време.

16:28

Натоварен с награвените от оръжейната пушки и амуниции, Мат се закатери по стълбата след Гриър. Капитан Брат бе приклепнал в шахтата горе, осветена от военното фенерче писалка, висящо на врата му. Помогна на Гриър да се вмъкне в тунела.

Докато се качваше, Мат хвърли поглед надолу. Уошбърн наблюдаваше двата тунела, водещи към сервизното помещение и държеше пушката си в готовност. Високата жена не допускаше никакви рискове. Групата бе стигнала до второто ниво и сега се готвеше да продължи нагоре.

Мат се изкатери по оставащите скоби, забити в ледената стена. Една ръка се пресегна и го хвана за качулката, за да го изтегли нагоре.

– Някаква следа от групата на цивилните? – попита Мат, запъхтян от тежестта на оръжията. Всичките му джобове бяха натъпкани с гранати.

– Не. Остава ни само да се надяваме, че са успели да си намерят добро скривалище.

Мат запълзя в тунела след Гриър, за да освободи място за Уошбърн. Не след дълго се промъкнаха през ледената шахта, водени от Гриър. Брат този път бе поел ариергарда.

Никой не говореше. Планът им бе прост – да продължават нагоре,

да открият слабо място в отбраната на руснаците и да се опитат да си пробият път до изхода на станцията „Полярен страж“ бе оставил маяк ПЕТ. Брат знаеше място то, където го бяха скрили. Надяваха се да стигнат до него и ръчно да изпратят зов за помощ, след което да си потърсят убежище някъде сред ледените върхове и пещери на повърхността. Може би под прикритието на бурята щяха да успеят да си играят достатъчно дълго на котка и мишка с руснаците, докато дойде помощ.

А междуременно играеха и ролята на примамка за противника и отвлечаха вниманието му от цивилните, които все още се криеха някъде в станцията.

Стигнаха поредното сервизно помещение някъде между първо и второ ниво. Този път влязоха по-предпазливо. Руснаците несъмнено очакваха да се опитат да излязат навън и претърсваха горните нива.

Гриър влезе пръв и освети с фенерчето си пода, търсейки пресни отпечатъци. После вдигна палци.

Мат изпълзя след него и изправи гърба си с облекчение.

В този миг станцията се разтресе. Разнесе се приглушен, но силен взрив. Мат приклезна. Последваха отделни изстрели, подобни на гърмещи конфети.

– Какво става, по дяволите? – тихо промърмори той.

Във въздуха, разтресени от експлозията, танцуваха ледени кристали. Изгледа останалите, докато се изкачваха в стаичката. Усмиваха се. Както и Гриър.

– Добре де, посветете и мен – каза Мат и се изправи отново.

Гриър посочи с палец през рамото си.

– Май руснаците най-сетне са намерили мъртвите си другари.

– Заложихме експлозивни в оръжейната, преди да се махнем – добави Уошбърн със студена и едновременно доволна усмивка. – Решихме, че щом намерят телата, ще проверят първо там.

– Отплата за Пърлсън и всички останали – завърши Брат и се натъжи. – А и бъркотията долу ще ги забави и ще ги накара да действат по-предпазливо. Вече знаят, че сме въоръжени.

Мат кимна, все още потресен. Толкова много кръвопролития! Треперливо пое дъх. За стотен път откакто напуснаха оръжейната се замисли за участието на Джени и баща и. Безпокойството за тях притъпяваше цялото му съчувствие за загиналите тук. Трябваше да продължи. Нямаше да позволи на никого да застане между него и Джени. Тази решителност едновременно го плашеше и стопляше. През изминалите три дни бе позволил мъката и старата болка да издигнат стена помежду им. Сега

тези чувства изглеждаха толкова незначителни, колкото и студеният въздух, който дишаше.

Продължиха нагоре. След още две стълби и пълзене в шахти до тях достигнаха приглушени гласове и викове. Продължиха в тази посока предпазливо и безшумно, като общуваха помежду си само със знаци. Изгасиха фенерчетата.

Брат пръв достигна решетката и надзърна навън. След един дълъг миг се премести от едната страна на решетката, обърна се, посочи Мат и му направи знак да се приближи.

Затаил дъх, Мат изпълзя дотам и погледна навън. Решетката излизаше към кухнята на станцията. Редица от печки и фурни запълваше едната стена, а по-голямата част от свободното пространство бе заета от маси и лавици. Двойна врата водеше към централното помещение.

Един руски войник с фенерче в ръка държеше една от вратите отворена. Бе обърнат с гръб към тях и разговаряше със свой колега.

В полутъмното помещение зад тях играеха светлините, на други фенерчета. Мъже тичаха нагоре-надолу по централната стълба и си крещяха един на друг. Потънал в кръв войник тежко изкачи стъпалата. На ръкава на канадката му имаше червен кръст. Извика нещо и още войници го последваха надолу.

Накрая двамата в кухнята се махнаха и вратата се затвори след тях. През квадратното прозорче продължаваха да се виждат движещи се светлини на фенерчета.

Мат се обърна към Брат.

Командирът им се плъзна до него и зашепна в ухото му:

– Можеш ли пак да се направиш на руснак?

– Какво искаш да кажеш? – но Мат знаеше отговора още Докато питаше. Все още бе облечен в откънатата бяла канадка.

– Имаме съвсем малко време, докато е тъмно. Всички са здравата раздрусани. Ако си нахлупиш качулката, ще можеш да минеш сред тях, без да те разпознаят.

– И какво трябва да правя? Брат посочи затворените врати.

– Да бъдеш нашите очи.

Мат слушаше набързо скалъпения план. Сърцето му бясно биеше в гърдите, но въпреки това осъзна, че кима.

– При сегашната суматоха с гърмящия капан долу може и да нямаме по-добър шанс – завърши Брат.

– Да действаме – съгласи се Мат.

Уошбърн вече бе вкарала в действие многофункционалните си куки

и сваляше решетката. Когато отворът беше свободен, Брат докосна Мат по ръката.

– Планът изцяло зависи от способността ти да действаш.

– Зная. – Мат пое дълбоко дъх. – По-добре да намеря подходяща мотивация за изпълнението си.

– Какво ще кажеш за оцеляване? – изръмжа Гриър зад него.

– Да, това ще свърши работа. – Мат пропълзя през решетката и се изправи, обърнат към двойната врата.

Другите го последваха, заемайки позиции в камбуза. Движеха се бързо. Времето бе всичко. Брат погледна въпросително към него. „Готов ли си?“

16:48

Джени държеше Бейн до себе си, докато вървеше редом с Крейг. Пред тях Ковалски запрати поредния огнен заряд по дългия тунел. Пътят бе чист.

През последните двадесет минути не бяха видели нито един грендел.

Биологът доктор Огден им бе предложил обяснение:

– Тези същества живеят сред мрак и лед. И въпреки че топлината и светлината ги привличат, тези бомби претоварват сетивата им. За тях те са болезнени и объркващи. Затова бягат.

Досега изглеждаше, че твърденията му са верни. Бяха стигнали до първоначалния маркиран коридор необезпокоявани и без да бъдат нападнати нито веднъж, и сега продължаваха през недрата на ледения остров към вентилационната шахта. Единственото, което ги разтревожи, бе някаква експлозия високо над тях. Тунелите се бяха разтресли и всички спряха. Но тъй като не последваха нови взривове, продължиха нататък.

Зад Джени Аманда продължаваше да води шепнешком някаква дискусия с биолозите, докато Том пазеше гърбовете им, въоръжен с два коктейла Молотов.

Крейг тихо продължи да обяснява:

– Аз бях изпреварващият човек, хирургът на мисията. Бях изпратен да открия данните и да се сдобия с тях. Но руснаците явно са усетили кой съм и се опитаха да ми устроят засада в Аляска. Ако не беше Мат, щяха да успеят.

– Трябваше да ни кажеш.

– Имах изрични заповеди – въздъхна Крейг. – Трябваше да го знаят само най-тесен кръг хора. Такива бяха нарежданията. Особено след атаката в Прудоу Бей. Залогът бе прекалено висок. Трябваше да се добера дотук.

– И всичко това заради някакво съмнително изследване в областта на криогениката – Джени се опитваше да си представи камерите със замразените в тях тела. Изглеждаше невъзможно, прекалено чудовищно.

Крейг сви рамене.

– Такива бяха заповедите.

– Но ти ни използва! – Тя си припомни за неговите твърдения и аргументи в самолета след експлозиите в Прудоу Вей. – Изигра ни.

Той се усмихна извинително.

– Какво мога да кажа? Не ме бива в тези неща – въздъхна и усмивката му изчезна. – Трябваше да използвам ресурсите, с които разполагах в момента. Вие бяхте единственият начин да се добера дотук под носа на руснаците. Наистина съжалявам. Не предполагам, че ще стане такава каша.

Джени продължи да гледа право напред, докато групата минаваше покрай мястото на поредната взривена бутилка. Запази последния въпрос за себе си. Дали той все още ги заблуждаваше?

Крейг продължи, но сега сякаш говореше по-скоро на себе си:

– Трябва само да се махнем от станцията. Ще дойдат основните части на „Делта Форс“ и ще овладеят и нея. Тогава всичко ще свърши.

Джени кимна. „Ще свърши... Де да беше толкова лесно!“ Едната и ръка не се откъсваше от Бейн – изпитваше нужда да чувства простичката, първична вярност до себе си. Но имаше и още нещо. Позволяваше си да си го признае. Бейн беше и живата и връзка с Мат. Пръстите и галеха гривата му и усещаха топлината на тялото му. Крейг и бе разказал как Мат и моряците се бяха опитали да оберат старата оръжейна на станцията.

Никой не знаеше какво е станало след това.

Бейн се притисна до крака и, сякаш усетил страховете и.

– Виждам вентилационната шахта! – обади се Ковалски.

Групата ускори крачка след високия матрос. Димът бе горещ и задушлив, миришещ на изгорели въглеродороди, Ледът се разтапяше и се движеше под краката им, хлъзгав и несигурен. Огнени струйки бягаха по пода.

Щом отминаха, пътят отново стана тъмен. Ковалски водеше, вдигнал фенера високо над главата си.

На лявата стена отпред се показа черна дупка. Краят на вентилационната шахта.

Групата се събра пред отвора. Джени тръгна първа. Оттук нататък всичко зависеше от нея. Тунелът бе прекалено стръмен, за да може да се изкатери само с крака и ръце. Крейги подаде малкия пикел, който бяха намерили в контролната стая на морската порта. Провери баланса, тежестта и – най-важното – остротата на инструмента.

Доктор Рейнълдс и даде стоманените си котки.

Джени бързо ги закрепил за обувките си. Шиповете на пръстите и петите щяха даи позволят да се изкачи нагоре по шахтата. Пикелът щеше да и служи за помощ, а при необходимост – и за отбрана.

Когато бе готова, Томи подаде два от останалите коктейли Молотов.

– Хвърлих въжето точно до входа, където... където бяхме нападнати. Ако го завържеш за решетката горе, ще стигне дотук.

Джени кимна и прибра запалителните бомби в джобовете на канадката си.

– Няма проблем. Дръж Бейн под око. Гренделите здраво са го изнервили. Не му позволявай да избяга нанякъде.

– Не се безпокой, ще остане тук и после ще вървя след него по шахтата.

– Благодаря, Том.

Ковалски коленичи и и предложи ръка, за да се изкачи по-лесно. Покатери се по него като по стълба, пхна се в шахтата и заби котките дълбоко в леда.

– Пази се – каза и Ковалски.

Нямаше глас да окуражи него или самата себе си. Тръгна нагоре по шахтата, като прилагаше на практика онова, на което я бе учил навремето баща и за катеренето и вървенето по ледници – винаги да има две опорни точки.

Закрепила се здраво на два крака, тя се протегна нагоре и заби пикела. Щом се увери, че е застанал стабилно, премести единия крак нагоре, заби котките, след това премести другия крак.

Напредваше бавно. „Бавното е безопасно“, сякаш прошепна баща и в ухото и.

Докато се изкачваше крачка по крачка нагоре в шахтата, си позволи да изпита известно облекчение, най-малкото заради баща си. „Поне е в безопасност. Командир Сюел обеща да го наглежда, а сега са пристигнали и екипи на специалните части.“

Трябваше само да стигне до тях.

„Ами Мат?“

Левият и крак се подхлъзна по измамния лед. Прилепи се плътно до стената. Цялата и тежест се поемаше от малкия пикел, докато не успя отново да закрепил сигурно краката си. След това и трябваха няколко мига, за да се опомни.

„Две опорни точки – през цялото време.“

Изтика от главата си страховете за Мат. Не и помагаша. Трябваше да се съсредоточи, да оцелее. След това може да се тревожи колкото си иска. Тази мисъл предизвика неволна усмивка. Мат веднъж и бе казал, че с притесненията си е в състояние да пробие дупка и в стоманена плоча.

Пожела си в момента поне една десета от неговото присъствие на духа и заби за пореден път пикела. Пред нея се появи завоят. „Почти стигнах.“ Зави зад ръба и видя блясъка на дневната светлина. През отворя не се забелязваше никой.

Забърза нагоре, но не толкова, че да допусне небрежност. Двата мъже в живота и шепнеха в ушите и.

„Бавното е безопасно.“

„Спокойно.“

А накрая се завърнаха и думи от миналото, което бе отдавна погребала дълбоко в себе си и бе изхвърлила ключа, Спомни си меките устни, целуващи шията и, топлия дъх в тила, страстния шепот. „Обичам те... Страшно много те обичам, Джен.“

Задържа думите в сърцето си и произнесе на глас забравената истина.

– И аз те обичам, Мат.

16:50

Маскиран в руската униформа, Мат бутна вратите на камбуза и влезе в главното помещение. Макар че нивото си оставаше затъмнено, държеше едната си ръка вдигната и скриваше лицето си, задържайки поръбения с козина край на качулката спуснат до веждите. Носеше своя АК – 47 на рамото си.

Хората продължаваха да се шурат насам-натам, без да му обръщат внимание. Пресече нивото по периферията, като се стареше да се движи в тъмното. Най-голямата суетня бе в центъра, където до спиралното стълбище се бяха насъбрали войници. Отдолу се носеха кълба дим от

експлозията в оръжейната.

Двама мъже измъкнаха нещо тежко, затворено в черен найлонов чувал.

Чувал за труп.

Последва втора двойка със същия мрачен товар. Другарите им наблюдаваха процесията, по лицата им бе изписан гняв.

Отдолу продължаваха да се разнасят викове. Всички говореха разгорещено помежду си. Светлините на фенерчетата непрекъснато обикаляха и патрулираха.

Един лъч го освети. Мат извърна глава. Докато минаваше покрай масите, се блъсна в някакъв стол и го събори. Той падна с трясък на пода и Мат побърза да се отдалечи. Някой извика към него. Звучеше като псувня.

Направи неопределен жест и продължи покрай външната стена на помещението. Най-сетне стигна до набелязаното място, откъдето можеше да вижда в коридора, водещ навън към бурята. Останките от снегомобила все още отчасти блокираха пътя, но бяха избутани настрани и оставяха тесен проход, през който можеше да се мине. Двама войници стояха на пост, но зад разнебитената машина не се виждаше никакво движение.

Продължи да се оглежда с крайчеца на окото си. Това бе мисията му – да разузнае нивото и да определи колко противници стоят между тях и свободата. Ако бягството изглеждаше възможно, щеше да даде сигнал на останалите и да хвърли към централната шахта скритата в джоба му граната, за да създаде суматоха. Тя щеше да прикрие бягството на моряците към изхода, а Мат щеше да им осигури поддържащ огън с автомата. Но първо трябваше да реши дали бягството изобщо е възможно.

Присви очи – и подскочи, когато някой изляя нещо точно зад гърба му. Не бе чул приближаването на човека.

Извърна се леко към новодошлия – здравеняк, облечен в разкопчана канадка. Висок най-малко два и петнадесет, доколкото можеше да прецени. Мат му хвърли бърз поглед, търсейки някакви белези за ранга му. Макар че лицето му бе сурово и обветрено, мъжът изглеждаше млад. Прекалено млад, за да има висок чин.

Мат се поизправи малко, докато другият продължи да му говори на руски и посочи с автомата си двете тела в чувалите, които бяха поставени върху една от масите в общата столова. Бузите му бяха червени, в ъгълчетата на устата му се бе насъбрала слюнка. Най-сетне завърши

тирадата си, като сумтеше раздражено.

Мат разбираше само няколко руски думи и направи онова, което би направил и всеки друг, попаднал в подобна ситуация. Кимна и каза мрачно „Да.“ Руският му речник се изчерпваше с тази дума и с „нет“. В случая въпросът беше коя от двете да използва.

„Да“ или „нет“?

Тирадата на войника бе очевидно доста впечатляваща и изглежда най-доброто решение бе да се съгласи. Освен това нямаше никакво желание да се противопоставя на гиганта.

– Да – отвърна Мат, този път влагайки повече чувство опитвайки се да изглежда по-съпричастен.

Изглежда това свърши работа.

Длан с размери на телешка пържола се стовари върху рамото му и едва не го събори на колене. Удържа се и остана неподвижен, докато другият тръгна да си ходи.

Беше се измъкнал.

В този миг скритата в канадката му граната се откачи и шумно тупна на пода. Халката и бе все още на мястото си, така че нямаше реална опасност да експлодира.

Въпреки това Мат трепна така, сякаш всеки момент очакваше гръм.

Гранатата се изтърколи в краката на гиганта.

Той се наведе да я вдигне и замря. Явно бе забелязал, че е дъвен модел. Както си беше приведен, мъжът погледна към него. Веждите му се вдигнаха, когато колелцата в мозъка му бавно се завъртяха.

Мат вече се бе задвижил. Извъртя автомата си през рамо и стовари приклада му върху носа на руснака. Усети как костта се чупи. Главата на войника се отметна назад, след това напред. Тялото политна.

Без да губи нито миг, Мат се хвърли на колене до него и се престори, че му помага. Неколцина бяха погледнали към тях. Засмя се пресипнало, сякаш онзи се бе спянал.

Преди другите да се усетят и да заподозрат нещо, Мат напипа гранатата под тялото му, дръпна халката и я търкулна под масите към централната шахта. Щеше да е по-добре да я бе метнал, но и така щеше да се отдалечи достатъчно.

За съжаление изчисленията му се оказаха тотално погрешни. Гранатата се удари в някакъв преобърнат стол – същия, който Мат бе съборил неотдавна, – отскочи и се търкулна обратно към него.

„Мамка му...“

Хвърли се на пода, използвайки тялото на гиганта като щит. Мъжът

стенеше замаяно, опипвайки сляпо с ръце около себе си.

Мат изруга – сети се, че е забравил да даде знак на другите.

„Майната му... ще се досетят.“

Гранатата избухна.

Масата литна във въздуха с въртене. Мат едва я забеляза. Ударната вълна понесе него и нежелания му партньор по пода. В дебелия врат на войника се заби шрапнел. Струя гореща кръв плисна в лицето на Мат.

Със звънящи от взрива уши се претърколи настрани. За момента бе напълно оглушал за виковете. Гледаше как хората се надигат от пода. Светлините на фенерчетата започнаха да претърсват помещението, сега задимено от взрива.

Някакво движение привлече вниманието му.

През двойната врата на камбуза към него се втурнаха тримата моряци. Брат беше начело. Насочваха се към него.

Все още шокиран, Мат не можеше да разбере защо не тичат към изхода. Все още проснат на пода, той се огледа.

„А, ето защо...“

Лежеше точно на входа на коридора, който водеше навън.

Снегомобилът бе само на няколко крачки.

Още по-близо, само на някакви си пет крачки, стояха двама войници със свалено оръжие. Крещяха... или поне така реши, тъй като устните им се движеха. Но ушите му още пищяха. Не можеше да ги чуе, нито пък би разбрал, ако чуваше.

Тръгнаха към него, насочвайки автоматите към главата му.

Мат реши да рискува. Вдигна ръце.

– Нет!

Шансът бе петдесет на петдесет. „Да“ или „нет“?

Този път бе сбъркал. По-близкият стреля.

ПРЕДУПРЕЖДЕНИЕ ЗА БУРЯ

15. Аманда се взираше към вентилационната шахта. Шерифката бе изчезнала извън обсега на фенера. Останалите от групата се събраха около отвора – нервни, озъртащи се във всички посоки.

Чувстваше се изолирана. Беше свикнала с липсата на звукова комуникация, с начина, по който се откъсваш от света дори повече, отколкото при слепота. Чуването те обгръща, свързва те със заобикалящия свят. И въпреки че можеше да вижда, винаги и се струваше, че сякаш гледа

отдалеч, зад някаква стена, издигната между нея и останалия свят.

През последните няколко години се бе чувствала напълно свързана със света само в редките моменти, когато бе в обятията на Грег. Топлината на тялото му, мекото му докосване, вкусът на устните му, уханието на кожата... всичко това срутваше стената, отделяща я от света.

Но сега него го нямаше. Разбираше, че капитанските му задължения са на първо място, че е трябвало да спаси всички, които може. Въпреки това я болеше. Желаше го... нуждаеше се от него.

Обгърна се с ръце. Приливът на кураж след първата и среща с грендел се бе свел до простичко желание да оцелее, да продължи да се движи напред.

Том се размърда до нея и потупа Бейн, с когото стояха на стража. Ковалски пазеше другата страна на тунела. Напрежението бе оставило някакъв стоически отпечатък на лицата им и ги държеше нащрек.

Вероятно и тя изглеждаше по същия начин.

Чакането изтощаваше и изнервяше всички. Непрекъснато очакваха нападение, което така и не се случваше. Руснаците... гренделите...

Проследи празния поглед на Том в тунела. Спомни си дискусиата с доктор Огден.

Биологът бе изградил теория за социалната структура при гренделите. Допускаше, че видът прекарва голяма част от живота си в състояние на хибернация – добър начин за запазване на енергия при условия, в които ресурсите са така оскъдни. Но един или двама стражи оставали будни, за да пазят територията и замразеното стадо. Тези стражи ловували в околните води през пещерите, свързани с Лабиринта, или се измъквали на повърхността през естествени или направени от хората изходи. Докато бе изследвал тунелите, доктор Огден бе открил на няколко места в Лабиринта следи, сякаш нокти са освобождавали грендел от ледената му спалня. Бе предложил следната теория:

– Пазачите би трябвало да се сменят на всеки няколко години, като са заспивали и са предавали задълженията си на новите членове. Може би именно благодарение на това са останали скрити толкова дълго време. Активни са били само един или двама, докато останалите са спели в продължение на векове. Няма начин да се разбере от колко време тези същества живеят по подобен начин. Вероятно от време на време са се сблъсквали с хора, което довело до възникването на митове за дракони и снежни чудовища.

– Както и на легендата за Беовулф и Грендел – бе добавила Аманда. – Но защо са останали на този остров толкова дълго?

Огден имаше отговор и на този въпрос.

– Островът е тяхно гнездо. Проучих някои от по-малките пещери в скалата и открих замразени млади екземпляри – само няколко, разбира се, но като се има предвид тяхната дълговечност, обзалагам се, че не е необходима висока раждаемост, за да се запази популацията. И както е характерно за повечето видове с малко поколение, социалната група като цяло ще пази гнездото си с нокти и зъби.

„Но къде са те сега?“ – питаше се Аманда. Огънят не би ги държал надалеч завинаги, особено ако защитаваха гнездото си.

Том се завъртя, очевидно привлечен от някакъв шум.

Тя също се обърна. Групата при вентилационната шахта се бе размърдала. Моментално видя причината – от отвора се подаваше краят на червено въже. Явно Джени бе стигнала догоре.

Събраха се на едно място.

Крейг вдигна ръка. Устните му се осветяваха от фенера, който държеше в ръката си.

– За да издържи въжето, ще трябва да се изкачваме на групи по трима. Ще тръгна с двете жени – той посочи Аманда и Магдален. – След мен са доктор Огден и двамата докторанти. Накрая матросите и кучето.

Огледа се за възражения.

Аманда също се огледа. Като че ли нямаше несъгласия. А и тя самата със сигурност не би се противопоставила. Беше в първата група. При липсата на възражения Крейг помогна на Магдален да се покатери нагоре, след което предложи и на нея.

Махна му да тръгва.

– Цял живот се катеря.

Той кимна, хвана въжето и се издърпа нагоре.

Аманда го последва. Изкачването бе трудно, но страхът ги гонеше нагоре, далеч от ужаса на тунелите. Никога не бе изпитвала по-голямо щастие при вида на дневната светлина. Забърза след другите двама и скоро се изтъркаля навън.

Вятърът я блъсна в мига, в който се изправи. Джени помогна да се задържи на крака.

– Бурята утихва – каза тя, загледана в небето.

Аманда се намръщи към носения от вятъра сняг, но не можеше да различи нищо на повече от няколко метра разстояние. Студът вече щипеше неприкритите и бузи. Щом бурята утихва, каква ли е била в разгара си?

Крейг приклепна до шахтата – очевидно викаше останалите долу.

После се изправи и се обърна към тях.

– Ще трябва да побързаме. Ако бурята отминава, ще имаме по-малко прикритие.

Зачакаха биолозите. Не след дълго и те се измъкнаха от вентилационната шахта. Крейг отново коленичи до отвора.

Аманда усети как малките косъмчета на врата и настръхват. Глуха за бурята и приказките на останалите, тя го усети първа. Завъртя се в пълен кръг.

„Сонар...“

– Спрете! – извика тя. – Грендели!

Всички застинаха тревожно.

Крейг все още стоеше до отвора. Затършува из канадката си за коктейл Молотов. Видя устните му да се мърдат:

– ... вик от шахтата. Атакуват и отдолу.

Хенри Огден се мъчеше да запали друг коктейл, но вятърът непрекъснато гасеше запалката му.

– ... координирана атака. Използват сонара, за да общуват помежду си.

Аманда се вираше в непрогледната белота. Бяха попаднали в засада.

От дълбокия сняг към тях пълзяха смътни фигури, плъзгайки се като тежки призраци от сърцето на бурята.

Хенри най-сетне успя да запали парцала и метна бутилката към групата. Тя се понесе във въздуха, падна в една снежна купчина и изгасна. Зверовете продължиха към тях.

Аманда забеляза движение и от съседния леден връх от дясната им страна. Още един грендел... и още един. Наближаваха ги от всички страни.

Крейг пристъпи напред, вдигнал в ръка горяща бутилка.

– Внимавай със снега – предупреди го Аманда. – Още е мокър.

Крейг кимна и хвърли огнения заряд. Той прелетя през снежната велика и удари острия ръб на един леден хребет. Пламъци избухнаха на пътя на по-голямата група.

Зверовете се дръпнаха уплашени и спряха.

Бягайте, мислено им извика Аманда.

Вместо отговор усети как сонарът става по-интензивен – гренделите ревяха от безсилие и ярост. Очевидно на открито не се плашеха толкова от огъня.

Крейг се обърна към нея и останалите.

– Обратно в шахтата!

Аманда се обърна към отвора в мига, в който от него изскочи Бейн, озъбен и лаещ, яростен като чистокръвен вълк. Но Джени успя да го хване и се мъчеше да го спре да не се хвърли срещу гренделите.

Наоколо всички крещяха. Аманда не чуваше нищо. Всички бяха прекалено уплашени, за да може да разбере какво казваха. Защо никой не се спускаше в шахтата?

И тогава разбра отговора.

Ковалски се измъкна от отвора, целият почервенял, и изкрещя. Успя да разчете по устните му.

– Махайте се! По петите ни са!

Появи се и Том. Левият ръкав на канадката му бе изгорен и пушеше. Изтъркаля се навън и пхна ръката си в снега. От шахтата излизаше дим.

– Затрупах я с последния Молотов. Шахтата е блокирана.

Ковалски зяпна към пламъците сред бурята и лицето му помръкна.

– Мамка му!

Аманда се обърна. Пламъците от коктейла на Крейг угасваха в разтопения сняг. Подчинявайки се на някакъв сонарен сигнал, чудовищата отново тръгнаха към групата, прегазвайки през пламъците.

Групата се събра на купчина.

Спасение нямаше.

17:03

Руснакът стреля от упор със своя АК – 47 в главата на Мат. От дулото изригна пламък. Все още оглушен от взрива на гранатата, Мат не чу изстрела – не чу и другия, който повали стрелеца.

Лявото му ухо гореше. Видя как дясната половина от главата на войника експлодира в дъжд от кости и мозък. Всичко стана в мъртва тишина. Мат се стовари на пода, приземявайки се върху рамото си. По врата му се стичаше кръв. Видя Брат, Гриър и Уошбърн да тичат към него. Карабината на Брат още димеше.

Вторият войник в коридора се опита да реагира и насочи оръжието си, но Гриър и Уошбърн стреляха едновременно. Един куршум удари пазача в рамото и го завъртя като пумпал. Втори прониза врата му, плискайки кръв по стената.

Звуците отново започнаха да се връщат към Мат. Викове, още

изстрели. Двойната врата на камбуза внезапно експлодира навън, крилата и се отскубнаха от пантите и полетяха през помещението. Вътре изригнаха пламъци и дим – по-редният капан.

Сред целия този хаос Мат се опитваше да се изправи, когато групата стигна до него. Брат го сграбчи за качулката и го издърпа нагоре, крещейки в здравето му ухо:

– Следващия път ще залепя шибаната граната с лейкопласт за задника ти!

Заедно спринтираха към снегомобила.

– Още войници! – задъха се Мат и махна напред, опитвайки се да ги предупреди.

Разнесоха се изстрели – от другата страна на снегомобила. Приклекнаха, използвайки останките като щит. Куршуми разтърсиха разбитата машина.

Мат бе клекнал с гръб към снегомобила и гледаше назад към основното помещение, изпълнено с дим. Все още не бяха ги открили. Трябваше да изчезват.

Димът се раздвижи и той забеляза някакво движение недалеч от центъра на помещението. Някакъв мъж сякаш изплува нагоре по стълбата, осветен от две фенерчета. Беше висок, с бяла коса, с разкопчан шинел. Носеше момче, увито в одеяло. Детето плачеше и запушваше ушите си с ръце.

Това беше абсолютно безсмислено.

– Долу! – извика му Брат и натисна главата му към пода.

Гриър метна граната над останките на машината към скритите снайперисти. Уошбърн търкулна втора към основното помещение.

– Не! – изкрещя Мат.

Двете експлозии отново го оглушиха. Снегомобилът подскочи и се плъзна на цяла педя към тях. Разхвърчаха се парчета лед, коридорът се изпълни с дим.

Брат му направи знак. Нямаха друг избор, освен да продължат напред. Скочиха като един. Налагаше се да приемат, че гранатата е очистила всичките им противници отпред.

Брат водеше, следван от Уошбърн и Мат. Гриър тичаше последен, стреляйки сяпко към централното помещение. Изстрелите звучаха далечни, сякаш от някаква играчка.

После Гриър подхвана Мат, опитвайки се да му помогне да побърза, но всъщност почти го стовари на пода. Мат с мъка запази равновесие и го изгледа свирепно.

Гриър бе паднал на коляно. Не беше бутнал Мат. Бе улучен.

Мат спря, пързаяйки се по ледения под, с намерението да му се притече на помощ. Лицето на Гриър се бе превърнало в маска на ярост и болка. Махна на Мат да продължи, крещейки беззвучно.

Мат видя причината. Под Гриър се образуваше локва кръв. Ярочервената течност изтичаше на тласъци от крака му. Артериална кръв. Морякът се стовари на пода с пушка на коленете.

Уошбърн сграбчи Мат за ръката, моментално схванала положението. Дръпна го рязко, принуждавайки го да я последва.

Погледите на Мат и Гриър се срещнаха, след това матросът направи най-странното нещо. Сви разочаровано рамене, сякаш просто беше изгубил бас. Вдигна пушката си, насочи я към станцията и отново започна да стреля.

Пук... пук... пук...

Мат се остави да го помъкнат навън през взривената врата. Навсякъде лежаха трупове. Не срещнаха никаква съпротива.

Мат забеляза познат предмет в нечия откъсната ръка. Грабна го тиешком и го пхна в джоба си. Можеше да се окаже полезен.

Щом се озова извън станцията, вятърът сякаш издуха глухотата му. Чу рева на бурята.

– Оттук! – изкрещя Брат и се насочи към паркираните снегомобили. Смятаха да отмъкнат едно „Ски-Ду“ и да се насочат към предавателя ПЕТ, скрит сред ледените върхове.

Но първо трябваше да се доберат дотам.

Да пробягат сто метра.

Спринтираха през откритото пространство към машините, наполовина погребани от наветия сняг. Прекалено наивно бе да се надяват, че никой не ги охранява.

Разнесоха се изстрели. Куршуми се забиваха в леда, откъртвайки остри парчета.

Брат и Уошбърн се хвърлиха по корем и се прикриха зад един леден хребет. Мат ги последва. Снайперистите се бяха скрили в ниското между два ледени върха. Бяха добре защитени. Мат забеляза оранжеви палатки.

– Там са труповете от станцията – изсъска Уошбърн. – Знаем един заобиколен път. Остана ми една граната. Прикривайте ме.

Брат насочи пушката си към палатките. Мат се претърколи и приготви своя АК – 47. Прицели се, дебнейки снежните сенки. Стреляше всеки път, когато нещо помръднеше.

Отстрани Уошбърн се добра до тясното дере в леда, готова да излезе в гръб на снайперистите.

И тогава, както си бе тръгнал целият ден, всичко отиде по дяволите.

17:11

Джени се подготви заедно с останалите при отвора на шахтата. Държеше Бейн за врата. Бурният вятър продължаваше да духа свирепо, но снеговалежът бе намалял.

– По мой знак! – извика Ковалски, който се намираще на няколко крачки напред. Двамата с Том бяха начело, вдигнали запалени коктейли Молотов над главите си.

Пет грендела напредваха към тях. Бяха спрели, когато се разнесоха една след друга две приглушени експлозии от другата страна на съседния леден пик. Съществата, чувствителни към вибрациите, се бяха объркали от сътресенията.

– От станцията е – бе казал Том. – Някой напада.

– Да, май са гранати – съгласил се бе Ковалски.

Моментното объркване на зверовете им даде време да запалят двата коктейла и бързо да измислят някакъв план.

Не беше майсторски. А просто низък и гаден. Ковалски пристъпи към най-близкия грендел и размаха горящата бутилка към него.

В отговор животното оголи зъби като куче. Другите грендели отстъпиха назад, изнервени и предпазливи. Водещия мъжкар остана на мястото си, без да се впечатли особено от представлението.

– Този е доста охранен – прошепна Огден до Джени, като едва не се буташе в нея. – Несъмнено е някой от стражите на стадото. При пазенето на територията той ще бъде най-агресивен.

В това беше надеждата им. Виж сметката на водача и останалите може и да се разбягат.

Ковалски направи още една крачка. Том се промъкваше след него.

Гренделът внезапно и бързо скочи към тях, като изрева.

– Мамка му! – изкрещя Ковалски и метна коктейла право към отворената паст на чудовището. Полетя назад и се блъсна в Том. И двамата паднаха.

Мерникът му обаче се оказа точен. Летящата бутилка по-падна точно в устата на създанието.

Ефектът бе зашеметяващ. Експлозия от горящо масло и нафта блъвна от челюстите му и то заприлича на огнедишащ дракон. Изрева, като кашляше и плюеше огън. Замята се от агония и ярост. Останалите се разбягаха във всички посоки.

Малката долина се изпълни с миризма на горяща плът.

– Сега! – изкрещя Ковалски и скочи на крака заедно с Том.

Младият мичман бе съумял някак си да задържи своя Молотов над снега. Сега го метна със силата на състезател в националната лига. Бутилката прелетя над мятащото се чудовище и се пръсна нататък по пътя, бълвайки още пламъци и прогонвайки останалите грендели.

– Да вървим! – извика Ковалски и ги поведе.

Раненият звяр рухна върху леда с изгорели дробове. Пламъците все още танцуваха от устните му и от двете ноздри разположени високо на главата му. Не помръдваше.

Ковалски го заобиколи отдалеч просто за всеки случай. Том направи знак на останалите да го последват. Джени тичаше до Крейг и доктор Рейнълдс. Вече свободен, Бейн се носеше пред нея редом до Ковалски. Зад тях бяха биолозите и Том.

Тичаха с всички сили, минавайки през огън и лед.

Последните коктейли Молотов бяха у Ковалски, който ги мятеше напред като огнена пътека. Гренделите се разбягаха от пътя им.

И тогава се разнесе вик...

Джени се обърна. Антъни лежеше – единият му крак бе пропаднал в дупка в леда. Том и Зейн помогнаха на обхванало от паника момче да се измъкне.

Ковалски бе спрял на няколко метра напред и ги изчакваше.

– Ама че гадост!

Всички трябваше да внимават за подобни капани. Лесно можеха да си счупят крак... или врат.

Зейн помогна на приятеля си да се изправи.

– По дяволите, ама че студ! – оплака се Антъни.

Ледът зад него се разпука. От дупката изскочи грендел, промъкнал се отдолу, и ухапа крака на младежа. Зейн и Том бяха отхвърлени назад, когато ледът започна да се разцепва и надига. Половинтонният звяр изчезна обратно в дупката, повличайки Антъни със себе си.

Студентът изчезна, без да успее дори да извика.

Сред кръсаци и викове всички побягнаха напред, но вече несигурно. Заради снега беше невъзможно да се различат местата, където ледът е по-тънък.

– Вървят заедно с нас – каза Огден, като дишаше тежко. – Проследяват ни под леда по стъпките ни.

– Не можем да спрем – каза Ковалски.

А и никой не искаше. Продължиха нататък, но вече по-бавно. Ковалски храбро подбираще къде да стъпи. Всички останали се движеха в стъпките му – не искаха да поемат никакви ненужни рискове.

Джени бе виждала как полярните мечки ловуват по подобен начин – промъкват се отдолу, за да сграбчат нищо неподозиращата жертва. Районът несъмнено бе пълен с прясно замръзнали отвори за дишане и постоянни цепнатини в леда, пазени от многобройните ледени хребети.

Трябваше да внимават.

Джени забеляза как пред тях се издига купчина сняг, сякаш някой я буташе силно отдолу. Чу скърцане и трясък от разчупване на лед. Гренделите продължаваха да ги следват.

– Зад следващия хребет! – извика отзад Том. – Паркингът на станцията е точно отпред!

Предпазливо ускори крачка.

Джени заобиколи и видя, че Том е прав. Безразборно разположени те пикове отстъпваха пред ледена равнина. Почти се бяха измъкнали от коварните ледени хребети.

Докато си пробиваха път към откритото, през воя на вятъра се чува изстрели. Ковалски стигна до ръба на хребета и вдигна ръка, за да спрат, докато огледа напред. Дочуха се още изстрели, този път по-близо. Сякаш се водеше истинска престрелка.

Том се промъкна до тях.

– Някой се бие с руснаците.

– Дали е отрядът на Делта? – обърна се Аманда към Крейг.

Той поклати глава.

Ковалски изсъска. Всички се придвижиха напред и се събраха при него. Той посочи с ръка. Само на десетина метра от скривалището им се намираше един „Сно-Кат“, а до него бяха паркирани снегомобили и други превозни средства.

Отвъд паркинга Джени видя две фигури върху леда, които стреляха към върховете отляво. Оттам също се разнасяше стрелба. Куршумите се забиваха в ниския хребет, зад който се бяха скрили двамата.

Беше невъзможно да се определи кой какъв е. Въпреки че снегова-лежът почти бе спрял, вятърът продължаваше да вдига снежни вихрушки, прикривайки всички подробности.

Внезапно Бейн се дръпна напред и побягна от групата. Втурна се

между паркираните машини към откритото пространство.

Джени понечи да скочи след него, но Ковалски я сграбчи за лакътя и изсъска, посочвайки и с ръка.

Зад полесражението входът на базата светна в сумрака на бурята. Отвътре тичешком се появиха фигури, ясно очертани на фона на светлината. Тепърва щеше да започне сериозно сражение.

Отново се заглежда наоколо, но Бейн бе изчезнал сред паркираните превозни средства.

Стрелбата ставаше все по-ожесточена. – А сега какво ще правим? – попита Том.

17:14

От позицията си зад ледения хребет Мат гледаше как Уошбърн бе хваната и съборена от трима мъже. Тя риташе и се бореше, но нямаше смисъл. Появиха се още войници, които заградиха входа. Други пък заеха позиции за стрелба под прикритието на стените при входа.

Не след дълго и двамата с Брат щяха да бъдат обградени и застреляни. Мат покриваше противниците при входа, за да им попречи да излязат на позиция и да стрелят директно към тях. Брат правеше същото с групата, криеща се сред палатките.

Само че патроните привършваха.

– Ще се опитам да ги отвлека – викна Брат. – Тръгвай към машините. Опитай да отмъкнеш някоя и изчезвай.

– А ти?

– Ще задържа, за да се отдалечиш колкото се може повече.

Мат се поколеба.

Брат се обърна към него с изкривено лице. Очите му горяха.

– Това не е твоя война!

„Нито пък твоя“ – искаше да отвърне Мат, но моментът не бе подходящ за дебати. Кимна примирено.

Брат отново насочи вниманието си към противника и измъкна гранатата от джоба си. Пригответи се да я хвърли.

– Готов?

Мат пое дълбоко дъх и се надигна от леда, заемайки позиция за нисък старт.

– Давай!

Брат метна гранатата. Нямаше достатъчно замах, за да стигне

групата при палатките – особено при вятъра, който духаше откъм ледените планини. Но въпреки това свърши идеална работа. Експлозията в леда скри от поглед всичко.

Това бе възможността за Мат. Спринтира с всички сили.

Зад него Брат откри огън по войниците, заели позиции при входа на станцията.

Планът можеше и да проработи, ако руснаците при палатките не бяха успели да заредят базуката си. Мат чу гърмежа, последван от характерния издайнически писък.

Хвърли се напред, извъртя се и падна на рамо, като се плъзна няколко метра напред. Острият лед раздра канадката му. Видя как Брат се обръща, готов да се метне настрана но разстоянието бе прекалено малко, а ракетата – прекалено бърза.

Мат прикри лице – и за да се предпази, и за да не гледа.

Ракетата падна с разтърсващ взрив. Ледът под Мат се разтресе. Свали ръка и се надигна. На мястото на доскорошното им прикритие зееше димяща дупка.

От Брат нямаше нито следа.

До него се стовари една обувка и се заби в снега.

Ужасен, Мат скочи на крака. Втурна се с всички сили към машините, за да не допусне саможертвата на матроса да се окаже напразна.

17:16

Джени се взираше в самотната фигура, тичаща през леда. Носеше бяла канадка... руснак. След това порив на вятъра вдигна облак сняг и закри гледката.

– Трябва да действаме веднага – обади се Крейг до нея, привличайки вниманието и. – Да използваме момента и да се доберем до която машина успеем.

– Кой може да кара „Сно-Кат“? – попита Ковалски. Голямата машина беше само на десет метра от тях. Толкова близо...

– Аз – вдигна ръка Огден.

Ковалски кимна.

– Двамата с Том ще вземем два скутера и ще играем ро-лята на ескорт и отвличащи примамки. Снегомобилът би трябвало да побере всички ви. Останали са ми два коктейла – той хвърли единия на Том. – Ще направим каквото можем да задържим руснаците настрана.

– Да вървим – каза Крейг.

Групата се затича към близкия снегомобил. Том и Ковалски се разделиха и побягнаха към двата „Ски-Ду“.

Хенри стигна пръв снегомобила и отвори вратата. Магдален се покатери на предната седалка, докато Хенри се опитваше да включи двигателя. Той се задави и закашля. Шутът им се стори силен и несъмнено би привлякъл вниманието на руснаците, особено след като стрелбата бе спряла. Надявах се, че войниците са все още оглушени от експлозията на ракетата. А и да не бяха, постоянно виещият вятър също би могъл да прикрие звука.

Джени се огледа за някакъв знак, че са били чути. Но димът от ракетната атака продължаваше да скрива района. Вятърът го издухваше към входа на станцията и пречеше на войниците там да ги видят. Но това нямаше да трае още дълго.

Чу включеният двигател на едно „Ски-Ду“, после и още един. Том и Ковалски си бяха намерили превоз.

– Влизайте! – подкани ги Крейг и отвори задната врата за Аманда и Джени.

Докато Аманда се качваше, през шума на двигателя се дочу остър лай.

Джени направи крачка встрани. „Бейн!“

Затърси с очи и видя движение. Една фигура тежко се движеше в снега на петдесетина метра от тях. Самотният руснак с бялата канадка. Джени изсъска към Крейг.

Той се обърна. Аманда спря на отворената врата.

Джени посочи въоръжения човек, който като че ли не подозираше за присъствието им. Беше се озовал близко до мястото на експлозията. Може би бе замаян и оглушен.

– Ще трябва да го премахнем – каза Крейг.

В същия миг Джени забеляза и друга фигура, тъмна и писка. Беше Бейн. Вълкът скочи към човека и го събори.

Крейг също я забеляза.

– Май в крайна сметка няма да ни се наложи да се занимаваме с него. Ама че пес! Истинско бойно куче.

Джени гледаше намръщена. Бейн не беше от този тип кучета.

Видя как мъжът се бореше с кучето, след това седна на колене и го притисна силно към себе си. Спусна се няколко крачки напред.

– Това е Мат!

17:18

Мат изхлипа, докато прегръщаше Бейн. „Как е успял да се добере дотук? През целия път от дрейфащата станция?“ Изглеждаше като същинско чудо.

Чу слаб вик през вятъра, но не можеше да определи откъде. Вдигна поглед. Отново го чу. Някой го викаше по име.

Бейн изтича на няколко крачки, после се върна, очевидно подканяйки Мат да го последва.

Така и направи. Тръгна след кучето, тежко премествайки крак след крак, без да може да повярва на късмета си.

А и не би трябвало да вярва.

Отново характерният писък раздра воя на вятъра. Втора ракета.

Руснаците знаеха каква е целта му. Искаха да унищожат паркинга и да му отрежат всички възможности за бягство.

Мат се затича тежко след Бейн, мъчейки се да хване проклетото куче и да го накара да легне. Но вълкът продължаваше да тича с пълна сила напред и стигна до първите машини.

– Бейн! Не!

Послушен както винаги, Бейн спря и се обърна към него.

В същия миг ракетата удари и отхвърли Мат назад. Падна по гръб и си изкара въздуха. Усети как горещата вълна от експлозията мина над него.

– Не! – изкрещя той.

Успя да седне. От мястото за паркиране бяха останали само разбит лед и разпокъсани машини. В центъра се бе открила дупка, през която се виждаше океанът.

Мат скри лице в дланите си.

17:19

Джени сигурно бе изгубила съзнание за част от секундата. В един момент стоеше до снегомобила и викаше Мат... в следващия лежеше по гръб. Седна с мъка. Светът леко се въртеше около нея.

Ушите и пицяха. Намираше се на около шест метра от снегомобила. Спомни си как ледът изригна под нея, изхвърляйки я високо във въздуха. Снегомобилът лежеше смазан на една страна, преобърнат от

ударната вълна.

„Мат...“

Мерна и се образът му точно преди взрива. Страхът изтри всяка следа от моментното и замайване.

Опита се да стане. На три метра вдясно от нея Крейг се пъчеше да направи същото. Странно, но Аманда вече бе на крака. Стоеше до снегомобила и на пръв поглед нищо и нямаше.

Леденото поле пред тях бе заличено, скрито от дима. Недалеч зееше огромна дупка към океана. Навсякъде около тях лежах останки от машини, разкъсани и разпръснати като детски играчки. Нямаше нито следа от Мат или Бейн, но димът продължаваше да скрива гледката.

По-наблизо Том лежеше върху снега, затиснат от скутера, и не помръдваше. Яркочервено поточе изтичаше изпод него.

„О, Господи!“

Забеляза скутера на Ковалски по склона на съседния леден хребет, преобърнат на една страна. Двигателят му все още работеше, но матросят не се виждаше никакъв.

– Трябва да им помогнем – каза Аманда.

Джени се запрепъва към нея.

Аманда се обърна. Думите и бяха по-завалени от обикновено.

– Взривът... – тя поклати глава. – За малко да падне отгоре ми.

Джени докосна рамото и. Сигурно бе ужасно да виждаш всичко това, без да чуваш нито звук.

Крейг се присъедини към тях.

През предното стъкло на снегомобила се виждаха движещи се фигури. Огден имаше дълбока рана на челото. Дватамата с Магдален се мъчеха да успокоят Зейн. Момчето беше замаяно, размахваше несвързано ръце, почти в безсъзнание.

– Трябва да ги измъкнем оттам – каза Джени.

– Вратата е затисната – каза Аманда. – Опитах... не можах... може би всички заедно.

Крейг отстъпи от преобърнатия снегомобил.

– Няма да имаме време – каза той, загледан отгатак дупката в леда.

Вятърът издуха дима от мястото на попадението и разкри редица фигури в бели канадки, напредващи през леда с готови за стрелба оръжия.

Крейг се обърна към тях.

– Групата за прочистване. Трябва да изчезваме оттук, преди да са ни забелязали.

Джени погледна към изпотрошените машини.

– Къде? – посочи към хребетите. – Обратно в територията на гренделите ли?

Крейг поклати глава.

– Отрядът на Делта би могъл да пристигне за двадесет минути... ако успеем да оцелеем дотогава.

Аманда бе следила разговора.

– Може би зная по-добър начин. Но по-добре да побързаме. Елате – тя се обърна и тръгна извън мястото за паркиране.

Джени местеше поглед от фигурите в снегомобила към неподвижното тяло на Том. Не искаше да ги изоставя, но нямаше друг избор. Особено при положение че нямаше никакво оръжие. Пръстите опипаха празния кобур. Обърна се, изпълнена с чувство за безсилие и вина.

Тръгна след Крейг и Аманда, но чу зад себе си звук на двигатели. Хвърли поглед през рамо и видя светлините на два фара, разкъсващи мъглата и дима. Движеха се близо една до друга, заобикаляйки зоната на попадението на ракетата.

Мотори на въздушна възглавница.

Затича се по-бързо.

На тридесет метра отпред Аманда изчезна зад хребетите. Крейг я последва. Щом стигна до завоя, Джени спря и хвърли последен поглед към онези, които изоставяше. Забеляза движение. Все още затиснат от скутера, Том слабо вдигна едната си ръка.

Тя ахна.

– Том е още жив!

– Нямаме време да се връщаме! – извика Крейг от някаква ниша в леда, образуваща естествено защитено заливче – руснаците ще ни достигнат само след миг!

Джени забеляза средството им за бягство. Вътре в нишата имаше едномачтова лодка за пързаяне върху лед на дълги титаниеви плъзгачи. Аманда стоеше до носа и с малка брадвичка отсичаше въжетата, които придържаха лодката към леда.

Джени направи крачка към нишата и хвърли за последен път поглед към Том. Ръката му бе паднала върху снега и той отново лежеше неподвижно.

Стисна зъби и направи трудния избор. Не можеха да рискуват да бъдат заловени отново. Обърна гръб на Том и останалите и тръгна към лодката.

– По един от всяка страна! – нареди Аманда, докато бързо

освобождаваше лодката. – Ще трябва да бутаме!

Джени побърза да се подчини. Воят на моторите приближаваше. Крейг я погледна многозначително. Времето бе изтекло. Спасяването на останалите бе наистина невъзможно. Заработиха по-бързо.

Щом лодката бе освободена, Аманда метна брадвата вътре и започна да бутат откъм носа.

– Трябва да я избутаме поне три метра, после ще вдигна платната.

Всички се напрегнаха, но лодката бе ужасно тежка. Не помръдваше. Нямаше да успеят навреме.

– Хайде – помърмори Крейг откъм десния борд.

Изведнъж ледът се освободи. Лодката не беше тежка.

Просто плъзгачите бяха замръзнали на място. Бързо я измъкнаха от скривалището и навън под духащия вятър.

– Качвайте се и стойте в предната част! – извика Аманда, докато тичаше към кърмата. – По един от всяка страна, за да има баланс.

Джени и Крейг се наместиха.

Аманда освободи платното с необичайна бързина и опитност. Само за секунди платното улови вятъра, разви се и се изду.

Лодката незабавно се понесе право напред, отдалечавайки се от ледените хребети, понесена от ветровете, духащи надолу по склоновете.

Джени забеляза двата мотора на въздушна възглавница Обикаляха преобърнатия снегомобил. На всяка машина имаше по двама души.

За нещастие руснаците също ги забелязаха.

Моторите се обърнаха към тях.

– По дяволите! – изруга Крейг от другата страна.

Седящите зад водачите откриха огън. Куршумите се забиха в леда пред и около лодката. Няколко пробиха платното, но не нанесоха особени щети.

– Легнете! – извика Аманда от кърмата. – Дръжте си главите ниско!

Джени се наведе, но Крейг бе успял да се притисне по-ниско и от нея.

Гикът мина над тях с такава сила, че можеше да счупи череп. Лодката рязко се завъртя, повдигайки се на един плъзгач.

Джени затаи дъх, уверена, че ще се преобърнат, но след миг лодката се стовари отново върху леда. Платното изплющя и се понесоха с пълна скорост.

Вятърът ревеше покрай тях.

Джени рискува да надигне глава и да надзърне назад. Отдалечаваха се от моторите с все по-нарастваща скорост. Забеляза как преследвачите

им зад Аманда постепенно изчезват в мъглата. При този вятър нямаха шанс да ги настигнат.

Позволи си да изпита искрица надежда.

И в същия миг видя огнени проблясъци от двете страни на първия мотор.

Миниракети!

17:22

Мат тичаше през леда, приведен ниско, а куршумите се забиваха и рикошираха в леда около него. Гневът му даваше сили да изтича около преобърнатите и разнебитени машини, търсейки каквото и да било скривалище, но редицата от руснаци неотклонно напредваше зад него.

Пред него беше дупката в центъра на паркинга. Трябваше да я заобиколи, което му струваше загуба на време, но поне издигащата се от дупката пара и дим донякъде го прикриваха.

Насочи се към наветрената страна, където мъглата бе най-гъста. Но накъде щеше да продължи след това? Не можеше дълго да се крие в дима. Трябваше да се отскубне от руснаците.

Движение привлече погледа му към откритото ледено поле. Видя синьо платно, носещо се над снега. Преследваха го два мотора на въздушна възглавница. Изведнъж до лодка-та избухна силна експлозия и вдигна високо във въздуха лед и вода. Спasi се само благодарение на разкото иззиване в последния миг, но отгоре и паднаха парчета лед. Моторите приближиха загубилата скорост лодка.

Куршум се заби в леда до петата на Мат и му припомни собствения му проблем. Още куршуми засвириха около него. Но погледът му отново бе привлечен от нещо друго.

Може би...

Опита се да прецени разстоянието, след което просто тегли една ругатня. Предпочиташе да умре при опит да се спаси, вместо да бъде застрелян в главата.

Рязко смени посоката и спринтира право към мястото, където беше ударила ракетата. Нарочно остана изправен, давайки възможност на руснаците да го видят ясно. Куршумите засвириха отново, този път още по-близо.

Мат стигна ръба на дупката и се метна в нея, разперил широко ръце.

Във водата се носеха парчета разбит лед. Студът моментално го преряза и го сграбчи, по-скоро изгарящ, отколкото смразяващ. Едва преодоля инстинкта на тялото си да се свие на кълбо. Белите му дробове крещяха за глътка въздух.

Подчиняването на тези рефлексии означаваше смърт.

Вместо това напрегна всичките си мускули и заповяда на краката си да се раздвижат, на ръцете си да загребат надолу под ръба на леда. Напрежението му помогна, както и тройно подплатената канадка. Заплува в тъмния океан.

Водата беше като мастило, но той се съсредоточи към Целта, която бе зърнал от повърхността. На около шестдесет метра от него лъч приглушена дневна светлина се забиваше в океанските дълбини.

Това беше изкуственото езеро, в което по-рано бе изплавала руската подводница. Заплува натам, като се придържаше непосредствено под леда. Напрягаше всичките си сили, за да се противопостави на студа и тежестта на дрехите. Трябваше да се справи.

Руснаците щяха да си помислят, че е мъртъв след самоубийствения скок, и щяха да се откажат от преследването. При първа възможност щеше да излезе от полинята и да открие някоя ледена пещера сред хребетите. Във вътрешния джоб на откраднатата канадка имаше пакет руски цигари и запалка. Щеше да намери някакъв начин да запали огън и да остане на топло, докато руснаците си тръгнат.

Планът му не бе от най-добрите... всъщност имаше прекалено много недостатъци, за да го смята за план. Но въпреки това бе за предпочитане пред възможността да бъдеш застрелян в гръб.

Мат се напрягаше и плуваше с всички сили към светлината. „Още мъничко...“

Но кладенецът от спасителна светлина като че ли изобщо не се приближаваше. Риташе с крака и гребеше, оттласквайки се от някой леден блок, за да увеличи скоростта си към откритата вода.

Дробовете го боляха, а пред очите му започнаха да се въртят светлинки. Вътрешностите му се свиваха от студа.

„Може би все пак това не беше най-добрата идея...“

Мат не позволи паниката да го овладее. Като зелена барета бе обучен на какво ли не, във всички възможни условия. Просто продължи да риташе с крака и да загребва с ръце. Щом сърцето му биеше, значи бе жив.

Но дълбоко у него се надигна още по-голям ужас.

„Тайлър умря по този начин... удави се под леда.“

Отхвърли мисълта и продължи решително напред към светлината.

Но страхът и чувството за вина останаха.

„Каквото бащата, такъв и синът.“

Дробовете му конвулсивно се свиха и от устата му излязоха малко мехурчета. Светлината стана по-приглушена.

„Може би го заслужавам... Аз допуснах смъртта на Тайлър.“

Но част от него отказа да повярва. Краката му продължиха да се движат. Със зъби и нокти продължаваше напред към светлината. Вече изглеждаше по-близо. За безброен път се бореше за избавлението си – както сега, така и в миналото. Нямаше да умре. Нямаше да позволи на чувството за вина да го убие. Вече не. Не и както бе правило бавно и постепенно през последните три години.

С един последен тласък изплува към светлината и инерцията го изведе под езерото. Светлина озари водата около него.

Щеше да оживее.

С последните остатъци въздух в гърдите си заплува нагоре, нагоре към светлината, към избавлението. Треперещата му измръзнала ръка се протегна към повърхността... и докосна прозрачен лед.

Повърхността на езерото се бе покрила с ледена кора по време на бурята.

Инерцията го отнесе нагоре. Главата му се удари в леде-ния покрив. Заблъска го с длани, после с юмрук. Беше дебел най-малко петнадесет сантиметра. Прекалено здрав, за да се пробие отдолу.

Гледаше нагоре към светлината, към избавлението, отказано му от някакви си петнадесет сантиметра.

„Както баща ми... както синът ми...“

Отчаянието и чувството за безнадеждност го завладя. Погледът му се насочи надолу, следвайки потъващата в ледените дълбини светлина.

Дълбоко под себе си забеляза движение. Изникнаха форми. Първо една, после втора... трета. Големи и грациозни въпреки масивните си тела, идеално пригодени за адските условия. Белите същества закръжиха в спирала нагоре към попадналата в капан жертва, нагоре към светлината.

Грендели.

Гърбът на Мат се притисна в леда.

В крайна сметка нямаше да умре като Тайлър.

Аманда наклони платното напред, мъчейки се да премине през дъжда взривен лед. Синя грамада колкото крава се стовари на метър пред носа и се затъркаля пред лодката.

Наклони на една страна с тежестта на тялото си, за да заобиколи. Минаха на сантиметри покрай търкалящата се грамада, която постепенно губеше скорост.

Аманда се обърна и видя как още ледени парчета падат от небето. Зад тях в леда на полярната шапка бе взривена дълбока дупка.

Двата мотора на въздушни възглавници я заобиколиха от двете страни и продължиха преследването.

Аманда действаше с педалите, като ги натискаше на неравномерни интервали. Това намаляваше скоростта, но не можеха да разчитат само на нея, за да се откъснат от ракетите или моторите. Най-доброто в случая бе да прави всевъзможни резки завои в различни посоки, с които максимално да затрудни преследвачите.

Концентрира се върху терена отпред. Джени и Крейг лежаха по корем и гледаха назад. Лицата им бяха обърнати към нея, така че да може да следи по устните им, когато бе нужно.

– Страхотно майсторство, по дяволите! – изрече Джени.

Позволи си да се усмихне мрачно, но все още не бяха в безопасност.

Крейг се размърда и измъкна скрития си радиопредавател. Напъха слушалката в ухото си и придърпа яката на канадката. Устните му бяха закрити.

Аманда не можа да разбере какво бе казал, но си представи как трескаво вика за помощ отряда на „Делта Форс“. Вече бяха извън станцията. „Футбола“, който носеше, за момента бе далеч от лапите на руснаците. Крейг не смееше да рискува нещата почти в края на играта. Не и когато целта бе така близко.

Джени и махна и посочи назад. „Проблем.“

Аманда се обърна в седалката си. Моторът отдясно ги приближаваше под тъгъл, носейки се на пълна скорост над леда.

Тя се обърна отново напред и изправи лодката, набирайки скорост от внезапен свиреп порив на вятъра. Опита се да държи колкото се може по-голяма дистанция между тях и преследвачите.

Устните на Джени се размърдаха.

– Приготвят се отново да стрелят.

Аманда се озърна през рамо. Водачът зад тях се бе навел над мотора, както и пътникът на задната седалка. Явно изстискваха и последната

сила от машината си.

Тя щеше да стори същото.

Хвърли поглед към лазерния спидометър. Приближавате деветдесет и пет километра в час. Най-високата скорост, която бе развивала някога с лодката.

Опита се да пренебрегне опасността и се съсредоточи върху управлението – въжетата в пръстите и, стъпалата върху педалите, едната ръка върху руля. Усещаше ветровете, издуващи платното. Насочи сетивата си навън, сля се с лодката си по начин, по който можеше да го стори само абсолютно глух човек. Успяваше да чуе съскането на плъзгачите, воя на вятъра. Недъгът и стана част от майсторството и.

Увеличи скоростта, гледайки как стрелката на спидометъра пълзи нагоре... деветдесет и пет... сто и пет...

– Стрелят! – безмълвно изкрещя Джени.

Сто и десет... сто и двадесет...

Огнена мълния удари вляво от тях и към небето полетяха парчета лед. Аманда измести платното така, че да улови ударната вълна.

... сто и тридесет...

Попаднаха на някакъв леден ръб. Лодката полетя високо във въздуха, подобно на уиндсърф, уловил идеалната вълна. Огън експлодира под тях, пръскайки хребета на парчета.

... сто четиридесет и пет... сто и петдесет...

Отново около тях заваля лед, но вече се намираха отвъд района на най-силния взрив. Лодката полетя през леда, превърнала се в едно цяло с бурята и пилота си.

Крейг посочи с ръка.

– Господи, те се отказват. Успя!

Аманда дори не си направи труда да се озърне през рамо. Знаеше, че е успяла. Лодката летеше, едва докосвайки леда. Остави я да се носи, поета от бурята. Чак когато скоростта започна да намалява сама, тя посмя да докосне спирачката.

Лекото движение на лоста веднага и разкри опасността. Последният скок бе разбил спирачката.

Продължи да дърпа ръчката. Никакъв резултат. Опита се да спусне малко платното, но вятърът го изпълваше и надуваше прекалено силно. Въжетата сякаш се бяха превърнали в железни прътове, здраво закрепени за стойките си. Лодката не бе проектирана за подобни скорости.

Другите наблюдаваха усилията и с широко отворени очи.

Вятърът задуха на силни пориви. Стрелката на спидометъра отново

запълзя нагоре.

... сто и петдесет... сто и шестдесет...

Това бе максималното, което уредът можеше да покаже.

Носеха се като ракета по замръзналата равнина. Оставени изцяло на милостта на бурния вятър, летяха по леда със скорост, при която и най-малката грешка означаваше неминуема смърт.

Оставаше им една единствена възможност.

Нещо, което Аманда не искаше да направи.

– Трябва ни брадвата! – извика тя на пътниците.

17:26

На крачка от загубата на съзнание Мат гледаше издигащото се към него стадо грендели. Обикаляха го – бавно и търпеливо. Не бързаха. Знаеха, че няма да може да избяга. Беше заловен в капан между леда отгоре и острите зъби от-долу.

Спомни си как Аманда бе успяла да подмами чудовището с помощта на каската и затоплящата маска. Само да можеше да намери начин да ги накара да се махнат... нещо топло... нещо ярко...

Мисълта го порази. Нещо забравено.

Бъркна в джоба на канадката, молейки се да не е изпаднал – предмет, който бе измъкнал от откъснатата ръка на руския войник, докато бягаха от полярната станция. Все още беше у него.

Измъкна черната шишарка. Това бе една от руските запалителни гранати – като онази, която бе убила Пърлсън.

С помътняло от липсата на кислород зрение Мат издърпа предпазителя на спусъка и натисна светещия отдолу бутон. Загледа се към най-близкия грендел – бяла сянка, издигаща се на спирала и пусна гранатата към него, надявайки се тежестта и да е достатъчна.

Потъваше бързо, право към очакващото стадо.

Без да знае какъв е таймерът, Мат се сви на топка. Запуши ушите си и издиша целия застоен въздух в дробовете си, оставяйки устата си отворена. Морската вода нахлу в гърлото му. Едното му око не изпускаше издигащото се чудовище.

Гренделът се обърна към минаващата покрай него граната и я докосна с нос.

Мат затвори очи. „Моля те...“

И светът под него избухна в ослепителен пламък. Мат го видя през

затворените си клепачи, докато ударната вълна го блъсна като тежък камион, запрати го нагоре, смазвайки гърдите му и стискайки черепа му като с менгеме. Почувства как ужасната жегга пронизва измръзналите му крайници.

Тялото му бе изхвърлено нагоре. Ледената кора се разцепи от експлозията и Мат полетя във въздуха, размахвайки ръце и крака. Пое с усилен дъх, зърна за миг откритите ледени равнини и падна обратно в океана, покрит с късове лед. Пламъци танцуваха по повърхността му.

Мат потъна и изплува обратно замаян, с бучаща глава. Тежко задвижи ръце срещу течението.

Нещо едро се издигна към него от дълбините, бяло и бледо. Черни очи се възряха в него.

Мат се помъчи да избяга.

Тогава масивното тяло се завъртя... и потъна надолу в океана.

Мъртво.

Треперейки от студ и ужас, Мат се загледа нагоре към стълба пара, устремил се към небето. Край на опитите да се измъкне тихомълком. Затърси място, където да може да се изкатери на повърхността, и на ръба на езерото се появи Фигури.

Руснаци с насочени към него оръжия.

Мат се вкопчи в парче лед. Триковете му се бяха изчерпали.

БАЩИ И ДЕЦА

9 април, 17:30

На леда...

16. Джени измъкна брадвата изпод себе си. Докато се повдигаше, погледна през борда. Летяха с пълна сила в бурята. Вятърът ревеше. Съскането на плъзгачите приличаше на гнездо разгневени змии под кила. От вибрирането на корпуса чак кожата засърбяваше.

Вкопчи се в парапета със свободната си ръка. Имаше чувството, че всеки миг ще бъде изхвърлена от откритата палуба.

– Какво да правя? – извика тя през вятъра.

Аманда посочи към гика.

– Трябва да освободим платното! Въжетата са се оплели!

Това е единственият начин да намалим!

Джени погледна издутото платно, след това отново се обърна към

Аманда, за да може да следи устните и.

– Кажи какво да направя.

Аманда посочи и се наведе напред, за да може да бъде чута.

– Искам платното да се освободи, но не и да се скъса.

Трябва да има с какво да задвижваме лодката. Срежи някои от връзките, така че платното да заплющи. Щом е освободено, ще мога да действам с въжетата. Или поне така се надявам – и посочи за кои връзки става дума.

Първите бяха лесни. С тях платното се закрепваше за гика. Джени просто трябваше да легне по гръб и да ги разреже с брадвата. При прерязването на всяко въже връзките се освобождаваха и силно изплющваха от напрежението. Платното се раздвижи, но все още се държеше здраво.

Следващите бяха по-трудни. Трябваше да застане на колене и да се наведе напред. Сграбчила с една ръка мачтата, тя разреже въжетата, които закрепваха платното към нея. Про-дължи нагоре по стълба, затаила дъх. Една от връзките изплющя като камшик, удряйки я през бузата.

Падна назад, изгубила опора. Щеше да излети зад борда. Крейг я хвана за колана в последния момент и я издърпа отново до мачтата.

Джени отново се хвана здраво. Кръв се стичаше по бузата и. Вместо да се предаде на страха, тя се ядоса. Придърпа се по-напред и яростно замахна с брадвата.

– Внимавай! – извика Аманда.

Платното изплющя, когато профилът му изведнъж бе променен. Гикът изскърца зловещо.

Аманда се мъчеше да овладее такелажа. Изведнъж шпилът се освободи и въжетата полетяха като камшици.

– Долу! – изкрещя тя.

Джени понечи да се подчини, но беше късно. Гикът описа смъртоносна дъга. Нямахше да успее да се измъкне навреме. Вместо да се хвърли долу, тя подскочи.

Гикът я пропусна, но освободеното платно се стовари отгоре и. Вкопчи се в края му, опитвайки се да се хване за каквото и да е. Пръстите и намериха няколко халки до мачтата, за които се хвана, докато гикът я отнесе извън корпуса на лодката.

Ледът стържеше под пръстите на краката и.

В същия миг платното улови вятър и се блъсна в нея, издувайки се напълно. Изгуби опора от гика и полетя във въздуха. Писък се разнесе от устата и.

И тогава се удари – не в леда, а в лодката.

Аманда бе успяла майсторски да нагласи корпуса под Джени и да я улови, докато падаше.

– Добре ли си? – попита Крейг.

Джени не можеше да продума, а и самата тя не знаеше какъв е отговорът. Само потупа с длан палубата, знаейки, че се е разминала на косяк със смъртта.

– Овладях платното! – извика Аманда. – Намалявам.

„Слава Богу!“

Джени усети как лодката забавя скорост. Вятърът престана да бушува толкова жестоко, а съскането на плъзгачите позатихна. Въздъхна с облекчение.

И тогава чуха друг звук – дълбоко плътно бучене.

Претърколи се и погледна напред към носа. От ниските облаци се появи бял хеликоптер. Забеляза американския флаг, изобразен върху борда му.

– Екипът на „Делта Форс“ – обади се Крейг от другата страна.

Едва сега Джени позволи на сълзите да се надигнат в очите и. Бяха успели.

– Тук Оспрей – заговори Крейг в микрофона си. – В безопасност сме. Връщаме се в базата. Някой да приготви кофа кафе.

18:04

Полярна станция „Грендел“

Мат седна в клетката, напълно омаломощен. Носеше комплект сухи руски дрехи – панталони, зелена блуза с качулка и обувки, които му бяха прекалено големи. Смътно си спомняше как ги бе облякъл. Все още трепереше и възнееше от скорошното си къпане в Северния ледовит океан. Мокрите му дрехи лежах на купчина в ъгъла на помещението за охраната, в което се намираше килията. Бяха ги претърсили сантиметър по сантиметър, без да пропуснат и последния джоб.

На изхода стоеше един постови. Двамата, които го бяха съблекли, го претърсиха грубо и му метнаха пригответните вече дрехи, после изчезнаха с документите му. Но преди това не пропуснаха да опразнят портфейла му и да си разделят мокрите банкноти. Нямаше и помен от старите комунистически идеали.

Погледна към съседните килии. Въпреки че бе замаян, когато го

доведоха тук, знаеше къде се намира. Бе зърнал редицата килии по-рано, докато бягаха от руснаците. Отново се намираще на четвъртото ниво, в отделението, където по всяка вероятност бяха държани замразените нещастници, преди да бъдат напъхвани в камерите.

Всяка килия представляваше клетка от метални пръчки. Единствената плътна стена беше задната. Никаква възможност за уединение. Никакви тоалетни. Само една ръждива кофа в ъгъла. Единствената друга мебелировка се състоеше от метална пружина. Без дюшек.

Седеше в леглото, обхванал главата си с ръце. Взривът от гранатата продължаваше да бучи някъде зад ушите му. Челюстта го болеше от удара с приклад, който бе получил на посрещане. От носа му все още течеше кръв. Но не знаеше със сигурност дали се дължеше на гранатата или на приклада.

– Добре ли си? – попита го обитателят на съседната клетка.

Опита се да си спомни името на младежа. Един от биолозите. Все още не можеше да мисли ясно.

– ...що ми няма – успя да промърмори.

Заедно с момчето бяха и останалите биолози – доктор Огден и момичето. Смътно се запита къде ли е другият докторант. Не бяха ли трима? Изстена. „Какво значение има?“

– Пайк – обади се нечий по-твърд глас зад него. Обърна се.

В другата клетка беше Уошбърн. Долната и устна бе разцепена, лявото и око бе подпухнало и затворено.

– Какво стана с командир Брат?

Той успя само да поклати глава. Сякаш разбъркаха мозъка му. Повдигна му се. Едва успя да преглътне стомашния сок, вдигнал се в гърлото му.

– Мамка му! – промърмори Уошбърн.

Бяха единствените оцелели.

Огден пристъпи към решетката.

– Господин Пайк... Мат... има нещо, което трябва да знаете. Съпругата ви...

Мат вдигна глава и се намръщи.

– Какво... какво съпругата ми?

– Беше с нас – каза Огден. – Видях как тя, онзи тип от ЦРУ и доктор Рейнълдс избягаха с лодката.

Мат усети горчивината в гласа му, но така и не можеше да проумее какво казва биологът. Прекалено много неща изглеждаха напълно безсмислени. Спомни си, че видя състезателна лодка, преследвана от два

мотора на въздушна възглавница.

– Джени...

Огден му разказа историята.

Мат не искаше да му повярва, но си спомни внезапната поява на Бейн... и също така внезапния му край. Пръстите запълзяха по лицето му, за да скрият и потиснат мъката „Джени... е била толкова близко. Какво е станало с нея?“

– Говоря малко руски – продължи Огден, като сведе гласа си до шепот. – Подочух какво си говореха руснаците, до като ни обискираха. Търсят някакви книги. Същите, които взе онзи от ЦРУ.

– И аз чух същото – обади се Уошбърн почти шепнешком. Мат се намръщи.

– За какъв тип от ЦРУ става дума?

Докторантът отговори. Мат най-сетне си спомни името му, Зейн.

– Каза, че името му било Крейг Тийг – промърмори момчето.

Мат се вцепени. Усети как през тялото му минава гореща вълна. Запъна се за миг, опитвайки се да си възвърне дар-слово.

– Крейг... Тийг е от ЦРУ?

Огден кимна.

– Изпратен бил тук да се добере до руските документи за замразяването на живи организми и да се измъкне.

Мат се замисли за всичко, което бяха преживели заедно с така наречения репортер. През цялото време бе усещал някаква вътрешна сила у него, някакъв скрит извор на точни решения, но никога не бе и помислял...

Стисна юмрук. Беше спасил живота на проклетото магаре и ето отплатата.

– Шибано копеле...

– Какво ще правим? – попита Уошбърн.

На Мат му бе трудно да се съсредоточи, балансирайки между яростта и страха за Джени.

– Защо ни държат тук? – продължи Уошбърн.

Преди някой да успее да отговори, вратата на помещението се отвори. Бяха двамата, които им бяха взели документите. Посочиха и казаха нещо на въоръжения пазач. Групата приближи клетката на Мат.

– Ти идваш с нас – каза единият на недобър английски.

Пазачът отключи клетката и отвори широко вратата. Другите двама бяха извадили пистолети. Мат се замисли какво ли ще стане, ако успее да се докопа до единия. Стана. Краката му се разтрепериха. Едва не

падна. Дотук с идеите за фронтална атака.

Единият въоръжен му направи знак да тръгне към изхода.

„Май това е отговорът на въпроса на Уошбърн.“ Щяха да ги разпитват. А след това? Мат погледна към пистолета. Несъмнено накрая от пленниците нямаше да има нужда. Бяха видели прекалено много. Нямаше начин да им позволят да останат живи.

Мат закричи към вътрешността на Ниво Четири между двамата пазачи. Коридорът свършваше с уединена стая. Направиха му знак да влезе вътре.

Озова се в малък кабинет, обзаведен с изящна махагонова мебел – широко бюро, открити лавици, шкафове. На пода дори беше опъната дебела кожа. Полярна мечка заедно с главата.

Първото нещо, което привлече вниманието му, бе малко момче, облечено в торбеста дреха, подобна на роба. Беше коленичило върху кожата и потупваше полярната мечка по главата, шепнейки нещо в ухото и.

Момчето вдигна поглед към него.

Мат ахна, спъна се в края на кожата и падна на коляно. Не можеше да обърка това лице.

Единият от пазачите му изляя нещо на руски и го сграбчи за яката. Мат бе прекалено поразен, за да отговори по някакъв начин.

Разнесе се друг глас, студен и заповеднически. Мат вдигна очи и фокусира погледа си към другия обитател на стаята. Беше станал от коженото си кресло и правеше знак на пазача да се махне.

Мъжът бе висок, някъде около метър и деветдесет и пет, широкоплещест, в дебела черна униформа. Но най-поразителното в него бяха чисто бялата му коса и сивите като облаци по време на буря очи. Сега те пронизваха Мат.

– Моля, седнете – на безупречен английски каза мъжът.

Мат осъзна, че се подчинява инстинктивно и се изправи.

Но щом застана отново на крака, отказа да седне. Знаеше кой е човекът зад бюрото. Лидерът на руските части.

Вратата се затвори зад него, но единият от пазачите остана. Мат забеляза, че командващият също носеше пистолет прибран в кобура на бедрото му.

Стоманено сивите очи не се откъсваха от него.

– Аз съм адмирал Виктор Петков. А вие?

Мат видя, че портфейлът му лежи на бюрото. Нямаше причина да лъже. И без това нямаше никакъв шанс.

– Матю Пайк.

– Надзирател на дивеча и рибата? – в тона се четеше съмнение.

– Така пише в документите ми, нали?

Едното око трепна. Очевидно руският адмирал не бе свикнал да се държат нагло в негово присъствие. Гласът му стана твърд като стомана.

– Господин Пайк, можем да се разберем цивилизовано, или...

– Какво искате? – чувстваше се прекалено уморен, за да спазва каквото и да било етикет. Не беше Джеймс Бонд.

Лицето на адмирала доби цвят, устните му се свиха.

В този момент детето стана от кожата и се приближи до възрастния мъж. Очите на адмирала се сведоха към малкия инуит. Момчето докосна ръката му.

– Това е детето от замразените камери – Мат не бе в състояние да скрие искреното си изумление.

Дланта на адмирала обви закрилнически мъничките пръстчета.

– Чудото на изследователската работа на баща ми.

– На вашия баща?

Петков кимна.

– Беше велик мъж, един от най-големите руски учени, посветили се на Арктика. Като шеф на изследователската станция се е занимавал с възможността за потискане на жизнените функции и криогенно замразяване.

– Правил е опити с хора – обвинително каза Мат.

Петков погледна надолу към момчето.

– Сега е лесно да се отправят обвинения. Онова, което днес се смята за мерзост или извращение, тогава беше наука. – Гласът му омекна – от срам и същевременно от гордост. – По времето на баща ми, в годините между двете световни войни, динамиката в света ставала все по-напрегната. Всяка страна се стремяла към ново откритие, към по-високо технологично постижение, което да революционизира икономиката и. С приближаването на войната и нарастването на напрежението способността да се спаси животът на бойното поле би могла да се окаже решаваща за победата или поражението. Войниците биха могли да бъдат замразявани, докато раните им се излекуват, да се запазват органи, дори цели армии биха могли да се оставят в хладилник и да се използват при нужда. Възможностите за медицинското и военното приложение на откритието били безкрайни.

– И затова правителството ви насила е изпратило хора от собствения си народ тук. За да изиграят ролята на лабораторни мишки.

Очите на Петков се присвиха.

– Значи наистина не знаете какво е ставало тук, така ли?

– Не знам абсолютно нищо, по дяволите – призна Мат.

– Значи не знаете и къде са откраднатите дневници на баща ми?

Нито кой ги е взел?

Мат понечи да излъже, но не изпитваше особени симпатии към Крейг Тийг в момента.

– Изчезнаха.

– В лодката, която успя да се измъкне.

„Да се измъкне?“ Смееше ли да се надява? Джени би трябвало да се намира в лодката. С мъка успя да проговори:

– Значи са успели да се спасят?

Петков го изгледа пронизително, сякаш също се мъчеше Да прецени риска да му каже истината. Може би бе доловил умолителния тон в гласа му, или пък просто бе решил, че Мат не представлява никаква заплаха. Така или иначе, отговори на въпроса.

– Изплъзнаха се от хората ми и стигнаха до „Омега“.

Мат отстъпи назад и рухна в креслото, което бе отказал преди малко. Заля го вълна на облекчение.

– Слава Богу! Джен... бившата ми съпруга бе в лодката.

– В такъв случай е изложена на по-голяма опасност от вас.

Мат вдигна вежда и отново се напрегна.

– Какво искате да кажете?

– Още нищо не е свършило. За никого – погледът на Петков се премести към момчето. – Тази полярна станция не е руска изследователска база.

Стомахът на Мат се сви на топка.

Погледът на Петков отново се обърна към него.

– Американска е.

18:16

Дрейфаща станция „Омега“

Джени слезе от лодката и краката и отново стъпиха върху леда. Загледа се към намиращата се наблизо полиня. Бе взривена, покрита с черни сажди и ръждиви петна от машинно масло. От останките на двата хеликоптера, разбити върху леда, все още се издигаха пламъци. Въздухът миришеше на дим и гориво.

Ревът на двигателя на оцелелия хеликоптер ехтеше над замръзналия терен, докато машината направи кръг, за да кацне до лодката. Аманда бе заета да я закрепва на място, да сваля платното и да намери резервните дървени подложки, с които да застопори плъзгачите. Озърна се през рамо, когато „Сикорски Сийхоук“ прелетя през нестихващия вятър и се спусна върху леда.

Крейг тръгна към хеликоптера, като се привеждаше срещу вятъра от витлата. Държеше микрофона си под брадичката – разговаряше с командира на „Делта Форс“ вътре в машината.

Откъм бараките се появила група войници в бели екипи и с оръжия в ръце, но не вдигнати за стрелба. Руснаците се намираха съвсем близко и не трябваше да се поемат никакви рискове.

Един от тях приближи към двете жени.

– Госпожи, ако ме последвате, ще ви заведе при останалите. Руснаците бяха заложили запалителни заряди из цялата база. Не знаем дали някои от тях не са капани.

Джени кимна. Радваше се да го последва, но се страхуваше да научи за участието на баща си. Какво ли бе станало с него?

Тръгнаха между постройките. Снеговалежът бе спрял, но вятърът продължаваше яростно да се нахвърля върху бараките. Джени едва не се свлече на земята от притеснение, когато наближиха. Още докато вървяха, разбра накъде ги водят – в същата барака, от която бяха избягали с Ковалски.

Мисълта отново напълни очите и със сълзи. Смяташе, че е приключила с плача още докато пътуваха с лодката насам – от облекчение, но и от скръб. Ковалски бе изчезнал. Том по всяка вероятност бе мъртъв. Бейн също. Както и Мат...

Вече ги нямаше.

Ускори крачка, когато пазачът отвори вратата на постройката. Джени влезе първа, следвана от Аманда. Войникът ги поведе към двойната врата към основното помещение.

Джени забеляза, че на входа стоят двама въоръжени войници.

– За вашата безопасност – обясни водачът им. – Опитваме се да задържим всички на едно място, докато се уверим, че базата е в безопасност. А и докато руснаците са само на петдесет километра отук, никое друго място не е безопасно.

Джени не възнамеряваше да се съпротивлява на този малък арест с предохранителна цел. Особено след всичко, през което бе минала.

Топлината на помещението я удари като мокро одеяло в лицето.

Жегата се дължеше както на двата калорифера, така и на множеството тела. Бързо затърси с поглед сред хората.

Незабавно забеляза Сюел. Седеше най-отпред. Половината му лице бе превързано с бинт. Пристъпи към нея и я зяпна със здравето си око.

– Просто не можеш да стоиш настрана, така ли?

– Какво се е случило? – тя огледа разбитата му физиономия.

– Заповяда ми да защитавам баща ти – сви рамене той. – А аз приемам заповедите сериозно.

Тълпата се раздели, за да стори път на позната фигура с уморени очи, но невредим. Хвърли се в обятията му. – Папа!

– Джен... скъпа – прегърна я силно той.

Не можеше да каже нищо повече. Нещо в нея се пречупи Започна да хлипа. Не просто плач, а вълни от болка и задавени въздишки. Не можеше да се контролира, чувствата и се издигаха сякаш от дъното на душата и. Болеше я. Беше оцеляла. А толкова много други не успяха.

– Мат – успя да изхлипа тя.

Прегръдката стана още по-силна.

Продължи да плаче, докато баща и я отвеждаше назад към леглото и я настани до себе си. Не се опитваше да я утеши с думи. Сега тя просто се нуждаеше от някого, когото да прегърне, и да бъде прегърната.

Баща и нежно я залюля.

След известно време започна да идва на себе си, сломена и с притъпени сетива. Бавно вдигна глава. Около тях седяха Крейг, Аманда, Сюел и някакъв мъж в бойна униформа, с каска под мишница. Косата му бе черна, къса, пригладена назад. Беше в средата на тридесетте, но личеше, че са били трудни. Имаше ужасен белег, който започваше от ухото му и стигаше до гръкляна. Разтриваше го с пръст, докато се на-веждаше до Крейг и изучаваше нещо на масата, която бяха придърпали.

– Не виждам какво значение има това – каза военният. – Трябва да атакуваме още сега, преди руснаците да са се окопали още по-здравно.

Джени се измъкна от обятията на баща си, заинтересувана от дискусията. Потупа го по ръката.

– Джен?

– По-добре съм. – Поне засега, добави мислено тя. Стана и приближи до групата. Баща и я последва.

Крейг вдигна поглед към нея.

– Добре ли си?

– Доколкото може да се очаква.

Той отново насочи вниманието си към дискусията.

– Това са дневниците, които трябваше да открия. Но са кодирани. Не мога да намеря никакъв начин да ги дешифрирам.

Аманда погледна към Джени.

– Не е сигурен, че е взел точно онези, които трябва.

– Какво значение има? – повтори военният. – Хората ми ще се справят със станцията за по-малко от два часа. След това ще можеш да пратиш там колкото искаш експерти по разшифроване.

Джени го изгледа. Явно това бе шефът на отряда на „Делта Форс“.

– Руският адмирал не е глупак – отвърна Крейг. – Ще взриви станцията, преди да позволи да я овладеете. Така че преди да започнете да стреляте насам-натам, трябва да помислим още.

Джени се съгласи. Определено мисленето тук не достигаше. Загледа се в отворената върху другите две книга. Откраднатите дневници. Погледът и се плъзна по редовете символи, докато накрая спря върху заглавието:

С>▷Πσρσρ~J   >ρρδρ~Jκσσ
▷Π~Jκ▷σσ   (ρρρρδρρ>

Пресегна се и взе тетрадката. Крейг я погледна намръщено. Пръсът и се плъзна по редовете.

– Последната дума е „Грендел“. Крейг рязко се обърна.

– Да не би да разчиташ кода? Джени поклати глава.

– Не. Вижда ми се напълно безсмислен – тя се обърна и показа тетрадката на баща си.

– Не го разчитам – поклати глава и той.

– Нищо не разбирам – опули се насреща им Крейг.

– Нито пък аз – каза Джени, разлиствайки страниците. – Всичко е написано на инуктитут – или по-точно с инуитска писменост, но на друг език. Последната дума я разчитам, защото е написана фонетично.

– Фонетично ли? – скочи на крака Крейг.

Тя кимна.

– Можеш ли да прочетеш заглавните редове? Как звучат, ако се прочетат на глас?

– Ще опитам – сви рамене Джени. Зачете редовете бавно сричайки:

– И-стор-ия-лед-ян-ой-стан-ции-Грендел.

Крейг подскочи.

– Това е на руски! Ти четеш на руски! – и повтори думите, този път

по-ясно: – История ледяной станции Грендел.

Преведено означава „История на полярната станция «Грендел»“.

Джени го зяпна с изумление.

– Разбира се, ученият, който е управлявал станцията, е знаел езика на инуитите – плесна се по челото Крейг. – Нали те са му били опитните зайчета. Трябвало е да общува с тях. И е използвал тяхната писменост, за да си води бележките.

– Той се обърна към Джени. – Искам да ми ги прочетеш.

– Всичките ли? – стъписа се тя.

– Само най-важните места. Трябва да разбере дали съм взел правилните томове.

– За да се увериш, че това са резултатите от изследването.

– Аманда бе следила разговора им.

Крейг кимна, почти без да и обръща внимание, и погледна към дневника в ръцете на Джени.

Изнервена от всичко случило се, Джени рискува да хвърли поглед към Аманда, без да е сигурна дали е разбрала какво става. Раздвижи безмълвно устни над рамото на Крейг: „Имаш ли му доверие?“

Аманда остана неподвижна, само едва-едва поклати глава.

„Не.“

17:35

Полярна станция „Грендел“

Виктор Петков се наслаждаваше на изражението на пленника. Не можеше да понася факта, че американците са пълни невежи по отношение на собствената си история и злодеяния, а същевременно нападат останалите страни с обвинения за точно такива ужасии. От това двуличие му се повдигаше.

– Глупости! Няма начин това да е американска база – настояваше мъжът. – Пропълзях я цялата. Всичко е написано на руски.

– Защото откритието си е наше, господин Пайк. Руското правителство отказа да позволи на вас, американците, да го откраднете. И да обере цялата слава. – Той махна с ръка. – Но позволихме на Съединените щати да финансират и наблюдават изследванията.

– Значи е било съвместен проект? Кимване.

– Значи ние сме давали мангизите, а вие сте ги харчили.

– Вашето правителство участваше не само с финансови средства. –

Виктор сложи момчето на коленете си. То се облегна сънено в него, търсейки успокоение от познат. Руснакът отново погледна американеца. – Вие осигурявахте и опитните екземпляри.

Мъжът го погледна изумен и на лицето му се изписа ужас, когато разбра смисъла на думите. Погледът му се закова върху детето.

– Невъзможно! Никога не бихме участвали в подобно нещо.

Това противоречи на всички принципи, защитавани от Съединените щати.

Виктор реши да го просвети.

– През хиляда деветстотин тридесет и шеста година недалеч от езеро Анджикуни бил спуснат диверсионен екип от американската армия. Опразнили едно селце. Всички мъже, жени и деца – пръстите му разрошиха косата на момчето. – Дори събрали трупове на мъртвите, запазили се в замръзналите гробове, за да ги използват като сравнителен материал за изследването. На кого са притрябвали неколцина ески-моси от затънтено село?

– Не ви вярвам. Никога не бихме взели участие в експерименти с хора.

– Наистина ли си вярвате?

Пайк го изгледа кръвнишки.

– Вашето правителство има богат опит в използването на онези граждани, които смята за по-нежелателни, като опитни зайчета. Несъмнено сте чувал за проучванията върху сифилиса в Тускеги. Двеста чернокожи са били използвани против волята им като обекти на изследването и заразени със сифилис. Не са били уведомени за заболяването и им е било отказано лечение, за да могат вашите американски изследователи да видят доколко болезнено и в какви ужасни мъки ще умрат.

Пленникът имаше любезността да сведе поглед.

– Това е било през тридесетте. Преди много време.

– Но нещата не са спрели през тридесетте – поправи го Виктор. – Хиляда деветстотин и четирисетата, Чикаго. Четирисотин затворници са заразени умишлено с малария, за да се изпробват върху тях нови експериментални лекарства. Същият този експеримент се посочва по-късно от нацистите, за да оправдаят злодеянията си по време на холокоста.

– Не можете да го сравнявате с онова, което са сторили нацистите. Ние осъдихме техните действия и ги преследвахме.

– Тогава как ще оправдаете проекта „Кламер“?

Мъжът се намръщи.

– Вашите тайни служби наели нацистки учени, предложили им

убежище и нови самоличности в замяна на участието им в свръхсекретни проекти. И не става въпрос само за немски учени. През двадесет и пета собственото ви правителство призна, че е постъпвало по същия начин с японски военнопръстълници – същите, които първоначално са правили експерименти върху ваши войници.

Лицето на Пайк пребледня. Взираше се в момчето инуит и започваше да схваща истината. Болезнено е да разбиеш всичко детско у човек по такъв брутален начин.

– Това е станало отдавна – промърмори той, мъчейки се да намери някакво оправдание за онова, което бе прекалено трудно за приемане. – По време на Втората световна война.

– Точно така. – Виктор вдигна ръце. – А според вас е била построена тази база?

Пайк само поклати глава.

– И не се зальгвайте, че подобни експерименти върху собствените ви хора са минало, на което може да се махне с ръка. Има доказателства, че през петдесетте и шейсетте вашето ЦРУ и Министерството на отбраната са пускали отровни газове и биологични агенти над по-големите американски градове. Включително и инфектирани с жълта треска комари над Джорджия и Флорида. След това изпратили военни учени, прикрити като представители на медицинските власти, да изследват жертвите. Списъкът продължава и по-нататък – експерименти с ЛСД, излагане на радиоактивно лъчение, откриването на невропаралитичните газове, биологическите изследвания. Продължават и в този момент, в задния ви двор... върху собствения ви народ. Още ли се учудвате, че са се провеждали и тук?

Мъжът не отговори. Гледаше го и леко трепереше – дали от неотдавнашното плуване в Северния ледовит океан или от проумяването на истината.

Гласът на Виктор стана по-дълбок.

– А вие съдите баща ми. Човек, заточен тук под заплахата на оръжието, откъснат насила от семейството си...

Едва преглътна гнева и покрусата си. Трябваша му години, за да прости на баща си – не за жестокостите, извършени тук, а за това, че е изоставил семейството си. Бе разбрал и приел нещата много по-късно. Не можеше да очаква подобно нещо от мъжа пред него. Всъщност чудеше се защо изобщо се опитва. Може би за да оправдае случилото се тук пред самия себе си? Беше ли простил на баща си наистина?

Загледа се в лицето на момчето в скута му.

– Отведете го – уморено се обърна той към постовия и мръдна с пръсти. – Този човек повече не ми е нужен.

Движението стресна детето. Мъничката ръка се вдигна до бузата му.

– Папа – каза то на руски. Стоеше неотлъчно до него като новоизлюпено пиле при майка си.

Но Виктор знаеше нещо повече. Знаеше какво мисли детето. Още пазеше няколко стари фотографии на баща си. Съзнаваше колко много прилича на него. Същата бяла коса. Същите леденосиви очи. Дори прическата му беше като на баща му. За току-що излязлото от ледения си сън дете не бе изминало никакво време. Просто синът бе станал бащата. За Момчето нямаше разлика.

Докосна детското лице. „Тези очи са гледали баща ми. Тези ръце са го докосвали.“ Чувстваше се дълбоко свързан с момчето. Очевидно баща му се бе грижил добре за него, щом усещаше такава привързаност. Как би могъл да не отговори със същото? Погали го с пръст по бузата. След като бе изгубил цялото си семейство, най-сетне бе намерил връзка с миналото си.

Момчето се усмихна и меко му заговори. Не беше на руски. Не разбра нищо.

Но американецът разбра.

– Говори на инуитски. – Пайк бе спрял на прага под дулото на пазача и се бе обърнал назад.

Виктор сбърчи чело.

– Какво... какво каза?

Мъжът се върна в стаята. Наведе се към момчето, като леко се поклони.

– Кинаувит?

Детето грейна, поизправи се и се обърна към Пайк.

– Макивик... Маки!

Мъжът погледна към Виктор.

– Попитах го как се казва. Макивик, но галено го наричат Маки.

Виктор отметна кичур коса от лицето си.

– Маки – повтори името той. Хареса му. Подхождаше на момчето.

Детето се протегна и дръпна кичур от косата му.

– Нанук – каза то и се изкиска.

– Полярна мечка – преведе пленникът. – Заради цвета на косата ви.

– Същата като на баща ми – каза Виктор. Пайк зяпна.

– Смята ви за баща ви? Виктор кимна.

– Не мисля, че има представа колко време е изминало. Маки, който вече си имаше слушатели, бърбеше сънено и търкаше очите си. Пайк се намръщи.

– Какво каза? – попита го Виктор.

– Предполагал, че още спите.

– Да спя ли?

Двамата впериха погледи един в друг, осъзнали едновременно за какво става дума.

Нима бе възможно?

Погледът на Виктор се стрелна към коридора със замразените камери.

– Нет. Това е невъзможно! – Гласът му трепна – нещо, което никога не му се бе случвало. – П-попитай го. Къде?

Пайк го погледна безмълвно, очевидно разбра какво иска да знае и се обърна към детето.

– Маки – започна той, – на таима?

Размяната на реплики продължи и завърши с това, че детето слезе от скута на Виктор.

– Квянамиик – прошепна му Пайк и повтори на английски: – Благодаря ти!

Виктор се изправи.

– Знае ли къде би могъл да бъде баща ми? Вместо отговор Маки махна с ръка.

– Малинга! Пайк преведе:

– Последвайте ме...

19:18

Дрейфаща станция „Омега“

Аманда седеше до масата, докато преводът на дневниците продължаваше. Джени четеше инуитските символи, като говореше бавно, за да може Крейг да превежда от руски.

Прегледаха набързо първия том. В него се описваше историята на основаването на полярната станция, която започваше още от прочутата трагедия на „Джинет“ от 1879 г.

Американската парна фрегата „Джинет“ под командването на капитан Джордж У. Делонг била изпратена да открие нов път между Русия и Съединените щати, но попаднала в плен на ледовете и замръзнала на

място. Параходът останал скован в леда в продължение на две зими, докато не бил разрушен през 1881 г. Оцелелите от екипажа избягали с три спасителни лодки, които носили по леда, докато не се добрали до открита вода. Само две от лодките обаче стигнали до Сибир.

Съдбата на третата била изгубена за историята, но очевидно не и за руснаците.

– Събота, първи октомври, лето господне 1881 – преведоха Джени и Крейг цитирания откъс от дневник. – Ние сме благословени. Молбите ни бяха чути. След бурната нощ в която вълните подмятаха лодката ни, денят настъпи ярък и тих. В далечината се появи остров. Не земя. Бог не е толкова милостив към моряците. Беше айсберг, надупчен от пещери, но временно се спасихме от бурите и морето. Затърсихме място където да се скрием и открихме телата на някакви странни морски зверове, замръзнали в леда. Тъй като умирахме от глад, всякакви месо би било посрещнато с благодарност, а това се оказа особено вкусно. Беше сладко. Благословен да си, Господи!

Джени огледа стаята. Всички вътре вече знаеха що за „зверове“ са били открити на ледения остров. Грендели. Дори споменаването, че месото им било забележително сладко, съвпаднаше със сравнението на доктор Огден между физиологията на гренделите и на арктическата дървесна жаба. Както при жабите, в клетките им е имало глюкоза, или захар, които са ги предпазили от разрушаване. Джени и Крейг продължиха:

– Втори октомври... вече сме само трима. Не зная какви грехове сме извършили, но те ни се върнаха стократно. През нощта мъртвите се събудиха и ни нападнаха, докато спяхме. Създанията, които бяха наш обяд, ни ядоха на вечеря. Ние тримата успяхме да се доберем до лодката и да избягаме. Те продължиха да ни преследват. Само едно щастливо попадение с харпун ни спаси. Влачихме тялото зад лодката, докато не се убедихме напълно, че е мъртво, след което отсякохме главата му като трофей. Като доказателство за гнева Господен, което да покажем на света.

Последното решение не се оказало мъдър избор. Три дни по-късно оцелелите достигнали суша при някакво крайбрежно село в Сибир заедно с наградата си и разказали за преживелиците си. Но местните жители били много суеверни. Страхували се, че донасянето на главата на чудовището в селото им ще привлече към него други зверове. Тримата моряци били убити, а главата на чудовището била поръсена със све-тена вода от местния свещеник и погребана под селската черква.

Едва три десетилетия по-късно тази история стигнала до някакъв

историк и естествоизпитател. Той я проследил до дневника, ексхумирал черепа на чудовището и се върнал с находките в Санкт Петербург. Дневникът попаднал в най-богатата библиотека в света върху изследванията на Арктика – библиотеката на Института за арктически и антарктически изследвания. Така започнало търсенето на знаменития леден остров. Но дори с помоща на картите, начертани от убитите моряци, били необходими още двадесет години докато той бил открит повторно – този път замръзнал в ледовете на полярната шапка. Но търсенето си заслужавало.

Разказът на моряците се оказал истина. Гренделите били намерени отново.

На това място Крейг, който все повече и повече губеше търпение, накара Джени да спре и да продължи с другите два тома – бележките на учения Владимир Петков, бащата на руския адмирал, атакувал „Омега“ и полярната станция.

– Точно това ни трябва – каза Крейг.

Тъкмо започна новият превод, когато в бараката влезе командирът на „Делта Форс“, представил се само като Делта Едно. Двама от хората му го съпровождаха.

Отиде до Крейг и рапортува.

– Птичката е готова да полети – прочете по устните му Аманда. – Трябва ни само вашата заповед, за да продължим към полярна станция „Грендел“.

Крейг го спря с вдигната ръка.

– Още не. Не и докато не съм сигурен, че разполагаме с всичко, което ни е нужно.

Тъй като времето бе критично малко, набързо прехвърлиха двата тома, за да проверят дали наистина разполагат със заключителните бележки върху изследването. Но веднага стана ясно, че доктор Владимир Петков не е бил глупак. Дори и в кодирания си текст ученият бе проявил достатъчно предпазливост, за да не разкрие всичко.

Екипът му успял да извлече от жлезите в кожата на гренделите хормона, който контролирал способността им да изпадат в състояние на понижена жизнена активност. Като че ли тези жлези реагирали на леда по кожата и отделяли хормона, който създавал криозащита.

Но всички опити с инжектиране на хормона водели до ужасен край. След замразяването нямало успешни случаи на съживяване.

Крейг превеждаше, запъвайки се на някои думи:

– Тогава направих интуитивен скок. Открих... кофактор който

активира хормона. Така се стигна до първото ми успешно съживяване. Това бе пробивът, на който се надявах.

Жертвата било шестнадесетгодишно инуитско момиче което умряло в конвулсии няколко минути след размразяването. Но за доктор Петков това било напредък.

Джени пребледняваше все повече и повече, докато четеше останалата част. Аманда я разбираше напълно – на това безсърдечно и жестоко отношение са били подлагани хора от народа и.

Според датите в дневника в продължение на следващите три години доктор Петков усъвършенствал техниката си с помощта на нови опити. Крейг и Джени минаха набързо през тази част, в която се говореше предимно за спомагателни изследвания в областта на седативите и приспивателните средства. Рецептите за сънотворни нямаха отношение към основната линия на изследването.

Едва към самия край Крейг откри онова, което търсеше. Владимир най-сетне уцелил правилната комбинация – както сам се бе изразил – „невъзможна смес, която може да се получи по-скоро случайно, отколкото със средствата на науката“. Но въпреки това бе успял да синтезира определено количество от окончателния серум.

И тук дневникът внезапно завършваше. Какво бе станало с опитите и каква е била съдбата на станцията си оставаше загадка.

– Това е всичко. – Джени затвори последния том.

– Трябва да има още – каза Крейг и го грабна.

Аманда се намеси като изследовател:

– Изглежда с успешния си напредък доктор Петков е ставал все по-параноичен. И затова е разделил откритието си между бележките и образците.

Крейг се намръщи. Делта Едно се размърда.

– Сър, какво ще наредите?

– Ще се наложи да се върнем – промърмори Крейг. Разполагаме само с половината от главоблъсканицата. Бележките са у мен, но руснаците притежават образците от серума. Трябва да се доберем до тях преди да бъдат унищожени от адмирал Петков.

– Готови сме да тръгнем веднага – рязко каза Делта Едно.

– Да действаме – каза Крейг. – Не бива да даваме на руснаците време да открият образците.

Делта Едно изкряска заповедите си на своите хора, докато излизаха.

– Идвам след миг – обади се Крейг. – Пригответе птичката.

Продължи да изучава тетрадките, след което се обърна към Джени. На лицето му бе изписана болка.

– Не мога да оставя дневниците тук. Трябва да ги пазя. Но искам да ги прегледам по-подробно. В случай че сме пропуснали някои важни детайли.

– Какво искаш? – попита Джени.

– Трябва ми някой, който може да чете инуктитут – погледът му се премести от нея към баща и. – Искам да знам дали има някакви намеци или указания.

– Искаш някой от нас да дойде с теб? – Джени пристъпи напред. – Не смяташ ли, че и без това ни се събра прекалено много? Че пожертвахме достатъчно?

– А познанията ви все още могат да спасят живот. Доктор Огден, студентите му и всички други, които може би са там. Няма да ви карам насила, но наистина се нуждаем от някого от вас.

Джени хвърли поглед към баща си, след това отново се обърна към Крейг. В погледа му личеше подозрение и очевидно изпитваше съмнения.

– Ще дойда, но само при едно условие.

На лицето на Крейг се изписа облекчение. Джени потупа празния си кобур.

– Искам си проклетия пистолет. Крейг кимна.

– Не се безпокой. Този път всички ще бъдем въоръжени. Това пък като че ли облекчи нея.

Аманда гледаше през прозореца как Крейг разговаря навън в снега с Делта Едно. Бурята отново се засилваше, но въпреки това почти успяваше да разчете по устните им. Обърна се към Сюел, който преглеждаше своите хора. Те щяха да защитават базата до връщането на екипа на „Делта Форс“, в последната мисия щеше да участва целият отряд.

– Капитан Сюел, мога ли да използвам бинокъла?

Той се намръщи, но го извади от джоба на канадката си и и го даде.

Аманда го насочи към Крейг и Делта Едно, които продължаваха да разговарят под една от лампите.

– Тук готово ли е всичко? – попита Крейг.

Отсечено кимване. Аманда долови напрежението в очите на другия.

– Готово. Вината ще падне върху руснаците.

Някой застана до нея и я стресна. Беше Джон Аратук.

– Какво гледаш? – попита я той. Аманда се приготви да отговори, да изрече на глас страха и подозрението си. Но заедно с ужаса у нея се

зароди и ново усещане. Беше и познато.

„Не... не е възможно.“

Малките косъмчета по ръцете и бяха настърхнали и вибрираха. Усети издайническото изтръпване между глухите си уши. Но сега той звучеше като предупредителна сирена.

„Възможно ли е гренделите да са изминали целия път дотук?“

– Какво има? – попита Джон, долавяйки паниката и.

Обърна се към него, като чешеше ръцете си.

– Сонар...

19:31

Полярна станция „Грендел“

Мат държеше ръката на момчето и го последва по коридора, през затворническото отделение, чак до другия край на външния коридор.

Зад Мат вървеше адмирал Петков, съпроводжан от двама въоръжени бойци. Нямахте начин да се измъкне. Страхуваше се за безопасността на малкия Маки. Нямахте да изостави момчето.

Докато минаваха през затворническото отделение, останалите пленници му хвърлиха въпросителни погледи. Доктор Огден погледна момчето. Мат видя шока, изписан на лицето му.

Стискаше мъничките пръсти, тъй топли в ръката му. Изглеждаше невъзможно да е същото дете, което само преди няколко часа бе замразено. Мислите му полетяха назад. Двамата с Тайлър вървяха ръка за ръка. И двете момчета бяха умрели в леда, но сега едното се бе завърнало.

Когато влязоха в извития коридор с камерите, момчето започна да се вижда в мъглявите фигури в леда. Знаеше ли кои бяха хората? Дали собствените му родители бяха някъде тук?

Маки пхна палец в устата си, отворил широко очи. Забърза уплашено нататък.

– Знае ли накъде отива? – попита Петков зад гърба му.

Мат преведе въпроса на инуктитут.

– Ии – отвърна Маки и кимна, без да вади пръст от устата си.

Коридорът зави. Пред тях се появи стена. Бяха обиколили цялото ниво. По-нататък нямаше път. Нямахте и врата.

Момчето продължи към края на коридора. Камерите от дясната страна най-сетне бяха свършили. Маки поведе Мат към празния участък от стената. Изглеждаше плътна и солидна, но малките пръсти на

момчето напипаха някакъв скрит панел. Отвори го и разкри месингово колело с диаметър около тридесет сантиметра.

Маки се помъчи да го завърти. Заговори на инуктитут.

– Казва, че оттук се влиза в тайната ви стая – преведе Мат на Петков.

Адмиралът нежно отстрани ръката на момчето и се загледа в колелото. После отстъпи и направи знак на Мат.

– Отвори го.

Мат приклекна до отвора и сграбчи колелото. Не помръдваше. Беше напълно замръзнало.

– Ще ми трябва лост – изпъшка той и се напрегна още повече.

Момчето се пресегна под колелото и натисна някакво скрито копче. Колелото моментално се завъртя – добре смазано и запазено.

Щом спря да се върти, с тихо съскане се освободиха някакви резета. В стената се откряна тайна врата.

Мат беше отведен назад под насочено към него дуло. Вторият войник пристъпи напред и отвори вратата.

Отвътре нахлу студен въздух, като от фризер. Светлините примигнаха и се запалиха, разкривайки точно отсреща ледена кутия. Подобно на сервизните помещения, стаята бе изсечена направо в острова. Но не представляваше обслужваща кабина, а истинска лаборатория от син лед.

Покрай трите стени имаше работни маси, също издялани от лед. Ледени полици се издигаха над тях, покрити с най-различни инструменти от неръждаема стомана – груби центрофуги, капкомери, мензури. А в полиците на задната стена, осветени от редица голи крушки, бяха издълбани вместилища, в които имаше стъклени спринцовки със стърчащи игли. Ледът бе достатъчно прозрачен, за да се види кехлибарената течност във всяка спринцовка. Дозите бяха повече от петдесет.

Мат пристъпи в ледената лаборатория и се заозърта. Явно тук бяха работили при пълно замръзване.

Момчето също влезе, като все още смучеше пръста си. Окопите се още повече. Зяпна към средата на стаята, после се обърна към руския адмирал.

Мат разбра каква бе причината за объркването му.

– Папа – каза момчето на руски.

На пода седеше прегърбена фигура с разперени настрани крака и отпусната глава. Дори през скрежа не можеше да има съмнение кой бе това. Бялата като сняг коса бе невъзможно да се събрка.

По схването на Петков разбра, че е познал. Адмиралът се промъкна

напред, падна на колене пред тялото и протегна ръка към него.

Лицето на стария Петков бе посиняло, дрехите му бяха замръзнали. Единият му ръкав бе вдигнат нагоре. На пода лежеше счупена спринцовка. Струйка кръв бе замръзнала под дупката от вътрешната страна на ръката му.

Мат отиде до лавицата със спринцовките и извади една от тях. Течността не бе замръзнала, останала неподатлива на ниските температури. Погледна към фигурата на пода.

– Бил си е инжекция – промърмори той.

Петков погледна детето, после баща си. След това към Мат.

Мислите му ясно се разбираха от изражението на лицето му. „Възможно ли е баща ми да е все още жив?“

На масата под лавиците Мат забеляза дневник, подобен на другите. Отвори го и видя редове, написани с писмеността на инуитите. Джени и баща и го бяха научили как да ги разчита, но написаното тук нямаше никакъв смисъл. Засрича на глас, опитвайки се да разбере значението му.

Петков отново го погледна.

– Говорите руски.

Мат се намръщи и посочи тетрадката.

– Просто чета какво пише тук.

Все още на колене пред баща си, Петков протегна ръка към дневника. Разлисти страниците – очевидно това бяха последните записки – и му го подаде.

– Прочети го... – Гласът му трепна. – Моля те.

Маки пристъпи до адмирала и се облегна на него – беше уморен и търсеше подкрепа. Петков прегърна момчето.

Мат не можеше да възрази под дулата на двата пистолета, насочени към него. Освен това бе любопитен. Зачете, а Петков започна да превежда на глас. От време на време адмиралът млъкваше, за да попита нещо или да го помоли да препрочете абзаца.

Истината бавно излезе наяве.

Дневникът бе последното показание на Владимир Петков. Явно през десетте години, прекарани тук, бащата на Виктор постепенно започнал да се измъчва от угризения на съвестта. Най-вече заради Маки. Детето се родило тук и останало сираче, след като родителите му умрели по време на експериментите. Тъй като му липсвал собственият син, оставен нейде в Майка Русия, Владимир силно се привързал към момчето, а това е грешка при всеки научен експеримент. Никога не давай

имена на опитните си животни! Но така Владимир неминуемо преоткрил човечността си, губейки професионалната си безпристрастност.

Това се случило по същото време, когато успял да намери начин да активира хормона на гренделите. Той трябвало да бъде извлечен от живи и размразени образци. Ако се добивал от мъртви или замразени, оставал инертен. Нещо повече – когато пробата се изваждала със спринцовката направо от живия грендел, тя трябвало да се манипулира внимателно и да се съхранява при постоянна температура.

Температурата на ледените пещери.

Мат се огледа. Сега разбираше необходимостта от тази ледена лаборатория.

Отговорът на загадката отново била огън и лед – огънят на живия грендел и ледът на острова. Никъде другаде не би могло да се осъществи подобен експеримент.

Това откритие окончателно пречупило Владимир Петков, Отвратен от собствените си дела тук, от толкова много погубени животи, той решил да не допусне откритието му да достигне до останалия свят. Особено след като чул за холокоста в Германия.

– В рода ни има руски евреи – тихо се обади Петков.

Мат разбираше. Когато преследват твоя народ, осъзнаваш собствените си злодеяния. Но само осъзнаването не било достатъчно. Владимир трябвало да предприеме последната стъпка светът никога да не се възползва от постигнатото тук. Затова заедно с неколцина от най-близките му поддръжници направили върховната жертва – саботирали собствената си база, повредили радиото и извадили от строя транспортната подводница. Откъснати от света и понесени от теченията, те щели да изчезнат в тишината на Арктика. Няколко души се опитали да избягат, но очевидно така и не успели.

За да защити невинните затворници, Владимир ги приспал в леден сън.

Мат погледна към коридора – трудно му беше да прецени дали това е било проява на милосърдие или още една жестокост. От спринцовката беше ясно, че Владимир си е инжектирал от хормона. Но дали е действал?

– Баща ми е унищожил полярната станция! – прошепна втрещен Петков. – И това не е било предателство.

– Не е имал друг избор, ако е искал да се помири със съвестта си – отвърна Мат. – Трябвало е да погребее онова, до което се е добрал по такъв отвратителен начин.

Петков се загледа в баща си.

– Какво направих? – промълви той и опипа големия часовник на дясната си ръка. На екрана му примигваха мънички светлинки. Някакъв особен предавател. – Докарах всички тук. Борих се в името на саможертвата на собствения си баща. Да извадя откритието му на бял свят.

При входа настъпи раздвижване и суетня. Един руски войник нахълта вътре и застана мирно пред адмирала. Заговори бързо на руски, очевидно силно развълнуван.

Адмиралът отговори и се изправи. Войникът побягна навън.

Петков се обърна към Мат.

– Токущо получихме сигнал, че хидрофонът е засякъл шума на излитащ хеликоптер. Току-що е напуснал района на база „Омега“.

Екипът на „Делта Форс“, мълчаливо предположи Мат. Най-сетне кавалерията бе тръгнала. Но означаваше ли това, че Джени е в безопасност? Можеше само да се надява.

Петков направи знак на пазачите да изведат Мат навън.

– Баща ми е жертвал живота си, за да скрие откритието си. Не мога да позволя сега то да бъде откраднато. Ще завърша онова, което той е започнал. – Адмиралът вдигна ръкава на шинела си над големия уред на китката си. – Още нищо не е приключило.

19:48

На път над леда...

Джени седеше в задната част на „Сикорски Сийхоук“. Взираше се навън. Нямаше много за гледане. Бързо въртящите се перки вдигаха снежна вихрушка около издигания се хеликоптер. Отделиха се от земята сред непрогледен бял облак.

Но веднага щом се отдалечиха от повърхността, снегът изчезна. Вятърът разтърсваше вертолета, но пилотът бе опитен и успяваше да задържи машината стабилна.

Крейг и заговори от предната седалка. Не можеше да го вижда, но гласът му достигаше до нея през радиото, вградено в звукозащитните слушалки.

– Ще стигнем до станцията за около двадесет минути. Можеш да продължиш да четеш от последния дневник, включил съм микрофона ти на запис. Освен това ще слушам, докато пътуваме. И най-малката следа може да се окаже ключ към успеха или провала.

Джени докосна дневника и огледа отделението за пътници. Делта Едно се беше закопчал в седалката катапулт, готов да реагира на мига с още дванадесет души. Неприветливият мъж гледаше безчувствено снежната пустош навън.

Джени проследи зареяния му сякаш на хиляди километри оттук поглед. Червените постройки на „Омега“ сега приличаха на мъгливи петна. Слънцето бе слязло ниско над хоризонта, но все още не бе залязло – дните се увеличаваха и приближаваше времето на денонощната слънчева светлина от средата на лятото.

„Ще свърши ли някога този безкраен ден?“

Насочи вниманието си обратно към дневника в скута и, готова да продължи четенето, но някакъв огнен проблясък привлече погледа и обратно към прозореца.

Хоризонтът избухна като роза от пламък и виещ се сняг.

И тогава ги настигна ударната вълна. Дори през слушалките чу тътена. Блъсна я в гърдите като ритник на муле.

„Господи... не... не...“

Наведе се докъдето и позволяваше коланът, притисна се към прозореца с обезумял поглед. Беше прекалено ужасно, за да може да повярва. Слухът и сякаш се сви и всички звуци изчезнаха, когато нещо вътре в нея нададе вой.

Хеликоптерът рязко изви настрани и се завъртя.

За момент гледката изчезна. Джени се молеше да не се е случило онова, от което се страхуваше. После огненото торнадо се появи отново сред ледените равнини като бясно виеща се колона. Там, където се бе намирала „Омега“, танцуваха пламъци, които гонеха бягация хеликоптер.

Пламтящата каскада бавно се спусна надолу, погълната от вятъра и снега.

Слухът и се върна. Крясъци на изненада и шок се разнасяха из кабината. Хората се местеха, за да могат да виждат по-добре. Лицата им се бяха превърнали в маски на гняв и болка.

Сред заледената пустош, осветена от огньовете, се бе отворила огромна димяща дупка, подобна на кратер на някакъв арктически вулкан. Ледът около нея бе покрит с горящи локви.

От „Омега“ нямаше нито следа. Бе унищожена, заличена от лицето на земята.

Джени не можеше да си поеме дъх. Баща и... всички останали...

Крейг изкрепя по общия канал на радиото:

– Мамка му! Нали казахте, че всички руски капани са обезвредени!

– Точно така, сър! – отвърна един сержант. – Освен... освен ако съм пропуснал някой...

Джени все още не можеше да си поеме дъх. В очите ѝ се събраха сълзи, но останаха върху миглите и. На лицата на всички бе изписано искрено удивление – на всички, с изключение на един.

Командирът на „Делта Форс“ продължаваше да се взира навън към пламъците. Изражението му не се бе променило – все така твърдо, безчувствено... без следа от изненада.

Погледна към нея.

С все по-нарастващ ужас Джени разбра каква е истината.

Чуваше как Крейг крещи на сержанта. Чуваше лъжата в гласа му. Всичко беше предварително нагласено. Водачите на екипа действаха в същия стил, както и руснаците – грабни наградата и не оставяй никого, който може да се раздрънка. Свършваш си работата и почистваш напълно след себе си.

Никакви свидетели.

Джени запази изражението на шок, за да не показва, че е разбрала. Гледаше към Делта Едно. Той се бе обърнал към нея, сякаш се опитваше да прочете мислите и. Щеше да живее само докато от нея имаха нужда. Познанието и върху писмеността на инуитите бе единственото, което забавяше куршума в главата и.

Крейг я успокояваше, но тя оставаше глуха. Взираше се надолу към дневника.

С периферното си зрение виждаше как пламъците продължават да танцуват. По бузите и потекоха сълзи – и от гняв, и от мъка. „Папа...“

Едната и ръка пропълзя към кобура. Поредното неспазено обещание.

Все още беше празен.

ИЗПИТАНИЕ ЧРЕЗ ОГЪН

9 април, 19:55

Полярнастанция „Грендел“

17. Под дулата на оръжията отведоха Мат в клетката му. Странно, но оставиха момчето при него. Сега Маки лежеше свит в леглото, увит в одеяла като какавида. Може би адмиралът искаше момчето и

преводачът да са му подръка. Мат нямаше нищо против да играе ролята на бавачка. Седеше на крайчеца на леглото и бдеше над хлапето, гледаше го как спи, събрало малките си пръстчета при устните, сякаш се молеше.

Чертите на Маки несъмнено бяха инуитски – мургава кожа, абаносовочерна коса, кафяви бадемиви очи. Докато го наблюдаваше, в съзнанието на Мат нахлуха спомени за Тайлър – и неговата коса бе тъй черна, също като на майка му. Сърцето го болеше – не от ужаса и страха, а от дълбокото чувство за загуба.

– Направо не е за вярване... – промърмори доктор Огден от съседната клетка.

Мат им бе разказал написаното в дневника на Владимир Петков. Кимна едва-едва, без да е в състояние да откъсне очи от детето.

– Какво ли не бих дал да го проуча... може би да взема проба от кръвта му.

Мат въздъхна и затвори очи. Учени. Никога не вдигаха носове от проучванията си, за да видят засегнатите от тях.

– Хормон от гренделите – продължаваше Огден. – Най – накрая нещо, което да има смисъл. За да се получи криосусуденсия, би трябвало да е необходима ензимна каскада на генетичната секвенция. А жлезите в кожата биха могли да изиграят идеално ролята на механизъм за задействане на събитието. Кожата се вледенява, това предизвиква отделянето на хормона, гените се активират в клетките на тялото, в тях се натрупва глюкоза, за да ги предпази, а тялото замръзва. А тъй като гренделите са бозайници, химичният състав на хормоните им би трябвало да е сравним с този на останалите видове бозайници. Също както инсулин от крави и свине се използва при лечението на болни от диабет хора. Постигнатото тук далеч е изпреварило времето си. Всъщност е направо блестящо!

За Мат това вече бе прекалено.

– Блестящо? – рязко се извърна той. – Да не си откачил, по дяволите? Пробвай да го замениш с чудовищно! Даваш ли си изобщо сметка какво са правили с тези хора? Колко от тях са били убити, мамка му! – Посочи Маки, който се размърда в леглото. – Да не би да ти прилича на някакъв шибан лабораторен плъх?

Огден отстъпи назад от решетките.

– Не исках да кажа...

Мат забеляза сенките под очите му. Ръцете на Огден трепереха, когато пушнаха металните пръчки. Мат знаеше, че и той е уморен и

изплашен като всички останали.

– Някой трябва да поеме отговорност – по-тихо продължи той. – Трябва да се постави граница. Науката не може да погазва морала в желанието си да постигне поредния скок напред. Когато това се случва, всички губим.

– Като стана въпрос за загуба – обади се зад гърба му Уошбърн, – какво е положението с отряда на „Делта Форс“? Могат ли да завземат това място?

Мат забеляза как двамата студенти се размърдаха при този въпрос. Това бе единствената им надежда – спасението. Но не забравяше и пламенната решимост на адмирал Петков. Руският командващ никога нямаше да се предаде, дори пред лицето на многократно по-силен противник. Мат бе забелязал блясъка в очите му, студената безстрастност, която платеше американеца повече от оръжията и гренделите.

Сякаш единствено момчето бе в състояние да стопи леда в сърцето му. Мат погледна към Маки. Момчето държеше ключа към избавлението на адмирала. Но подобна промяна изисква време... време, което нямаха. Петков бе руска мечка, притисната в ъгъла на бърлогата си. Нямаше нищо по-опасно от това – или по-непредсказуемо.

Мат се обърна към Уошбърн.

– Преброих най-малко двадесет войници. Освен това руснаците имат предимството, че са се барикадирали тук. Ще е необходима фронтална атака с всички сили, за да се проникне вътре, а после кърваво и брутално прочистване на всяко ниво.

– Но въпреки това ще дойдат, нали? – обади се Магдален от леглото си.

Мат огледа малката групичка оцелели. Общо петима – шестима, ако включат и Маки. Щом екипът на „Делта Форс“ се връщаше, значи това не беше обикновена спасителна операция. Може би Крейг бе научил за образците. Може би окончателният успех на мисията изискваше получаването им.

Уошбърн също разбираще това.

– Не идват за нас – отговори тя на въпроса на Магдален.

Погледът и срещна очите на Мат. – Ние не сме техен приоритет.

Вратата на затворническото крило се отвори. Влезе адмирал Петков, съпроводен от същите двама войници. Триото приближи клетката на Мат.

„Пак се почва“ – помисли си той и се изправи.

– Вашите „Делта Форс“ взривиха дрейфащата станция – каза

Петков с присъщата си прямота.

Мат го зяпна. Трябваше му малко време, за да асимилира чутото.

– Глупости – обади се Уошбърн.

– Прихванахме експлозията минути след излитането на хеликоптера им.

Уошбърн се намръщи, но Мат знаеше, че Петков не лъже. Не действаше по такъв начин. „Омега“ наистина е била унищожена. „Но защо?“

Петков отвърна на мълчаливия му въпрос само с две думи.

– Убедително опровержение.

Мат се замисли върху отговора му. В него имаше истина. Отрядите на „Делта Форс“ бяха секретни екипи за хирургически удари при минимален надзор. Озоваваха се в бойната зона, изпълняваха мисията си и не оставяха след себе си никакви свидетели.

„Никакви свидетели...“

Мат рязко си пое дъх. Разбра какво означава тази новина. Спъна се, залитна и блъсна с пети леглото. Детето се събуди стреснато.

Петков направи знак на единия войник да отвори клетката.

– По всичко личи, че вашето правителство гони същата цел, каквато и моето – да обяви откритието за свое и след това никоой да не може да твърди обратното. На каквато и да било цена.

Вратата се отвори. Пистолетите отново се насочиха към него.

– Какво искате от мен? – попита Мат.

– Да ги спрете и двете. Баща ми е пожертвал всичко, за да погребее резултатите от изследването си. Няма да позволя нито едно от правителствата да спечели.

Мат присви очи. Ако казаното от Петков бе истина – ако това наистина е свръхсекретна операция с нула свидетели, – тогава може би токущо бе намерил съюзник. Имаха общ враг. Погледна адмирала. Изгаряше го гняв. Ако екипът на „Делта Форс“ е избил всички на „Омега“... изглеждаше немислимо, но и ужасяващо възможно... тогава щеше да стори всичко, за да отмъсти на всички.

В ума му изникнаха черните очи, гледащи го с любов.

„Джени...“

Обзе го ярост. В очите на Петков виждаше същата решимост. Но доколко можеше да се довери на този студен тип?

– Какво предлагате? – най-сетне рече Мат.

– Да носите бяло знаме – ледено отвърна Петков. – Ще говоря с лидера на екипа – онзи, който открядна дневниците на баща ми. По-нататък ще му мислим.

Мат се намръщи.

– Не мисля, че Крейг ще бъде в настроение за разговори, когато се добере тук. Предполагам, че той и хората му ще предпочетат да говорят с карабините си.

– Трябва да го разубедите.

– Какво ви кара да мислите, че ще ме послуша?

– Ще вземете със себе си някого, чието присъствие ще го блокира.

– И кой е този някой?

Погледът на Петков се спря върху малкото момче в леглото.

19:59

На път над леда...

Джени четеше текста през сълзи. Нямаше представа как-во означават думите. Просто четеше на руски чрез символите на инуктитут. Можеше да прави само това, за да не се разкреши. Знаеше, че Крейг слуша, запсва, търси някаква нишка.

Срещу нея Делта Едно продължаваше да се взира през прозореца. Пламъците от изпепелената дрейфаща станция отдавна бяха изчезнали в здрача. Хеликоптерът бе направил обиколка над зоната на поражението. Не забелязаха нито един оцелял.

По общия канал се разнесоха думи, които прекъснаха четенето и.

– Полярната станция е право пред нас! – съобщи пилотът.

– Готови за ракетна атака! – викна Крейг. – По моя команда.

„Ракетна атака?“ Джени се изправи на мястото си.

– Координатите на прицел.

– Огън!

Преди да успее да реагира, от външната страна на вратата се разнесе съскаща експлозия. Съпроводи я огнен проблясък. Наведе се напред, когато вертолетът се изнесе настрана от вятъра.

Спирална димна следа маркираше траекторията на ракетата. Удари върховете вляво от входа на станцията. Лед и огън полетяха във въздуха и се стовариха върху откритата ледена равнина. Някакво оранжево петно – палатка – се понесе във въздуха, подгонена от вятъра.

Джени познаваше целта. Това бе мястото, от което руснаците бяха изстреляли ракети по тях. Явно Крейг прочистваше района, за да приземи хеликоптера – и може би да отмъсти.

Разпръсквайки парата и дима под себе си, машината се понесе

надолу към леда.

– Екип едно готови! – изрева Делта Едно, стряскайки Джени.

Вратата срещу нея се отвори. Вятърът нахлу в кабината. Студът защита оголените части от кожата и. Войниците започнаха да се спускат по въжетата един по един. Изчезваха от поглед за секунда.

– Екип две!

Вратата от страната на Джени също се отвори и вятърът се нахвърли върху нея. Едва не изпусна дневника. Притисна го здраво до гърдите си.

Мъжете се промъкваха покрай нея, сграбчваха въжетата и скачаха навън. Кабината се опразни за секунди. Останаха само трима, включително и Делта Едно.

– При картечниците! – излая командирът.

Войниците вече бяха заели местата и насочиха огромните дула навън.

– По моя команда! – нареди Делта Едно. – Пълен преграден огън!

Джени рискува да се наведе и да погледне надолу. Димът от ракетната атака бе започнал да се разсейва. Забеляза спуснатите войници. Облечените в бели екипи фигури притичваха и се хвърляха по корем на леда.

– Огън! – нареди Делта Едно.

Картечниците затракаха зловещо, бълвайки огън. Празните гилзи се посипаха като месингов дъжд. Ледът се разкъса от широките откоси, защитаващи войниците.

Един-единствен руски войник побягна от някакъв скрит бункер. Откосът го разряза на две и обагри леда в червено. Изглежда оцелели нямаше.

– Слизаме – нареди Крейг на пилота по общия канал.

Хеликоптерът се спусна надолу, като леко се оттегли зад екипа на леда.

Делта Едно държеше слушалката плътно до ухото си.

– Получавам докладите! – съобщи той. – Повърхността е в наши ръце! На входа на станцията има силна охрана!

– Безопасно ли е да се качне? – попита Крейг.

– Бих предпочел птичката да е във въздуха до превземането на станцията – отвърна Делта Едно. – Но горивото е проблем. Имаме много път до Аляска. Момент! – Той се заслуша и притисна микрофона си до гърлото, за да разговаря с някой долу. Накрая се изправи. – Сър, екипите съобщават за раздвижване при входа на базата. Някой излиза навън.

Невъоръжен. Носи бяло знаме.

– Какво? Толкова бързо? Кой е?

Хеликоптерът се обърна около оста си. Джени забеляза фигурата на стотина метра от тях. Изпъкваше добре на снега, въпреки че димът продължаваше донякъде да я замъглява. Носеше зелено яке, което ярко изпъкваше на белотата наоколо. Дори от това разстояние разпозна износената дреха. Беше прала, поправяла и кърпила проклетото нещо в продължение на десет години.

Не бе в състояние да прикрие радостта и изумлението си.

– Това е Мат! – възкликна тя и изхлипа. Общият канал все още бе открит. Крейг я чу.

– Джен, сигурна ли си?

– Сър, има и някакво момченце с него – обади се Делта Едно от другата страна на кабината.

Едва сега забеляза детето, притиснало се до крака на Мат. С едната си ръка той прегръщаше момчето, а в другата държеше прът с парче от бяла канадка на него.

– Приземи се! – нареди Крейг.

Хеликоптерът започна да се спуска.

– Може би е по-добре да останем във въздуха, докато се изяснят нещата – призова към предпазливост Делта Едно.

– Изпратен е като посредник. Може да успеем да обърнем това в наша полза.

Облекчението на Джени се смеси със страх. От самото начало двамата с Мат се бяха оказали дребни пионки в тази игра между свръхсилите. Изглежда ролята им все още не бе свършила.

Плъзгачите се отпуснаха върху леда. Около машината бушуваше и се вихреше сняг. Двигателят намали оборотите си.

– Искам да държиш мотора загрят – нареди Делта Едно на пилота.

– Слушам, командир.

Крейг се промъкна от пилотската кабина в основното отделение.

– Ще оставим дневниците тук – посочи към Делта Едно. – Твое задължение е да ги пазиш.

– Какво ще правите? – попита той.

– Ще се срещна с онзи човек. Няколко пъти ми спаси задника, да видим дали ще успее да го направи и сега. Предпочитам да останеш тук – обърна се той към Джени.

– За нищо на света! – тя разкопча коланите си. Трябваше да я застрелят, за да я накарат да остане в хеликоптера.

Крейг я изгледа за миг, сякаш преценяваше искреността и, после сви рамене. Може би все пак предпочиташе всичките му жертви да са заедно.

Двамата слязоха от вертолета и се приведоха под перките, за да изчакат трима бойци от екипа на „Делта Форс“ за въоръжен ескорт.

Джени едва ги забелязваше. Очите и бяха приковани към фигурата на тридесетина метра от входа на станцията. Мат! Едва се съдържаше да не се затича към него. Страхуваше се, че подобен внезапен порив ще доведе до смъртта и на двамата. Затова тръгна в групата, оградена от двете страни и отпред от войници. Прекосиха леда и минаха в неутралната територия отвъд охранявания периметър.

Мат се бе отпуснал на коляно и прикриваше детето. Беше насочил цялото си внимание към него. Дребосъкът го прегръщаше. Беше увит от глава до пети в нечия канадка, която му стоеше като истински шинел. Ръкавите висяха чак до земята. Без да се отделя от прегръдката на Мат, детето се обърна и погледна с ококорени очи приближаващата група.

Джени за пръв път видя ясно лицето му – черна коса, големи кафяви очи, мъничко личице. Спъна се, краката и внезапно омекнаха. – Тайлър!

20:07

На леда...

Мат прегръщаше момчето с две ръце. Щом излязоха от тунела, Маки се бе залепил плътно за него. Експлозиите и ревът на 50-милиметровите картечници вече го бяха изплашили достатъчно. А сега на открито то бе изпаднал в паника от вятъра и снега. Мат можеше да се досети защо. Вероятно бе прекарало целия си кратък живот изолиран долу, може би дори само в рамките на онова ниво. Тук, на открито, пред него се простираше огромен свят и това го изваждаше от равновесие.

Нуждаеше се от някого, в когото да потърси опора, от котва – и това бе Мат.

Почти не обърна внимание на приближаващите. Бе забелязал Крейг сред войниците, но след това трябваше да държи Маки да не се втурне обратно към станцията.

– Тайлър!

Познатият вик го накара рязко да се обърне.

Джени се отскубна от групата войници. Очите и бяха диво

разширени, но бързо дойде на себе си. Разбра грешката си веднага щом я произнесе на глас. Чист рефлекс, досети се Мат.

– Името... името му е Маки – заекна той, докато се изправяше. Детето се вкопчи в крака му, но Мат този път нямаше нищо против. Краката му бяха омекнали от облекчение, когато видя Джени жива, и се нуждаеха от опората на детето.

Тя се втурна към него.

Мат не знаеше какво да очаква и леко се присви.

Хвърли се в обятията му, притисна се силно в него, обви с ръце шията му. Стана тъй естествено, че Мат се изненада. Сякаш винаги е било така. Сякаш не бе минало никакво време. Прегърна я още по-силно, сякаш да се увери, че не сънува, и усети аромата на косата и, тилаи... Беше истинска... и в обятията му.

– В базата... папа... – хлипаше тя в ухото му.

Мат се вцепени. Джон не беше с нея или в хеликоптера. Баща и бе останал в „Омега“. От реакцията на Джени ставаше ясно, че казаното от Петков не е било лъжа. Дрейфащата станция наистина е била взривена.

– Джени, страшно съжалявам!

Думите прозвучаха глупаво. Единственото, което можеше да направи, бе да и предложи силата си, рамото си, ръцете си.

Трепереше в прегръдките му. Думите и стигнаха до него – прошепнати, тихи, предназначени единствено за неговите уши.

– Крейг го направи. Не му се доверявай.

Пръстите му стиснаха канадката и. Погледна към фигурата в познатата синя дреха. Външно запази самообладание, сякаш не бе чул предупреждението.

Всичко се бе оказало истина. Всичко.

Бавно отдръпна Джени от себе си, но продължи да я прегръща с едната ръка.

Крейг пристъпи напред.

– Мат, радвам се, че си жив. Но какво става? Какво правиш тук?

Мат потисна порива да стовари юмрук право в лицето му. С подобно действие щеше само да си изпроси куршума. За оцеляването оттук нататък щеше да е необходима майсторска игра с полуистини и лъжи.

За начало – с лъжа.

– Господи, как се радвам да ви видя всички тук!

Крейг се усмихна по-уверено.

– Руският адмирал продължава да контролира всичко долу, но ме изпрати нарочно. Реши, че ако първо ще стреляте, а после ще питате,

по-добре да се почне с един американец.

– Защо изобщо те е изпратил?

– За да уговоря временно примирие. Ще цитирам адм-рала: и двете страни разполагат само с половината от ключа Към чудото тук. У вас са техническите бележки, у него са образците. Едното е напълно безполезно без другото.

Крейг пристъпи напред.

– Истина ли е?

Мат отстъпи настрана и побутна малкия Маки между себе си и Джени. Момчето не се пускаше от крака му.

– Ето доказателството, с което ме пратиха.

– Не разбирам. – Крейг се намръщи и се наведе да погледне детето по-отблизо.

Мат не се изненада. Крейг бе обучен да бъде като кон с капаци, да се насочва единствено към целта и да пренебрегва всичко останало. Особено труповете, оставени по пътя.

– Това е момчето от камерата – обясни той. – Онази, която доктор Огден активира.

Погледът на Крейг се стрелна към него.

– Господи, сериозно? Съживило се е? Значи наистина действа?

Мат запази самообладание. Не можеше да се издава, че знае за зловещото намерение на „Делта Форс“.

– Действа, но единствените запазени образци от еликсира се държат на едно тайно място долу. Аз самият го видях с очите си. Обаче адмирал Петков е заложил експлозивни из цялата база. Може да унищожи всичко.

Погледът на Крейг помръкна.

– Какво иска?

– Временно примирие. Преговори между вас двамата. На горното ниво. Ще оттегли хората си надолу. Можеш да дойдеш с петима от твоите, въоръжен както си искаш. Но ако от главата на адмирала падне и косъм, на хората му е заповядано да застрелят пленниците и да взривят избата. Струва ми се, че нямаш кой знае какъв избор. Или губиш всичко, или сключваш съглашение с онзи дявол.

Зачака, несигурен дали не е преиграл.

Крейг изсумтя и се обърна. Вдигна яката на якето си и заговори в нея, след което извади шнура от качулката си и пъкна края му в ухото си. Скрито радио, досети се Мат.

Джени се присламчи по-близо.

– Консултира се с командира на „Делта Форс“. Откраднатите дневници са при него в хеликоптера. А тези преговори? Можем ли да имаме доверие на някого?

– Единственият човек, на когото имам доверие, е до мен.

Тя стисна ръката му.

– Ако се измъкнем от всичко това...

– Когато – поправи я той. – Когато се измъкнем от всичко това.

– Мат...

Той се наведе и леко я целуна по устните. Не беше толкова целувка, колкото обещание за бъдеще. Обещание, което смяташе да изпълни. Усети соления вкус на сълзите. Щяха да оцелеят.

Крейг се обърна. Междувременно около тях се бяха събрали още хора. Пригответяха си оръжията.

– Прав си. Май нямаме друг избор, освен да се срещнем с копелето.

Мат преброи хората на Крейг. Петима.

– Взел си един повече – каза той, кимайки към войниците.

– Какво? – вдигна вежди Крейг. – Каза петима.

– Тя идва с нас. – Мат посочи към Джени. – Ще трябва да и върнеш pistolета.

– Но...

– Или идва, или аз не се връщам там. А ако не се върна, както ми е заповядано, Петков ще взриви избата.

Клатейки глава, Крейг направи знак на един от хората си да отстъпи.

– Добре, но навън тя е в по-голяма безопасност.

Мат не отговори. За добро или лошо, двамата с Джени бяха неразделно свързани. Тя стисна ръката му и протегна отворена длан за pistolет.

Един от войниците и даде своя. Мат придържаше ръката и до кобура. Както беше ядосана, можеше да застреля Крейг на място.

Поеха към станцията. Мат взе на ръце момчето, което ококорено зяпаше Джени. В очите му се четеше страх. Минаха през пробития отвор и за пореден път заслизаха надолу по тунела. Топлият въздух от станцията ги удари в лицата.

Мат се питаше дали Петков е готов. Адмиралът не бе споделил плановете си. „Доведи Крейг вътре“ – това бе целта на мисията му. Останалото Петков сам щеше да свърши. Но какво се надяваше да постигне? Руският контингент бе по-малоброен и по-зле въоръжен.

Мат водеше групата. Осветлението отново работеше. Явно някой

бе намерил резервни бушони и бе пунал тока на първото ниво. Беше прекалено светло. Кръвта по пода изпъкваше на ярки червени петна. Покрай една от стените бяха наредени телата на загиналите. Масите бяха избутани настрана.

В центъра на помещението, недалеч от спиралната стълба, стоеше Петков. Асансьорът бе вдигнат от долните нива. Руският адмирал бе стъпил с единия крак на платформата.

– Добре дошли! – студено каза той.

Премести се изцяло върху платформата. Там имаше и някакво странно устройство. Титаниева сфера, поставена на триножник. През централната и част примигваха малки сини лампички. Макар и без никакви обозначения, самият и вид сякаш казваше: бомба.

Мат внезапно изпита неприятното усещане, че новооткритият му съюзник не е такъв, какъвто би му се искало. Сега пък каква игра се играеше?

Внезапно чу тропот на крака. Извърна се рязко. Още петима войници от „Делта Форс“ нахлуха в помещението. Изглежда нито една от страните не смяташе да спазва примирието.

Мат се изненада, въпреки че не би трябвало.

Петков остана невъзмутим и непредвидим. Не помръдна от мястото си.

– Рискувате мисията си – най-сетне проговори той. – При една моя дума или при смъртта ми образците ще бъдат унищожени.

Крейг пристъпи до Мат и взе момчето от ръцете му. Маки стреснато извика.

– Това е всичко, което ми трябва – каза той и вдигна детето във въздуха.

– Исследовательски субект.

Джени бе така мила да прочете още някои откъси от дневника на баща ви, докато пътувахме насам. Изглежда хормонът остава активен у съживения образец в продължение на цяла седмица. С неговите бележки и с момчето ще извлечем хормона и сами. Онова, което имате, е безполезно. Но въпреки това ще ви направя предложение – вашия живот в замяна на образците. Офертата е валидна точно една минута.

– Благодаря за великодушието – отвърна Петков, – но тази минута не ми трябва.

Експлозията разтърси нивото, разлюля пода и разхвърля хората на различни страни. За тях се издигнаха гъсти кълба дим. Мат се строполи на купчина до Джени. Бързо се обърна назад.

Изходът към повърхността бе изчезнал. Ледените късове бяха хлътнали надолу, блокираха коридора и се бяха изсипали дори в нивото. Изправи се на крака. Ушите му пищяха. Крейг и онова, което бе останало от екипа на „Делта Форс“, се мъчеха да станат от пода. Двама от тях бяха мъртви, смазани от падналия лед.

Светлините примигваха. От гъстия дим всички кашляха неудържимо.

Мат погледна към стълбата. Петков бе изчезнал надолу. Отмести поглед към Крейг.

Беше се оказал в капан, погребан под леда заедно с двама побъркани мъже.

Погледна титаниевата сфера, оставена на платформата на асансьора. Сините светлини все така примигваха и обикаляха по екватора и.

Не предвещаваха нищо добро.

20:15

Под леда...

Аманда бе клекнала до капитан Грег Пери на борда на „Полярен страж“. Двамата наблюдаваха монитора на „Дълбочинно око“. Останалите се бяха скупчили отзад. Някои гледаха екрана, други се взираха навън през лексановото око на подводницата.

Грег отпусна ръка на коляното и. Повече нямаше да и позволи да се отдалечи и на крачка от него... и тя нямаше нищо против.

Само преди половин час на „Омега“ беше изпаднала в пълна паника. Опитваше се да предупреди останалите за онова, което са намислили командирите на „Делта Форс“, и за сонарната честота, издаваща присъствието на грендели. Оказа се, че не са били чудовищата – „Полярен страж“ бе активирал „Дълбочинно око“.

Но преди да успее да привлече вниманието на Сюел, двойните врати на бараката рязко се отвориха и вътре се бе втурнал Грег с малка група свои хора. Нареди на всички да запазят пълно мълчание.

Смаяна от чудото, Аманда се бе хвърлила в обятията му. Без да обръща внимание на присъстващите, той я бе притеглил към себе си, целуваше я и шепнеше, че я обича.

Изчакаха хеликоптерът на „Делта Форс“ да се издигне във въздуха. След това тичаха през сенките начело с Грег към бараката на океанографите. Вътре Аманда видя странна гледка. В центъра на главната

лаборатория се издигаше кулата на „Полярен страж“. Подводницата бе изплавала през квадратната дупка, изрязана в леда, която бе пристанище на двуместната батисфера на океанографите.

Когато всички се спуснаха долу в подводницата, Грег заповяда аварийно потапяне. „Полярен страж“ се спусна надолу като тухла. Намираха се на дълбочина четиридесет фатома⁸, когато руските запалителни експлозивни V-клас вдигнаха във въздуха покрива над главите им.

По това време Аманда беше в „Циклоп“. Видя с очите си ослепителния проблясък, невъзможната гледка на пламъци, изригващи надолу във водата. Подводницата се бе разтърсила и само благодарение на водната изолация бяха оцелели, макар и здравата раздрусани.

След това Грег бе изпратил безумно послание на дълги вълни до баща и, в което го информираше за действителната мисия на отряда на „Делта Форс“.

– Вече бях там и се готвех да направя опит да ви измъкна под носа на руснаците. Никога не съм предполагал, че ще ми се наложи да ви спасявам от свои – последните му думи бяха пропити с горчивина.

Освен товаи бе съобщил за състоянието на баща и след инфаркта. Но за щастие сега се възстановяваше в болницата на Военноморските сили в Оаху.

– Беше настоял преди да започнат да го лекуват, да изпратят предупреждението.

Беше ги спасило уелото и точно разпределение на времето.

В момента „Полярен страж“ отново шпионираше отдолу. Този път подводницата бе увиснала неподвижно до обърнатата ледена планина, криеща в недрата си полярната станция „Грендел“. С помощта на проникващия сонар на „Дълбочинно око“ бяха наблюдавали нападението срещу базата. Зловещо бе да гледаш безмълвната картина на екрана, призрачните образи на хора и престрелки.

След това избухна експлозия, изобрази се на монитора като ярко жълто петно.

Постепенно то се изчисти.

Грег стисна коляното и – искаше да говори с нея. Аманда се обърна и го погледна.

– Не зная как бихме могли да им помогнем – каза той. – Май входът се срути. Попаднаха в капан.

Зад Грег някой се размърда и пристъпи напред.

---

8. Около 73 метра. – Б. пр.

– Джени.

Беше бащата на другата жена. Посочи един от призраците на екрана.

– Това е дъщеря ми. Аманда го погледна.

– Сигурен ли сте?

Той се наведе още по-напред и прокара пръст по долната половина на образа.

– Счупи си крака, когато беше на двадесет и две. Използваха гвоздеи, за да закрепят костта.

Аманда леко настрои фокуса на сонара. Старецът май беше прав. Проникващият сонар действаше донякъде като рентгенов апарат. И наистина в единия крак като че ли имаше метал. Нищо чудно да беше тя.

Обърна се към Джон и видя изписания на лицето му страх. Той знаеше, че на екрана е дъщеря му. Трябваше да спасят Джени и останалите, попаднали в капана между двете сили.

Грег посочи монитора. По горните нива на станцията се появиха малки жълти петна. Нямаше нужда от обяснение какво означават те. Стрелба.

Голям кехлибарен пламък лумна в центъра на станцията. Аманда се обърна към Грег. – Граната – раздвижиха се устните му. Отново загледа монитора, на който проблясъците и петна-та продължаваха да се спускат към дълбините на станцията. Това бе истинска война.

20:22

Полярна станция „Грендел“

Избухна нова граната и разгърси пода. Джени държеше на ръце инуитското дете. Момчето пищеше и плачеше, запушило ушите си и стиснало здраво очи. Приклепна и го залюля, за да го успокои.

Мат стоеше над тях с пушка в ръка.

Викове и изстрели се чуваха от централната шахта, съпроводени с кълба дим и сажди. Някъде долу имаше пожар. Базата бе изградена предимно от стомана, месинг и мед, но значителна част от инфраструктурата и се състоеше от леснозапалими материали.

Сега те горяха.

Дори екипът на „Делта Форс“ да успееше да овладее станцията, какво можеха да направят? Щяха или да умрат в пламъците, или да останат погребани в леда.

А не биваше да се забравя и третата възможност.

Качах се в колоната от дим, голямата титаниева сфера продължаваше да стои на платформата на асансьора. Един от екипа, експерт по експлозиви, бе коленичил пред отворения панел в долната и част и го изучаваше от десет минути. Инструментите до него оставаха недокоснати. Това не беше добър знак.

Крейг изкрещя нещо веднага щом стрелбата долу затихна. Говореше по радиото, като същевременно оглеждаше нивото. Други двама войници бяха заели позиция при шахтата. Останалата част от екипа продължаваха партизанската си война долу.

Крейг свали микрофона и се приближи.

– Хората отгоре са малко и няма начин да ни измъкнат оттук. Ще отнеме дни. А всеки опит да се пробие изход с ракета може само да ни убие.

– Тогава какво ще правят?

Крейг затвори очи за момент, после отново ги отвори. Загледа се в бомбата.

– Наредих им да се отдалечат на петдесет километра оттук. Не мога да рискувам дневниците.

– Петдесет километра? Не е ли прекалено? – попита Мат.

Крейг кимна към устройството в шахтата.

– Атомна бомба. Засега сержант Конрад знае само това.

Освен ако не успеем да я деактивираме... – той сви рамене.

Джени трябваше да му признае – беше хладнокръвен тип. Дори и в такава ситуация основен приоритет си оставаше мисията.

Мат се ослуша.

– Стрелбата... май намалява...

Джени отново залюля детето. Битката бе приключила, чуваха се само отделни изстрели.

Двамата войници при шахтата се размърдаха.

– Идват свои! – извика единият.

Други двама от екипа се изкачиха по стълбите. Водаха руски войник, вдигнал ръце на главата си. Беше съвсем млад, най-много на осемнадесет, и мигаше от кръвта, стичаща се по челото му. Дрехите му бяха покрити със сажди.

Единият от войниците му заповяда нещо на руски. Момчето падна на колене. Другият отиде при Крейг.

– Предават се. На Ниво Три имаме още двама пленници.

– А останалите?

– Мъртви са – войникът хвърли поглед към стълбището. Стрелбата бе спряла напълно. – Прочистихме всички нива без четвъртото. Нашите в момента са там.

– А адмирал Петков? – попита Мат.

Мъжът побутна пленника. Отслабнал от ужаса и загубата на кръв, той се строполи на една страна, без да посмее дори да си свали ръцете, за да се подпре на тях.

– Казава, че адмиралът е избягал в Ниво Четири. Но засега не сме го открили. Може и да лъже.

В този момент към тях се приближи сержант Конрад. Крейг насочи цялото си внимание към него.

– Е?

– Никога не съм виждал подобно нещо – поклати глава войникът. – Мога само да кажа, че е някакво маломощно ядрено устройство. С минимален радиационен риск. Но със сигурност не е обикновена бомба. По-скоро цели да разстрои нещо. Като онези електромагнитни пулсови оръжия, които се разработват. Експлозивната мощност е ниска за ядрена бомба, но енергията и би могла да създаде мощен импулс. Не мисля, че става въпрос за електромагнитен импулс. Нещо различно е, непознато.

– Казахте, че експлозията ще бъде малка – прекъсна док-лада му Мат. – Само това ме интересува. Колко малка?

– Малка за ядрено устройство – сви рамене сержантът. – Но ще пукне този остров като твърдо сварено яйце. Гръмне ли, всички сме мъртви, без значение що за импулс ще излъчи.

– Можете ли да я деактивирате?

Конрад поклати глава.

– Задействащият механизъм е от субсонични приемници. Свързан е към външен детонатор. Ако не успеем да се доберем до отменящия код и да го изключим, това бебче ще гръмне след... – той погледна часовника си – ... след петдесет и пет минути.

Крейг потърка лявото си слепоочие.

– Значи трябва да открием адмирала. Той е единственият ни шанс – погледът му се спря върху уплашения младеж на пода. Кимна на войника, който го бе ритнал. – Разбери какво знае.

Явно пленникът го бе разбрал. Ужасен, започна да дърдори на руски, като продължаваше да държи ръцете си на главата.

Мат застана между него и войника.

– Няма нужда. Мога да намеря Петков. Знаем къде се е заврял.

Крейг се обърна към него.

– Къде?

– На Ниво Четири. Ще ви заведе.

Крейг присви очи и погледна първо младежа, после стълбата.

– Добре. И без това се съмнявам, че този знае нещо – извади пистолета си и стреля в главата на пленника.

Гърмежът прозвуча силно в притихналата станция. Кост, мозък и кръв се пръснаха по пода.

– Исусе Христе! – изкрещя Мат, щом ехото заглъхна. – Защо го направи?

Крейг отново присви очи.

– Не се прави на глупак, Мат. Много добре знаеш защо – тръгна към шахтата и даде знак на двамата войници да го последват. – Или ние, или те. Избирай страна и да действаме.

Мат остана замръзнал на мястото си, но загледан в Джени, която се беше извърнала от трупа, за да скрие ужасната гледка от детето. Изстрелът го бе накарал отново да се разреве с пълна сила. Джени го държеше здраво.

Мат пристъпи към тях, наведе се и ги прегърна.

– Върви – каза му тя въпреки желанието си. Не и се искаше да се отдели от тях. – Но си отваряй очите на четири.

Едва забележимо кимване. Беше я разбрал. В момента най-голямата опасност бе бомбата. Ако успееш да я блокират, трябваше да намерят начин да се спасят и от руснаците, и от „Делта Форс“.

Мат се изправи и метна пушката на рамо.

Джени затвори очи. Не искаше да гледа как се отдалечава. Но когато той направи няколко крачки, ги отвори отново. Гледаше всяко негово движение, широките рамене, големите крачки. Изпиваше го с поглед, без да знае дали ще го види отново. Съжали за пропилените в горчив гняв години.

Изчезнаха от поглед. Двамата стражи останаха на местата си при шахтата. Опита се да утеши хлипачното дете, както не бе успяла да утеши Тайлър. Прекара пръсти през косата му, като шепнеше безсмислени успокоителни думи.

Двамата войници тихо разговаряха. Стрелбата и експлозиите бяха затихнали окончателно. Нивото все още бе замъглено от пушека. Сферата все така проблясваше през мъглата като маяк – титаниево сърце, отброяващо изтичащите минути.

Докато люлееше момчето, зад нея зашепна нечий глас, призрачен и неясен. Отначало дори си помисли, че само и се е сторило. И тогава

гласът изрече името и.

– Джени... чуваш ли ме?

Предпазливо погледна зад себе си. Звукът идваше от някаква разпиляна по пода електроника.

– Джени, тук е капитан Пери от „Полярен страж“.

20:32

„Полярен страж“

Пери стоеше в свързочната кабина на мостика и говореше по УТК-линията на подводния телефон.

– Ако ме чуваш, премести се към мястото, откъдето идва гласът ми.

Докато чакаше, включи интеркома и повика „Циклоп“.

– Джон, Аманда може ли да види Джени на монитора?

Реагира ли дъщеря ти?

Кратка пауза, след което дойде и отговорът:

– Да!

Усети бащинската надежда в гласа му.

През изминалите пет минути бяха изчаквали момент Джени да остане сама. По-рано Пери бе подслушал разговора между „Дракон“ и станцията по подводния телефон. Надяваше се спуснатият във водата изолиран проводник да не е пострадал при взрива.

– Джени, виждаме те на сонара. Има ли начин да отговориш? Би трябвало да има приемник. Прилича на обикновен телефон. Ако го откриеш, просто говори по него.

Зачака, като се молеше. Не знаеше каква помощ би могъл да предложи, но поне трябваше да е наясно със ситуацията в станцията, за да изработи някакъв план.

Линията остана безмълвна.

„Хайде... трябва ни някакъв шанс. Поне мъничко късмет.“

Тишината продължаваше.

20:33

Полярна станция „Грендел“

Джени стискаше телефонната слушалка. Сълзи се стичаха по бузите и. Жицата бе прерязана. Нямаше начин да отговори. От безсилие и отчаяние и идваше да разбие слушалката в пода.

За момента двамата стражи бяха заети със собствения си разговор. С едната си ръка продължаваше да прегръща Маки – не искаше да привлече вниманието им.

Гласът на капитана се разнесе отново.

– Трябва да има някакъв проблем при слушалката. Но имаме достъп до всички средства за комуникация в станцията. Подслушваме всичко. Просто трябва да намериш каквото и да било радиопредавател. Дори и обикновено уоки-токи.

Слухът ни е адски добър. Направи го. Но не позволявай никой от „Делта Форс“ да те види.

Джени затвори очи.

– Просто знай, че те наблюдаваме. Ще направим каквото можем, за да ти помогнем.

Слушаше уверения му глас, но той бе недостъпен за нея, както водата не може да проникне през кожата на тюлен. Дори и да намери радио, каква полза от това? Как биха могли да помогнат?

Гледаше сините светлини, обикалящи по титаниевата сфера. Обхвана я чувство на отчаяние и безнадеждност. Беше прекалено уморена, за да продължи да се бори. Не бе мигвала почти две денонощия. Постоянният ужас и напрежение бяха изцедили всичките и сили. Усещаше се куха и празна.

От малкия говорител се разнесе друг глас.

– Джени, тук сме. Няма да се махнем, докато не ви изведем всички оттам.

Едва различни думите, но самият глас привлече вниманието и – познатото заваляне, леко провлеченото произношение.

– Аманда... – изричаше името на призрак.

– До мен стои някой, който иска да говори с теб.

Последва пауза, през която Джени се мъчеше да намери логично обяснение.

– Джен... скъпа...

Сълзи бликнаха от очите и.

– Папа!

Възкликанието привлече вниманието на стражите. Наведе се към момчето и му заприказва, за да прикрие грешката си. Зад нея баща и продължаваше да говори... жив!

– Прави каквото казва капитан Пери – насърчи я той. – Няма да ви оставим.

Джени прегърна детето и го залюля, като се мъчеше да сподави

хлипанията си. Баща и беше жив! Чудото я извади от отчаянието. Нямаше да се откаже.

Вдигна глава и се загледа към мъртвия руски младеж. От горния джоб на униформата му се подаваше черно уоки-токи.

Стана и взе детето на ръце. Започна да се разхожда насам-натам, тананикайки тихо, като постепенно се приближаваше до тялото. Спря достатъчно близо и зачака пазачите да се обърнат с гръб към нея. Издебна удобен момент, бързо измъкна предавателя и отново се изправи.

Скри го на място, където никой не би се сетил да погледне.

А сега какво?

Титаниевата сфера в центъра на помещението продължаваше злоещото си отброяване. Нямаше да има никакво спасение, докато не се намери начин да се справят с тази заплаха.

А това зависеше от мъжа, когото обичаше.

20:36

Мат вървеше по дългия извит коридор със замразените камери.

Крейг и двамата му придружители го следваха. Други войници от отряда заемаха ключови позиции в нивото. Всички оцелели руснаци бяха езекутирани и базата отново бе станала американска... с изключение на руския адмирал.

Мат стигна до тайния панел в края на коридора. Спря, за да прецени двете злини – Крейг или руския адмирал. Но веднага си представи Джени и малкото момче. Почерпи сила от сърцето и, от готовността и да защити невинния. Преди решаването на останалите проблеми трябваше да деактивира бомбата.

Пръстите му се стегнаха около пушката.

– Тук няма нищо – подозрително рече Крейг.

– Така ли? – Мат отвори тайния панел и откри ключалката за секретната ледена лаборатория. Погледна към Крейг с вдигнати вежди. – Тогава влез пръв, защото се съмнявам, че ще можем да разчитаме на топло посрещане.

Крейг му направи знак да отстъпи и нареди на един от войниците да се заеме с колелото. Мат го остави да се помъчи малко, спомняйки си за собствените си безплодни усилия по-рано. Но времето беше от критично значение. Наведе се и натисна тайното копче, което освобождаваше колелото. То се завъртя.

Вратата се откряна едва-едва. Никой не се опита да я отвори съвсем.

Крейг пристъпи към нея.

– Адмирал Петков! Поискахте да се срещнем и да преговаряме, за да намерим решение на проблема. Все още съм склонен на това, стига да желаете.

Отговор не последва.

– Може да се е самоубил – промърмори единият от войниците.

Предположението му бързо бе опровергано.

– Влезте – обади се Петков отвътре.

Крейг се намръщи, обезпокоен от отстъпчивостта на адмирала. Погледна към Мат. Той поклати глава:

– Не влизам там пръв. Шибаната игра си е твоя, а не моя.

Крейг направи знак на всички да отстъпят встрани, после отвори вратата, като криеше тялото си зад нея. Стрелба не последва.

Единият от войниците протегна малко шпионско огледало.

– Всичко е наред – каза сержантът, без да крие изненадата си. – Просто си седи там. Не е въоръжен.

Крейг му направи знак да влезе пръв. Сержантът вдигна пушката си, промъкна се от удобната си позиция и снишен се стрелна през входа. Отпусна се на коляно и насочи оръжието напред в очакване на някаква заплаха. Такава нямаше.

– Чисто е! – извика той.

Крейг предпазливо влезе в стаята с готов за стрелба пис-толет. Мат го последва, а двамата войници останаха в коридора.

Ледената лаборатория изглеждаше по същия начин. Нищо не бе преместено или унищожено. Мат бе очаквал, че Петков ще е разбил образците, но стъклените спринцовки все още си стояха подредени на задната лавица.

Адмиралът седеше на ледения под до баща си. Двамата приличаха повече на братя, отколкото на баща и син.

– Владимир Петков – каза Крейг.

Нямаше нужда да се потвърждава очевидното.

Крейг хвърли поглед към пълните спринцовки. Оръжието му бе насочено към адмирала.

– Не е нужно да завършваме по този начин. Дайте ни отменящия код за бомбата горе и ще останете жив.

– Ще ме пощадите, както пощадихте хората ми, както пощадихте и вашите в „Омега“ – навъсено го погледна Петков. Вдигна едната си

ръка и дръпна ръкава, откривайки монитора на китката си. – Бомбата горе е звуков заряд, настроен да се задейства след четиридесет и две минути.

Крейг заряза лъжите.

– Мога да превърна тези четиридесет и две минути в едно малко море от болка.

В отговор на заплахата Петков само се засмя презрително.

– Не можеш да ме научиш на нищо ново за болката, хуйок.

Крейг настръхна от явното оскърбление.

– Какво значи „звуков“ заряд? – прекъсна ги Мат. – Мислех, че е ядрена бомба?

Погледът на Петков се стрелна към него и отново се върна към Крейг. Руският адмирал знаеше кой е истинският враг.

– Устройството има ядрен спусък. След звуков импулс с продължителност една минута главният реактор ще достигне критичната точка и ще избухне. Ще унищожи целия остров.

Крейг приближи пистолета към главата му. Ударникът се вдигна назад.

Без изобщо да се впечатли, Петков просто потупа монитора на китката си.

– Спусъкът е свързан и със собствения ми пулс. Нещо като предпазна мярка. Убийте ме и времето на детонацията ще се съкрати на една минута.

– В такъв случай може би нещо друго ще ви разубеди. – Крейг насочи пистолета към главата на баща му. – Мат ми разказа историята. Баща ви си е инжектирал еликсира заедно с ескимосите. Щом го е направил, значи поне част от него е искала да живее.

Петков остана непроницаем и безмълвен.

– Може би е все още жив, също като момчето. Ще му отнемете ли шанса за прераждане? Разбирам срама и мъката, които са подтикнали баща ви към това решение, но изкупление на греховете може да има само приживе, не и след смъртта. Ще откажете ли това на баща си? – Крейг пристъпи напред и стъпка спринцовката, използвана от учения преди десетилетия. – Инжектирал си е хормона, защото е искал да живее.

Петков погледна към баща си. Ръката му се вдигна, след това се отпусна. Очевидно се колебаеше.

– А малкия Маки? – натисна го и Мат. – Баща ви сам го е подложил на последното изпитание – момчето, което е отгледал като свой син.

Искал е то да живее. Така че ако не за друго, помислете за него.

Петков въздъхна. Очите му бяха затворени. Тишината се спусна като огромна тежест върху всички. Накрая адмиралът заговори.

– Отменящият код е серия букви. Трябва да се въведат веднъж, после втори път в обратния ред.

– Кажете ми го – настоя Крейг. – Моля ви. Петков отвори очи.

– Ще го направя, но искам да ми обещаете нещо.

– Казвайте!

– Правете каквото искате с мен, но пазете детето. Крейг присви очи.

– Разбира се.

– Никакви лаборатории. Споменахте, че ще го използвате като следователски субект – посочи спринцовките на стената. – Тук имате повече от достатъчно. Просто оставете детето да живее нормално.

Крейг кимна.

– Кълна се.

Петков отново въздъхна.

– Най-добре си запишете кода.

Крейг измъкна някакво малко устройство от джоба си.

– Цифров диктофон. Петков сви рамене.

– Кодът е Л-Е-Д-И-В-Я-Б-Е-Т-Я-У-Б-О-Р-Г-В.

Крейг пусна записа, за да се увери, че всичко е наред. Адмиралът кимна.

– Точно така.

– Чудесно. – Крейг вдигна пистолета си и натисна спусъка.

В тясното пространство изстрелът прозвуча като взрив на граната. Няколко спринцовки се пръснаха на парчета.

За пореден път Мат бе поразен от внезапната проява на насилие. Отстъпи назад. Единият от войниците, подчинявайки се на някаква предварителна команда, изби пушката от ръцете му, а другият насочи оръжието си към лицето му.

Петков остана да седи на пода. Обезглавеното тяло на баща му бе паднало в краката му. Замразеният череп бе наполовина отнесен от изстрела в упор.

Мат зяпна към Крейг.

Онзи сви рамене.

– Този път го направих, защото бях бесен.

20:49

Виктор прегръщаше тялото на баща си. Части от черепа му се бяха разпилели по скута му, по пода, по лавиците. Едно парче дори бе одраскало дълбоко бузата му, но едва усещаше болката. Притисна студената плът.

Само допреди миг имаше някаква надежда, че част от баща му е все още жива, замразена във времето. Но сега всички надежди бяха разбити като замразения му череп.

Мъртъв.

Отново.

Как бе възможно болката да бъде тъй силна след всички тези години?

Въпреки че сърцето му сякаш се разкъсваше, нямаше сълзи. Беше изплакал сълзите за баща си още като момче. Не бяха му останали.

– Отведете ги в клетките при останалите – нареди от входа Крейг на войниците. – Свалете долу жената и момчето.

„Момчето...“

Виктор намери причина да се размърда.

– Ти се закле – дрезгаво каза той. Крейг спря на прага.

– Ще спазя обещанието си, ако не сте излъгал.

20:50

Мат гледаше как адмиралът се мъчи да се изправи на крака и забележа, че у него все още е останала сила. Ръцете му бяха завързани, така че да не може да използва монитора. Двамата набързо бяха отведени под конвой от лабораторията.

Всичко свърши. Крейг беше победил.

След деактивирането на бомбата копелето щеше да има достатъчно време да извика останалата част от отряда си и да се измъкне отгук. А щом притежаваше бележките и образците, полярната станция вече нямаше да му е нужна.

А и трябваше да почисти мръсотията.

Щом се озоваха в клетката, останалите ги загледаха объркано – доктор Огден и студентите от едната страна, Уошбърн – от другата.

Не след дълго Джени и Маки също бяха свалени долу. Блъснаха ги в клетката на Уошбърн.

Мат и Джени се доближиха от двете страни на решетката.

– Добре ли си?

Тя кимна. Лицето и бе пепелявосиво, но в очите и сякаш горяха адски пламъци. Уошбърн взе момчето и седна с него на леглото. Маки изглеждаше поразен от тъмнокафявата и кожа.

– Какво стана? – попита Джени.

– Крейг притежава дневниците, образците и отменящия код.

Петков се размърда отзад.

– Онзи хуйок не притежава нищо – с плътен глас изрече той. Това бяха първите му думи, откакто се бяха озовали тук.

Мат се обърна към него. Лицето на адмирала сякаш бе от чист лед.

– Какво искате да кажете?

– За „Поларис“ няма отменящ код.

На Мат му трябваше половин секунда, за да асимилира чутото. Адмиралът бе изиграл Крейг, бе го надхитрил в собствената му игра. И въпреки че при други обстоятелства Мат би се възхитил на изпълнението, изходът бе ясен за всички.

– След двадесет и девет минути... – каза Петков – ще настъпи краят на света.

СЕВЕРНА ЗВЕЗДА

9 април, 20:52

Полярна станция „Грендел“

18. На платформата на асансьора Крейг въвеждаше кода с електронната клавиатура, прикрепена към титаниевата сфера. Бързаше. Бяха пропилили десет безценни минути, докато успеят да я свържат.

Но независимо от натиска на времето Крейг внимателно изслуша записа от цифровия диктофон. Въведе кода буква по буква. След това по указанията на адмирала въведе същата поредица, но в обратен ред. Пръстите му се движеха бързо и уверено.

В-Г-Р-О-Б-У-Я-Т-Е-Б-Я-В-И-Д-Е-Л. Щом приключи, натисна Enter. Нищо не се случи. Натисна бутона отново. Същия резултат.

– Това нещо правилно ли е свързано? – попита той експерта по експлозивите сержант Конрад.

– Да, сър. Регистрирам, че устройството приема кода, но не отговаря.

– Може и да съм го въвел неправилно – промърмори той.

Ако имаше грешка, най-вероятно щеше да бъде при въвеждането наопаки. Загледа се по-внимателно в буквите. И тогава разбра.

– Мамка му! – изруга Крейг и стисна юмрук.

Бе прочел руските думи „В гробу я тебя видел“.

Това бе известно руско проклетие.

– Всичко изглежда наред – каза Конрад, приведен над устройството.

– Нищо не е наред! – озъби се Крейг и скочи от платформата. – Дал ни е неверен код.

Бързо заслиза надолу по стълбите. Знаеше как да накара копелето да проговори. Момчето.

20:53

Мат слушаше описанието на адмирал Петков за конфигурацията на „Поларис“. Бомбата горе беше само едно от устройствата. Имаше още пет други усилвателя, готови да разпространят вълната на унищожението във всички посоки. Но онова, което го накара да онемее, бе амбициозността на целта – да се унищожи цялата полярна шапка, да се предизвикат катастрофи навсякъде по земното кълбо и евентуално да се постави началото на нова ледникова епоха.

Най-сетне успя да проговори.

– Да не си се побъркал? – Не бе най-дипломатичният отговор, но отдавна вече бе прекрачил прага на каквато и да било дипломатичност.

Петков го погледна бегло.

– След всичко преживяно още ли смятате, че това е светът, който искате да спасите?

– Да, по дяволите! Аз съм част от него – протегна се през решетката и хвана ръката на Джени. – Всичко, което обичам, е част от него. Вярно е, че е шибан, прав сте, но мамка му – не можеш да изхвърлиш проклетото бебе заедно с водата от ваната.

– Няма смисъл да спорим – отвърна Петков. – „Поларис“ не може да бъде спряна. Детонацията ще настъпи след двайсетина минути. Дори да избягаме оттук, вторичните усилватели са разположени в радиус от осемдесет километра около острова. Ще трябва да обезвредите поне два от петте, за да предотвратите ефекта в пълната му сила. Няма да успеете. Всичко е свършено.

Мат не приемаше пораженството на адмирала, но то започна да овладява и него. Какво можеха да направят?

– Чакайте малко – Джени измъкна ръката си от неговата и изгледа двамата пазачи. Стояха на входа на затворническото крило – единият гледаше навън, а другият – навътре.

Подаваха си запалена цигара и не им обръщаха внимание.

Никой от двамата не гледаше към тях и Джени отиде до Маки. Момчето бе почти заспало в ръцете на Уошбърн, изтощено от уплахата и шока. Разгърна дрехата му и измъкна черното уоки-токи. Натика го в собственото си яке и се върна обратно.

– С кого мислиш да се свържеш? – попита я Мат.

– С „Полярен страж“... надявам се.

Уошбърн я чу.

– Нима капитан Пери е тук? – изсъска тя и понечи да стане от леглото.

Джени и направи знак да остане на мястото си.

– Наблюдаваше всичко и търсеше начин да ни спаси – обясни тя. – Може би те могат да направят нещо с „Поларис“.

Мат кимна. Вероятността за успех бе почти нулева, но друга възможност нямаша.

– Опитай да се свържеш.

Уошбърн и помогна да се прикрие, като започна да се разхожда с Маки из клетката и да му припява някаква приспивна песничка.

Мат се доближи до руснака.

– Ако искаме поне да се надяваме на някакъв успех, ще ни трябват точните координати на вторичните усилватели.

Петков поклати глава – не толкова като отрицание, колкото от безнадеждност.

Мат потисна желанието си да го удуши с голи ръце. Заговори бързо, усещайки натиска на времето, падащата към шиите им секира.

– Адмирале, моля ви! Всички ще измрем. Това, което баща ви е искал да скрие, ще бъде унищожено. Победата е ваша.

Изследванията му ще бъдат изгубени завинаги. Но отмъщението, което искате за света... заради жестокостта, с която са се отнесли с баща ви вашето или моето правителство... всичко това е свършило. И двамата разбрахме какво се е случило в действителност. Трагедията тук е била дело на баща ви. Той е съдействал на проучванията и едва накрая е преоткрил своята човечност.

Петков беше уморен. Главата му леко клюмна.

– Маки е спасил баща ви – продължи Мат, сочейки към детето. – А той се е опитал да спаси него, като го е замразил.

Дори е умрял с надежда за бъдещето. И тази надежда в момента лежи ей там. – Мат посочи Маки. – Децата на света.

Нямате право да им го отнемете.

Петков се загледа към момчето. Маки лежеше в прегръдките на Уошбърн, притиснал глава в шията и. Тя тихичко му пееше.

– Чудесно момче – съгласи се Петков. Погледът му се премести към Мат. – Ще ви дам координатите, но подводницата никога няма да стигне навреме дотам.

– Прав е – каза Джени и пристъпи отново до решетката, след като скри предавателя в якето си. – Свързах се с „Полярен страж“. Пери не вярва, че ще успее да стигне и до един от усилвателите, да не говорим за два. Но въпреки това се отдалечава с пълна скорост. Трябват му точните координати.

Мат извъртя очи. Беше готов да даде и дясната си ръка поне за един оптимист в проклетата група. Протегна ръка за радиото.

– Дай го насам.

Джени провря уоки-токито през решетката. Мат натисна копчето и задържа радиото пред устата на Петков. Ръцете на адмирала все още бяха завързани на гърба му.

– Кажете им ги.

Преди да успее да изрече и дума, при входа се чу шумно тупване. Очите на всички се насочиха натам. Единият от пазачите лежеше на пода. От лявото му око стърчеше дръжка на кама. Другият падна по гръб, някой бе скочил отгоре му. Опитът му да извика за помощ бе прекъснат от дълъг нож, прерязал гръкляна му. Кръвта запряска по пода.

Войникът още хриптеше, давейки се в собствената си кръв, когато нападателят му стана. На ръст бе същинска горила.

Джени се втурна към вратата на клетката.

– Ковалски!

Мъжът изтри кръвта от месестите си ръце в якето си.

– Трябва да спрем да се срещаме все по този начин.

– Как... мислех, че... ракетата? Той бързо претърси пазача.

– Взривът ме изхвърли върху купчината сняг. Зарових се в него, когато видях какво става. След това намерих друга вентилационна шахта. На майната си.

– Как успя?

Ковалски посочи с палец към вратата.

– С малко помощ от приятели.

В помещението влезе втори човек с превързана глава и пушка в ръката. Остана на позиция при вратата.

– Том! – възкликна Джени. Очевидно познаваше и двамата.

Но приятелят и не бе сам. Нещо рошаво с ярки очи и изплезен език мина покрай коляното му и скочи в помещението.

– Господи! – възкликна Мат и се отпусна на коляно. – Бейн!

Думите заседнаха в гърлото му. Кучето скочи при вратата на клетката и напъха нос между пръчките, опитвайки се да се промуши между тях, като скимтеше и неспокойно пристъпваше от нетърпение.

– Намерихме го при ледените върхове – обясни бързо Ковалски, докато отключваше вратите на клетките. – Или по-скоро, той ни намери. Руснаците оставиха Том като парче мъртво месо на леда, но той бе само зашеметен. Измъкнах го.

– Значи оцеляхте! – Джени все още не можеше да повярва на очите си.

Ковалски се изправи.

– Не и благодарение на вас, приятели... Избягахте и ни оставихте като мъртъвци. Следващия път проверявайте шибания пулс, за Бога.

Веднага щом вратата на клетката му се отвори, Мат се измъкна навън и забърза. Времето бе срещу тях. Извади камата от трупа и освободи ръцете на адмирала, след което претърси стражите за други оръжия и взе всичко, което можеше да свърши някаква работа. Раздаде оръжия и на останалите.

– Най-добре да си размърдаме задниците.

– Оттук – каза Том и всички се втурнаха по извития външен коридор към същата сервизна шахта, през която Мат и останалите бяха избягали преди часове.

Докато се вмъкваха един по един, в другия край на нивото настъпи суматоха. Разнесоха се викове. Мат спря и заслуша, давайки знак на групата на биолозите да влезе в тунела. Беше Крейг. Сигурно бе разбрал, че отменящият код е уловка. Мат не искаше да попада пред очите му, когато открие че са избягали.

Вмъкна се в шахтата, следван от Бейн и Джени. Ковалски ги поведе към сервизните шахти.

– Криехме се като плъхове в стените още откакто започна атаката. Том познава станцията като дланта си. Просто чакахме удобен момент да ви измъкнем.

– Къде е тази вентилационна шахта? – попита Уошбърн, докато

групата се изсипваше в едно от сервизните помещения. Маки все още бе в ръцете и. Момчето мълчеше и се оглеждаше с ококорени очи.

– На около осемстотин метра отук – отвърна Том. – Но тук долу сме в по-голяма безопасност.

Мат се обърна към адмирала.

– Какъв е периметърът на поражение на бомбата? Ковалски се обърна към тях с див поглед.

– Бомба ли? Каква бомба? Петков сякаш не го чу.

– Опасността идва не толкова от самия взрив, колкото от ударната вълна. Ще разбие целия остров и ледовете на километри. Няма начин да се спасим.

– За каква шибана бомба говорите? – извика Ковалски.

Джени му разказа. Той поклати глава, сякаш се мъчеше да отхвърли истината.

– Фантастично, мамка му! Значи за последен път ви спасявам задниците.

– Колко време ни остава? – попита Том. Мат погледна часовника си.

– Петнадесет минути. Няма да можем да се измъкнем.

– Тогава какво ще правим?

Мат взе едно от конфискуваните оръжия – черна шишарка.

– Май имам идея.

– Приятел, това нещо не е достатъчно мощно, за да пробие дупка до повърхността – каза Ковалски.

– Не отиваме нагоре.

– Ами тогава накъде?

Мат отговори и всички се втурнаха като луди. Времето изтичаше.

Ковалски тичаше след него.

– Няма да стане, мамка му.

21:10

Крейг зяпна празните клетки и мъртвите пазачи. Рязко се извърна към двамата бойци, които го съпровождаха.

– Намерете ги!

Трети се втурна през вратата.

– Сър, май са избягали в сервизните шахти.

Крейг стисна юмрук.

– Естествено! – промърмори. Но какво се мъчеха да направят? Къде щяха да отидат? Мислеше трескаво. – Пратете двама души вътре. Руският адмирал не трябва...

Прекъсна го глух взрив. Подът се разтърси. Пазачите замръзнаха на място.

Крейг се загледа между краката си.

– Мамка му!

21:11

Един етаж по-надолу Мат доближи люка на пристана. Останалите се бяха наредили покрай стената на петото ниво. Миг по-рано той бе отворил люка и бе хвърлил вътре двете запалителни гранати, взети от убитите стражи.

Докосна металната врата с голи пръсти. От ледено студена тя се бе нажежила. Мощността на зарядите V-клас продължаваше да го поразява. Но дали бяха достатъчно мощни, за да свършат работа?

Имаше само един начин да се разбере.

Щом ехото от взрива утихна, Мат отвори вратата. Тя водеше към пристанището на руската транспортна подводница от старата 1-серия. Допреди миг помещението бе наполовина пълно с лед, който изцяло обгръщаше кулата. Мат си спомни последното признание на Владимир. Баща му бе саботирал подводницата, като изхвърлил целия и баласт, тя изплавала и се заклешила на място. През годините помещението се бе наводнило и замръзнало.

Мат погледна вътре. Двете гранати бяха превърнали замръзналата гробница в огнен ад. Водата кипеше. Огнени петна танцуваха по новообразуваното около подводницата езеро. Разнасяше се миризма на дим и фосфор. Започнаха да го парят очите и лицето. Все още бе прекалено горещо, за да може да се влезе.

– Следващия път пробвай само с една – промърмори Ковалски, като си прикриваше лицето.

Поне леденият хълм около кулата се бе разтопил. Люкът на подводницата бе открит.

Ако успееш да се доберат до него.

Мат погледна часовника си. Тринадесет минути. Обърна се към останалите. Нямаше време за губене.

– Всички вътре!

Уошбърн нагази първа, следвана от биолозите. Водата стигаше до коляното. Том тръгна след тях.

– Отворете люка! – извика Мат.

Той и Ковалски заеха позиции на входа, насочили оръжията си към стълбите. Въпреки солидната изолация на пристана сигурно всички бяха чули експлозията.

– Всички да влязат в подводницата! – обърна се Мат към Джени.

Тя кимна и тръгна с Маки на ръце и с Бейн до нея. Петков продължаваше да говори по уоки-токите, предавайки координатите на „Полярен страж“.

– Мат! – извика Джени. Усети тревогата в гласа и и се обърна. – Водата става по-дълбока! Помещението се пълни!

Беше права. Нивото на водата се бе покачило до бедрата и. Внезапно от полузамръзналото езеро изригна воден фонтан.

– Мамка му! – изруга Мат, като разбра какво става.

Руските запалителни гранати се бяха оказали прекалено добри. Бяха разтопили отделни части от леда чак до открития океан долу. Налягането на водата отвън, задържано от дебелия лед, сега се освобождаваше. Изригна втори гейзер. Помещението започна да се пълни с вода.

Джени и адмиралът стояха по средата на горящото езеро. Изведнъж се оказаха до кръста във вода.

– Побързайте – извика му тя.

Разнесе се изстрел. Ковалски бе вдигнал пушката си до бузата. От дулото и излизаше дим.

– Идват! – изсъска той.

Тук поне изненади нямаше.

Мат и Ковалски отстъпиха крачка назад.

Уошбърн и Том бяха успели да отворят люка. Биолозите вече влизаха в подводницата. Тя бе мъртва, повредена. Единствената им надежда за оцеляване бе да се скрият в стария съд и да се надяват, че дебелият му корпус ще ги защити, когато ледът се разтроши от ударната вълна. Шансовете за оцеляване бяха минимални, но у Мат все още бе останала частица от магарешкия му инат.

Щеше да се бори, докато умре.

Металически звън привлече вниманието му към външния коридор. По стъпалата подскачаше граната.

– Мамка му! – изкреця Ковалски, сграбчи дръжката на люка и го затръшна. – Скачай!

Мат отскочи на едната страна, Ковалски – на другата.

Експлозията откърти вратата от пантите и. Тя полетя нагоре, удари тавана на ледената пещера и със силен плясък потъна във водата.

Мат запълзя настрани от отвора.

Ковалски махна с ръка, като стреляше с другата.

– Всички вътре!

Мат тежко се задвижи през бързо пълнещото се помещение с плуване и отгласкване от дъното. Ковалски се оттегляше след него.

Джени и адмиралът почти бяха стигнали до подводницата. Том и Уошбърн вече бяха измъкнали Бейн и го бяха пуснали вътре.

И тогава изригна нов гейзер точно между Джени и Петков.

Джени падна във водата, без да изпуска детето. Показа се на повърхността, като плюеше. Маки пищеше от ужас.

Адмиралът се мъчеше да стигне до нея.

Между тях изплава нещо бяло. Отначало Мат помисли, че е парче лед. Изведнъж то се завъртя и с плясък изчезна под водата. Всички разбраха какво е и замръзнаха от ужас.

Грендел.

Хищникът по всяка вероятност се бе промъкнал през отворите в леда, за да проучи новата територия.

Джени вдигна Маки още по-високо.

Мат се озърна. Нямаше начин да разберат къде се намираше съществото. Страхуваха се да помръднат, за да не привлекат вниманието му. Но оставането на едно място бе не по-малко смъртоносно.

Мат погледна часовника си. Дванадесет минути.

Отново се озърна наоколо. Надигащата се вода в езерото оставаше тъмна и спокойна. Гренделът можеше да дебне навсякъде.

Не смееха да мръднат.

21:12

„Полярен страж“

Пери изучаваше компютърните данни и карти.

– Сигурен ли сте, че това са координатите на най-близкия усилвател? – попита той мичмана.

– Да, сър.

„По дяволите!“ Повтори наум изчисленията, направени от компютрите. Погледна своя „Ролекс Събмаринър“ – искаше му се поне този път да не е така отвратително точен. Дванадесет минути...

Нямаше да успеят. Дори при най-високата си скорост от петдесет и два възела⁹ едва щяха да стигнат само една от точките на „Поларис“, в никакъв случай необходимите две. Движеха се толкова бързо, че цялата подводница вибрираше – атомните двигатели произвеждаха пара с налягане десет процента по-голямо от проектираното. Вече нямаше нужда да пазят тишина. Сега всичко се свеждаше до бруталния спринт към финала.

– Трябва ни още мощност – каза той.

– Инженерите казват...

– Зная какво казват инженерите.

Рискуваше цялата подводница. Имаше определени лимити, на които можеха да издържат въглеродно-титаниевите плочи. Освен това не разполагаше с достатъчно време, за да изплава и да получи инструкции от адмирал Рейнълдс. Решението трябваше да бъде изцяло негово.

– Старши, кажи в машинното да увеличат мощността с още десет процента.

– Слушам, сър.

Заповедите му бяха предадени към машинното отделение.

След няколко мига вибрациите станаха толкова силни, че папки и химикалки започнаха да подскочат по масите. Ся-каш се движеха върху релси.

Всички стояха напрегнати по местата си.

Пери се изкачи на стенда на перископа и закрачи по него. Малко по-рано бе разговарял с Аманда. Като експерт по динамиката на леда тя бе потвърдила теорията, на която се основаваше конфигурацията „Поларис“. Това наистина бе глобална заплаха.

– Шестдесет възела¹⁰, сър – съобщи му нарастващата скорост на подводницата.

Хвърли поглед към мичмана при картата. Младият мъж поклати глава.

– Още шестнадесет километра до първите координати. Трябваше още мощност.

– Свържете ме с машинното – нареди Пери.

21:15

Полярна станция „Грендел“

---

9. 96 км/ч. – Б. пр.

10. 111 км/ч. – Б. пр.

Водата вече стигаше до подмишниците на Мат. Горящите петна осветяваха помещението, но не и тъмните води, в които се криеше гренделът. От време на време пътят му между тях се издаваше от случайни вълнички.

Бяха в капан, а времето течеше.

Десет минути!

Бяха обречени.

Изведнъж откъм задимения коридор се разнесе глас.

– Не мърдай!

– Страхотно! – изръмжа Ковалски. – Направо супер!

– Взети сте на прицел! – извика Крейг. – Едно рязко движение и ще стреляме.

В потвърждение на думите му лъчите на лазерните мерници зашариха задименото помещение и се спираха по гърдите им.

– Не мърдайте – повтори Крейг.

Никой не помръдваше – но не оръжията ги караха да стоят като замръзнали.

Водата беше все така тъмна и спокойна.

– Сякаш съм се затичал! – измърмори Ковалски. В задимения коридор се раздвижиха фигури.

– Искам адмирала веднага! – извика Крейг.

На три метра от Мат водата се раздвижи. Той погледна Джени и мълчаливо я замоли да не мърда. Това бе равносилно на смърт.

Отново погледна часовника си. Девет минути...

Изборът не бе кой знае колко разнообразен – пушки, грендели или атомна бомба.

Отново погледна към Джени. Имаше само един шанс за останалите. Съжалявам! – прииска му се да каже... Обърна се и тръгна към изхода.

21:16

Виктор знаеше какво се опитва да направи американецът. Саможертва. Искаше да привлече грендела към себе си, за да могат останалите да избягат в подводницата. Очите му се спряха върху момчето в ръцете на жената.

Баща му го бе приел като свой син и накрая бе пожертвал всичко, за да го запази. Изпълни го гняв – донякъде егоистичен, израз на

ревност от любовта, дадена на това дете и отказана на него самия. Но много по-силно бе чувството за връзка с баща чу чрез момчето. Където може, човек създава семейство. Баща му бе изгубил толкова много тук, но накрая бе открил човечността си.

Адмиралът се обърна. Той бе причината за този ужас.

Подобно на баща си, Виктор също знаеше какво да стори.

– Идвам! – извика към изхода той, спирайки американеца на половин крачка.

– Какво... – започна той.

– Вземи – прекъсна го Виктор и му подхвърли предавателя.

Пайк го улови лесно.

– Грижи се за детето – извика Петков и тръгна през вода та към изхода. – Излизам! – викна отново той и вдигна ръце над главата си. – Не стреляйте.

– Адмирале! – предупредително извика Пайк.

Погледът му се стрелна към американеца.

– Една минута – тихо каза той и почука монитора на китката си. – Имате една минута.

21:17

„Една минута?“ – намръщи се Мат и погледна собствената си китка. Според часовника оставаха осем минути, преди бомбата да...

И изведнъж се сети.

Забеляза дирята във водата. Започна с едно мързеливо 8, след което се изправи и се насочи право към газещия през водата адмирал.

Погледът на Мат отново се стрелна към монитора на китката на Петков. Щом сърцето му спреше да бие, таймерът на бомбата незабавно щеше да започне да отброява последната минута.

Дирята бързо приближаваше към шумно плискащия във водата руснак.

Той щеше да се жертва вместо Мат – но с това щеше и да съкрати времето, което им оставаше.

Мат се обърна към Джени. Погледът и бе объркан, изпълнен с ужас.

– Пригответе се да тичате – предупреди той нея и Ковалски.

На входа се появи Крейг, придружен от двама войници.

Бяха все още на плитко – водата едва стигаше до коленете им.

Пушките бяха насочени към адмирала. Вниманието на всички бе приковано към Петков.

Намираше се само на четири метра от Крейг, когато гренделът нападна. Изскочи от водата, разтвори широко паст, и му се нахвърли отзад.

Главата на адмирала рязко отлетя назад от удара, а тялото залитна напред. Изтласкан от грендела, Петков се издигна над водата. Звярът се завъртя и склещи плячката в челюстите си. Петков се стовари обратно във водата.

Крейг и хората му паднаха ужасени назад.

– Бягайте! – изкрещя Мат.

Джени бе най-близо, но и в най-дълбоката част – водата стигаше до шията и. Заплува, като риташе с крака, без да пуска Маки. Щом се озова достатъчно близо до кулата на подводницата, Том се протегна и грабна детето.

С освободени ръце Джени се хвана за външните скоби и се закатери нагоре.

Мат се оттегляше заедно с Ковалски.

Водата при изхода кипеше. Гренделът блъскаше жертвата си, премташе я във всички посоки. Около бялото му туловище се бе образувало кърваво петно. Едната ръка на адмирала слабо се движеше.

Крейг и хората му побягнаха назад от жестоката атака, забравяйки за момент за останалите.

Ковалски пръв стигна до подводницата. Мат му направи знак да се качва и матросът се покатери бързо по стълбата. Озърна се и едва не падна. Рязко посочи с ръка.

– Зад теб!

Мат се обърна във водата. На повърхността изплува втора бяла сянка. След това още една. Кръвта привличаше другите от стадото.

Мат прецени възможностите си. Предпочете скоростта пред паниката. Зарита с крака и загреба, мъчейки се да стигне до подводницата.

Ковалски се изкачи до върха на кулата, обърна се и започна да стреля във водата, осигурявайки му някаква защита.

Мат най-сетне се добра до подводницата и сграбчи долната скоба. Изтегли се нагоре. Пръстите му се пързаяха, безчувствени от студа и хлъзгави от водата.

Ковалски го сграбчи и го задържа нагоре по стълбата.

Последва силен удар по кулата. Мат изгуби опора и полетя надолу по мократа стълба. Но Ковалски все още го държеше за качулката и това

го спаси да не падне обратно във водата.

Един грендел с широко отворени челюсти се хвърли нагоре към него.

Като изрева от усилието, Ковалски изтегли Мат. Челюстите изсракаха отдолу и измъкнаха обувката от крака му. Чудовището изчезна във водата с наградата си.

Мат сграбчи стълбата и се изкатери по последните скоби.

– Проклето копеле!

– Какво? – Ковалски вече бе влязъл в люка.

Мат погледна към водата. Беше разpoznал грендела по незарасналият дупки от куршуми. Беше същият, който ги бе преследвал с Аманда в Лабиринта и му бе отмъкнал панталоните.

– Сега алчното копеле ми отмъкна и проклетата обувка!

Ковалски поклати глава и скочи вътре.

Мат тъкмо се обръщаше да го последва, когато няколко куршума рикошираха от обшивката точно до главата му. Присви се и заднешком запълзя към люка.

На изхода стоеше Крейг. Беше насочил пушката си към Мат. Между двамата плуваше малко стадо грендел и.

От тялото на адмирала нямаше и следа.

„Колко остава до...“

Отговорът дойде миг по-късно. Внезапно гренделите като че ли полудяха. Водата кипна, когато чудовищата започнаха да се мятат, превъртат и скачат във въздуха.

Мат разбра какво ги бе влудило. Той също го усети. От главата до пръстите на краката си. Цялата станция завибрира като гигантски камертон, ударен от ковашки чук.

Звуков импулс.

Мат знаеше какво означава това.

„Поларис“ бе активирана.

Както бе описал адмиралът, устройството щеше да генерира звуков импулс. Той щеше да продължи една минута след което ядреният заряд щеше да се взриви, да унищожи острова и да причини смъртоносна ударна вълна.

От другата страна на кипящото езеро Крейг беше отстъпил крачка назад, но все още държеше пушката в ръце, навел глава настрани, заслушан в звука.

Мат се надигна.

– Една минута! – извика той на Крейг и потупа свободната си

китка, повтаряйки предупреждението на Петков.

Крейг веднага разбра смисъла на думите му и изпусна пушката.

Адмиралът бе мъртъв... звуков импулс...

Времето за всички току-що бе изтекло.

Доволен от изписания по лицето на Крейг ужас, Мат се спусна надолу и затвори люка. Затегна го здраво и слезе при останалите.

Ковалски затвори вътрешния люк. Том и Уошбърн бяха извадили фенерчетата. Никой не проговори. Бейн усещаше напрежението и тихо скимтеше.

Вече нямаше начин да се спре „Поларис“.

21:17

„Полярен страж“

– По-малко от минута ли? – невярващо повтори Пери.

– Да – потвърди мъжкият глас през пращето и шума. – ...не мога да кажа... само секунди!

Пери погледна към Аманда. Беше следила устните му и виждаше изражението на лицето му. Собствената и реакция бе същата. Надпреварата бе свършила още преди да започне. Бяха победени.

– ... ядрен спусък... – продължаваше мъжът. – Махнете се...

Преди Пери да успее да отговори, Аманда заби пръсти в ръката му. Говорът и се завалише от внезапната обхванала я нервност.

– Спускай надолу! Веднага!

– Какво? – попита той.

Но тя вече тичаше.

– Толкова дълбоко, колкото може да стигне подводницата!

Пери реагира, доверявайки се на тревогата и.

– Аварийно потапяне! – викна той на екипажа. – Пълнете резервоарите! Веднага!

По цялата подводница завиха сирени.

21:17

Полярна станция „Грендел“

Крейг тичаше по коридора на четвъртото ниво. Щеше ли да му стигне времето? Нямаше начин да разбере. Потупа джоба на якето си и чу донякъде успокоителния звън.

Профуча покрай войниците от „Делта Форс“.

– Сър? – обърна се към него главният сержант.

Изобщо не намали скоростта. Тичаше презглава по извития коридор. Видя целта пред себе си. Трябваше му някакво сигурно скривалище, нещо, което да издържи на ударната вълна, нещо водонепроницаемо. Знаеше само едно такова място.

Вратата на камерата все още бе отворена. Предишният обитател – инуитското момче – го нямаше. Крейг се хвърли вътре и затвори стъклената врата. Все още захранвана от генераторите, тя автоматично се заключи.

Но дали бе достатъчно сигурно? Докосна стъклото. Вибрираше от звуковия импулс на „Поларис“.

Крейг се сви на дъното на цилиндъра и събра целия си кураж.

Колко ли време оставаше?

21:17

Руската подводница

Мат лежеше до Джени. Прегърнати, двамата се бяха свили между два дюшека в едната от койките като сандвич. Останалите се бяха настанили по същия начин, по двама на легло. Уошбърн бдеше над Маки. Дори Бейн се бе свил в клетка от дюшеци.

След като се озоваха в подводницата, нямаше време за разговори и планове. Всички бяха побягнали към каютите и намериха начин да се предпазят от приближаващата експлозия.

И сега чакаха.

Мат се притисна до Джени. Адмиралът сигурно бе оцелял по-дълго, отколкото бе предположил. Или пък забавянето на устройството бе повече от една минута.

Прегърнаха се силно. Дланите се затърсиха, задвижвайки се по спомен, почти инстинктивно. Устните му намериха нейните. Мърмореха си нещо – не думи, само начин да споделят дъха си, да достигнат един до друг по всички възможни начини, да си обещаят неща, никога неизречени, но пазени дълбоко в сърцата.

Искаше му се да можеше да бъде повече време с нея.

Но времето бе изтекло.

21:17

На леда...

Главен сержант Едуин Уилсън, с кодово название Делта Едно, стоеше на леда под притъмняващото северно небе. „Сикорски Сийхоук“ се намираше на пет крачки зад него. Перките му бавно се въртяха – пилотът поддържаше двигателя топъл, готов за незабавно действие. Както му бе наредено, беше се отдалечил на петдесет километра от ледения остров. След откриването на бомбата в станцията от него зависеше охраната на откраднатите дневници. Можеше да се върне единствено ако контролиращият операцията му дадеше зелен сигнал.

Чакаше. Засега не бе получил никакви нови заповеди.

Ледът под краката му започна да вибрира. Отначало си помисли, че е плод на въображението му, но вече не беше толкова сигурен. Вибрациите продължаваха.

„Какво става?“

Обърна се на североизток и погледна през мощния бинокъл за нощно виждане. Теренът бе така плосък и лишен от особености, че с лекота откри високите очертания на ледените хребети на хоризонта.

Нищо. Отговори оттам нямаше.

Погледна часовника си. Според графика от първоначалните заповеди трябваше да чакат само още няколко минути.

Намръщи се и отново вдигна бинокъла.

В същия миг светът на север пламна. Зеленият проблясък през лещите заличи гледката и за миг го заслепи. Отстъпи назад и пусна бинокъла на гърдите си.

Замига, за да оправи зрението си, и се загледа на север. Нещо с хоризонта не беше наред. Той вече не представляваше плавна дъга, а се изкривяваше нагоре, подобно на надигаща се вълна.

Вдигна бинокъла и отново се загледа през него. Дълбоко зелено сияние бележеше центъра на дъгата като сигнална шамандура на гребена на вълна.

След това то изчезна.

Над леда се разнесе рев, сякаш настъпваше краят на света.

Продължи да гледа. Бомбата очевидно се бе взривила, но какво ставаше? Не разбираше онова, което виждаше през бинокъла.

Внезапно разбра защо сиянието в центъра бе изчезнало. Беше скрито от погледа му – от ледена стена, широка колкото целия хоризонт, която се носеше към него.

Докато гледаше, вълната се разпространяваше от центъра на

взрива, като от камък, хвърлен в тихо езеро.

Цунами от лед.

Сърцето му подскочи в гърлото, докато тичаше към хеликоптера.

– Тръгвай! – изкрещя той, а светът продължаваше да тътне зловещо. Вместо да заглъхва и отслабва, звукът от експлозията ставаше все по-силен.

Стигна до вратата и един от хората му я отвори.

– Какво става?

Уилсън се метна вътре.

– Вдигай птичката в небето. Веднага!

Пилотът го чу. Перките незабавно започнаха да се въртят по-бързо, вдигайки снежни облаци.

Уилсън се хвърли към мястото на копилота. Ударната вълна от лед се носеше към тях.

Погледна към небето и се помоли. Перките се движеха толкова бързо, че не се виждаха. Хеликоптерът се издигна малко над леда и се заклати във въздуха.

– Хайде! – подкани Уилсън.

Хоризонтът приближаваше към тях.

И тогава птичката се издигна, политайки право нагоре.

Уилсън прецени разстоянието до леденото цунами. „Нима скоростта му намалява? Снишава се?“

Май беше така.

Наистина!

Щяха да успеят.

И тогава на около осемстотин метра от тях нещо изригна отдолу. Цялата полярна шапка полетя нагоре към тях и достигна плъзгачите на хеликоптера. Той се разлюля жестоко.

Уилсън запищя.

Засилената вълна удари машината и я изличи от небето.

21:18

„Полярен страж“

Аманда се вираше в екрана на „Дълбочинно око“. Преди малко изображението се бе замъглило от силен сонарен импулс, от който всички подробности изчезнаха. След това стана още по-лошо – екранът внезапно посиня.

Само едно нещо можеше да породи подобен син оттенък на монитор на сонарно устройство.

Ядрена експлозия.

Джон Аратук стоеше до нея. Беше останал на поста си в „Циклоп“. Взираше се през купола от лексаново стъкло към мрачните води наоколо. Намираха се почти на дълбочината, след която налягането щеше да смачка подводницата. В света около тях никога не проникваше слънчев лъч.

Джон посочи.

В мрака светна звезда. Южно от тях, високо горе.

Център на ядрен взрив.

Старецът се обърна към Аманда. Не каза нищо. Нямаше нужда. Мъката му личеше във всяка чертица на лицето му. Само за миг се бе състарил с десетилетия.

– Съжалявам – каза Аманда.

Той затвори безутешно очи и се извърна.

Аманда отново погледна към „Дълбочинно око“. Дъщеря му и останалите бяха пожелвали всичко в опита си да спасят света.

Но дали не бяха жертвали живота си напразно?

Спусъкът на „Поларис“ се бе взривил. Това бе очевидно според монитора на сонара. На какво бе станало с опитите на Аманда да блокира двата усилвателя?

Взираше се в посинелия екран. Идеята бе съвсем проста и я бе развила бързо. Бе поискала „Полярен страж“ да се спусне колкото се може по-дълбоко. Трябваше да е далече от повърхността.

Докато подводницата потъваше в арктическите дълбини, тя бе побързала да въведе координатите и бе насочила „Дълбочинно око“ към двата най-близки усилвателя от конфигурацията. Щом се спуснаха на достатъчна дълбочина, бе увеличила ширината на излъчване на сонарния конус, така че да покрие и двете устройства. За целта и бяха необходими разстояние и дълбочина. След това бе пуснала „Дълбочинно око“ на максимална мощност. Оттам нататък и оставаше само да се моли.

За да се получи търсеният от създателите на „Поларис“ ефект, конфигурацията трябваше да разпространи съвършена хармонична вълна с точно определена честота, която да предизвика разбиването на леда. Но ако „Дълбочинно око“ излъчваше през фронта на вълната, би могъл да разстрои, а може би дори и да попречи на вълната да задейства двата усилвателя, попадащи в конуса.

Аманда се взираше в монитора и чакаше да се изчисти.

Дали планът и бе успял?

21:18

Руската подводница

Сгушени между двата дюшека, Джени и Мат се притискаха един към друг. Подводницата и сякаш целият свят около тях се премятаха неистово като в шейкър. Главите им бучаха от експлозията.

Но бяха живи.

Мат я прегръщаше здраво, обвивайки я с ръце и крака.

– Спускаме се надолу – изкрещя той в ухото и.

Тя също бе почувствала нарастващото налягане.

След една безкрайна минута светът забави въртенето си, успокоявайки се под някакъв изкривен ъгъл.

– Май се стабилизирахме. – Мат повдигна ъгъла на дюшека, за да надзърне навън.

Джени направи същото.

Ковалски вече бе измъкнал главата си навън. Освети с фенерче помещението за екипажа. Подът бе наклонен и все още леко се люлееше.

– Всички ли сте добре? – извика той.

Останалите изпълзяха като излизаци от какавидите си пеперуди. Приглушен лай потвърди доброто състояние на Бейн.

– Зейн... Паднал е! – извика Магдален от задната част.

– Добре съм – глухо отвърна Зейн от противоположната страна. – Счупил съм си китката.

Всички проверяваха дали собствените им крайници не са пострадали. Уошбърн носеше Маки и му припяваше успокоително.

Том тръгна по тесния коридор между койките, като оглеждаше стените и тавана. Джени знаеше защо. Беше чула скърцането на нитовете и пукота на слобките.

– Дълбоко сме – промърмори той. – Експлозията сигурно ни е пратила право надолу.

– Но поне оцеляхме след нея – обади се Огден.

– Заради леда около подводницата – глухо каза Том. – Той ни защити. Кухата подводна пещера беше структурно слабата точка на станцията. Просто се е разрушила, отнасяйки ни надолу със себе си.

– До дъното ли ще потънем? – попита Магдален.

– Имаме положителна плаваемост – отвърна Том. – Би трябвало

рано или късно да изплаваме като коркова тапа. Но...

– Но какво? – попита Зейн, като се държеше за ръката.

Всички матроси гледаха стените, които продължаваха да стенат и скърцат.

– Но трябва да се молим преди това да не стигнем зоната на критично налягане – отговори Ковалски.

21:20

Под леда...

Крейг се събуди със стряскане в мрака. Беше надолу с главата. Усети вкуса на кръв в устата си, главата го болеше, а рамото му изгаряше, сякаш някой го бе пронизал с нажежено до бяло желязо. Счупена ключица. Но нито едно от тези усещания не беше причината да дойде на себе си.

А струята студена вода, пръскаща право в лицето му.

Трябваша му няколко мига, за да се ориентира в мрака. Изправи се и ръцете му се протегнаха към стъклените стени. Напипа източника на пръскащата струйка – пукнатина във вратата на камерата. Водата бе леденостудена.

Очите му се напрягаха, за да открият поне някакъв източник на светлина. Но светът около него оставаше тъмен като мастило. Водата под краката му се надигаше. Чуваше бълбукането на излизания през пукнатината въздух. Камерата вече не беше здрава. Бе оцелял от ударната вълна на бомбата, но тя го бе запратила дълбоко под водата.

И продължаваше да потъва.

Пръскащата струя се засилваше с увеличаването на дълбочината. Ледената вода вече стигаше до бедрата и изсмукваше топлината му. Зъбите му тракаха – от студа, от шока, но най-вече от нарастващата паника.

Винаги тайно се бе страхувал да не бъде погребан жив. Беше чувал разкази за премахнати по такъв начин агенти.

Това беше по-лошо. Студът се просмукваше по-бързо от водата. От какво щеше да умре, запита се той – от хипотермия или от удавяне? Минута по-късно дойде и отговорът.

Шумното бълбукане престана, пръскащата струя отначало отслабна, а после спря. Беше достигнал някаква точка на равновесие. Въздушният джоб задържаше водата... поне засега.

Но малкото количество въздух бързо щеше да стане негоден за дишане, а още преди това студът щеше да го убие.

А може би не.

Затърси в джоба на канадката си. Разнесе се звън. Парчета счупено стъкло порязаха пръстите му. Въпреки това продължи да рови и откри онова, което търсеше. Измъкна оцелялата стъклена спринцовка. Беше взел две от ледената лаборатория – просто за застраховка.

Сега това се оказва застраховка живот.

Свали предпазителя на иглата. Нямахме начин в тъмното да уцели вена.

Хвана спринцовката с две ръце и заби дългата игла право в корема си. Болката бе умопомрачителна. Натисна буталото, инжектирайки еликсира в коремната си кухина. Оттам той би трябвало бавно да се абсорбира и да попадне в кръвта.

Измъкна празната спринцовка и я пусна в ледения басейн, който вече стигаше до кръста му. Зъбите му тракаха неконтролируемо. Крайниците му също затрепераха.

Нов страх се надигна през паниката.

„Дали криогенният еликсир ще се абсорбира достатъчно бързо?“

Само времето щеше да покаже.

21:21

Руската подводница

Всички стояха, затаили дъх. Старата подводница стенеше и пукаше. Ковалски освети с фенерчето си коридора. Някъде далеч се чу тихо шуртене на вода. Теч. Мракът ги притискаше.

Джени стискаше здраво ръката на Мат. Дланите и се бяха изпотили.

Изведнъж подът под краката на Мат сякаш се измести. Обърна се към Ковалски и Том – несъмнено сетивата на матросите бяха по-добри от неговите собствени.

Том потвърди надеждата му.

– Издигаме се.

Пръстите на Джени стиснаха неговите. Отново се насочваха към повърхността. Разнесоха се възгласи на облекчение и радост.

Но лицето на Ковалски оставаше напрегнато. Том също не изглеждаше особено спокоен.

– Какво има? – попита Мат.

– Няма начин да променим плаваемостта – отвърна Том. Ковалски кимна.

– Издигането е неконтролируемо. Ще се изкачваме все по-бързо и по-бързо.

Мат си спомни аналогията, която Том бе направил по-рано. Подводницата бе като коркова тапа, потопена дълбоко под водата. Сега изплаваше обратно, набирайки скорост, задвижвана от собствената си плаваемост. Представи си какво ще последва.

Когато стигнат повърхността, скоростта на издигането им щеше да се окаже смъртоносна. Сблъсъкът с подводната част на полярната шапка щеше да прилича на сблъсък между кола и движещ се с пълна скорост товарен влак.

– Обратно в дюшеците ли? – попита Мат.

– Това няма да ни помогне особено – каза Ковалски. – Подводницата ще стане на палачинка, когато стигнем горе.

Нямаха избор. Групата отново побърза да се свие под сигурността на дюшеците. Мат се пхна до Джени. Усещаше как скоростта се увеличава все повече и повече. Ушите му заглъхнаха. С изкачването наклонът на подводницата ставаше все по-голям.

Джени го затърси с ръце. Сгуши се в нея, без да знае дали не го прави за последен път. Дланите му докоснаха бузите ѝ. Бяха мокри.

– Джен...

Тя се разтресе в обятията му.

– Обичам те – прошепна той. – Винаги съм те обичал.

Никога не съм преставал...

Тялото и се гърчеше от безмълвния плач, но въпреки това устните и затърсиха неговите. Целунаха се силно и продължително. Нямаше нужда да говори. Тялото и душата го правеха.

Притиснаха се един в друг, изключвайки света около тях, ужаса. В този миг съществуваха единствено прошка, любов и близост. Как са могли да забравят нещо толкова просто?

Мигът се проточи една кристална вечност.

И тогава подводницата удари повърхността.

31:23

Над леда...

Луната бе пълна като ярка монета и пробиваше буреносните

облаци. Лъчите и се отразяваха в неподвижния лед и превръщаха смълчаната Арктика в сребърна пустиня. Единственият дефект в картината бе тъмната осемстотинметрова дупка, от която все още се издигаше черен дим. Останалата част от света оставаше съвършена равнина от сребро.

Но това нямаше да продължи вечно. Съвършенството е винаги нетрайно.

На километър и половина от дупката нещо изскочи от дълбочините като черен кит, издигащ се над водата. Излетя и увисна във въздуха, преди гравитацията да предяви претенциите си.

Продълговатото тяло от желязо и стомана се стовари по корем в морето, изчезна за миг и се появи отново, разплисквайки кишата.

21:24

Руската подводница

Мат лежеше, оплел се плътно с Джени, притиснати в тъмнината между дюшеците.

Миг преди това бяха стигнали до повърхността. Двамата останаха за един дълъг миг в безтегловност, сякаш летяха. После отново започнаха да падат.

Сблъсъкът ги захвърли обратно към койката. Паднаха в нея на купчина.

Откъм останалите се разнесоха викове. Подводницата се въртеше и люлееше.

Мат се измъкна и и помогна да стане от гнездото им. Краката не го държаха – или това се дължеше на люлеенето на подводницата? Хвана се с една ръка за леглото.

– Какво стана?

Ковал ски почеса главата си с фенерчето.

– Би трябвало да сме мъртви. Размазани.

Звучеше странно разочарован – вярата му във физическите закони на плаваемостта и леда току-що се беше сринала.

– Аз лично не се оплаквам. – Подводницата постепенно се укроти и Мат отново стъпи стабилно. – Да видим къде сме.

Хванал здраво ръката на Джени, той поведе групата към централната част на подводницата. Вътрешният люк не бе заключен. Отвори се внезапно, изливайки вода върху Ковалски.

– Мамка му! – изруга той. – Защо все аз се накисвам?

Мат се изкатери по стълбата към върха на кулата и освободи горния люк. Той се отвори с метален звън. Отгоре нахлу студен въздух. Никога не бе усещал нещо по-прекрасно.

Изкачи се на подвижния мостик, за да направи място на останалите. Ахна при гледката наоколо.

Бурята бе отминала. Лунната светлина превръщаше света в сребро. Но не твърдо сребро.

Подводницата се олюляваше в море от киша. От люлеенето и се образуваха вълнички. На стотина метра от тях те се разбиваха в бряг от солиден лед. Той отбелязваше границата между два свята – на леда и на кишата.

Огромна черна дупка разделяше световете.

Джени се приближи до него и ръката и отново се озова в неговата.

– Какво е станало?

– „Поларис“ направи онова, за което е била предназначена – каза той и посочи огромното море от киша и натрошен лед.

– Но само наполовина. Изглежда другата половина от конфигурацията не се е задействала.

– Да не би да е дело на „Полярен страж“? Мат сви рамене.

– Че кой друг?

– „Полярен страж“ – като ехо повтори Ковалски.

Мат го погледна. Сочеше към покритото с киша море. Черно туловище се издигна нагоре, разбутвайки леда. Голямото светещо око на подводницата гледаше към тях, сякаш бе изненадано да ги види живи.

Мат дръпна Джени до себе си и я прегърна. Осъзна, че двамата отново са едно цяло.

Трябваше да признае, че това го изненада.

ЕПИЛОГ

Една година по-късно, 14 май, 06:43

Планински масив Брукс, Аляска

Беше отвратително рано.

Мат се зарови под стария юрган, твърдо решен да не се отказва от топлината му. Въпреки че вече бе пролет, утрините във високите части на Аляска бяха студени като всяка зима в Средния Запад. Затърси най-топлото място в леглото, точно до голото тяло на жена си.

Изтегна се до нея, прилепи се до тялото и, подуши шията и и я погали с крак.

– Снощи имахме меден месец – промърмори тя във възглавницата си.

Той изръмжа недоволно, но не беше в състояние да прикрие усмивката си. Не бе престанал да се хили подобно на влюбен до уши тийнейджър от вчера следобед, когато изрече клетвата си на брега на реката. Церемонията бе съвсем скромна. Присъстваха само няколко приятели и роднини.

Аманда и Грег, също младоженци, бяха долетели дотук. Капитан Пери бе награден за героичната си постъпка на север. Макар че половината от полярната шапка бе унищожена от „Поларис“, другата половина остана здрава благодарение на неговите усилия и на съобразителността на Аманда да използва сонара на „Дълбочинно око“.

Пораженията бяха значителни, но не и непоправими. И без това всяка година през лятото половината от полярната шапка се стопяваше, но през зимата се възстановяваше, доказвайки по този начин забележителната жизненост на Земята. Същото се бе повторило и тогава. През изминалата година полярната шапка се бе възстановила и отново се проситраше непокътната над Северния океан.

Излекуването на две правителства обаче – на Русия и на Съединените щати – не бе нито лесно, нито така бързо. По коридорите на властта в Москва и Вашингтон голямата метла все още вилнееше. Изслушванията в Конгреса, разследванията и делата във военния съд продължаваха. Но дори и тази бъркотия щеше в крайна сметка да отшуми и да замръзне.

Мат само се надяваше, че в крайна сметка от всичко това ще излезе

нещо добро.

За случилото се на север не се разбра нищо. Схемите и техническите характеристики на конфигурацията „Поларис“ така и не бяха намерени – адмирал Петков ги бе унищожил още преди да напусне пристанището. Гренделите също бяха изчезнали завинаги, изтрити от лицето на земята от ядрения взрив.

В крайна сметка войната бе завършила без резултат.

Е, почти...

От всекидневната отново се разнесе смях. Бе звънлив и пълен с радост, каквото може да бъде само смехът на едно дете. Именно той бе събудил Мат от краткия му сън.

Този път Джени се размърда.

– Маки е станал.

От съседната стая се чуваше и дрънчене на канчетата и чинии. Мат се отви, готов да извика за малко тишина и спокойствие. Но усети миризмата. Вдиша дълбоко и въздъхна.

– Кафе... не играят честно. Джени се обърна и седна в леглото.

– Май е по-добре да ставаме.

Мат се облегна на лакът. Гледаше новата си жена, която сякаш се къпеше в слънчевите лъчи, нахлуващи през прозореца. Чувстваше се най-щастливият мъж в целия проклет свят.

Отново се разнесе детски кикот и смях.

Джени се усмихна. От старата мъка не бе останала нито следа. И двамата виждаха колко е хубаво в дома отново да се чува смях.

Навялякоха дрехи и тръгнаха към вратата на спалнята. Мат отвори и и направи път, после и той излезе.

В средата на дневната Маки си играеше с Бейн. Едрият вълк лежеше по гръб, оголил корем. Момчето го галеше, но когато стигаше до определено място, задните крака на Бейн рефлексивно трепваха. Това предизвикваше передния изблик на смях.

Мат се усмихна на простищото удоволствие. Момче и куче.

– О, станали сте! – разнесе се глас от кухнята. Беше Белинда Хейдън.

– Къде е мъжът ти? – попита Мат.

– Бени и Джон излязоха преди час с въдиците.

Маки стана и отиде до кухнята.

– Мамо – започна той на инуитски, – мога ли да си взема „Поп-Тарт“?

Втората част от изречението бе на английски. Научаваше езика

бързо.

– След като си изядеш ядките, миличък – твърдо отвърна Белинда. Маки се нацупи леко и тръгна обратно към Бейн.

Мат го проследи с поглед. След изпитанието преди година двамата с Джени искаха да го осиновят, но между тях имаше много неща, които първо трябваше да се излекуват. Не беше времето да се заемат с отглеждане на толкова травмирано дете.

Откриха обаче идеалното семейство за него – Бени и Белинда. Джени бе разказала на Мат за спонтанния аборт и безплодието на Белинда. Двамата имаха достатъчно любов и за десет деца. Ако изобщо имаше хора, които да помогнат на момчето да се възстанови и да израсне нормално, това бяха те.

Загледа се в Джени. Те самите можеха да имат деца. Вече го бяха обсъждали тихичко помежду си, шепнейки в нощта, споделяйки надеждите си под завивките.

Все още имаше достатъчно време за всички.

– Чичо Мат – извика Маки. – Бейн също иска „Поп-Тарт“.

Мат се разсмя. Джени му се усмихна. Усмихна се и на двамата.

Вгледа се в ясните и очи.

Наистина бе най-щастливият мъж на света.

06:55

Под леда...

Камерата лежеше на океанското дъно, пълна с вода и напукана. Самотният обитател бе замръзнала буца от кост и втвърдена тъкан. Нямаше никаква светлина. Никакъв звук.

Никой не можеше да чуе писъците в главата му.

Еликсирът бе подействал, бе го запазил и го защитаваше. Но имаше и един страничен ефект, който не бе очаквал. Ужасен, чудовищен страничен ефект. Едва сега разбираше защо руските учени бяха прекарвали години в изучаването на седативи и сънотворни. Сънотворни. Това изследване не е било помощно, а решаващо за потискането на жизнените функции.

Защото състоянието, което причиняваше еликсирът, не беше сън.

Съзнанието оставаше – също замразено, но непокътнато. Сънят му бе отказан.

Крещеше отново и отново, но дори сам не се чуваше. Глух, ням,

сляп.

И въпреки това тялото му оставаше запазено завинаги. Дълбоко в черните дълбини на Северния океан една-единствена мисъл оставаше, докато лудостта поглъщаше онова, което бе останало от него.

„Колко? Колко дълга е вечността?“

Бележка на автора

През последните години много пъти са ми задавали въпроса къде лежи границата между истина и измислица в книгите ми. Затова реших, че може би ще бъде интересно тук, на последните страници на „Айсбергът на смъртта“, да споделя част от детайлите.

Да започнем от самото начало. Романът започва с измислена вестникарска статия за изчезването на жителите на инуитско село при езеро-то Анджикуни. Подробностите около внезапното и мистериозно изчезване на племето са базирани на действителен случай. Разбира се, съдбата на нещастниците е плод на въображението ми. Същото може да се каже за участта на моряците от „Джинет“ през 1881 г. Трагедията е съвсем истинска, но съдбата на екипажа от третата спасителна лодка е чиста измислица.

Колкото до заплахата, представена от конфигурацията „Поларис“, сценарият се базира на действително съществуваща научна теория, но хармоничното устройство с форма на звезда е мое собствено изобретение. Предполагаемият ефект от унищожаването на северната полярна шапка – началото на нова ледникова епоха – се основава на прогнози на водещи специалисти, занимаващи се с Арктика.

Така нареченият вид „грендели“ също е смесица между истина и измислица. Открити са вкаменели останки на представители на вида *Ambulocetus natans*, известен също и като ходещ кит. Биологичният куриоз, наричан арктическа дървесна жаба, също е факт. Тези странни същества действително замръзват като камък през зимните месеци и се съживяват, когато се затоплят. Кен Стори от университета в Карлентън действително е изследвал механизма на тази чудодейна адаптация. Ролята на обикновената захар в този процес на „потискане на жизнените процеси“ е също истинска, както и изненадващият факт за генетичния му механизъм именно, че тези гени съществуват у всички гръбначни. Просто смесих тези факти и видове и така се получиха гренделите.

И накрая, кратък коментар върху един въпрос, който сигурно е най-труден за явяване – възможно ли е Съединените щати и Русия действително да бъдат въввлечени в нещо толкова отвратително като експерименти върху хора? В романа адмирал Петков споменава случаи, базирани на исторически факти, но дори той едва докосва истината. Затова, като предупреждение, позволете ми да завърша тази книга с един непълен

списък на злоупотребите, събран и публикуван от „Хелт Хюз Нетуърк“ (www.healthnewsnet.com):

[1932] Започва изследването върху сифилис в Тускеги. На двеста чернокожи мъже, заразени с болестта, не им е било съобщено за нея, било им е отказано лечение и действително са били използвани като опитни зайци. Всички до един са умрели от болестта.

[1935] Инцидентът Пелагра. След като милиони хора умират от пелагра в продължение на две десетилетия, Американската служба по здравеопазване най-сетне предприема действия за ограничаване на болестта. Директорът на службата признава, че най-малко от двадесет години била известна причината за болестта – недостиг на ниацин¹¹, но не били взети мерки, тъй като по-голямата част от смъртните случаи били сред бедното чернокожо население.

[1940] Четиристотин затворници в Чикаго са заразени с малария, за да се проверят ефектите от нови експериментални лекарства. По-късно на Нюрнбергския процес нацистките лекари използват това американско проучване, за да защитят своите.

[1945] Начало на проекта „Кламер“. Министерството на външните работи, военното разузнаване и ЦРУ привличат нацистки учени и им предлагат имунитет и нова идентичност, при условие че работят по свръхсекретни правителствени проекти.

[1947] ЦРУ започва да изпробва ЛСД като потенциално оръжие. За опитите със или без тяхното знание са използвани както военни, така и цивилни.

[1950] В експеримент, с цел да се провери колко податлив е един град на биологична атака, Военноморските сили разпръскват от кораби облаци от бактерии над Сан Франциско. Голяма част от жителите се разболяват и проявяват симптоми, близки до тези на пневмонията.

[1956] Американските военни разпръскват заразени с жълта треска комари над Савана, Джорджия, и Ейвън Парк, Флорида. След всеки тест в заразените места са изпращани военни специалисти, които се представяли за служители на здравеопазването и изследвали жертвите.

[1965] Върху затворниците в щатския затвор Холмсбърг във Филаделфия се прилага диоксин – високотоксичен химически компонент на използвания във Виетнам „Ейджънт ориндж“. По-късно голяма част от тях развиват ракови заболявания.

[1966] Американските военни разпръскват варианта *niger* на

---

11. Никотинова киселина. – Б. пр.

Bacillus subtilis в нийоркското метро. Повече от един милион цивилни граждани биват заразени, когато военните специалисти пускат пълни с бактерии стъкленици във вентилационните шахти.

[1990] На над 1500 шестмесечни бебета с латиноамерикански и афроамерикански произход в Лос Анжелис се прави „експериментална“ ваксина срещу дребна шарка, която никога не е била одобрявана за употреба на територията на САЩ. По-късно Центърът за контрол и профилактика на заболяванията признава, че родителите не са били информирани, че инжектираната на децата им ваксина е била експериментална.

[1994] Сенаторът Джон Рокфелер публикува доклад, според който в продължение на най-малко петдесет години Министерството на отбраната е използвало стотици хиляди военни за експерименти и ги е излагало преднамерено на опасни субстанции.

[1995] Американското правителство признава, че е предлагало на японски военнопръстъпници и учени, извършвали медицински експерименти върху хора, заплати и имунитет от преследване в замяна на участие в проекти за разработка на биологически оръжия.

[1995] Доктор Гарт Никълсън разкрива, че биологичните агенти, използвани във Войната в залива, са били произведени в Хюстън, Тексас, и Бока Рейтън, Флорида, и преди това са били изпробвани върху затворници в Тексас.

[1996] Министерството на отбраната признава, че войниците, участвали в Пустинна буря, са били изложени на химични агенти.

[1997] Осемдесет и осем конгресмени подписват писмо с настояване да се проведе разследване за използването на биологически оръжия и синдрома на Войната в залива.

КРАЙ

© 2003 Джеймс Ролинс
© 2004 Венцислав Божилов, превод от английски

James Rollins
Ice Hunt, 2003

Сканиране, разпознаване и редакция: септември, 2007

Публикация:

ICE HUNT

James Rollins

© 2003 by Jim Czajkowski

© Венцислав Божилов, превод, 2004

© „Megachrom“ – Петър Христов, оформление на корица, 2004

© ИК „БАРД“ ООД, 2004

ISBN 954-585-507-X

<http://www.bard.bg>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/3205>]